

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

FAE KINGS OF EDEN BOOK II

*Obsessively
Yours*

JAMIE
APPLEGATE HUNTER

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

SAPLANTILI BİR ŞEKİLDE SENİN

v StvNDvLONE FvNtvSY ROMvNCE

JAMIE AFFLEGAtE HUNtER

FvE EDEN KRALLARI KİTAP II

Saplantılı Bir Şekilde Senin

Bir Unhinged Standalone Fantastik Romantizm

Cennet'in Fae Kralları İkinci Kitap

Obsessively Yours bir kurgu eseridir. Telif Hakkı

© 2025 Jamie Applegate Hunter Tüm hakları

saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

DEDEKSİYON

Amcık kelimesinden nefret eden herkese-

Amcık, İngiliz dilinde kadın cinsel organını tanımlamak için kullanılan bilinen en eski kelimedir.

Vajinadan bile önce gelir.

B y klerinize saygı gösterin.

KONTENJANLAR

[Dünya Rehberi](#)

[Spotify Çalma](#)

[Listesi Notu](#)

[Genç Takıntı](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Mektuplar](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Saplantılı Aşk](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)

[Bölüm 38](#)

[Bölüm 39](#)

[Bölüm 40](#)

[Bölüm 41](#)

[Bölüm 42](#)

[Bölüm 43](#)

[Bölüm 44](#)

[Bölüm 45](#)

[Sonsöz](#)

[Yazar Hakkında](#)

[Let's Connect!](#)

[Teşekkür İçerik](#)

[Uyarıları İsimsiz](#) _

DÜNYA REHBERİ

***Lütfen dikkat:** Bu, gerektiğinde referans olarak kullanmak için bir kılavuzdur.
Hikayeden önce okunması gerekmez.*

HUMvNS

- Sihar yok
- Ölümsüz değil
- Kader arkadaşınız yok

ROYVL OLMAYAN FvE

- İnsanlardan daha güçlü ve daha hızlı
- Kendi etraflarındaki küçük alanları büyüleyebilirler.
- Cazibeleri insanlar ve hayvanlar üzerinde işe yarıyor.
- Sihirlerinin tam olarak ortaya çıkması on üç yıl alır.
- Bir kraliyet fae'siyle çiftleşmedikleri sürece kadersel eşleri yoktur.
- Ölümsüz değil

ROYvL FvE

- Kraliyet dışı fae'lerden daha güçlü ve daha hızlı
- Büyüleri, kraliyet dışı fae'ler de dahil olmak üzere her canlı üzerinde işe yarar.
- Büyüleri kraliyet dışı fae'lerden daha güçlüdür (tek seferde tüm krallıkları).
- Kader arkadaşları var.
- Kraliyet ailelerinin geleneksel olarak sadece bir çocuğu olur.
- Sihirlerinin tam olarak ortaya çıkması yirmi beş yıl sürer.
- Büyüleri yirmi beş yaşında tam olarak ortaya çıkana kadar krallıklarını terk edemezler.
- Kraliyet fae varisleri yirmi beş yaşında tahtı devralır.
- Kraliyet doğumlu fae'ler on beşinci doğum günlerinde *tanıdık* ve *bildik* bir işaret alırlar.
- Ölümsüz değil

MvtES

- Sadece kraliyet fae'lerinin kadersel eşleri vardır (eşleri kraliyet dışı bir fae olabilir).
- Bir kraliyet fae'sinin on üçüncü doğum gününde, kaderlerindeki eşin adı tanrılar tarafından zihinlerine fısıldanır.
- Kader arkadaşları birbirlerinin daha güçlü duygularını hissedebilir.
- İki kader arkadaşı evlenmeden önce eşlerden biri başka biriyle evlenirse eş bağı kopabilir.
- Bir eş bağı birbirlerini sevmelerini sağlamaz.
- Eş bağları tanrılardan gelen saf büyü'nün en güçlü şeklidir ve en güçlü kraliyet fae varislerini sağlamak için yaratılmıştır.

FvMILivRS

- On beşinci doğum gününde kraliyet doğumlu bir fae'ye bağlanan bir hayvan.
- "Bağlanmışlar" (kraliyet fae'leri) *tanındıkları* aracılığıyla görebilir ve duyabilirler.
- Bağlanan kişi on beşinci doğum gününde gece yarısı sol göğsünün üst kısmına *tanıdığı* dövmesini yaptırır ve *tanıdığı* onu birkaç gün içinde bulur.
- *Familiar*'lar ve onlara bağlı olanlar telepatik olarak iletişim kurabilir.
- *Familiar*'lar, bağlandıkları kişi yaşamalarını sağlamak için ölümsüz iyileşme özelliğine sahiptir. Bağlandıkları kişi öldüğünde, onlar da ölür.

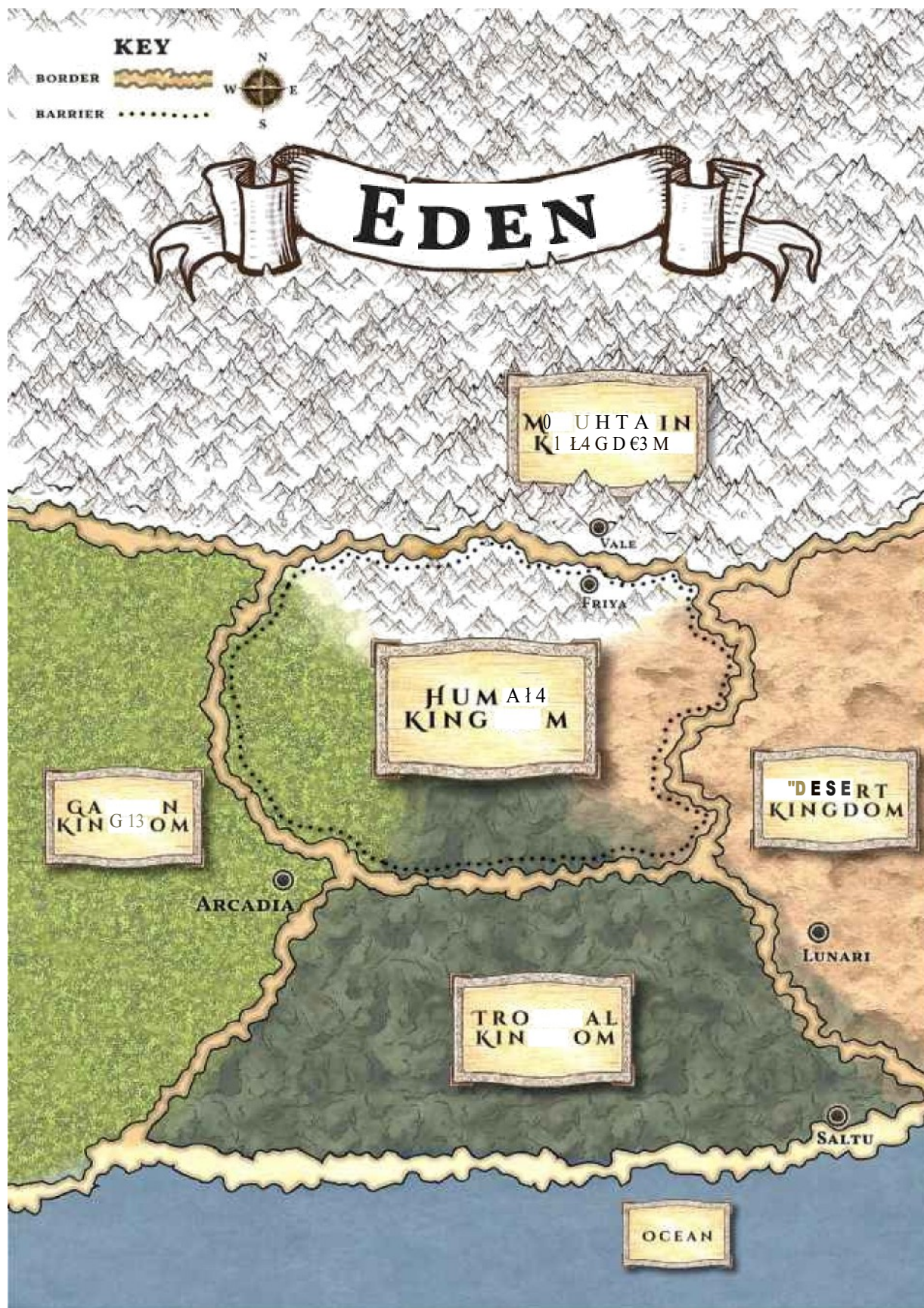
KRALLIKLAR

- Dağ Krallığı (fae-soğuk, karlı, dağlık)
- Çöl Krallığı (dağları ve platoları olan, sıcak gündüzleri soğuk geceleri olan fae-çöl ülkesi)
- Tropikal Krallık (fae-kalın tropikal ağaç örtüsü, nemli, ılıman sıcaklıklar, okyanus sınırı)
- Bahçe Krallığı (tüm yıl boyunca rahatça ılıman sıcaklıklara sahip yemyeşil çiçekli yeşillikler)
- İnsan Krallığı (dört fae krallığı tarafından çevrelenmiş insan. İnsan bölgelerinin hangi fae krallığına sınır olduğuna bağlı olarak dört yaşam oluşur).

Not: Fae krallıkları İnsan Krallığının sahip olmadığı büyüye sahiptir. Bitki örtüsü, hayvanları, su kütleleri vs. farklıdır ve insanlar için tehlikeli olabilir.

BVRRİER

- İnsanları tehlikeli fae topraklarından koruyan büyüü bir duvar
- Fae'ler bariyerden serbestçe geçebilir, ancak insanlar büyüün geçmelerine izin vermesi için bir fae refakatçisine ihtiyaç duyarlar.
- Beş krallık, bariyer boyunca her bir fae krallığına sadece bir kapısı olan bir duvar inşa etmeyi kabul etti.
- Bariyerden geçen herhangi bir fae veya insan bunu yapmak için yasal bir izne sahip olmalıdır.

SFOtIFY FLAYLIST

Dinlemeye başlamak için [buraya](#) tıklayın.

İçerik uyarılarına [buraya](#) tıklayarak veya [authorjah.com/ content-warnings](https://authorjah.com/content-warnings) adresine giderek ulaşabilirsiniz.

BU SIRADAN BİR MASTERFIECE DEĞİL. SIRADAN BİR MASTERFIECE EKLENTİSİ BİLE DEĞİL.

Bu çılgın bir "fantezi" romantizmi.

Bu sizin tipik romantik hikayeniz değil. Minimal bir dünya inşası, kapsayıcı bir arka plan konusu ve büyük bir kötü adam yok.
Olay **örgüsü yalnızca** iki ana karakter arasındaki .

"Birinin fantastik bir olay örgüsü olmadan fantastik bir aşk romanı yazmasına imkân yok" diye düşünenler için.
Heyecanınızı seviyorum ama beklentilerinizi düşürmeniz gerekiyor.
Ve sonra tekrar indirin.

Kahraman, kadın kahramanı korumak adına ahlaki açıdan kara birkaç seçim yapar ve bir noktada şöyle düşünebilirsiniz,
"Bu çok uzak olabilir."
"Olabilir," yani, kesinlikle böyle düşüneceksiniz.
Bu kitabı çok ciddiye almayın. Eğlenceli bir okuma olması için yazılmış ve içine biraz da *"bu çok boktan"* katılmış.
İyi vakit geçirebilirsiniz. Geçirmeyebilirsiniz de.
İyi şanslar.

GENÇ SAPLANTI

ON YAŞINDA

Fiziksel aktiviteye katılmaya zorlanmaktan daha kötü bir şey , diye düşündü Violet somurtarak, tek yumurta ikizi Vivian ona kızgınlıkla bakarken.

Violet koyu kumral saçlarını yüzünden uzaklaştırmaya çalıştı ama ter açık ten rengine yapışmasına neden oldu. Terlemekten neredeyse dövüşmekten nefret ettiği kadar nefret ediyordu.

Vivian bir gün Tropik Krallık taburunda bir savaşçı olmak istiyordu ve Violet'in aksine babalarıyla birlikte eğitim almayı seviyordu. Çok yakındılar, Violet'le olduğundan bile daha yakındı. Vivian babalarının onayı altında büyüüyordu, sanki mutlu olmak için buna ihtiyacı varmış gibi.

Violet serin, gölgeli ormanda dolaşp taç yapmak için güzel çiçekler aramayı tercih ederdi. Yine de burada durmuş, nefesini tutmaya çalışıyor ve birinin çok fazla egzersizden ölüp ölmeyeceğini merak ediyordu.

"Kılıcını kaldır," diye talimat verdi Vivian. Violet tahta silahını kaldırdı ve kırılana kadar yere vurmaya düşündü. Vivian'ın derslerine sadece kız kardeşiyle daha fazla vakit geçirmek için katlanıyordu.

"Doğru durmuyorsun," dedi kız kardeşi sabırla. "Bacaklarını bu şekilde konumlandır." O gün yirminci kez doğru duruş şeklini gösterdi. Violet bilmediğinden değil, rauntlar arasında nefes almaya çalıştığından, ama Vivian hemen yeniden başlamaları gerektiğini düşündü.

Violet istemeye istemeye kız kardeşinin duruşunu taklit etti, kolları kılıcın ağırlığından titriyordu. Fae'ler insanlardan daha hızlı ve daha güçlü olsalar da,

güçlerini artırmak için kaslarını çalıştırmak zorundaydılar. Vivian her zaman Violet'le bir insandan daha zayıf olduğu için dalga geçerdi.

"Hazır mısın?" diye sordu kız kardeşi.

Hayır. Violet başını salladı.

Vivian ileri atıldı ve kılıcını ölümcül bir hassasiyetle havaya savurdu. Violet yeterince hızlı hareket edemedi ve kız kardeşinin kılıcı şakağına değdiğinde çığlık attı. Tökezledi ve sırt üstü yere düştü, çarpmanın etkisiyle nefesi kesildi.

Vivian da çığlık attı ve yere düştü. Violet'in kılıcı elinden fırlamış ve kız kardeşinin yüzüne çarpmıştı.

Violet nefes alamadan kör edici güneşe bakarken, *"Antrenman yapmanın bir gün beni öldüreceğini biliyordum,"* diye düşündü.

Sarı-kahverengi saçlı, yanaklarında hafif bir güneş yanığı olan, onların yaşlarında bir çocuk koşarak geldi ve yerde yatan Violet'in yanına çömeldi. "İyi misin?" diye sordu, temkinli bir şekilde alnına dokunarak.

Arkalarında Vivian ağladı ve elini gözüne götürdü. "Viv," diye mırıldandı Violet, görüşünde dans eden lekelerle. *O iyi mi? "Viv?"*

"Şşş," diye yatıştırdı çocuk. "Konuşma." Gözleri ona bakarken nazık ve endişeliydi ama Vivian'a dik dik için döndüğünde sertleşti. "Neyin var senin?"

Vivian hıçkırıklarının arasında, "İsteyerek " diye ısrar etti. "Eğilmesi gerekiyordu."

"Bana onun dövüşte ümitsiz vaka olduğunu söylemiştin," diye tersledi çocuk. "Elinden geldiğince sert salladığını gördüm."

Violet doğrulmak için çabaladı ve Vivian'ın yüzünün acıyla dolduğunu gördü. *Birbirlerini tanıyorlar mıydı?* Vivian bir erkekten hiç bahsetmemişti ve o da onların okuluna gitmiyordu.

"Onun yavaş olması benim suçum değil," diye karşılık verdi Vivian, ağlamaları yumuşayıp burnunu çekmeye başlamıştı.

Violet kaşlarını çattı. *O kadar* da yavaş değildi.

Küçük parkın diğer tarafında bir arkadaşlarıyla konuşmakta olan anne ve babaları kargaşayı duyup koşarak yanlarına geldiler. Anneleri yerde yatan üç çocuğu görünce nefes nefese kaldı; Vivian'ın yanağında küçük bir kesik ve muhtemelen moraracak kırmızı bir gözü vardı, Violet'in ise başının yan tarafı ve yüzü kan içindeydi.

Çocuk ayağa kalktı ve yoldan çekildi, böylece babaları Violet'i kollarına alıp eve doğru taşıyabilirken anneleri de

Vivian'ın içeri girmesine yardım etti. Violet teşekkür etmek için omzunun üzerinden çocuğa bakmaya çalıştı.

Adam yüzünde okunamayan bir ifadeyle ona baktı ve kadın ona minnettar bir gülümseme verdi. Adamın gözleri parladı ve gitmek için dönmeden önce el salladı. Vivian'a onun adını ve birbirlerini nereden tanıdıklarını sorması gerekecekti.

Eve vardıklarında ve her iki kız da temizlendiğinde, babaları Vivian'ı kız kardeşine çok sert davrandığı için azarladı. Violet kız kardeşi adına araya girip bunun bir kaza olduğunu açıklamaya çalıştı ama babaları bunu duymak istemedi.

Vivian'ın yüzü düştü, çenesi sallanmaya başladı. Violet onu suçlamadı. Antrenmanlarda kazaların olabileceğini bilen biri varsa o da babalarıydı ama yine de onu azarlamıştı.

Violet daha sonra ikizini teselli etmeye çalıştı ama Vivian bir hafta boyunca onunla konuşmadı ve konuştuktan sonra da hiçbir şey eskisi gibi olmadı. O gün Vivian'ın içinde bir şeyler değişti. Daha sıkı çalıştı, Violet ile daha az oynadı ve acımasız alaycılığı bir zırh gibi kuşandı.

Z

ON İKİ YAŞINDA

Violet sarayın koridorlarında okul odalarına doğru koştururken zamanın nasıl geçtiğini anlamadığı için kendine kızılıyordu. Takı yapmak ya da kıyafetlerine dikmek için sahilde deniz kabukları ve çakıl taşları toplamayı çok severdi. O sabah erkenden kalkmış ve ormandan sahile doğru ilerlemişti çünkü sabah gelgiti günün diğer göre daha iyi hazineler sunuyordu.

Tropikal Krallık taburundaki bir generalin kızı olarak ailesi saray duvarları içinde yer alan savaşçı yerleşkesinde yaşıyordu. Yerleşkedeki çocuklar sarayın içinde yer alan bir okula gidiyordu ki bu hem bir nimet hem de bir lanetti. Bir nimetti çünkü Violet'in evine yakındı ama bir lanetti çünkü annesi saray mutfağında aşçı olarak çalışıyordu ve kızlarından biri yaramazlık yaptığında gün bitmeden haberdar oluyordu.

Violet sarayın koridorunda asılı duran büyük altın saate baktı ve inledi. Huysuz bir ahır kedisi kişiliğine sahip öğretmenleri Bayan Bonner, geç kalırsa onu tüm sınıfın önünde azarlardı. Violet bunu şimdi görebiliyordu. Başını salladığında, sivri kulaklarını süsleyen sallantılı küpeler birbirine çarparken, sürekli çatık kaşları daha da derinleşecekti.

Bir sonraki köşeden okul odalarına doğru koşan Violet biriyle çarpıştı ve geriye doğru sıçradı. Momentum onu yere serdi ve hazineleri her yere saçıldı.

"Özür dilerim," diye özür diledi ve kendini dik bir pozisyona itti. "Koşmamalıydım." Başını yukarı kaldırdı ve dondu kaldı. Roman Covington, Tropikal tahtının varisi ve tüm Saltu'daki en sevimli çocuk,

şaşkın bir ifadeyle karşısında duruyordu. Kısa kum sarısı saçlarının hafif bronz teninde ne kadar hoş durduğuna hayran kalmaktan kendini alamadı. Hayatında gördüğü en açık kahverengi gözler ona bakıyordu ve çok uzun süre baktığını fark ederek utandı. *Harika, muhtemelen tuhaf olduğumu düşünüyor.* "Özür dilerim," dedi tekrar.

Zaten kaslı olan vücudunu onun seviyesine indirdi, odağı hâlâ . "Hayır, özür dilerim. Derse yetişmeye çalışıyordum ve nereye gittiğime dikkat etmiyordum."

Violet ona tekrar bakmaya cesaret etti. "Yanlış yöne gidiyordun." Onun arkasını işaret etti. "Okul odaları hâlâ üst katta. Bizi her yıl aynı odada tutuyorlar."

Prens geçen yıla kadar okullarına katılmamıştı. Ondan önce kraliyet öğretmenlerinden özel dersler almıştı. Yüzünde her zaman ciddi bir ifade vardı ve on iki yaşına göre olgun görünüyordu. Violet onun *en az on altı yaşında gibi* davrandığını düşünüyordu.

Kulaklarının uçları pembeleşti. "Dikkat etmiyordum," diye mırıldandı ve o deniz kabuklarını ve çakıl taşlarını toplarken kitaplarını topladı.

Kabukların çoğu düşerken kırılmıştı ve inledi. Roman kitapları çantasına tıktırdı ve elindeki parçalara baktı. "Bunlar da ne?"

Kırık parçaları çantasına attı. "Bu sabah topladığım kabuklar."

"Bu sabah sahilde miydin?" Daha fazla kırık parça topladı ve çantasına atmadan önce onları inceledi. "Bunlar önemli mi?"

Omuz silkti. "Önemli değil. Yarın daha fazlasını bulurum."

"Bakmana yardım edebilirim," diye teklif etti.

Violet bakışlarını onunkilere kaldırdı, dudakları şaşkınlıkla aralandı. "Bunu yapmak zorunda değilsin. Yine de teşekkür ederim."

Kalan kırık parçaları topladıktan sonra Roman onun ayağa kalkmasına yardım etti. "Sen Viv'in ikiz kardeşisin. Violet, değil mi?"

Roman ve Violet şimdiye kadar hiç etkileşime girmemişlerdi ama Vivian'ı tanıması onu şaşırtmamıştı. Herkes tanıyordu ve Violet basitçe "Vivian Maekin'in ikiz kardeşi" olarak biliniyordu.

Violet birini daha iyi tanıyana kadar sessizken, Vivian gürültücüydü; Violet kıyafetleri, mücevherleri ve dekorasyon işlerini severken, Vivian

dövüş ve strateji oyunları. Vivian ve Roman birlikte genç savaşçılar olarak eğitim almışlardı, ancak Violet onu sadece geçerken görüyordu.

En azından onu Vivian'la karıştırmamıştı ve adını gerçekten biliyordu. Violet ve Vivian birbirinin aynısı olduğu için insanlar bazen onları karıştırdı. Violet bunun nasıl olduğunu hiç anlamamıştı. Kıyafetleri, kişilikleri ve hobileri *tamamen zıt* olduklarını haykırıyordu. Vivian'ın çiçekli elbiseler ve boncuklu takılarla dolaştığı gün, atların su üzerinde yürüdüğü gün olacaktı.

"O benim." Omzundaki kitap çantasını düzelterek merdivenleri işaret etti. "Sınıfa gitmeliyiz."

Roman onun yanına geldi ve gövdesine örttüğü çantaya dokundu. "Kabuklarla ne yapıyorsun?"

Elbisesinin dökümlü kolunu geri çekerek bir dizi bileziği ortaya çıkardı. "Takı ve başka şeyler yapmayı seviyorum."

Uzandı ve bir tanesini bileğinin etrafında döndürdü. Parmakları kızın tenine sürtünerek kolunda karıncalanmalara yol açtı. "Onları seviyorum. Belki bir gün bana da bir tane yaparsın."

Violet küçük bir kız gibi kıkırdamamak için kendini zor tuttu. "Sana yakışır mı bilmem," diye takıldı, umarım umursamaz görünüyor.

Çarpık gülümsemesi kızın içini titretti ve daha da kızardı. Böyle giderse yüzü sürekli kırmızı kalacaktı. Sınıf kapısına vardıklarında, kapıyı onun için açtı ve onu içeri kadar takip etti. "Görüşürüz, Violet."

Prens çenesini arkadaki başka bir çocuğa doğru kaldırıp sıralar arasında ilerlerken Violet sınıfın önünde durmuş boş bir yer arıyordu. Gözlerin üzerinde olduğunu hissetti ve kaçma isteğiyle savaştı.

Özür dileyerek omzunu kaldıran en yakın arkadaşı Griffin etrafındaki dolu sıraları fark etti.

"Oturun Bayan Maekin," diye kestirip attı Bayan Bonner, yaşlı kadının keskin sesi Violet'in sıçramasına neden oldu.

Roman onun dikkatini çekmek için el salladı ve yanındaki boş masayı işaret ettiğinde kalbi hızla çarptı. Violet asla soğumayacak sıcak yanaklarla koridorda aceleyle ilerledi ve oturdu. "Teşekkürler."

Bayan Bonner sınıfa, "Komşularınıza bir bakın," dedi. Violet'in sırası duvara yaslanmıştı. Sağında Roman, önünde Millie adında bir kız ve solunda Theo adında bir oğlan oturuyordu.

"Bunlar yılın geri kalanı için size tahsis edilmiş koltuklar."

Griff dönüp odanın öbür ucundaki Violet'e baktı ve "*Özür dilerim,*" dedi. Ona bir yer ayıracağına söz vermişti.

Elini kaldırdı ve parmağını boğazında gezdirerek Griff'i güldürdü. İki yıl önce ormandan koşarak dönerken ayak bileğini burktuğunda tanışmışlardı. Griff onun başında durmuş, siyah saçlarını kulağının arkasına itmiş ve "Koşarken dik durmalısın" demişti.

Violet ona kalkmasına yardım ettiği için ona vızıldamasını söylemişti ve o zamandan beri arkadaşılar ama genç savaşçı eğitimi geçen yıl başlamıştı ve Violet diğer kursiyerlerle daha fazla, onunla daha az zaman geçiriyordu. Violet bunu anlıyordu ama bu durum sadece bir yakın arkadaşı olduğu gerçeğini apaçık ortaya koyuyordu.

Ders devam ederken Violet gözlerini önden ayırmıyor ve öğretmenin İnsan Krallığı'nın vahşi yaşamı ile Fae krallıklarınıninkini karşılaştıran hızlı açıklamalarına ayak uydurmaya çalışarak öfkeyle notlar alıyordu. Dört fae krallığı -Dağ, Çöl, Tropikal ve Bahçe- İnsan Krallığı'nı çevreliyordu. Binlerce yıl önce tanrılar tarafından dikilen sihirli bir bariyer, insanların bir fae refakatçisi olmadan fae topraklarına geçmesini engelliyordu. İnsanların bariyeri neden kendi başlarına geçemediklerini kimse kesin olarak bilmiyordu, ancak bilim adamları bunun nedeninin fae canavarlarına karşı korumalarının olmaması olduğunu teorize ettiler. En azından Bayan Bonner'a göre.

Fae'ler sadece insanlardan daha hızlı ve güçlü olmakla kalmıyor, aynı zamanda insanların ve hayvanların istedikleri her şeyi görmelerini sağlayan sihirbazlık yeteneklerine de sahipti. Bu büyü aynı zamanda onları fae hayvanlara karşı korumaya da yardımcı oluyordu ki bu hayvanlar insan topraklarındakilerden çok daha tehlikeliydi. Bazı hayvanlar aynıydı ama çoğu değildi.

Violet gizlice Roman'a baktı. Bir kraliyet fae'si olarak, o ve ailesi kraliyet dışı fae'lerden daha güçlü ve daha hızlıydı ve glamour'ları diğer fae'ler üzerinde de işe yarıyordu, oysa kraliyet dışı fae'ler sadece insanları ve hayvanları glamour'layabilirdi, birbirlerini değil.

Roman isterse tüm sınıfa dev bir sülün kapıdan içeri girdiğini gösterebilirdi. Bayan Bonner'ın bu manzara karşısında çığlık attığını düşünerek hafifçe gülümsedi.

Daha güçlü büyü dışında, kraliyet fae'lerinin kraliyet dışı fae'lerde olmayan iki şeyi vardı: *aileler* ve eşler.

Eşler, kraliyet mensuplarının on beşinci doğum günlerinde bağlandıkları hayvanlardı ve bir eş, bir kraliyet mensubunun evlenebileceği tek kişiydi. Asiller ve eşleri aynı gün doğarlardı. Violet, prensle aynı gün doğup doğmadıklarını merak ediyordu.

aynı doğum günü. Roman onun bakışlarını yakaladı ve bilmiş bir sırıtışla kaşlarını kaldırdı.

İçinden geçen utanç duygusuyla saçma düşüncelerinden sıyrıldı. Bir dahaki sefere ormanda bir canavarla karşılaştığında, sihirden vazgeçecek ve onu yemesine izin verecekti.

Violet not almaya devam etti ve Roman'ın bir daha ona bakmaması için dua etti. Daha da iyisi, belki Saltu'daki diğer okula transfer olabilirdi. Başkent olmasına rağmen Saltu oldukça küçüktü ve yürümek çok uzak sayılmazdı.

Birkaç dakika sonra Violet'in masasına katlanmış bir kâğıt parçası düştü ve Violet dondu kaldı. Kâğıt Roman'dan geliyordu ama ona bakmayı reddetti.

Sakin bir nefes alarak kâğıdı açtı.

Yanımda oturmak o kadar kötü mü?

Ne? Violet onu izleyen Roman'a baktı, aynı sırıtış hâlâ yerindeydi. Dudağını ısırdı ve aceleyle cevap yazdı.

Neden böyle söylüyorsun?

Bayan Bonner'ın bakmadığından emin olduktan sonra kâğıdı onun masasına fırlattı ve dikkatini tekrar öğretmenlerine verdi. En azından denedi. *Roman Covington bana bir not yazmış.*

Kâğıt tekrar masasına düştüğünde midesi bulandı ve kâğıdı açarken soğuk görünmeye çalıştı.

Arkadaşını öldürmekle tehdit ettin.

Violet'in gözleri prence kaydı. Defterine bir şeyler yazarken vücudu öne doğru dönüktü ama onun gülümsemeye çalıştığını görebiliyordu. Onu mu izliyordu, yoksa doğru zamanda mı bakmıştı? Violet cevabını karaladı ve gizlice geri fırlattı.

Tehdit, gerçekleşmeyebileceği anlamına gelir. Onu gerçekten öldüreceğim.

Roman yüksek sesle güldü ve ses taş duvarlarda yankılandı. Bayan Bonner da dahil olmak üzere herkes bakışlarını odanın arka tarafına çevirdiğinde Violet sandalyesine çöktü.

Violet, Roman'a ters ters baktı ve o da kahkahalarını bastırmak için yanaklarını şişirerek ağzını kapattı. Herkes arkasını döndüğünde Violet onun gözlerinin içine baktı ve parmağını boğazında gezdirdi.

Kontrol edilemeyen kahkahasıyla yine herkesin dikkatini çekti, ancak bu kez Violet de güldü.

Ertesi sabah Violet aceleyle sınıfa girdi ve sınıfın en arkasındaki koltuğuna kaydı. Roman'ı tekrar görme düşüncesi onu bütün gece uyutmamıştı. *Bir not daha yazacak mıydı?*

Prens içeri girdiğinde nefesini tuttu ve çünkü çalışmasını okuyormuş gibi yaptı. Masasının üzerine küçük bir çuval konunca irkilerek geri çekildi. Roman ona bakmadan yerine oturdu.

Dikkatini tekrar çantaya verdi ve çuvalı kapalı tutan sicime iliştirilmiş bir kâğıt parçası fark etti. Violet kelimeleri yuttu ve çığlık atmamak için yanağını ısırdı.

Dün için özür dilerim. Annem bunları seçmeme yardım etti. Umarım beğenirsin.

Violet ipi çözüp çantayı açarken elleri titriyordu.

Her şekilden, boyuttan ve renkten güzel deniz kabukları ona bakıyordu. Violet kalbinin öfkeyle atmaktan yorulup tamamen duracağından endişeleniyordu. Notu katlayarak çantanın içine koydu ve dikkatlice çantasına yerleştirdi.

Bir kara kalem ve bir kâğıt parçası çıkardı, cevabını karaladı ve koridorun diğer tarafına fırlattı.

Sanırım seni öldürmeyeceğim.

Roman'ın kahkahası odayı doldurduğunda Bayan Bonner kaşlarını çatarak onlara doğru baktı.

Violet bunun tüm Cennet'te en sevdiği ses olduğuna karar verdi.

ON YAŞINDA

"Hasta görünüyorsun," dedi Roman'ın en yakın arkadaşı Ares, sarayda prensin odalarına doğru yürürlerken.

Haksız değildi; Roman *gerçekten* de kusacak gibi hissediyordu. Yarın, on üçüncü doğum gününde gece yarısı, tanrılar kaderindeki eşinin adını sadece onun duyması için zihnine fısıldayacaktı. Bu tüm kraliyet fae'lerinin on üçüncü doğum günlerinde başına gelirdi ve zihninde rastgele bir sesin olduğu düşüncesi onu korkutuyordu.

Kendisiyle aynı gün doğan çocukların ebeveynlerinin başkenti bombalamasını önlemek için Roman'ın doğum gününü çok az kişi biliyordu ve yaşıtı olan hiçbir kızın doğum gününü bilmemeye özen göstermişti. Ya doğum gününü paylaştığı biriyle tanışır ve ondan hoşlanırsa, tanrılar onu başka biriyle çiftleştirirse?

Annesi böyle şeyler hakkında endişelenmek için çok genç olduğunu söylemişti ama ne bekliyordu ki? Diğer çocukların arasında büyümemişti. Ebeveynleri ve birkaç seçkin savaşçı, muhafız ve saray personeli dışında, nadiren başka biriyle etkileşime giriyordu. Yürümeye başladığı andan itibaren acımasız bir eğitim rejimine katlanmıştı ve eğitim almadığı zamanlarda onu çalışmaya zorluyorlardı.

Yaşına göre nasıl davranacağını bilmiyordu. Ve bundan nefret ediyordu.

Eğitmenleri ve ebeveynleri sayesinde eşlerin önemini ve kraliyet fae'lerinin eşleriyle evlenmeleri *gerektiğini*, aksi takdirde bunun krallıklarının çöküşü anlamına gelebileceğini biliyordu. Eş bağı var olan en güçlü büyüğü içeriyor ve kraliyet soylarını güçlü tutarak krallıklarını kraliyet dışı fae'lerin yapamayacağı şekilde korumalarını sağlıyordu.

Romalılar, tarihlerindeki diğer pek çok şey gibi bunun da saçma olduğunu düşünüyorlardı. Kan bağına dayalı hükümdarlık korkunç bir sonla bitme potansiyeline sahipti. Ya varis kötü biriye?

Ares Roman'ın omzunu iterek onu düşüncelerinden sıyırdı. "Müstakbel karınla on üç yaşında tanışmak zorunda kalsaydın sen de hasta olurdun," dedi Roman ona. Elini cebine attı ve şekil değiştiren küçük bir bulmaca çıkardı. Farklı renklerde parçalardan oluşan karmakarışık küçük yapbozlardı bunlar ve doğru şekilde büküldüklerinde belirli bir şekil oluşturuyorlardı.

Babası bir keresinde onu şekil değiştirme bulmaca yarışmasına götürmüştü ve o zamandan beri hayranlık duyuyordu. Babasının bir gün yarışmasına izin vereceğini umuyordu.

Zihnindeki bağlantıları kolayca görerek parçaları yerlerine yerleştirdi.

Ares bulmacanın tepesine vurarak Roman'ın ilerlemesini durdurdu. "Viv'in doğum günü de yarın," diye sinsi bir gülümsemeyle prensi bilgilendirdi.

Roman, odalarına doğru köşeyi dönerlerken hiçbir şey söylemedi. Kadının o gün erken saatlerde bir grup genç savaşçıya bundan bahsettiğini duymuştu. Geçtiğimiz hafta, ailesinin doğum gününü hayatı boyunca bir sır olarak saklamakta ısrar etmesine minnettar olmasını sağlamıştı. Bir hafta önce, on üçüncü yaş günü balosu için davetiyeler dağıtılmıştı. Yarın eşinin kim olduğunu öğreneceğine göre, artık bunu sır olarak saklaması için bir neden yoktu.

Davetiyelerin dağıtılmasından sadece iki gün sonra, hiç tanımadığı üç farklı kız ona yaklaştı ve kendi doğum günlerinin de yarın olduğunu iddia etti. Haftanın geri kalanı da aynı şekilde geçti.

Vivian bu konuda daha az dikkat çekiciydi. Bunu ona açıkça söylemek yerine, Roman'ın duyabileceği kadar yüksek sesle başkalarına duyurmuştu.

Vivian Maekin. İyi biri olduğunu tahmin ediyordu ama sürekli böbürlenmesi ve ilgi çekme ihtiyacı onu rahatsız ediyordu. Tüm genç savaşçılar ondan hoşlanıyordu ama onda bir şeyler ona doğru gelmiyordu.

Bu, Violet'in doğum gününün de yarın olduğu anlamına geliyor. Bu düşünce dudaklarının küçük bir gülümsemeyle kıvrılmasına neden oldu. *Onunla çiftleşmek eğlenceli olurdu.*

Violet ile geçen yıl bir arkadaşlık kurmuşlardı ama okul yılları arasındaki uzun tatil boyunca birbirlerini nadiren görüyorlardı. Yine de bu onu Violet'i düşünmekten alıkoymuyordu.

Bu yıl odanın karşı taraflarında oturuyorlardı ve arkadaşlıkları koridorlarda selamlaşmaya ve ara sıra ayaküstü sohbet etmeye kadar düşmüştü.

"Gülümsüyorsun," diye kendini beğenmiş bir şekilde suçladı Ares.

Roman'ın gülümsemesi düştü. "Geçtiğimiz hafta birçok kızın benim doğum günümü paylaştığını kanıtladı," diye hatırlattı ona. "Sadece Vivian değil." *Ya da Violet.*

Arkadaşı, "İkiniz de aynı şeylerden hoşlanıyorsunuz," dedi. "Tartışmalar, sıkıcı strateji oyunları-oof!"

Roman karnına bir dirsek atarak sözünü kesti ve merdivenlerden düşmesini engellemek için uzandı. "Artık bunun hakkında konuşmak istemiyorum." Arkadaşını sabitledi ve bulmacasına geri döndü.

Ares karnını ovuşturdu ve akıllıca konuyu değiştirdi. "Bir çürüğüm olacak."

Artık yıldız şeklini almış olan yapbozu yüzünü parçalayan bir sırtışla havaya kaldırdı ve en yakın arkadaşına fırlattı. "Güzel."

O gecenin ilerleyen saatlerinde Roman aynadaki yansımasına baktı ve yeşil kraliyet ceketini düzeltti. Her krallığın bir kraliyet rengi vardı ve o Tropik Krallığın canlı yeşilini her zaman sevmiştir.

Aynadan uzaklaşarak odayı taradı. Asılı giysiler, iki ayna ve çeşitli ayakkabı ve aksesuarlarının bulunduğu çok sayıda dolap iki duvarı kaplıyordu. Odanın ortasındaki pelüş banklardan birine oturdu ve arkadaşının eşyalarının bir gün gideceği diğer iki boş duvara asık suratla baktı.

Paltosunun yakasını tuttu ve çekti. Tahtı devraldığında ilk işi yeni bir palto almak olacaktı çünkü bunlar deli gibi kaşındırıyordu.

Roman, resmi etkinliklerden nefret etmesinin giderek büyüyen nedenlerine "rahatsız kıyafetler giymeyi" de ekledi.

Ne kadar yalvarsa da bu sefer kurtulamayacaktı. Tropik Krallık geleneklerine göre kraliyet ailesi varislerinin dönüm noktalarında bir balo düzenlerdi: on üç yaşında eşini bulma, on beş yaşında *tanıdıklarını* kazanma, yirmi iki yaşında eşiyle evlenme ve yirmi beş yaşında tahta çıkma. Annesi onun aleyhine olacak şekilde partileri çok severdi ve her yıl bir tane düzenlemeye başlayacağını söylemişti.

Annesi Sarah, kendisinin ve babasının paltolarına uygun uzun yeşil bir elbiseyle soyunma odasına girdi. "Hazır mısın tatlım?" Roman'ınkiyle aynı renkteki sarı saçları başının yan tarafında garip bir topu andırıyordu ve ona sarıldığında yüzünü dürtüyordu.

Roman onun elinden kurtuldu ve asık suratlı görünmemeye çalıştı. "Ben hazırım."

Kral ve Kraliçe'nin kraliyet muhafızları tarafından anons edilip balo salonuna götürüldükten sonra, Roman'ın annesi başının üstünü öptü. "Git arkadaşlarına selam söyle ve bizimle kürsüde buluş."

Roman kalabalığın içinde Ares'i bulmaya çalışsa, hiç tanımadığı düzinelerce insan sohbet etmek için onu durduracaktı. Saklanmak daha iyi bir seçenek gibi görünüyordu. Annesine başını sallayarak topuklarının üzerinde döndü ve küçük balkona açılan sıradan yan kapıya doğru yürüdü.

Konuklar küçük balkonu nadiren kullanırlardı çünkü saray duvarlarının ötesindeki tropik ağaçlardan başka bir manzarası yoktu. Ana balkon bahçelere bakıyordu ve partilerin favorisiydi.

Kapıyı arkasından kapattı, geçti ve rengârenk ağaçlara baktı. Roman İnsan Krallığı'na hiç gitmemişti çünkü büyü onu yirmi beş yaşına kadar Tropik Krallık'a bağlamıştı ama resimleri görmüştü. Onların ağaçları ve bitkileri, Fae topraklarındaki gökkuşağı yapraklarıyla donuk kalıyordu.

Eğlenceli bir ses düşüncelerini böldü. "Sen de mi saklanıyorsun?"

Bu sesi tanıyorum. Roman korkuluktan geri çekildi ve balkonun uzak ucundaki gölgelere doğru döndü. Yaklaştı ve korkuluğa tünemiş bir insanın belli belirsiz dış hatlarını seçti. "Violet?"

Gölge figür aşağı atlarken kumaş hışırdadı ve ayakkabılar usulca yere vurdu. "Başka birini mi bekliyordun?"

Violet ışığa doğru adım attığında Roman'ın cevabı dilinde kayboldu. Normalde arkaya doğru bükülmüş olan kızıl-koyu saçları, tepesinde açık mor çiçeklerden oluşan küçük bir taçla yüzünün etrafında gevşek dalgalar halinde sallanıyordu. Kirpiklerine bir şey mi sürmüştü, yoksa her zaman bu kadar koyu muydular? Bilmiyordu ama mavi gözlerine çok yakışıyordu.

Dudakları her zamankinden daha pembe görünüyordu ve okula giderken giydiği bol elbiseler yerine giydiği koyu mor elbise vücudunun üst kısmını sıkıca sarıyordu. Ona bir faerietale prensesini hatırlatıyordu.

Roman sert bir şekilde yutkundu ve yakasını çekiştirdi, kelimeleri oluşturamıyordu.

Tanrım, çok güzel.

Violet saçındaki çiçekleri düzeltti. "Neden bana öyle bakıyorsun?"

Aklına hiçbir mazeret gelmedi, sadece gerçekleri . "Güzel görünüyorsun." Omuzları gevşedi ve kızın yanakları kızarınca sırtıtmamaya çalıştı. Kız çok kızarmıştı. "Neden saklanıyorsun?"

Pembelik geri çekildi ve meydan okurcasına kaşlarını kaldırdı. "Önce ben sana sordum." Yaklaşırken ayakkabıları yere fısıldadı. "Bu gece için gergin misin?"

Elini saçlarında gezdirdi ve yüzünü buruşturdu. Annesi bunu berbat ettiği için onu öldürecekti. "Büyük kutlamalardan nefret ediyorum."

Violet'in başı yana eğildi. "Gerçekten mi? İlgiden hoşlanacak birine benziyorsun."

Adam kaşlarını çatı. "Neden böyle düşündün ki?"

"Etrafın hep bir grup insanla çevrili." Ellerini kalçalarına dayamış, tartışması için ona meydan okuyordu.

Yaklaşarak öne eğildi ve "Beni mi takip ediyorsun?" diye fısıldadı.

Violet kollarını indirdi ve onun bakışlarıyla karşılaşmadan eteğini kabarttı. "Kalabalık insan gruplarını gözden kaçırmak zor."

Gergin mi?

Roman aptal gibi gülümsemek istedi. "Arkadaşlarımın sayıldığını sanmıyorum." *Arkadaş* kelimesini gevşek kullanıyordu. Etrafındaki çoğu insan sadece unvanı yüzünden oradaydı. Korkuluklara yaslanarak dramatik bir şekilde iç çekti. "Bütün gece ailemle birlikte kürsüde durup el sıkışmak zorundayım. Bu çok sıkıcı."

Violet kendini Roman'ın yanındaki parmaklığın üzerine kaldırdı. Roman ona destek olmaya başladı ama Violet'in eğlenen ifadesi karşısında elini geri çekti. "Özür dilerim," diye mırıldandı. "Düşebileceğini düşündüm." Paltosu boynunu daha sıkı sarıyordu ve sert kumaşı çekiştirdi. "Neden saklanıyorsun?"

Ormandaki böcekler sessizliğin içinde cıvıldıyordu. Yüksek sesle bir nefes verdi. "Ben de partileri sevmem."

Utanmış görünüyor ama nedenini bilmiyordu. "Griff burada değil mi?"

Griff onu düzenli olarak birlikte gördüğü tek kişiydi. Onu sürekli izlediğinden falan değil.

"Diğer genç savaşçılarla birlikte ve ben de peşlerine takılıp onların bir şeyleri bıçaklamakla ilgili konuşmalarını dinlemek istemedim." Roman güldü ve o da karşılık olarak sırtı. "Annem izin verseydi evde kalırdım."

"Ben de," diye mırıldandı nefesinin altında. "Peki ya Vivian?" Sınıfının en iyi genç savaşçılarından biri olan Vivian'ın bir sürü arkadaşı vardı. Elbette

Violet da onları tanıyordu.

Violet parmaklıklarda rahatsız bir şekilde kıpırdandı ve Roman yanlış bir varsayımda bulunduğunu anladı. "Evde birbirimizi yeterince görüyoruz."

Neredeyse bunun neden önemli olduğunu soracaktı - ne de olsa kardeştiler - ama yüzündeki ifade ona bu konuyu kapatmasını söyledi. "Burada birlikte saklanabiliriz," diye teklif etti ve onun yanına tırmandı.

Balkon kapısı açıldı ve Roman'ın annesi dışarı çıktı. "Her yerde seni arıyordum." Violet'e baktı ve sıcak bir şekilde gülümsedi. "Merhaba Violet. Roman'ın kusuruna bakma." Tekrar ona baktı, yüzü sertleşmişti. ", *hemen*." Son bir uyarı bakışıyla içeride kayboldu.

Roman inledi ve gitmek istemeyerek aşağı atladı. "Sanırım sonra görüşürüz."

"Bekle." Violet parmaklıklardan aşağı kaydı ve Roman onu kucağına alıp güvenli bir şekilde yere bırakma dürtüsüyle savaştı. Violet elbisesinin gizli bir cebini karıştırdı ve Roman bu şeyin kaç tane cebi olduğunu merak ederek hareketine odaklandı. Kadın bir zarf çıkardı ve uzattı. "Mutlu Yıllar."

Roman zarfa baktı, ailesinden başka birinin ona bir şey almış olmasına şaşırmıştı.

Violet kolunu geri çekti. "Boş ver. Bu aptalca. Mutlu yıllar, Roman." Aceleyle yanından geçmeye çalıştı ama Roman uzanıp hediye elinden kaptı.

"Hey!" Kadın kâğıda doğru hamle yaptı ama adam kâğıdı onun ulaşamayacağı bir yerde tuttu. "Bunun benim olduğunu söylemiştin."

"Aslında ." Açıkta kalan teninin her santimi kıpkırmızı parlıyordu. Hoşuna gitti. Hem de çok. "Geri ver onu."

Roman'ın yüzü geniş bir sırıtışa dönüştü. Bütün hafta boyunca ilk kez gerçekten mutlu hissediyordu. "Hayır. Bu benim hediyem ve onu istiyorum."

Violet küçük bir *homurtuyla* ayağını yere vurdu. "İstiyormuş gibi yapmana gerek yok. Bu sadece aptal bir kart."

Pütürlü zarfı salladığında tıkırdadı. "Bir karttan daha fazlasına benziyor. Kimse bana hediye vermiyor ve ben bunu istiyorum."

Yoğun bir sonra gözlerini devirdi. "Peki. Güle güle."

Roman, prenses arkasını dönüp balo salonunun kapısına doğru yürürken ona baktı. "Teşekkür ederim prenses," diye arkasından seslendi ve kız içeri girmeden önce kendisine bir bakış attı.

O gecenin ilerleyen saatlerinde Roman elindeki yeşil çakıl taşlarından oluşan bileziğe baktı, sonra notu tekrar okudu.

Roman,

Hatırlamıyor olabilirsin ama geçen yıl bileziklerimi beğendiğini ve belki bir gün bir tane isteyebileceğini söylemiştin. Şaka yaptığını düşündüğünü biliyorum ama bilekliğin olmadığı için gözlerinin nasıl yaşardığını gördüm. (Ağlamana gerek yoktu, kibarca isteseydin sana bir tane yapardım).

Bir şeylere çarpma huyun yüzünden kolayca kırılacakları için deniz kabuklarından vazgeçtim. En sevdiğin rengi bilmiyorum ve kraliyet kürküne uyması için yeşil taşlarda karar kıldım.

Berbat bir renk, gerçekten. İnsan otu rengine bir şey giydirmeleri çok yazık. Mor gibi daha güzel bir renk olsaydı daha iyi olurdu. Hatta belki menekşenin güzel bir tonu. Eminim kral olduğunda değiştirebilirsin. (ipucu)

Her neyse, mutlu yıllar Roman.

Violet

Not: Bu gece için endişelenme. Eminim eşiniz kim olursa olsun, insan-çimen-yeşili içinde de çok güzel görünecektir.

Roman'ın kahkahası yatak odasında yankılandı ve daha yakından incelemek için yeşil taşlı bileziği kaldırdı. *Violet Maekin.*

"Neye gülüyorsun tatlım?" diye sordu annesi, babasıyla birlikte odaya girerken.

Roman mektubu ve bileziği yan sehpasına koydu ve ayağa kalktı. "Hiçbir şey yok." Ailesi geldiğinde Roman'ın sinirleri tüm gücüyle geri döndü.

Yüzüne bir kez baktı ve annesi onu sıkıca kucakladı. "Gergin olmanı gerektirecek bir şey yok. Babanın adını duyduğumda hayatımın en güzel gecesini yaşadım."

Roman'ın babası Felix'e gülümsedi ve kolunu okşadı. "Sekiz yaşındayken annenle tanıştığım andan itibaren onun benim olacağını biliyordum ve bunu ona söyledim."

"Bu doğru." Annesi hülyalı bir şekilde iç çekti. "On üçüncü doğum günümüzden bir gün önce, tanrıların onun adını söyleyeceğini söyledi." Kocasını galadı

yanak. "O haklıydı."

Roman'ın aklına Ares'in Vivian hakkındaki yorumu geldi. "Ya eşimi sevmezsem?"

Babası sırtını sıvazladı. "Bu işi başaracaksın. Yapmak zorundasın." "Biliyorum." Roman içini çekti ve bir elini şimdiden onun içinden geçirdi.

Dağınık saçlar. "Kan bağını güçlü tutmalıyım." Bu duygunun boğazına tıklılmasından bıkmıştı.

Eğer bir krallık saldırıya uğrarsa, bir kraliyet vatandaşlarını saldıran güçlere görünmez olmaları için büyüleyebilirdi. Bunun dışında, neden daha güçlü olmaları gerekiyordu? Tanrılar bariyeri yerleştirmeden önce bu büyüklükte bir saldırı olmamıştı.

Sözde, kader eşinden çocuk sahibi olmak soyu güçlü tutmanın tek yoluydu ama hiçbir kraliyet mensubu teoriyi test etmek için kader eşinden başka biriyle evlenmemişti.

"Ya eşim başka bir krallıkta yaşıyorsa?"

Annesi kolunu okşadı. "Merak etme tatlım. Baban ya da ben doğum kayıtlarını kontrol etmek için her krallığa gideriz."

Bensiz, diye düşündü Roman acı acı. Kraliyet fae'lerinin sadece bir çocuğu olurdu ve varisin büyüğü yirmi beş yaşına gelene kadar tam olarak ortaya çıkmazdı. Fae'ler büyülerini fae topraklarından alırlardı ve eğer bir kraliyet varisi büyüğü tam olarak gelişmeden ayrılırsa, bu onları zayıflatabilirdi. Bunu önlemek için, tanrılar kraliyet fae'lerini yirmi beşinci doğum günlerine kadar krallıklarına bağlamak için büyü kullandılar.

Roman'a göre aptalca bir kural. Kraliyet varisleri neden diğer Fae krallıklarına gidemiyordu? İnsan Krallığı'na neden gidemediklerini anlıyordu. Onların topraklarında büyü yoktu ama diğer fae krallıklarında da en az diğerleri kadar büyü vardı.

Aptal.

Annesi heyecanla alkışlayarak onu hoşnutsuz düşüncelerinden kopardı ve herkesi oturmaları için Roman'ın oturma odasına yönlendirdi. "Vakit neredeyse geldi."

Roman, geniş kanatlı arkalıklı sandalyelerden birine oturdu ve sandalyenin kollarını kavradığı için parmak eklemleri bembeyaz olmasına rağmen umursamazmış gibi davrandı. Altın saatin saniye ibresi salyangoz hızında ilerliyordu. Avuç içleri sinirden kayganlaşmıştı.

Saat gece yarısını vurduğunda gözlerini kapattı ve bu dünyaya ait olmayan bir ses zihninde yankılandı.

Vivian.

Midesinde asit çalkalandı ve boğazından yukarı tırmandı. Vivian mı? Hayal kırıklığı içinde bir tünel oluşturdu ve onu korku izledi.

Belki de ses Vivian Maekin'i kastetmiyordu. Bir keresinde annesine tanrıların neden eşinin soyadını vermediğini sormuştu. Annesi bunun sebebinin ilk zamanlarda soyadlarının olmaması olduğunu söylemişti.

Ama onlar tanrı, diye düşünmüştü o zaman. *Yöntemlerini güncelleyemezler mi?* Bu noktada, tanrıların öldüğünü ya da birbiri ardına saçma kurallarla Cennet halkıyla dalga geçmeyi sevdiklerini düşünüyordu.

Ancak, bunun Vivian Maekin olmayabileceği bilgisi kendisini daha iyi hissettirmedi.

Roman gözlerini açtı ve anne babasına baktı. "Adı Vivian."

Annesinin gülümsemesi biraz duraksadı ama sonra kendini toparladı. "Maekin ikizleri seninle aynı doğum gününü paylaşıyor." Öne doğru uzandı ve onun elini sıktı. "Yarın teyit etmek için ona gideceğiz." Parlak gülümsemesini babasına çevirdi. "Bu harika değil mi? Yıllardır tanıdığımız bir aileden geliyor." Annesi ona sulu bir gülümseme verdi. "Senin adına sevindim tatlım. İkinizin pek çok ortak noktası var ve birlikte mutlu olacağınızı biliyorum."

Neden herkes bunu söyleyip duruyor?

Yüzündeki hayal kırıklığını görmemesini umarak başını çevirdi. "Var."

Ama bu yeterli olur mu?

Violet, ailesinin geri kalanıyla öğle yemeği yiyemeyecek kadar gergin bir şekilde odasının içinde volta . Roman'a o aptal bileziği verirken ne düşünüyordu? Komik olmasını istemişti ama geriye dönüp bakınca aptalca olduğunu anladı.

Yüksek sesle söylemeye cesaret edemediği bir şey yüzünden tedirginlik tenini sardı. Roman'ın eşi olmak istiyordu. Geçen yıldan beri prene aşıktı ve içinden bir ses birlikte olmaları gerektiğini söylüyordu. Tanrılar onu kendisine bağlarsa üzülür müydü?

Violet yatağına uzandı ve gözlerini tavana dikti. Dün gece tanrılara onları eş yapmaları için dua etmişti. *Acınacak* haldeydi.

Eşler birbirlerinin duygularını hissedebilirdi ve o sabah Vivian başka birinin duygularını hissettiğini iddia etmişti. Violet'in midesi bulandı. O

ve Roman birbirine aitti, bunu hissedebiliyordu ama içinde küçük bir şüphe tohumu filizlendi. Viv göğsünde bir şey hissettiği konusunda yalan söylemiş olsa bile, Violet hiçbir şey hissetmemişti.

Açıklamasından sonra Vivian, Violet'ın oynadıklarını bilmediği bir oyunu kazanmış gibi Violet'a zaferle bakmıştı. Vivian aralarındaki her şeyi bir rekabet olarak görüyordu ve Violet bundan nefret ediyordu. Ona kılıç dövüşünü öğretmeye çalışırken kazara Violet'i yaraladığı güne kadar hiç böyle olmamıştı. Violet geriye dönebilseydi, o gün Vivian'la antrenman yapmayı asla kabul etmezdi. Ya da hiç.

O zamandan beri aralarında derin yaralar açan bir çatlak vardı. Kız kardeşinin babalarının tepkisi yüzünden neden kendisini suçladığını anlamıyordu; Violet babalarından Viv'e bağırmasını istememişti. Ama o günden beri Vivian onu kötü göstermek için elinden geleni yapmıştı. Sadece ailelerinin önünde değil, herkesin önünde.

Ön kapılarının sertçe çalınması Violet'i anısından uyandırdı ve yataktan fırladı. İçindeki her şey heyecanla çalkalanıyordu. *Aman Tanrım.*

Aile odasına doğru yürürken ve babasının kapıya doğru geçişini izlerken etkilenmemiş gibi davranmaya çalıştı. Babası Edgar, çoğu fae gibi uzun boylu ve genişti, koyu altın sarısı teni, siyah saçları ve gülmekten köşeleri kırışmış koyu kahverengi gözleri vardı. Gururlu, belirgin bir burnu ve kalın kaşları vardı. Sarsılmaz bir güçtü. *Genellikle.*

Bugün Violet onun avuçlarını pantolonuna sildiğini ve kapı koluna uzanmadan önce derin bir nefes aldığını fark etti. Evlerinde kimse bunu dile getirmiyordu ama prensle aynı doğum gününü paylaşan bir çocuğu olan her aile gibi onlar da bugün için endişeliydi.

Babası kapıyı açtığında diğer tarafta Kral Felix ve Kraliçe Sarah'yı gördü. Violet keskin bir nefes çekti ve Vivian zalim bir sırıtışla gözlerini ona doğru çevirdi.

"Merhaba Edgar," diye kibarca selamladı Kral Felix. Felix, Violet'in babasından daha iriydi, açık kahverengi saçları, orta bej teni ve Roman'ın açık kahverengi gözleri vardı. Violet'in annesine kibarca gülümsedi. "Meri, seni görmek güzel."

Annesi hafif bir reveransla eğildi. "Aynı şekilde, Majesteleri. Ve siz, Majesteleri," dedi Meri ile kocasının arasına gizlice girmiş olan Kraliçe Sarah'ya.

Kraliçe, Roman'inki gibi kusursuz bir tene, griden arınmış koyu kum sarısı saçlara ve her zaman ışıldayan ela gözlere sahipti. Roman içeri girdiğinde herkesin bakışları kapıya yöneldi, saçları ilk kez düzgünce toplanmıştı. Bakışları Violet'inkilerle çarpıştı ve dudakları küçük bir sırtışa dönüştüğünde Violet neredeyse bayılacaktı. *Biliyordum.*

Ama adam dönüp odanın içinde Vivian'a doğru ilerlediğinde, şaşkınlık, farkındalık ve korku sırayla Vivian'a saldırdı. Violet, adamın ikizinin önünde eğilip bir şeyler söylemesini ve Vivian'ın başını sallamasını ağır çekimde izledi. Violet onun ne söylediğini asla öğrenemeyecekti çünkü utanç ve kalp kırıklığı çevresini bloke etmişti.

Zoraki bir mutlulukla diğerlerine yaklaştı. "Bu çok heyecan verici."

Vivian'ın küçümseyici gülümsemesi Violet' ona vurma isteği uyandırdı, bu daha önce hiç duymadığı bir dürtü idi. "Kraliçe olacağım, Vi. Buna inanabiliyor musun?"

Kraliçe olma düşüncesi Violet'in aklından bile geçmemişti. Sonsuza kadar Roman'la birlikte olmaya odaklanmıştı. Vivian'ın harika bir savaşçı kraliçe olacağını istemeyerek de olsa kabul etti; krallığını savunmak için Roman'ın yanında savaşabilecek biri. Violet bu rolü asla yerine getiremezdi.

Violet zorla, "Sana yakışıyor," dedi ve Roman'la yüzleşti. "İkiniz birlikte macera kitaplarındaki kahramanlar gibi insanları doğrayacaksınız." Havada bir kesme hareketi yaptı ve Roman kahkahasını bastırmak için dudaklarını büktü.

Yetişkinler de katıldı ve Vivian'ın gözleri Violet'e kaydı, ağzı kısıp bir kaşla aşağı doğru kıvrıldı. Kimse fark etmeden Vivian'ın gülümsemesi tekrar yerine oturdu.

"Şimdi ne olacak?" Vivian sordu.

Babaları herkesin oturmasını işaret etti ve anneleri çay yapmayı teklif etti.

Kral Felix, "Tropikal Krallık'ta varisin eşinin kimliğini, okuldan mezun olana kadar halktan gizlemek bir gelenektir," diye söze başladı. "Vivian'ı geleceğin kraliçesi olarak açıkladığımızda tüm gözler onun üzerinde olacak ve bunu hiçbir çocuk için istemiyoruz." Roman'ın sırtını sıvazladı. "Oğlumun bunu yaşamak zorunda olması yeterince kötü."

Kral doğruyu söyledi. Kraliyet eşlerinin okulu bitirene kadar ilan edilmediği iyi biliniyordu. Savaşçıların ve saray çalışanlarının çoğu gibi sınıf arkadaşları da artık Romanlara alışmıştı ama bu

onun dikkatini çekmek için kendilerini parçalamalarına engel olmadı. Kasaba halkı, şehirde bir kraliyet mensubu gördükleri nadir durumlarda aval aval bakıyordu.

Kraliçe Sarah komplocu bir tavırla öne doğru eğildi. "Felix ve ben bazen birbirinize olan sevginizi saklamanın ne kadar zor olabileceğini herkesten daha iyi anlıyoruz." Kral Felix'in gözleri o kadar büyük bir hayranlıkla parlıyordu ki Violet başka bir şeye odaklanmak zorunda kaldı. Roman'ın kız kardeşine sevgi gösterdiğini düşünmek kalbini burktu.

"Ama sizden ihtiyatlı olmanızı rica ediyoruz," diye devam etti kraliçe. "Bu Vivian'ın güvenliği için olduğu kadar mahremiyeti için de önemli."

"Violet," diye azarladı babası. "Dikkatini veriyor musun?"

Sevgili tanrılar, dün geceki duama cevap vermediğinizi biliyorum ama lütfen beni yutması için toprağı açabilir misiniz? Bekledi ve altındaki zemin bozulmadan kaldığında iç çekti. "Evet, efendim. Viv'in Roman'ın eşi olduğunu kimseye söyleyemeyiz." Elini küçük bir selamla kaldırdı ve Roman kahkahasını bastırmak için öksürdü.

Babası nefesinin altında bir şeyler mırıldandı ve Kraliçe Sarah da en az oğlu kadar eğlenmiş görünüyordu. Violet Vivian'ın bakışlarını görmezden geldi, ablasının Violet'in gördüğü her olumlu ilgiden nefret ettiğini biliyordu.

Violet hayatının en büyük hayal kırıklığını yaşarken yetişkinler de boş durmuyordu. Sonunda, Covington'lar onu geleceğin kraliçesi olma konusunda gevezelik etmeyi bırakmayan ve bıçağı her seferinde biraz daha derine sokan bir kız kardeşle bırakarak gittiler.

gg

ON DÖRT YAŞINDA

Roman ve Violet, Maekin'lerin aile odasında aralarında bir oyun tahtası ile oturmuş, Violet'in hamlesinin yasallığı üzerine tartışıyorlardı.

Roman haftada bir akşam yemeğinde Maekin'lere katılıyordu. Ailesi kendisinin, eşinin ve müstakbel kayınvalidesinin birbirlerini daha iyi tanımaları konusunda ısrar ediyordu. İlk başta, ikizlerden birinin eşi olmasının insanları şüphelendireceğini iddia ederek itiraz etmişti. Babası, evlerine girip çıkarken kendini görünmez kılabileceğini söylemişti. Bundan bilen Roman denemeye karar vermişti.

Vivian'ın babası, geleceğin kraliçesi olarak sırtında bir hedef olacağı için ona ekstra eğitim vermekte ısrar etti ve ikisi akşam yemeğinden bir saat öncesine kadar eve dönmedi. Bu yüzden Roman her hafta yemekten bir saat önce gelir ve yemekten önce eşiyle vakit geçirirdi.

Annesi ve babası, birlikte daha fazla zaman geçirirlerse Viv'e olan sevgisinin artacağına dair ona güvence verdiler. Büyümemişti.

Gelişen şey Violet'i görme hevesiydi. Violet onu güldürüyordu; sürekli kendini beğenmişliğini kesmek için kulaklarını kumla doldurmak istemesine neden olan kız kardeşiyle tam bir tezat oluşturuyordu.

Son zamanlarda, müstakbel ailesini daha yakından tanıma bahanesiyle Violet'le takılmak için iki ya da üç saat erken gelmeye başlamıştı. Erken geldiği ilk birkaç seferde Meri ona meraklı bir bakış atmıştı. *"Vivian'la geçireceğim zamanı bölmek istemiyorum," diye yalan söylemişti. "Hepinizi tanımam çok önemli."*

"O taşı hareket ettiremezsin," diye ısrar etti Roman. "O taş zaten on boşluk ilerledi."

Violet kızgın görünüyordu. "Hareket etmedi. İlk turda üç boşluk ilerledi." Tahtayı işaret etti. "Sonra ikincide dört, üçüncüde üç boşluk." Ona kalın kafalıymış gibi baktı. "Bu sadece sekiz boşluk eder."

Dudaklarını birbirine doladı ve gülmemeye çalıştı. "Bu on, prenses. Tekrar sayın."

Violet kareli tahtaya ters ters baktı. "Strateji oyunlarını oynamak için ev ödevi yapmak zorundaysan nasıl eğlenceli olabilir ki?"

Roman kendini toparlamak için başını çevirdi. Onun gülümsediğini görürse tahtayı üzerine fırlatabilirdi. "Bir taş sadece on boşluk hareket edebilir. Bu tam bir ödev sayfası sayılmaz."

Burnuna vurmak için tahtaya uzandı ama adam bileğinden tutup onu öne doğru çekti. Violet, "Her parçayı on kez yazar, sayfaları deri ile ciltler ve sana onunla vururum," diye tehdit etti. "Bakalım o zaman ev ödevi sayılacak kadar yeterli olacak mı?"

Yakınlaşmaları Roman'ın vücudunun uğuldamasına neden oldu ve geriye yaslanmak için bileğini bıraktı. Parmaklarını masaya vurarak bütün gün kafasını kurcalayan soruyu düşündü. "Sen ve Theo çıkıyor musunuz?" diye ağzından kaçırdı. *Pürüzsüz.*

Violet'in kaşları havaya kalktı. "Theo Bront mu? Neden sordunuz?"

Roman oyun tahtasına baktı ve kendisinin de bilmediği bir cevap bulmaya çalıştı. *Neden umurumda olsun ki?* "Öğle yemeğinde onunla ve arkadaşlarıyla oturduğunu fark ettim." *Ve gülüyordu.*

Violet onu meraklı bakışlarla süzdü. "Griff de orada oturuyordu. Başka kiminle oturabilirim ki?"

Ben.

Griff masanın *diğer* tarafında otururken Theo ve Violet yan yana oturuyordu ama Roman bunu belirtmemeye karar verdi. "Sana göz kulak olmaya çalışıyorum. Theo'dan hoşlanmıyorum."

Violet sinirlendi ve daha uzun oturdu. "Kendi başımın çaresine bakabilirim."

Roman öne doğru eğildi ve Violet'in taşını tekrar yerine yerleştirdi. "Sıra sende." Ona sert bir bakış attı. "Bu sefer hile yok."

Violet içinden tahtayı inceledi. "Sen ve Viv neden bu oyunları seviyorsunuz? Çok zorlar." Taşını olabilecek en kötü pozisyonda oynattı ve adam başını eğdi.

"Babam, rakibinizin bir sonraki hamlesini tahmin etme konusunda kendinizi geliştirmenize yardımcı olduğunu söylerdi." Babası stratejilere kafayı takmıştı. Eden tarihinde, hiçbir

krallık başka bir krallıkla savaşıyordu. İsyancıların saldırılarıyla başa çıkmışlardı ama isyancılar pek de değerli rakipler değildi. Yine de babası hazırlıklı olmaları konusunda ısrar ediyordu. Roman bunun Çöl Kralı'yla bir ilgisi olduğundan şüpheleniyordu. Söylentiler adamın zalim olduğunu iddia ediyordu.

Roman'ın babası ona her zaman bir yetişkin gibi davranmıştı. Küçük bir çocukken, yaşlılarıyla oynamak yerine eski savaş kitaplarını okur ve öldürücü darbelerin nasıl indirileceği konusunda pratik yapardı. Genç savaşçı eğitimi on bir yaşında başlardı, ancak Roman için beş yaşında başladı ve her gün saatlerce ebeveynleri veya onların en iyi generalleriyle yorulmadan eğitim aldı. Mola yok, arkadaş yok demekti. Sınıf arkadaşlarıyla arasında her zaman bir kopukluk olmuştu, şimdi bile.

Violet hariç.

"Eğer kral olacaksam, tahta geçmeden çok önce hazır olmalıyım." Tahtayı işaret etti. "Bu oyunlar yardımcı olur."

"Eğlenmek için bir şey yapıyor musun?" Sesi endişeli geliyordu, çilli burnu biraz kırmıştı.

"Eğitimi seviyorum." Elini tekrar tahtanın üzerinde salladı. "Strateji oyunlarını ve bulmacaları severim."

"Ama bu şeyler seni güldürüyor mu?" diye üsteledi. "Seni kaç kez gülerken gördüğümü bir elin parmakları kadar sayabilirim."

Birlikte olduklarında hep gülmek isterdi. "Gülüp gülmememin ne önemi var?"

Yüzünün önünde bir tutam saç sarkıyordu ve onu geriye doğru savurdu. "Herkes kendisini güldürecek şeyler yapmalı."

Ses tonu savunmacı bir hal aldı. "Gülüyorum."

"Tamam," diye yanıtladı ve tahtayı işaret etti. "Sıra sende."

Ses tonu ona inanmadığını gösteriyordu. "Ne demek '*tamam*'?"

İç çekti. "Listelediğin her şey seni daha iyi bir kral yapmak için, ama hiç sırf eğlence olsun diye bir şey yaptın mı?"

Kaşlarını çattı. "Anlamsız şeyler yapmak için çok yaşıyorum."

"Sen daha on dört yaşındasın," diye karşılık verdi. Yüzüne muzip bir gülümseme yayıldı. "Bahse girerim fikrini değiştirebilirim." Öne doğru eğilerek sesini fısıltıya indirdi. "Bu gece gizlice dışarı çıkabileceğini düşünüyor musun?"

Roman merakla ona baktı. "Neden?"

Ellerini birbirine sürttü. "Uzun zamandır aklımda bir fikir var ama Griff yardım etmeyi reddediyor. Onun yerine sen bana yardım edebilirsin."

"Neden gizlice kaçmak zorundayız?" Cevabı önemli değildi. Ne isterse yapardı.

Onun sorusunu duymazdan geldi. "Ne kadar büyüleyebilirsin?"

O da öne doğru eğildi. Yirmi beş yaşına gelene kadar glamour'u tam gücüne ulaşmayacaktı ama on dört yaşında olmasına rağmen şimdiden kraliyet mensubu olmayan yetişkin fae'lerden daha uzağa glamour yapabiliyordu. "Senden daha uzağa."

Uzandı ve onun omzunu dürttü. "Gösteriş yapma. Gece yarısı arka kapıda buluşalım."

Ön kapı açıldı ve Vivian vals yaparak içeri girdi. Oyun tahtasının üzerinde duran ikisine baktı ve kaşlarını çatı. "Siz ikiniz ne yapıyorsunuz?"

Roman arkasına yaslandı ve kendini işaret etti. "Bir oyun oynuyorum." Suçlayan parmağını Violet'e çevirdi. "Hile yapıyor."

Violet'in nefesi kesildi. ". Kuralları kafasına göre uyduruyor."

Vivian gözlerini devirdi. "Strateji oyunlarından hiç anlamıyorsun." Roman, Vivian'ın kız kardeşine yönelttiği küçümsemeden hoşlanmamıştı.

Violet'i savunmak için ağzını açtı ama Violet ondan önce konuştu. "Hayatımın geri kalanında siz ikinizle takılıp kalacaksam, kılıçla insanlara vurmayı öğrenmektense bu oyunları oynamayı öğrenmeyi tercih ederim."

Vivian umursamaz bir tavırla, "Bunu da yapamazsın," diye cevap verdi.

Roman itiraz etmeye başladı ama Violet kayıtsız bir tavırla aniden ayağa kalktı. "Haklısın. Ben bir süreliğine ormana gidiyorum. Anneme akşam yemeği için döneceğimi söyle." Roman Violet'in saklamaya çalıştığı acıyı fark etti ve bu onu öfkелendirdi.

Vivian Violet'in karşısındaki koltuğa oturdu ve yeni bir oyuna başlamak için tahtadaki taşları yeniden düzenledi. "Onun için üzgünüm. Sinir bozucu olduğunu biliyorum ama yine de onu eğlendirdiğiniz için teşekkür ederim."

Roman Vivian'ın bu yönünden nefret ediyordu. "Violet'le takılmayı seviyorum," diyerek öfkesini dizginlemeye çalıştı. "Onunla bu şekilde konuşmamalısın."

Vivian'ın parmakları elindeki oyun taşının etrafında sıkıştı. "Ağaçlara tırmanmaktan, kumları eşelemekten ve kıyafetleri hakkında endişelenmekten başka bir şey yapmıyor." Dikkatle oyun tahtasına baktı. "Basit bir oyunu bile oynayamıyor."

Bu doğru olabilirdi ama bu onu daha az değerli yapmazdı. Bu inatçı kızla savaşmanın kaybedilecek bir savaş olduğunu biliyordu ama kelimelerin dökülmesini engelleyemedi. "Ve yine de insanlar onu seviyor." Vivian'ın vücudu kaskatı kesildi. "*Senin* bu yanını sevmiyorum."

Vivian'ın buzgibi gözleri onunkilere dikildi. "Benim hangi tarafım?"

Onun bakışlarına kendi sert ifadesiyle karşılık verdi. "Herkesten daha iyiymişsin gibi davranıyorsun. Bu sahip olunması gereken korkunç bir özellik. Hayran olduğun niteliklere sahip olmadığı için kendi kız kardeşine senden aşağıdaymış gibi davranıyorsan, kraliçe olursan halkıma nasıl davranacaksın?"

Vivian'ın yumruğu daha da sıkıldı, parmak eklemleri beyazlaştı. "Kapalı kapılar ardında ne kadar çekilmez olduğunu bilmiyorsun ve kız kardeşimle olan ilişkim seni ilgilendirmez."

Roman, Violet'in katlanılmaz olduğuna dair yorumu onu aralarındaki masayı devirmek istemesine neden olsa da, kendini buna izin vermeye zorladı. Tahtaya dokundu. "İlk hamleyi sen yapabilirsin."

Violet arka verandalarının karanlığında, kapüşonlu pelerinini sıkıca üzerine çekmiş bir halde duruyordu. Tropik Krallık'ta geceleri hava soğuk değildi ama fazladan bir katmana ihtiyaç duyacak kadar serindi. Cep saatini kontrol etti. *Gece yarısını beş dakika geçiyordu.*

Hayal kırıklığı heyecanını bastırdı. Roman onunla buluşmayı asla kabul etmemişti ama o bunu ummuştu. *Onun* kraliyet cazibesi olmadan bunu asla başaramazdı çünkü cazibesi diğer fae'ler üzerinde işe yaramıyordu. Violet kendi kendine, hayal kırıklığına Roman'ı haftalık akşam yemekleri dışında göremeyecek olmasının değil, planlarının suya düşmüş olmasının neden söyledi. Evet, öyle olmalı.

Violet içinde bulunduğu durumu düşündü. Planının işe yaraması için bir yol olmalıydı. Sadece bunu çözmesi gerekiyordu.

Roman onun önünde cisimleşti ve kız bir adım havaya sıçradı. Çığlığını bastırmak için eliyle ağzını kapattı. "Sadece benim."

Kalbinin atışları uçan bir sinek kuşunun hızıyla yarışıyordu. Adam elini bıraktı ve sırttı. "Ödümü kopardın," diye fısıldayarak bağırdı ve onu arka verandanın merdivenlerinden aşağı itti. "Çabuk olmamız gerek. İkimizi de büyüle."

İç çekti ve ortadan kayboldu. "Bitti. Bana ne yaptığınızı söyleyecek misin?" Kendisini de içermesine rağmen onun büyüünün arkasını göremeyeceğini unutmuştu. Boş havanın konuşmasını duymak tuhaftı.

"Saray çiftliğindeki tavuk kümesine gidiyoruz," dedi ona heyecanla.

"Neden tavuk kümesine gidiyoruz?" Roman tam önündeki havaya çarparken sordu.

Violet sert bir göğüs hissedene kadar körlemesine uzandı. *Aman Tanrım.* Elini hızla geri çekerek telaşlı görünmemeye çalıştı. "Birkaç tavuk ödünç alıyoruz."

"Ödünç tavuk mu?" Sesinde bariz bir şüphecilik vardı. "Evet." Elini uzattı, yanlışlıkla bir şeye çarpmayı reddederek olmamalı. "Elimi tut ki nerede olduğunu bileyim." Sıcak parmakları onunkilere dolandı ve onu saray kapılarına doğru sürükledi, muhafızlar tarafından duyulmayacak kadar uzakta durdu. "Yan kapıdan gizlice geçeceğiz."

Saray iki giriş vardı: büyük insan grupları, atlar ve arabalar için ön tarafta iki büyük kapı ve yaya bireyler için yan tarafta daha küçük parmaklıklı bir kapı.

"Bunu nasıl yapmamız gerekiyor?" Roman'ın sesi kuşkuluydu ve keşke onun yüzünü görebilseydim diye düşündü.

"Biz geçerken kapıyı kapalı görünecek şekilde süsleyeceksin."

"Duyacaklar," diye karşı çıktı. "Sesi büyüleyemem."

Violet elini cebine attı ve bir şişe yağ çıkardı. "Bunu menteşelerin üzerine koyacağım ve yavaşça gideceğiz."

Kıkırdadı. "Bunu enine boyuna düşünmüşsün." Kadın sırtıttı ve başını salladı.

Prens içini çekti. "Pekala. Önden buyurun."

Violet kapıda menteşeleri, kolu ve ses çıkarabileceğini düşündüğü her şeyi dikkatle yağladıktan sonra dışarıda nöbet tutan muhafıza baktı. Roman mümkün olduğunca yavaş bir şekilde kapıyı açmasına ve içeri girmesine yardım etti. Numarasının işe yaraması tanrıların bir mucizesiydi.

Çakılların üzerinde parmak uçlarında ilerlerken ayakkaşları hafif bir ses çıkardı ve muhafız etrafına bakındı. Roman ve Violet aceleyle sarayın çiftliğine giden patikadan aşağı indiler ve kulak kesildiklerinde Violet biraz ciyakladı. "İşe yaradı!"

Roman onun bir aşağı bir yukarı zıplamasını izlerken hafif bir gülümsemeyle önünde belirtti. "Birkaç tavuğu nasıl *ödünç* alacağız? Onları içeri aldığımızda muhafızlar duyacaktır."

Onun hazırlıksız geldiğini mi düşünüyordu? Violet diğer cebini karıştırdı ve bir şişe sıvı çıkardı. "Gece damlası."

Şişeyi işaret etmeden önce kaşlarını çatarak kızın eteklerine baktı. "Onları bir uyku iksiriyle mi uyutacaksın?"

Violet şişeyi tekrar cebine soktu. "Bundan daha cesur olduğunu sanıyordum."

"Bunun cesaretle bir ilgisi yok." Elini arkalarındaki çiftliğe doğru salladı. "Tavuklara ilaç veriyorsunuz ve bana nedenini söylemeyi reddediyorsunuz. Bu *delilik*."

"Dört tanesini okul odamıza bırakacağız." Başka bir cebini karıştırdı ve küçük bir patates çuvalına bağlı ipi çıkardı. "Bunu tohumla dolduracağım. Kapıyı öyle bir ayarlayacağız ki kapı açıldığında çuval dışarı fırlayacak ve tavuklar *sevgili* öğretmenimize doğru koşacaklar."

Roman sersemlemiş bir halde durdu, ama daha savunmasını yapamadan bir kahkaha patlattı. Ağzını kapatma sırası ona gelmişti. Kadın onu susturmak için daha sert bastırınca vücudu sarsıldı.

"Bizi yakalatacaksın," diye tısladı. Islak ve sıcak bir şey avucuna sürtündü ve onu geri çekti. "Beni yaladın mı?"

Yakışıklı gülümsemesi tüm yüzünü aydınlattı. "Sen başka bir şeysin, Violet Maekin."

Bu bir iltifat gibi gelmişti ve o da öyle kabul etmeye karar verdi. "Acele etmeliyiz, yoksa bütün gece burada kalacağız."

Neyse ki gece kimse hayvanların başında nöbet tutmuyordu ve ırgatlar şafak sökene kadar gelmediler. Meranın kapısından gizlice aceleyle tavukların bulunduğu alana doğru ilerlediler. "Biz giderken çantanın düşmesini nasıl engelleyeceksin?" Roman aniden sordu.

Yüzüne sinsî bir gülümseme yayıldı. "Bu fikir ilk aklıma geldiğinde masamın içine küçük bir raf saklamıştım. Onu kapının üstüne asacağız ve açık yem torbasını kapıda asılı duran sicimle dengeleyeceğiz. Kapıyı kapattıktan sonra sicimi kısa kesip kapının üstüne tutturacağız ve Bayan Bonner kapıyı açtığında kapı sicimi çekecek ve torba da onunla birlikte gidecek." Dik durdu, kendisiyle gurur duyuyordu.

Roman yine güldü, bu ses Violet'in içini dışını ısıttı. Tavuk kümesinin kapısına vardıklarında Roman omzunun üzerinden Violet'e baktı. "Daha önce hiç tavuk yakaladın mı?"

Hayır. "Evet."

Gözlerini kısmıştı. "Yalancı."

"Sadece kapıyı aç," diye tersledi ve şakacı bir şekilde onu ileri doğru itti. Tavuk kümesi, en arkada büyük bir ahşap kümes bulunan uzun, ağlarla çevrili bir çitle çevrili parlak pembe çimenlerden oluşan bir alandan oluşuyordu.

Pembe çimenler, doğal gübre sayesinde çevresindeki alanlardan daha parlak parlıyordu. Bir çiçek tacının içinde ne kadar güzel görüneceğini şimdiden hayal edebiliyordu.

Bu düşünceyi bir kenara itti. Şu anda bunun için zamanları yoktu.

Roman, Violet aceleyle geçene kadar kapıyı açık tuttu. *O bir centilmen,* diye düşündü. *Okuldaki diğer çocukların aksine. Pek çoğu onunla konuşmuyordu.*

Arka taraftaki kümese doğru aceleyle ilerlediler ve Violet, ahşap yapının ancak kırıdayabileceği kadar büyük olan küçük kapısını görünce dudaklarını yana büktü. Roman'a, "Ben sürünerek içeri gireceğim ve onları teker teker kovalayacağım," dedi. "Sen onları yakala ve iksirden bir damla ver."

Roman kollarını kavuşturdu ve ona baktı. Henüz on dört yaşında olan prensin boyu şimdiden iki metreye yaklaşmıştı. "Neden onları yakalamak zorundayım?"

"Çünkü oraya sığamayacak kadar büyüksün." Violet tavuk kapısını işaret etti. "Omuzların sıkışır."

Adam itiraz etmek için ağzını açtı ama kadın elini kaldırdı. "Tartışmak yok." Adam ellerini kaldırdı ama yüzündeki kendini beğenmiş ifade kızın sinirlerini bozdu. Onu görmezden gelmeye karar vererek iksir şişesini onun eline tutuşturdu. "Damlaları hazırla."

Violet pelerinini çıkardı, ellerinin ve dizlerinin üzerine çöktü ve delikten sürünerek geçti. Gözlerini ileriye dikerek yerdeki şüpheli maddeleri görmezden gelmeyi tercih etti. Aşağı bakarsa kusabilirdi. *Burası berbat kokuyor.*

Ayağa kalktı ve lekeleri annesine nasıl açıklayacağını bilmeden ellerini elbisesine sildi.

Tavuklar onun giriş sesleriyle kıpırdandı ve kuşlar yeni davetsiz misafiri değerlendirirken hava duruldu. Bir kaos telaşına kapılmaları uzun sürmedi. Yerdeki tavuklar ona doğru koştu ve saman dolu küçük kutularda oturanlar savaşa giden askerler gibi küçük rampalardan aşağı koştu. Çılgılık atıp onlardan kaçmaya çalıştı ama her yerdeydiler. *Burada nasıl bu kadar çok tavuk var?*

Ölmenin pek çok yolu vardı ama gagalayarak ölmek Violet'in hiç düşünmediği bir şeydi. Sürünmek için yere düşerse onu canlı canlı yerler miydi? Gece damlalarını içeri getirip hepsini uyuşturmalıydı.

Kümesin yan tarafındaki büyük kapı açıldı ve Roman eşikte durup kahkahasını eliyle bastırmaya çalıştı ama başaramadı. Kadın

nefes nefese kaldı ve ona doğru koştı. "Kaçın! Vahşileştiriler!"

Kadının iki omzundan tuttu, onu çevirdi ve göğsüne yasladı. "Onları besleyeceğini sanıyorlar. İzle."

Roman kapının yanındaki çuvala uzandı ve kümesin ortasına bir avuç tohum attı. Acımasız yırtıcılar yemeğe doğru koştular ve jilet gibi keskin gagalarını acımasızca yere sapladılar. *Aşağıda ben de olabilirdim*, diye düşündü dehşetle.

Violet'in düzensiz nefes alıp verışı sakinleşti ve Roman'ın vücudu kahkahalarla titredi. Violet bir prensi kışının üstüne itmenin vatana ihanet sayılıp sayılmayacağını merak ederek döndü. "Neden bana bir kapı olduğunu söylemedin? Beni o tüylü canavarların merhametine terk ettin." Ellerini kaldırdı ve elbisesini işaret etti. "Ve üstüm başım kir içinde."

Roman'ın kahkahası daha da sertleşti ve kadın tüm gücüyle ters ters baktı. Gece damlalarını zorla boğazından aşağı indirip onu tavuklarla baş başa bırakmanın cazibesine kapıldı.

"Seni asla tehlikede bırakmayacağıma söz veriyorum," diye güvence verdi ona, hâlâ gülerek. "Sana kapıdan bahsetmeye çalıştım ama sen sözümü kestin." Kızın kolunu çekti. "Ve bunun pislik olduğunu sanmıyorum prenses." O da düşünmüyordu.

"Hiç komik değil." Sesi sert çıkmaya çalışıyordu ama adamın bulaşıcı neşesi ona da katılmasını sağladı. Kahkahaları azaldı ve aptalca sırtarak birbirlerine baktılar.

Roman ensesini ovuşturdu ve başka tarafa baktı. "Çantayı yemle dolduralım ve tavuklarını toplayalım."

Birlikte dört tüylü şeytanı dışarıda kovaladılar ve Violet bir tanesini yakalamaya çalıştığında, kuş bir saldırı başlattı ve kolunu gagaladı. Elbisesinin ince kolu yırtıldı ve kuşun keskin gagası kan çekti.

Eğer kanaması olmasaydı, içinden gelen çığlık utanç verici olabilirdi.

"Beni yakaladı!" diye bağırırken Roman gülmekten iki büklüm oldu. Kolunu tutarak, şimdi etinden bir parça koparmamış gibi kasıla kasıla etrafta dolaşan tavuktan uzaklaştı. Elini kaldırdı, hasarı inceledi ve "Aman Tanrım, her yerim kanıyor" diye feryat etti.

Roman'ın kahkahası çabucak ve saniyeler içinde onun yanında yer alarak aralarındaki tavukları yollarından çekilmeye zorladı. "Şşşt," diyerek onu yatıştırdı ve ayaklarının dibinde gıdaklayan tavuğa ters ters baktı.

Dikkatini tekrar koluna vererek yaranın etrafındaki kumaşı yırttı ve nazik parmaklarıyla bölgeyi yokladı.

Eğlenen açık kahverengi gözleri onunkileri buldu ve dudakları kıvrıldı. "Bu bir şaka değil. Ya enfeksiyon kaparsa?"

Kendini toparlamaya çalıştı ve başparmağını yatıştırıcı bir şekilde yaranın etrafında gezdirdi. "Sadece bir sıyrık."

Bu doğru olamazdı. Violet yere baktı ve belli belirsiz bir kan lekesiyle çevrili ince çizgiyi görünce kaşları çatıldı. Kibirle burnunu çekti. "Acıdı."

Hâlâ gülümseyerek kesiğin üzerine hafif bir öpücük kondurdu. "Daha iyi misin?"

Violet'in ağzı kurudu ve dudaklarının tenine değdiği yerde karıncalanmalar başladı. "Evet," demeyi bir şekilde başardı.

Eğilerek en yakındaki tavuklardan birini kucağına aldı ve başını okşadı. "Damlaları yakala."

Damlalar fae çocukları için üretilmişti ve konsantre formül küçük tavukları kısa sürede bayılttı. "Bunun onları öldürmeyeceğinden emin misin?" Roman temkinli bir şekilde sordu.

Violet gevşek kuşlara baktı. "Kasabadaki hayvan şifacısına gece damlalarının hayvanlar için güvenli olup olmadığını sordum. Evet dedi."

"Senin tavukları kastettiğini düşündüğünden şüpheliyim," diye Roman. Violet onu görmezden geldi. "Sen iki tane al, ben de iki tane alacağım."

Tavukları güvenli bir şekilde saray duvarlarının içine soktuktan sonra, ki bu başlı başına bir başarıdır, gizlice üst kattaki okul odalarına çıktılar. Roman kapının kolunu denedi. "Kilitli. Bizi içeri nasıl sokmayı planlıyorsun?"

Violet tavuklarını yavaşça yere bıraktı ve ceplerinden birinden küçük aletler çıkardı. "İçeri gireceğim."

Roman nefesinin altından ceplerle ilgili bir şeyler mırıldandı ve eliyle anahtar deliğini kapattı. "Kilit açmayı nereden biliyorsun?"

"Benim hakkımda bilmediğin çok şey var Roman Covington." Yoldan çekmek için elini itti. "Biz olduğumuzu asla bilmeyecekler."

Onun yanına çömeldi. "Seni bir suçlu sanmamıştım."

Amcasının ona gösterdiği gibi kilidi açmaya koyuldu. Kasabada bir çilingirdi ve küçükken ona her türlü numarayı öğretmişti. Öğrendiği yeni numaraları babasına gösterdiğinde bunun çok komik olduğunu düşünmüştü. Babası gülmemişti. "Eğer ben bir suçluysam, sen de benim suç ortağımsın."

Kapı açıldığında, ikisi de ölmedikleri umulan kuşlarını toplayıp gizlice içeri girdiler.

Her şeyi kurduktan sonra Roman tavuklara temkinli bir şekilde baktı. "Sabaha kadar uyanacaklar mı?"

Violet saçlarını yüzünden uzaklaştırdı ve tüylü hayvanlara endişeli bir bakış fırlattı. "Umarım öyledir."

Ertesi sabah yorgunluk Roman'ın vücudunu sarmıştı ama umurunda değildi. Yataktan fırladı ve daha önce hiç olmadığı kadar hızlı bir şekilde okula gitmek için hazırlandı, kapıyı açtığında Bayan Bonner'ın yüzündeki ifadeyi görmek için erken varmak istiyordu.

Odasında kahvaltıyı mideye indirdikten sonra aceleyle aşağı indi ve köşeyi döndüğünde Violet'i ikinci katın sahanlığında beklerken buldu. "Bayan Bonner henüz gelmedi mi?" diye arkasından kulağına fısıldadı.

Violet'in nefesi kesildi ve etrafında döndü. "Yapma şunu! Bana kalp krizi geçirteceksin. Ve hayır, o henüz burada değil."

"Bizi büyüleyeceğim ve kapının yanında bekleyebiliriz." İkisini de büyüyle kapladı ve Violet'i ileri doğru itti.

Ona doğru döndü ve gözle görülür bir şekilde titredi. "Seni görememekten nefret ediyorum. Sanki kendi kendime konuşuyormuşum gibi geliyor."

Durduklarında, ona doğru uzandı ve omzunun arkasına dokundu. Kadın boğuk bir solukla döndü ve adam kahkahasını bastırmak zorunda kaldı. ", " diye tısladı, havaya vurdu ama onu tamamen ıskaladı.

Roman daha önce hiç o geceki kadar eğlenmemişti ve Violet'i kirli elbisesiyle, tavuklar onu kovalarken çığlık atarken görmek içinde bir sevgi filizlenmesine neden olmuştu. Dalgın dalgın Violet'in annesine elbisesinin kolunda neden bir delik ve tavuk pisliği olduğunu nasıl açıklayacağını merak ediyordu.

Kolunun hatırlatılması üzerine aşağı baktı ve hafifçe kavradı. "Neredeyse ölümcül olan yaran bugün iyi mi?"

Çizik küçüktü ama kızın kanını görünce kendi kanı da soğumuştı. Yüzünü hafif ve alaycı tutmak için mücadele etmişti ama Roman'ın tek yapmak istediği tavuğun boynunu kırıp onu alıp götürmek olmuştu

diğerlerinden. Bu mantıksız dürtü onu endişelendirmeliydi ama endişelendirmedi. İçinden bir ses onun koruyucusu olma fikrinden hoşlanıyordu.

Violet onun elinden kurtuldu ve çenesini kaldırdı. "Hâlâ acıyor."

Roman onun kolunu düşündü ve parmağını pantolonunun paçasına vurdu. "Bu öğleden sonra sana bir merhem getireceğim."

"Bunu yapmak zorunda değilsin. Eminim annemde bir şeyler vardır."

Güvende olmak için, kız istese de istemese de ona bulabildiği en büyük kavanozu gönderecekti.

Bayan Bonner bakışların tepesine tırmandı ve kadın sınıf kapısının kilidini açmak için anahtarlarını çıkarırken ikisi de nefeslerini tuttu. Tohum torbası çıkıntıdan yuvarlanıp Bayan Bonner'ı kıl payı kaçırınca Violet'in gözleri komik bir şekilde büyüdü.

Yaşlı kadın çantasını yere bıraktı ve çığlık attı. Yüksek ses dört tavuğun deli gibi çırpınmasına neden oldu. Tüyler, dışkılarla birlikte her yerdeydi ve Roman sadece bu kokunun bile sınıfları bir hafta boyunca kapatacağını tahmin ediyordu.

"Aman Tanrım!" diye bağırdı öğretmenleri ve koridora fırlayarak Violet ve Roman'ı yollarından çekilmeye zorladı.

Tavuklardan biri Bayan Bonner'ı salona kadar takip edince Violet kaçmaya çalıştı ama Roman hiçbir şeyi kaçırmamasını istemediği için kolunu beline dolayarak onu durdurdu.

Tavuk yaşlı kadının peşinden hızla giderken, Roman Violet'in kulağına doğru eğildi. "Sence onu yakalayabilecek mi?"

Violet kıs kıs güldü ve fısıltıyla karşılık verdi, "Umarım öyledir. İyi bir iki öpücük işine yarayabilir."

Dehşete kapılan iki gardiyan kargaşayı incelemek için koridora koştu ve Bayan Bonner'ın önüne geçerek onu yaklaşan saldırıdan kurtardı.

Gardiyanlardan biri tavuğu aldı, okul odasına yaklaştı ve küfretti. Kaçan tavuğu odanın içine bırakıp kapıyı kapatırken diğer muhafıza "Bir ırgat çağır," diye talimat verdi. "Bir hizmetçiye haber vereceğim."

Her iki muhafız ve Bayan Bonner duyma menziline çıktıktan sonra Roman ve Violet kahkahalara boğuldu.

"Yüzünü gördün mü?" Violet hırıltıyla güldü, gülerken burnu kırışıyordu.

Roman'ın bakışları Violet'in omzunun üzerinden tanıdık bir figüre takıldı ve neredeyse yüksek sesle inliyordu. Annesi koridorun sonunda durmuş onları izliyordu ama beklediği öfke yerine meraklı bir hali vardı.

Kraliçenin gözleri Violet'ten Roman'a sıçradı ve onunla karşılaştıklarında merakı, üzüntüye çok benzeyen bir şeye dönüştü.

μ

ON BİR AY SONRA

Roman saray kütüphanesindeki karanlık kitap raflarının arasında oturmuş, Eden'in yıllar boyunca yaptığı savaşları anlatan devasa kitabı inceliyordu. İlginçti ama dikkatini yarım saatten fazla tutacak kadar ilginç değildi.

Babası ondan mükemmellik bekliyordu ve Roman boş zamanlarının çoğunu ders çalışarak ya da dövüşerek geçiriyordu. Maekin'lerle haftalık akşam yemekleri en sevdiği eğlence haline geldi ve sık sık kendini birkaç saatliğine onların rahat kulübesinde kaybolana kadar günleri sayarken buldu.

Maekin'lerin kulübesinde mahremiyete gömüldüğünde, onu gözlemleyecek, çuvallamasını bekleyecek kimse yoktu. Violet en iyi arkadaşlarından biri olmuştu ve nedeni ne olursa olsun hayatında olacağını bilmek onu itiraf etmek istediğinden daha fazla mutlu ediyordu. Kendi kendine gülümsedi.

Hayal kırıklığıyla karışık mırıldanmalar dikkatini çekti ve kaynağını bulmak için etrafına bakındı. Tanıdık bir şey zihnini kemiriyordu. Merakla ayağa kalktı ve arkasındaki inanılmaz uzunluktaki kitaplığın etrafındaki homurtuları takip etti. Düşüncelerinin nesnesi, diğer tarafta bir kitap ve etrafına saçılmış bir dizi kâğıtla somurtuyordu.

Kız devrilmiş bir hokkayı düzeltirken sırtıttı ve annesini utandıracak küfürler savurdu. "Mürekkebi kavanozun içinde tutman gerekiyordu."

Violet kesik gözlerle başını kaldırdı. "Çok komik." Önündeki dağınıklığa çaresizce baktı ve sürekli yayılan yapışkan maddeyi temizlemek için fazladan kâğıt kullandı. Pes ederek başını ellerinin arasına aldı. "Bunu asla zamanında bitiremeyeceğim."

Roman felakete yaklaştı ve sayfalara bulaşmış kaosu anlamlandırmaya çalıştı. "Neyi bitirmek?"

Violet ellerini indirip bir şeyler söyledi ama Violet onun görünüşüne bakınca hiçbir şey duymadı. İçinden patlayan kahkahaya engel olamadı ve ne kadar çabalasa da onu bastıramadı.

"Hiç komik değil," diye tersledi. "Aritmetiği anlamıyorum." Mürekkeple ıslanmış kağıdı işaret etti, "ve şimdi notlarımı okuyamıyorum."

Roman masanın etrafında dolanarak kahkahalarını elinden geldiğince bastırdı. "Yüzünün her yerinde mürekkep var."

Gözleri irileşti. "Ne?"

Roman onun kolunu kaldırdı. "Ellerin."

Ellerini kaplayan mürekkebe baktı. Elbisesindeki mürekkep lekelerine bakarak "Bugün daha kötü olabilir miydi?" diye feryat etti. "Bunu daha yeni yaptım."

"İşte." Roman gömleğini çıkardı ve ona bakması için çenesini eğdi. Beyaz bezi alnında ve yanaklarında gezdirdi. Siyah sıvı bulaştı, ancak gömleğin temiz bölgelerine bir düzine kez geçtikten sonra çoğu çıktı ve bronz teninde sadece koyu bir renk bıraktı. "Susuz ancak bu kadar iyi yapabiliyorum."

Çenesi hâlâ Roman'ın elinde olan Violet'in gözleri Roman'ın gözlerini delip geçti ve aralarında sessiz bir an yaşandı. Roman'ın nefes alış verişi hızlandı ve göğsünde hissettiği duyguya anlam veremedi, bunu sadece bir kez daha yaşamıştı: on üçüncü yaş gününün gecesı, onu iek tacı ve mor elbisesiyle balkonda gördüğü zaman.

Bakışları adamın çıplak göğsüne kaydı ve ince boynunda pembe bir kızarıklık belirdi. Roman geri çekildi ve harap olmuş gömleğini giydi. "Sana yardım edebilirim."

Onun bariz umudu, açıklayamadığı bir çekim yarattı. *Eğer o benim eşim değilse, neden böyle hissediyorum?*

Bağlanmış eşlerin gözü genellikle başka kimseyi görmezdi, bir başkasını düşünmeleri bile akıl almazdı. Roman'ın ailesinin ona anlattığı hikyelere bakılırsa, tanıştıkları günden beri byleydiler.

Peki bu bağ nasıl oluyordu da Violet'a karşı böyle hissedip Vivian'ı küçümsemesine izin veriyordu? Eşler hakkında okuduğu her şey şu anda hissettiği çekimi tarif ediyordu ve ilk kez tanrıların bir hata yapıp yapmadığını merak etmiyordu.

Kafa karıştırıcı düşüncelerinden sıyrıldı ve dağınık kğıtları işaret etti. "Aritmetikte iyiyimdir ve ödevleri çoktan bitirdim."

Elindeki kitabı ikiye ayırıp ayırmamayı düşünüyor gibiydi. "Anlayabileceğimden emin değilim. Dokuz yaşındayken aritmetik öğrenmeye başladık Rome ve ben neredeyse on beş yaşındayım. Sekiz yıl oldu ve hâlâ anlamıyorum." Sandalyesinde arkasına yaslandı ve Roman onu düzeltmemeye karar verdi.

Bunun yerine dilini şaklattı ve diğer sandalyelerden birini sürükleyerek onun yanına oturdu. "Nereden başlamak istersin?"

Birkaç saat sonra Violet, kalbi boğazında, saray arazisinden savaşçıların yerleşkesine doğru aceleyle ilerledi. *Kütüphanede Roman'la ne olmuştu?* On iki yaşlarındayken ona duyduğu aşkın, tanrılar onu Vivian'a bağladıktan kısa bir süre sonra yok olduğunu düşünmüştü. Kız kardeşine ihanet etmeyi reddederek onu uzaklaştırmıştı.

Garantili bir kalp kırıklığı için imza atmanın aptallık olacağından bahsetmiyorum bile.

Aptalca davranıyorsun, diye kendi kendini azarladı Violet. Dünyalarının hiçbir yerinde Roman onun hakkında böyle hissetmezdi, özellikle de başka birine bağlıyken. İçinde uğuldayan gergin enerji ellerini titretiyor ve nefeslerini kesiyordu.

Kütüphanedeki o an tek ; geçici bir duyguydu. Hepsi bu kadar.

Violet hızla verandanın merdivenlerinden çıkıp ön kapıdan girdi, terliklerini tekmeleyerek çıkardı, ayakkabılarını bir eline aldı ve odasına koştu.

Mahvolmuş elbisesini çıkararak vücuduna bir bornoz sardı ve lekeleri tedavi etmek için kirli kıyafetlerini çamaşırhaneye taşıdı. Çamaşır odasının kapısının diğer tarafından gelen sert fısıltılar onu aniden durdurdu.

Violet utanmadan bir kulağını kapıya dayadı ve duymak için zorladı.

"Neden ilişkimizi saklamak zorundayız?" diye sordu bir oğlan sesi.

"Benden utanıyor musun?"

"Hayır," diye ısrar etti Vivian'ın tanıdık sesi. Violet ağzını kapattı. "Ama kimse bizim hakkımızda bir şey bilmemeli."

Vivian'ın gizli bir erkek arkadaşı mı var?

"Neden olmasın?" Çocuğun sesi sinirli geliyordu. "Seni seviyorum Viv." Violet geri çekildi ve kapalı kapıya bakakaldı.

Sessizliği bir kısırtı bozdu ve Vivian'ın sesi daha yumuşak, Violet'ın kız kardeşinin sahip olduğunu bildiğinden daha fazla duyguyla çıktı. "Ben de seni seviyorum ama lütfen bana güven. Neden bir şey söyleyemeyeceğimizi biliyorsun. Biri öğrenirse sana ne olur bilmiyorum."

Daha fazla sessizlik. "Sana güveniyorum ama bizi sonsuza dek saklayamam. Duygularımızı keşfettiğimizde beni seçeceğine yemin etmiştin."

"Biliyorum ama bazı şeyleri anlamak için zamana ihtiyacım var."

"Şimdilik sana zaman vereceğim," diye mırıldandı çocuk, ardından sesi öpüşmeye çok benzeyen hafif bir şapırtı geldi. Violet'ın yüzü allak bullak oldu. Neden sesi bu kadar salyalı çıkmıştı?

"Git," dedi Vivian nefes nefese. "Kız kardeşim birazdan evde olur. Pencereden geçmeden önce kontrol et."

Violet dönüp parmak uçlarında koşarak odasına gitti, sonra da duydukları karşısında kalbi deli gibi çarparak geldiğini haber vermek için kapıyı yüksek sesle kapattı.

Vivian Roman'ı aldatıyor. Belki aldatmıyordu çünkü Viv'e göre henüz çıkmıyorlardı ama çiftleşmişlerdi. Eğer Violet Roman'la çiftleştiyse, başka birini istemeyi hayal bile edemezdi.

Kök salan endişeli sızıyı durdurmak için nafîle bir çabayla elini göğsüne bastırdı. Kız kardeşine ihanet edip Roman'a söylemeli miydi, yoksa sessiz kalıp kendi başlarına halletmelerine izin mi vermeliydi?

Kimseye söylemese ve Vivian erkek arkadaşıyla kaçsa, Roman yeni bir eş seçer miydi? Violet'ın sefil bir yanı bunu her şeyden çok istiyordu ama bu, kız kardeşine ihanet etmek gibi geliyordu.

Violet yatağında oturmuş pencereden dışarı bakıyordu. *Ama Vivian başka birini seviyorsa bu bir ihanet midir?* Kimseye söylememeye karar verdi, kendine bunun Vivian'ı korumak için olduğunu söylüyordu ama Violet içten içe bunun bencillik içerdiğini biliyordu.

Hiçbir şey duymamış olmayı diledi.

C

ON BEŞ YAŞINDA

Violet ılık attı ve en yakındaki ağaca tırmandı, aşağıdaki tigonu bakarken zor nefes alıyordu. Görünmez olmak için kendini büyülemişti ama canavar yine de onu görüyor gibiydi. Hayvanlar onu görememeliydi.

Fae'ler büyülerini kaybedebilir mi? *Tanrıları kızdırdım ve onlar da beni vahşi doğaya bırakmaya mı karar verdiler?*

Tigonlar küçük bir at büyüklüğünde iri kedilerdi. Kar beyazı kürkleri siyah çizgilerle kaplıydı ve zifiri siyah tüy kılıflarından oluşan büyük bir yeleleri başlarını ve boyunlarını kaplıyordu. Bir tigon kendini tehdit altında hissettiğinde, keskin tüyleri derisinden kılıfların içine fırlar ve boğazını korumak için jilet keskinliğinde bir bariyer oluştururdu.

Daha önce eskizlerini ve resimlerini görmüştü ama hiçbir parlak turuncu gözlerinin hakkını vermiyordu.

Tigonlar, fae topraklarındaki tüm hayvanlar gibi İnsan Krallığı'ndaki orman kedilerinden daha büyük ve daha tehlikeliydi, ancak yoğun ormanın daha az nüfuslu bölgelerinde yaşama eğilimindeydiler.

Görünüşe göre bu değil.

Violet kendini sabitlemek için parlak mor bir sarmaşığa tutundu ve bir sonraki ağaca sallanıp sallanamayacağını görmek için yukarı baktı. Dallar aynı hızda değildi ve bir diğerine ulaşmak için ya daha yükseğe tırmanması ya da daha aşağıya kayması gerekiyordu.

"Lütfen git buradan," diye yalvardı kendisini beklemeye kararlı görünen hayvana. Kaplanlar insan yer miydi? Violet bilmiyordu ama tigonun gözlerindeki ifadeye bakılırsa, bunu zor yoldan öğrenecekti.

Yaklaşan birinin sesi dikkatini çekti ve rahat bir nefes aldı. "Yardım edin!" Ayak sesleri hızlandı ve ekledi, "Dikkatli olun. Bir tigon var."

Daha hızlı koştular ve Roman ağacın dibinde belirdiğinde Violet'in omuzları çöktü. Ona bir şey olmasına izin vermeyecekti. "Belki senin büyün onun üzerinde işe yarar," dedi titreyerek. "Ya benimki işe yaramıyor ya da korkumun kokusunu alıyor."

Roman tigonan Violet'e baktı ve bir gülümsemeyi bastırdı.

"Eğer bana gülecekse, o zaman git," diye tersledi.

Roman'ın dudağı titredi ve savaşı kaybederek bir kahkaha kriziyle iki büklüm oldu. Belki de tigonu onu yemeye ikna edebilirdi.

"O benim *tanıdığım*, prenses. Size zarar vermez," dedi prens kendine geldiğinde.

Dikkati istemsizce Roman'ın göğsüne kaydı. Koyu yeşil bir pantolonun içine sokulmuş hafif, beyaz, uzun kollu bir gömlek giymişti. Gömleğinin üst düğmeleri açıktı ve *tanıdık* işaretinin siyah çizgilerini görebiliyordu.

Kraliyet fae'leri on beşinci doğum günlerinde bir *tanıdıkla* bağ kurar ve bağ oluştuğunda, kraliyet fae'sinin göğsüne dövme gibi bir hayvan işareti yapılırdı. "Bana işaretini göster."

Gömleğinin düğmelerini açtı ve bir tigonun sanatsal bir versiyonunu gururla sergiledi. Dudakları hayretle aralandı ve daha iyi görebilmek için biraz öne eğildi. "Harika görünüyor." Roman gururla gülümsedi. Violet elindeki sarmaşığı tuttu ve aşağı atladı. "*Tanıdığının* adı ne?"

Roman öne doğru sıçradı ve yere önce onu belinden yakaladı. "Bunu yapmandan nefret ediyorum," diye homurdandı. "Ona henüz isim vermedim."

"Neden olmasın?" diye sordu, gözlerini tigona dikerek.

"Önerdiğim her şeyden nefret ediyor," diye yakındı Roman. "Ona kendi adını vermesini söyledim ama reddediyor."

Violet belli belirsiz uzandı ve tigonun başını kaşıdı. Yelesi parmaklarının arasından ipek gibi kaydı. "İsimlerden hoşlanmadığını nereden biliyorsun? Seni ısırtıyor falan mı?"

Roman yarı alaycı bir sırıtışla başını salladı. "Bana söylüyor." Kaşları saç çizgisine doğru fırladı ve ekledi, "Onun düşüncelerini hissedebiliyorum." *Hah*. Bu şekilde iletişim kurabildiklerini bilmiyordu.

Violet tekrar canavara baktı. "Yelesi muhteşem. Ona Samyaza diyebilirsin," diye önerdi, eski bir faerietale'deki kurgusal bir melek savaşçıya gönderme yaparak. Kaplan Violet'in elini dürttü ve parmaklarını yaladı. "Sanırım hoşuna gitti."

Roman bir adım daha yaklaşıp ikisini inceledi, yüzündeki tüm mizah ifadesi kaybolmuştu. "Cesedimi çiğnemen lazım."

Violet eğildi ve hayvanın tüylerine mırıldandı, "Bu ayarlanabilir, değil mi?"

Kaplan mırıldanarak Roman'ın kaşlarını çatmasına neden oldu. "Çocukça davranma."

Violet doğruldu ve gözlerini ona dikti. "Şortunu ne büktü?" Roman eğlenmiş görünmüyordu ve onu başka bir şeyin rahatsız ettiğini bilecek kadar iyi tanıyordu. "Her şey yolunda mı?" Gözleri onunkilere kayarak şüphelerini doğruladı. "Bana anlatabilirsin. İyi bir dinleyiciyimdir ve intikam alma konusunda daha da iyiyimdir." Kaşlarını oynattı.

İyi tanıdığı çocuksu gülümsemesi ortaya çıktı ama uzun sürmedi. "Özür dilerim," diye mırıldandı elini yüzüne sürerken. "Dün gece uyuyamadım ve hıncımı senden çıkardım." Kadın beklenti içinde bekledi ve adam boğazını temizledi. "Görünüşe göre Vivian orgazm olduğunda bunu hissedebiliyorum."

Roman'ın yüzü kıpkırmızı oldu ve Violet hiç sormamış olmayı diledi. Aslına bakarsanız, kaplanın eline fırsat geçtiğinde onu yemiş olmasını diledi. "İkinizin henüz seks yaptığını bilmiyordum. Bilmem de gerekmiyor," diye ekledi.

Ona göre on beş yaş biraz küçüktü ama sınıf arkadaşlarının çoğu bunu zaten yapıyordu. Eğer istedikleri buysa ve bu konuda güvendeyseler, bu onların işiydi.

Roman kaskatı kesildi. "Tanrım, Vi, birbirimizle seks yapmıyoruz. Onu başka biriyle hissedebiliyorum." Durakladı ve ekledi, "Tabii kendisi , ama bu olduğunda kendi başına hissedeceğini sanmadığım başka duygular da var."

Aylar önce Viv ve başka bir çocuğun konuşmalarına kulak misafiri olduğunu hatırladı. Eşinin onu aldattığını öğrenen birine ne söylerdiniz? "Üzgünüm, Rome."

Başının arkasını kaşıdı. "Yapsa da umurumda değil."

Sanırım birlikte değiller.

Elini bırakan Roman omuz silkti. "Aslında harika hissettiriyor." Violet'in çenesi düştüğünde kıkırdadı, "ama *onu* hissetmek istemiyorum." Son kelimeye yaptığı vurgu Violet'a biraz tuhaf gelmişti ama bunu bir kenara bıraktı.

"Siz ikiniz arkadaş mısınız?" diye sordu. Prens ve kız kardeşi haftalık yemeklerinde yeterince iyi anlaşıyorlardı ama Violet onların başka türlü konuştuklarını nadiren görüyordu.

Yüzünden suçlu bir ifade geçti. "Sayılır."

"*Sayılır mı?*" diye *tekrarladı* ellerini kalçalarına koyarak. "Bu hayır demek. İkinizin birlikte olmak istememesine şaşmamalı." Son kısmı kendine saklamalıydı ama birbirlerinden *bu* şekilde hoşlanmadıklarını görmek için dahi olmaya gerek yoktu. Hoşlansalar bile bunu herkesin içinde belli edemezlerdi ama haftalık yemeklerinde bile samimiydiler. Daha fazlası değil.

"Bu sizin sorunuz," diye devam etti. "Eğer önce arkadaş değilseniz birbirinizi sevmeyi nasıl beklersiniz? Annem en iyi arkadaşlıkların en büyük aşklara dönüştüğünü söyler."

Bakışları onunkilere kaydı. "Meri akıllı bir kadın."

"İkiniz de kılıçla ilgili şeyler yapmayı seviyorsunuz," dedi Violet. "Belki birlikte kılıç çalışabilir ya da birbirinize yumruk atabilirsiniz."

Yüzünde muzip bir ifade belirdi. "Kılıç şeyleri mi?"

"Ne demek istediğimi biliyorsun," diye mırıldandı.

Roman sahte bir ilgiyle başını eğdi. "Anladığımı sanmıyorum." Ağacın geniş, mavi, yanardöner gövdesine rahatça yaslandı. "Bana açıkla."

Onun duruşuna uyarak tatlı tatlı gülümsedi. "Kılıcını ödünç almama izin verirsen, bir gösteri olarak onu ortandan geçireceğim." Adamın kalçasında asılı duran kısa kılıca baktı.

Ağzı eğlenceyle kıvrıldı. "Prensesin pençeleri var."

Pençeleri olsaydı, sırf yüzündeki o kendini beğenmiş ifadeyi silmek için adamın gözlerini oyardı. *Hayır, yapmazdın. Bundan çok hoşlanıyorsun*, diye fısıldadı zihninin arkasından küçük bir ses.

Violet çantasını toplamak için eğildi ve onun sataşmalarını özenle görmezden geldi. Doğrulamaya çalıştı ve yaklaşan dev kaplana neredeyse kafa atıyordu. Büyük kedi yanağını yaladı ve Violet ona doğru alaycı bir bakış fırlattı. "Ona bir isim vermelisin ki bana sinsice yaklaştığı için onu düzgünce azarlayabileyim."

Roman dudaklarını birbirine doladı ve başka tarafa baktı. Gülümsemesini çok saklıyordu ama nedenini bilmiyordu. Bazıları sinir bozucuydu ama çoğu onu daha da yakışıklı yapıyordu. "Bunca zamandır orada oturuyordu," dedi Roman, eğlendiği her halinden belliydi. "Ben buna *gizlice yaklaşmak* demezdim."

Violet tigona bir baktı. "Kendi başına bir savaşı kazanacak kadar vahşi görünüyor ve belli ki gizliliği de var." Roman'a geri döndü. "Ona Savaş adını vermelisin."

Kedi mırıldandı. Roman *tanıdığına* baktı ve omuzları gevşedi. "Tanrılara şükürler olsun. Hoşuna gitti."

Violet heyecanla alkışladı ve War'ın başının üstünü öpmek için eğildi, "Kral olduğunda başının çok büyümesine izin verme" diye fısıldadı. Canavar onu tekrar yalamaya çalıştı ama Violet geri sıçradı. War'ın dili Violet'ın kolyesine takıldı ve Violet bir çığlık atarak kolyenin kopmasını engellemek için ipi kaptı.

Roman onun elinde tuttuğu mücevhere baktı. "Bunu sen mi yaptın?"

"Evet." Kabuklarla oynadı. "Bence üzerimdeyken oldukça güzel görünüyorum." Saçlarını dramatik bir şekilde savurarak kalçasını kaldırdı ve poz verdi.

Roman'ın gözlerinde okunamayan bir duygu parladı ve sesi yumuşadı. "Onsuz da güzelsin. O şeylere ihtiyacın yok."

Violet onun kendisine güzel demesini görmezden gelmek için elinden gelen her şeyi yaptı ve çantasını düzeltti. "Onsuz çirkin olduğumu hiç söylemedim."

Roman kaskatı kesildi ve War'a döndü. "Sana söylediklerimi unutma." Canavar başını salladı ve Violet tekrar Roman'a döndü. Umarım aralarına mesafe koymak midesindeki öfkeli çırpınışı bastırırdı. "Kız kardeşimle arkadaş ol yoksa hayatının geri kalanında mutsuz olursun."

Violet, onun da yakışıklı olduğunu düşündüğünü söylemek gibi aptalca bir şey yapmadan önce aceleyle oradan uzaklaştı.

Saraya doğru yürürlerken Savaş Roman'a "*Ondan hoşlanıyorum*," dedi. "*Siz ikiniz yakın mısınız?*"

Roman ilk başta cevap vermedi. Birbirlerine yakındılar ama büyüdükçe, başka hiçbir şeye benzemeyen bir şiddetle eş olmalarını daha çok diliyordu. "Ondan hoşlanıyorum ama kız kardeşimle çiftleştim."

"*Ondan bir arkadaştan daha fazlası olarak mı hoşlanıyorsun?*"

Roman tereddüt etmeden "Evet," diye cevap verdi. Aklına bir şey geldiğinde aniden durdu. Aptalca bir düşünceydi, bunu biliyordu ama içinin rahat etmesi için sorması gerekiyordu. Tanrılar *tanıdıklarını* kutsamıştı; belki de fae'lerin bilmediği şeyleri biliyorlardı.

"Eş bağıını bir kişiden diğerine aktarmanın bir yolunu biliyor musunuz? Vivian ya da ben başka biriyle evlenirsek bağıın kopabileceğini biliyorum ama başka biriyle bağ kurmanın bir yolu var mı?"

"Bu aptalca bir dilek," diye yanıtladı War bir süre sonra. "Bağ kopabilir ama sadece tanrılar yeni bir bağ kurabilir."

Violet'le evlenmek Vivian'la arasındaki bağı koparacaktı ama yeni bir bağ oluşturup oluşturmayacağını bilmiyordu çünkü bu daha önce hiç yapılmamıştı.

"Violet'le evlenir ve Vivian'la olan bağıını koparırsam, tanrılar beni Violet'e bağlamaya zorlar, değil mi?" Bunu düşündükçe heyecanı daha da arttı. Mantıklı geliyordu. Kraliyet soyu güçlü kalmalıydı ve onları birbirlerine bağlamaktan başka çareleri yoktu.

Savaş sevindi. *"Tanrıları bir şey yapmaya zorlayamazsınız. Violet'i severim ama kaderle oynamayın. Sonu iyi bitmez."*

Sadece sessizlik izledi, ve bir karanlık örttü Roman olarak onun

*Tanıdık'*ın sözleri ruhuna yerleşti.

y

ALTI YAŞINDA

Vivian yatağında bağdaş kurmuş otururken Violet odanın diğer ucunda kendi yatağında uzanıyordu. Violet'ın tarafında duvarları süsleyen boncuk dizileri ve kuru çiçekler mor yorganıyla uyumluyken, Vivian'da sadece süslenmemiş bir kitaplık, kahverengi bir yorgan ve çıplak duvarlar vardı.

"Roman'ın bu akşamki doğum günü balosu için dikiğim yeni elbiseyi görmek ister misin?" Violet ikizine dönüp ona bakarak sordu.

Vivian'ın bıçağını bileme sesi kesildi ve başını kaldırıp baktı. "Sonuncusu gibi fırfırlı mı?"

"Dantel kenarlık fırfırlı değildir," diye itiraz etti Violet. "Annem doğum günüm için bana gerçek boncuklar aldı." Violet genellikle taşlardan ve çakıllardan kendi boncuklarını yapardı ama bu sonsuza kadar sürerdi ve hiçbir zaman düzgün ya da simetrik olmazlardı.

Vivian alay etti. "Boncuk mu? Belki normal kıyafetler giyseydin, annemle babamın peşine takılmak yerine seni baloya götürecek bir erkek arkadaşın olurdu."

Violet tekrar konuşmadan önce içinden ona kadar saydı. "Pek çok kız benim gibi giyiniyor." Vivian'ın hakaretlerinden bıkmıştı. "Hiç erkek arkadaşım olmadığı için sanki dışlanmış biriymişim gibi davranıyorsun. Erkeklerin elbiselerimi beğenip beğenmemesinden sana ne? Kavgaya ettiğin ya da her zaman nötr renklerden başka bir şey giymediğin için kendini aptal gibi hissetmeni istemiyorum."

"Sana yardım etmeye çalışıyorum," diye tersledi Vivian. Yaşları ilerledikçe Vivian Violet'a daha da kötü davranıyordu ve Violet kız kardeşinin artan düşmanlığının nereden kaynaklandığını anlamıyordu. "Eğer gerçek duygularını incitiyorsa, bu senin suçun." Vivian burnunu çekti ve hançerini bilemeye geri döndü, bu ses Violet'ın çılgılık atmasına neden oldu.

Violet bunu kabul etmek istemiyordu ama hiçbir erkeğin ona ilgi göstermemesi canını yakıyordu. Viv ve Roman'ın arkadaş olduğunu kimse bilmiyordu ve erkekler onunla durmadan flört ediyordu ama Violet'le değil. "Kaba olacaksan, fikirlerini kendine sakla. Ben istediğimi giyerim, *fırfırlı* danteller falan."

Vivian öldürücü bakışlarını Violet'e çevirerek onu şaşkına çevirdi. "Sadece Roman'ın dikkatini çekmeye çalışıyorsun," diye alay etti. "Onun eşi olduğum için beni kıskandığın çok açık. Gösterişli kıyafetler giyip kendini ona işe yaramayacak."

Violet'in ağzı açık kaldı. *Roman mı?* Bu da nereden çıktı? O ve Roman sadece arkadaşları. Bu nasıl kendini ona atmaktı?

"Delirdin mi sen? Sana ne zaman kıskandığımı izlenimini verdim?" Evet, Violet gençken onları kıskanmıştı. Arada bir aklına geliyordu ama aralarındaki bağa her zaman saygı duymuştu. "İlişkinizi mahvetmek isteseydim, ona gizli erkek arkadaşından bahsederdim," diye çıkıştı. "Aramızda sadakatsiz olan tek kişi sensin."

Vivian'ın yüzündeki kan çekildi ve kız kardeşi söyleyecek bir şey bulmaya çalışırken Violet kendini beğenmiş bir memnuniyetle gülümsedi. "Sen neden bahsettiğini bilmiyorsun."

Violet homurdandı. "Sandığın kadar sinsi değilsin. Roman benim arkadaşım ama sen de benim kardeşimsin ve bana ne kadar kötü davranırsan davran, sana bu şekilde ihanet etmem. Beni bir daha asla böyle bir şeyle suçlama."

Vivian elini saçlarında gezdirdi, teni hâlâ ölümcül bir solgunlukta. "Bu Roman." Violet'in kaşları düştü. "Erkek arkadaşım," diye açıkladı Vivian.

Violet kız kardeşinin yalan söylediğini biliyordu. Violet'in bir buçuk yıl önce kapıdan duyduğu ses Roman'ın sesi değildi, ona göre kız kardeşinin geçen yıl yattığı kişi de Roman değildi.

Kız kardeşinin tepkisine bakılırsa, o ve gizemli çocuk hâlâ birlikteydi. "Neden eşinle olan ilişkini gizleme ihtiyacı duyuyorsun?" Violet meydan okudu.

Vivian acı acı güldü. "Bu onun seçimi. 'Güvenliğim için,' demişti. Mezun olana ve o güçlenene kadar aramızdaki bağı açığa vuramayız."

Yalanlar. İlişkilerini ailelerinden saklamaları için bir neden yok.

Vivian'ın bu apaçık yalana inanacak kadar aptal olduğunu düşünmesi Violet'i aşağılamıştı ama Violet buna aldırmadı.

Vivian iç çekerek, "Kıyafetlerin çok güzel," dedi. *Daha fazla yalan.* Vivian Violet'in kıyafetlerinden nefret ederdi. "O tuhaf şeyleri dikmek için neden saatlerini harcamak istediğini anlamasam da. Söylediklerim için özür dilerim."

"Özür dileme konusunda çok kötüsün," diye mırıldandı Violet içinden, yıllar içinde kız kardeşine ne oldu da bu kadar kötü ve sahtekâr biri haline geldi diye merak ediyordu.

Roman yeşil resmi ceketinin yakasını çekiştiriyor, kaşınmasından nefret ediyordu. Altına bir gömlek giymişti ama bunun bir faydası olmamıştı. Balo salonu, duvarları kaplayan gülünç ipekler ve ailesinin sahip olduğunu bilmediği abartılı altın heykellerle altın bir tanrıça üzerine kusmuş gibi görünüyordu. Roman'ın doğum günü baloları annesinin çılgınlık yapması için mükemmel bir bahaneydi ve büyük balo salonu bunun bedelini ödüyordu.

Katılan tüm asilzadeleri selamladıktan sonra Roman temiz hava almak için balkon kapısına doğru yöneldi ama öfke ve acı dolu bir yumruk karnına inince durdu.

Ceketini sıkıca kavradı ve içinde dönen duygularla mücadele etmek için hava emdi. Bu duygular ruh halini değil, sadece fiziksel bedenini etkiliyordu, yani bunlar onun duyguları değildi. *Vivian.*

Ona karşı romantik bir yakınlık hissetmiyor olabilirdi ama yine de bir gün onunla evlenmesi gerekiyordu. Babası Vivian ile Roman arasındaki mesafeyi fark etmiş ve ona eşinin güvenliğine ve mutluluğuna öncelik vermesinin önemini anlatmaya başlamıştı. Aralarındaki bağdan gelen duygular korku ya da acı içermiyordu, yani fiziksel olarak iyiydi. Normalde daha güçlü duyguları sersemlik ve zaferden ibaretti ve bu hızlı değişim onu endişelendiriyordu.

Yavaşça doğruldu ve tanıdık koyu kumral saçlarını bulmak için odayı taradı. Büyük salon, en iyi kıyafetlerini giymiş, önemli gördükleri kişilerle omuz omuza olmak için etrafta dolaşan konuklarla dolup taşıyordu. Kalabalığın dışına doğru ilerlerken endişesi arttı.

İşte orada. Vivian'ın yan kapıdan balo salonuna girdiğini gördü. Giydiği koyu yeşil elbise kaslı vücuduna çok iyi oturuyordu ve Roman diğer erkeklerin neden ondan bahsetmekten vazgeçemediklerini anlayabiliyordu.

ona çekici gelmiyordu. Saçları her zamanki gibi örölmek yerine gevşek bırakılmıştı ama kalın bukleler yüzündeki öfkeyi gizlemeye yetmemişti.

Roman onun odayı arayışını izledi ve bakışları çarpıştığında, kararlılık bağlarından aşağı süzöldü. Onun için duyduğu endişe buharlaştı ve yerini yok olma ihtiyacına bıraktı.

Vivian kalabalığın içinden geçerek ona doğru ilerledi ve o da kendini olduğu yerde kalmaya zorladı. Okul, eğitim ve haftalık akşam yemekleri dışında pek konuşmazlardı ve şimdi neden onu aradığını bilmiyordu.

"Ben de seni arıyordum," dedi nefes nefese. "Seninle dışarıda konuşabilir miyim?" Vivian omzunun üzerinden baktı. Roman onun görüş açısını takip etti ama neye ya da *kime* baktığını göremeyecek kadar çok insan vardı. Kendini beğenmiş bir memnuniyet, güçlü ve etkili bir şekilde bağdan aşağıya doğru yayıldı ve kendi küçümsemesini bastırmak için savaştık zorunda kaldı.

Küçük balkonun kapısını açtı ve onu dışarı çıkardı. Balkon kapısını kapatmadan önce Vivian şefkatle yanağını okşadı. Bu jest onu şaşırttı ve parmaklarını bileğine doladı.

"Bütün gece bunu yapmak istiyordum," diye mırıldandı ve adam elini yüzünden çekmeden onu öptü.

Vivian onun ilk öpücüğünü çalarken içini tiksinti kapladı. Bu sadece ona değil, Vivian'a da *yanlış* gelmişti, eğer aralarındaki bağdan akan huzursuzluk bunun bir göstergesiye.

Adam geri çekildi ve Vivian içini çekti. Ona ne halt ettiğini sormaya başladığı sırada, biri boğazını temizledi ve balkonun uzak gölgelerinden dışarı çıktı.

Violet.

Roman'ın dünyası altüst oldu. Büyük mavi gözlerinde acı parladı ve Vivian'ı parmaklıklardan aşağı itmekten başka bir şey istemedi. Violet'le arkadaştan başka bir şey değillerdi ama onu affetmesi için yalvarma ihtiyacı onu çok zorladı.

Violet endişeyle güldü. "Sizi bırakayım."

Vivian utanmazca kıkırdadı ve kötü niyetli bir neşe bağdan aşağı süzöldü. "Üzgünüm Vi. Hâlâ burada olduğunu fark etmemiştim."

Roman'ın bakışları Violet'e kaydı ve yüzüne yapışan ahşap gülümseme karşısında vücudu kaskatı kesildi. "Saklanıyor musun?" diye takılmaya çalıştı.

Doğum günü balolarında hep bu küçük balkonda buluşurlardı ve Vivian'ın ne yapmaya niyetlendiğini bilseydi, engerek yılanını

çok uzakta. Roman onun bu savunmasız halinde yardımına ihtiyacı olabileceğini düşündü.

Ne kadar aptalmış.

Violet yine hafifçe güldü. "Her zaman. İkinizle sonra görüşürüz."

Perişan bir halde Violet'in gidişini izledi ve kapı arkasından hızla kapandığında Vivian'dan bir adım uzaklaştı. "Bu da neydi şimdi?"

Vivian ona ters ters bakmaya cüret etti. "Henüz bir kıvılcım olup olmadığını görmek istedim. Mezun olmamıza sadece birkaç yıl kaldı."

"Saçmalık," diye suçladı. "Dikkat çekmememiz gerekiyordu ve sen beni herkesin önünde öptün."

Onun yanağını okşadı ve göz kırptı. "Herkes kız kardeşimin prensi öpmem için beni cesaretlendirdiğini söyleyeceğim. Arkadaş olduğumuzu bilmeyecekler." Vivian kapıyı açıp içeri girdi ve etrafına bakındı. Roman, Vivian'ın başparmağını dudaklarında teatral bir şekilde gezdirmesini izledi. "Sonra görüşürüz, Rome."

Sonra bir şimşek gibi çaktı. Vivian onu birini kışkırtmak için kullanmıştı. Küçük yılan.

Parmakları onun geri çekilmesini engellemek için üst kolunu kavradı ve eğildi. "Güçlü duygularını hissedebiliyorum," diye hatırlattı ona. "Daha önce bir şey seni üzdü ve beni öptüğünde sen de benim kadar geri çekilmek istedin." Kız sertleşti ve koyu bir kırmızı tona büründü. "Birlikte geçireceğimiz bir ömür var. Şimdi birbirimize yalan söylemeye başlamayalım."

Vivian yüzünü ona dönerek odayı arkasına aldı ve sesini alçalttı. "Siktir git, Rome."

Sırıttı. "Bunu yaptığında ben de hissedebiliyorum." Aralarındaki hava gerginlikle ağırlaştı. "Birlikte değiliz ve sağduyulu olduğun sürece kiminle yattığın umurumda değil ama beni bir daha asla kullanma."

Cevap beklemeden kadının etrafından dolaştı ve oradan ayrıldı.

Violet balo salonundan aceleyle çıktı ve Roman Covington'a aşık olduğunu dehşetle fark etti. Kanıtı, kalbinin düzensiz bir şekilde atması ve kalp kırıklığının acı veren zehrini vücuduna pompalamasında yatıyordu. İçi boşaldı ve derisinde karıncalanma hissi gezindi.

Bu nasıl oldu?

Roman Vivian'a aitti, her zaman öyleydi ve Violet her zaman onlar için sadece mutluluk istemişti ama Roman'ın Vivian'ı öptüğünü görmek Violet'i paramparça etti. Duyguları, kız kardeşi Roman'ı sevse de sevmese de ona ihanet etmenin en kötü şekliydi.

Violet'in boğazı düğümlendi. Hepsi çok saçmaydı. Aklına öncekinden daha kötü bir düşünce daha geldi. Vivian, Roman'la çıktığı konusunda yalan söylememişti. Belki bir zamanlar başka biriyle çıkmıştı ama şimdi değil. Bu da Roman'ı aldattığı anlamına *geliyordu*.

Aman Tanrım. Violet'in zapt etmek için büyük çaba sarf ettiği hıçkırık kaçtı ve koridorun taş duvarlarında yankılandı. Aynı anda hem hasta, hem suçlu, hem de kafası karışmış hissediyordu ve saraydan uzaklaşma ihtiyacı onu bunalıyordu. Eğer biri onu bu halde görürse, acı onu öldürmezse utancından ölecekti.

Yanaklarından aşağı ikiz sıcaklık izleri süzüldü ve kolunu aptallığının kanıtları üzerinde kaydırdı. *Kız kardeşimin erkek arkadaşı için ağlıyorum. Tanrılar, lütfen beni affedin.*

Terliklerinin mermer zeminde çıkardığı sessiz patırtılara kısa süre sonra arkasından gelen daha hızlı, daha yüksek sesli ayak sesleri katıldı ve içinden küfretti.

"Violet, bekle."

Elbette o olmalıydı. Tekrar yanaklarını sıvazladı ve adımlarını yavaşlatarak zoraki parlak bir gülümsemeyle Roman'a döndü. "Kendi partinden mi kaçırıyorsun?" Sesi ağlamaktan boğuk çıkmıştı. *Lanet olsun.*

Yanına çöktü ve yüzünü her ayrıntısına kadar inceledi. Onun ne gördüğünü biliyordu: kan çanağı, şiş gözler ve umarım damlamayan pembe bir burun.

Sevgili tanrılar, eğer beni şimdi cennete çekerseniz, bir daha asla bir şey istemeyeceğim.

Roman onu durdurmak için dirseğine dokundu, yüzünde işkence görmüş bir ifade vardı. Violet'in nefesi kesildi. *Nasıl hissettiğimi görebiliyor mu?* Acıması onun felaketi olacaktı. Cesur bir konuşmayla onu hayal kırıklığına uğratmaya çalışırsa, Violet vahşi doğada kaybolacak ve bir daha asla geri dönmeyecekti.

"Annen tüm taburu seni aramaya göndermeden önce partine geri dönmelisin," diye hafifçe önerdi.

Roman yüzünü buruşturdu. "Vivian'ın beni neden öptüğünü bilmiyorum."

Violet'in kaşları düştü ve neden onu bir yalanla yatıştırma ihtiyacı hissettiğini merak etti. *"Biz sadece arkadaşız"* gibi acınası bir konuşma, gerçek dışı bir hakareten daha iyi olurdu. "Dostlar böyle yapar, değil mi?"

Gözleri onunkileri aradı ama ne için olduğunu bilmiyordu. Bulabileceği tek şey kalp kırıklığı, utanç ve aşağılanmaydı. "İnsanların içinde yapmamamız gerekiyor," diye hatırlattı ona.

Violet usulca gülümsedi, ilişkilerini onaylamasının göğsünü yarmasından nefret ediyordu. "Ben halk değilim. Onu istediğin kadar öpebilirsin." Gözyaşları ortaya çıkmakla tehdit ediyordu ve çığlık atmak istedi. *Tanrılara yemin ederim ki, gözlerim, eğer onun önünde sızarsan, seni kendim çıkaracağım.*

Onu dehşete düşüren şey, uyarılarını dikkate almamaları ve bir damla nemin kaçmasıydı.

Roman uzandı ve başparmağının nazik bir hareketiyle gözyaşlarını sildi. "Neden ağlıyorsun?"

"Kötü bir gün geçirdim," diye itiraf etti, yalan söylemesine bile gerek yoktu. Onun Vivian'ı öptüğünü görmek günün ona verdiği tüm keyfi mahvetmişti. "Ve yorgunum."

Adam mı yaklaştı yoksa kadın mı hayal etti?

Roman elini kızın yanağından çekmemişti; başparmağı hâlâ kızın teninde usulca geziniyordu. "Bunu kötü yapacak ne oldu?"

Sorusunda endişe değil, bir meydan okuma vardı. Ona baktı ve ne demek istediğini anlamaya çalıştı. Daha da aşağılanması için hissettiklerini itiraf etmesini mi istiyordu? *Hayır*. Roman'ı tanımlamak için pek çok şey kullanılabilirdi ama zalim ve kibirli bu listeye giremezdi. Ne o zaman?

"Aritmetik ödevimizde sorun yaşadım," diye yalan söyledi. "Bu konuda ne kadar kötü olduğumu biliyorsun."

Ağzının kenarı seğirdi. "Bu hafta hiç aritmetik ödevimiz yoktu." Bu kez bir adım daha yaklaşarak onu geri adım atmaya zorladı. "Aslında bu hafta baloya hazırlık için hiç ödev yapmadık." Başını hafifçe eğdi. "Anlat bana," diye mırıldandı.

Ama yapamazdı, yapamazdı çünkü her senaryoda kaybeden o olurdu. Her şey bittiğinde, Rome ve Viv evlenecek, güzel bir savaşçı bebekleri olacak ve Violet gölgelerden izlerken sonsuza dek mutlu yaşayacaklardı.

Keskin bir netlikle, artık arkadaş olamayacaklarını fark etti. Roman ve Vivian'ın öpüştüğünü görmekten daha çok acı veriyordu ama yapılması gerekiyordu. Eğer şimdi buna bir son vermez ve Vivian'la hayallerini yaşamasını izlemek zorunda kalmadan önce Roman'ı unutmak için kendine zaman tanımazsa, kalbinden başka birine verecek hiçbir şey kalmayacaktı.

Bu yüzden, aptallığı geçene kadar arkadaşlıklarını bitirecekti.

Ama bu gece değil. Bencilce, günahlarını itiraf edip kendinden uzaklaşmadan önce onunla bir gece daha geçirmek istiyordu; sonraya saklamak için bir mutlu anı daha. Ayrıca, ona verdiği doğum günü hediyesi için çok düşünmüştü ve bunu ziyan etmek yazık olurdu.

Kabaran duygularını bastırarak elini onun elinin etrafına sardı. "Sana bir hediyem var ama bunun için partinin geri kalanından vazge men gerekiyor." Gece yarısından sonra parti sona erdiğinde onu uzaklaştırmayı planlamıştı ama şimdi bunun için uygun bir zaman gibi görünüyordu.

Roman bir şey söylemek için ağzını açtı ama bir çırpıda kapattı ve onun elini sıktı. "Senin için her şeyden vazgeçerim prenses."

Roman bu geceyi hayatının en mutlu gecelerinden biri olarak hatırlayacağını biliyordu. Violet'in de kendisi gibi hissedip hissetmediğini merak etmişti ama balo salonundan kaçmadan önce yüzündeki incinmiş ifadeyi görmüştü.

Yüzünden akan gözyaşları şüphelerini pekiştirdi ve Violet'in gözyaşlarının katalizörü olduğu için Vivian'ı öldürmek istese de, bunlar duygularının tek taraflı olmadığının kanıtıydı.

Önlerinde tek bir engel vardı ama o, eş bağını bir ikizden diğerine aktarmanın bir yolunu bulmaya yemin etmişti. Efsaneye göre tek yumurta ikizleri ikiye bölünmüş tek bir ruhtu. Eğer ruhları bir zamanlar birse, bağ neden ruhun bir yarısından diğerine aktarılamıyordu? Bir yolu olmalıydı.

Saray kütüphanesi, bazıları yüzyıllar öncesine ait, akıl almaz miktarda tarih kitabı içeriyordu. Bunlar, aşırı kullanımdan kaçınmak ve mümkün olduğunca uzun süre muhafaza etmek için alimler ve asiller dışında kimsenin giremediği özel odalarda tutulurdu. Yaşlandıkça yıpranan bu kitaplar, bilginler tarafından yeni kitaplara kopyalanarak zaman içinde kaybolmaları  nlenirdi.

  lerinde bağlarla ilgili faydalı bir şeyler olabilirdi. Eski masalları ve faerietale'leri de kontrol ederdi. Çocukken annesi ona masal okuduğunda, bunların insandan insana aktarılan gerçek masallar olduğunu söylerdi. Roman onun sadece küçük bir çocuğun hayal gücünü beslediğini biliyordu ama ya eski hik yeler gerçeğe dayanıyorsa?

  ten i e biliyordu ki, eğer bir kraliyet mensubunun tanrılar tarafından kutsanmış eşinden başka biriyle bağ kurmasına izin veren bir şey olsaydı, bu bilgi

Şimdiye kadar sızmıştı ama denemek zorundaydı.

Roman elini düzeltti ve parmaklarını Violet'inkilerin arasından geçirdi. "Nereye gidiyoruz?"

Omzunun üzerinden güzelce gülümsedi ve onu geniş, süslü koridorlara doğru götürdü. Düzleştirilmiş ve cilalanmış taş duvarlardan sarkan altın çerçeveli tablolar, altın apliklerin içine yerleştirilmiş yağ fenerleriyle aydınlatılıyordu. Roman bundan nefret ediyordu ama annesi ne kadar şatafatlı olursa o kadar iyi olacağını düşünüyordu.

"Bu bir sır," dedi Violet şifreli bir şekilde. "Neredeyse ."

Sınıflarına giden merdivenlere doğru döndüler ve yüzünde bir sırıtış belirdi. "Bu gece nasıl bir plan hazırladınız prenses?"

Roman'ın en sevdiği kız onun elini bıraktı, elbisesinin cebinden birkaç alet çıkardı ve kapının önüne çömeldi. "İçerideki her şeyi ters çevireceğiz." Kilidi açmaya başlamadan önce yüzünde beliren muzip gülümseme onu güldürdü.

"Her şeyi tersine çevirmek tam olarak neyi gerektiriyor?" diye düşündü ve kapının yanındaki duvara yaslandı.

Kilit tıklayarak açıldığında, Violet kapıyı iterek açtı ve onu içeri çekti.

Kapıyı arkasından kapattıktan sonra ona döndü ve kollarını göğsünde kavuşturdu. "Bunu bana söylemeden ne kadar zamandır planlıyordun?"

"Neredeyse bir ay," dedi Violet sinsice, odayı aydınlatmak için fenerden fenere uçarak. Elini sallayarak tüm odayı işaret etti. "Tüm mobilyaları, tabloları ve elimizden gelen her şeyi ters çevireceğiz. Dünya tersine dönmüş gibi görünecek."

Ne demek istediğini anlaması biraz zaman aldı ve anladığında bir kahkaha patlattı ve Violet sevinçle parladı. "Böyle şeyleri nasıl ?"

Omuz silkti ve masalardan birine dokundu. "Masaları yapacak kadar güçlü değilim ama resimlere başlayabilirim."

Roman bir kolunu kaldırdı ve kaslarını esnetti. "Seni hayal kırıklığına uğratmayacağım."

Birlikte odanın altını üstüne getirdiler, gülerek ve fısıltıyla konuşarak çalıştılar. Roman, Violet kitaplıktaki her kitabı çevirirken onu gözlemlemek için durakladı. Gülmekten yanaklarının kızarması, gözlerindeki heyecan, *hareket* ettiğinde ayak parmaklarının üzerinde zıplaması çok güzeldi.

Tamamen ve geri dönölmez bir şekilde onun olmuştu ve onu da kendisinin yapmak için ne gerekiyorsa yapacaktı.

8

Birkaç gün sonra Roman yatağına uzandı ve üstündeki siyah saten örtüye acınası bir şekilde baktı. Annesine kendini iyi hissetmediğini söylemiş ve huysuz bir çocuk gibi bütün gün kendini odasına kilitlemişti. Gerçekten de iyi hissetmiyordu, ama annesini inandırdığı şekilde değil.

Bakışlarını suçluluk duygusuyla annesinin daha önce getirdiği el değmemiş çorbaya kaydırды. En sevdiği tatlı ekmekle birlikte bir yemek arabasının üzerine özenle yerleştirilmiş olan "daha iyi hissettiren" yemek onunla alay ediyordu. Ailesine yalan söylemekten nefret ediyordu ama bugün kimseyle uğraşacak hali yoktu.

Önceki gün Violet, Maekin'lerle yediği haftalık akşam yemeğine gelmemişti. Meri, *Slayton*'ın onu evine yemeğe davet ettiğini söyledi. Dün Roman adamı araştırdı. Slayton onların yaşındaydı, kasabada yaşıyordu ve babasının sahibi olduğu markette çalışıyordu. Annesi Violet'in Slayton ve Griff'le ya da Violet'in diğer arkadaşlarıyla yemek yediğinden bahsetmemişti. Sadece Slayton.

Hiçbir şey olmayabilirdi, ama ya Roman bazı şeyleri yanlış anladıysa ve Violet ona değil de diğer adama karşı bir şeyler hissediyorsa?

Roman, saray okulundaki herkesi Violet'e dokunmamaları konusunda uyarmıştı ama onun kasabadan bir adamla tanışacağını düşünmemişti.

Daha da kötüsü, Violet sınıfta Roman'a neredeyse hiç bakmıyordu, doğum günü balosunun ertesi sabahı Bayan Bonner ters dönmüş sınıfı görünce öfkeyle ciyakladığında bile.

Havada çalan alarm zilleri onu sefil düşüncelerinden kopardı. Derin çanlar taş duvarlarda yankılandı ve Roman şifreyi çözmek için zorlandı. Kalbi tanıdıkça hızlandı. *Asiler*.

Krallıklara saldıran isyancı gruplar Cennet'in her yerinde süregelen bir sorundu, her zaman da öyle olacaktı. İsyancılar kraliyet soyunu sona erdirmek istiyorlardı. Tahtın miras değil, kazanılması gerektiğine inanıyorlardı ama bencillikleri yönetmek için ne kadar uygun olmadıklarını kanıtlıyordu. Taht, kraliyet soyundan gelenlere geçmişti çünkü kraliyet mensubu olmayan fae'ler saldırı altındaki koca bir krallığı düzgün bir şekilde savunamayacak kadar zayıftı. En güçlü büyülerini kullanmalarını gerektirecek kadar büyük bir saldırı hiç olmamıştı, ama eğer olursa, hazır olacaktı.

Eğer biri saray içinde isyancı alarımını çalmışsa, isyancılar çoktan sarayın duvarlarını aşmış demektir.

Violet'i bulmalıyım. Roman soyunma odasına koştu, derilerini giydi, silahlarını kuşandı ve kapıya doğru kayarak durdu. *Kahretsin.*

Vivian'ın güvenliği onun en önemli önceliği olmalı. Onu korumayı başaramazsa babası onu evlatlıktan reddedebilirdi. Kraliyet soyunun güçlü kalmasının tek nedeni eş bağlarıydı ve eğer Roman bu bağı Vivian'dan Violet'a aktarmanın bir yolunu bulamazsa, krallığını güvende tutmak için Vivian'la evlenmek zorunda kalacaktı.

Yine de Roman, Violet'in güvenliğini sağladıktan sonra Vivian'ı kontrol edecekti. Vivian arenada diğer genç savaşçılarla antrenman yapıyor olmalıydı ve aralarındaki bağ sayesinde acı ya da korku hissetmiyordu. Sadece gergin bir heyecan.

Viv'in bir isyancı saldırısının heyecan verici olduğunu düşünmesi şaşırtıcı değil, diye düşündü kuşkuyla.

Roman koridordan aşağı koştu ve merdivenlere en yakın köşeyi dönerek yemek arabası taşıyan bir hizmetçiye çarptı. Kadın çığlık attı ve el arabasının içindekiler yere düştü.

Roman düşmesini engellemek için hizmetçinin kollarını tuttu ve tanıdık gözler şaşkınlıkla ona baktı. Hizmetçi değil. *Violet.* "Burada ne yapıyorsun?" diye sordu titrek ve rahatlamış bir nefesle.

"Annem kendini iyi hissetmediğini söyledi. Sana çorba yaptım." Titreyen eliyle yerdeki dağınıklığı işaret etti, "Kendini daha iyi hissettiğinde benimle yemek yer misin diye sormak istedim, böylece konuşabiliriz."

Violet'in ürkütücü sözleri vurmayı bekleyen keskin bir bıçak gibi üzerinde asılı duruyordu ama bir açıklama talep edecek zamanı yoktu. Büyük bir güçlkle, savaşan duygularını bastırdı ve onları sıkıca kilitledi. Artık Violet'in güvende olduğunu bildiğine göre, Vivian'ı ve ailesini bulmaya odaklanabilirdi.

"Alarmlar isyancıların saray duvarlarının içinde olduğu anlamına geliyor, değil mi?" diye sordu ona. "Annemi bulmam gerek. Burada olduğumu biliyor ve beni aramak için kendinden geçecektir." Titreyen parmakları bileğini süsleyen boncuklu bileziklerden biriyle oynadı.

Asilerin gerçek saraya girme ihtimali düşüktü ama Roman, Violet'i koridorlarda tek başına dolaşmaya bırakamazdı. *Düşün.*

"Etrafta tek başına dolaşman güvenli değil. Gardiyanlar anneni ve diğer personeli çoktan güvenli odalara yerleştirmişlerdir." Kadının elinden tutarak onu koridordan aşağıya, odalarına doğru sürükledi ve yatak odasına ulaşana kadar durmadı. Roman yatağın yanına eğildi, şiltenin altına sokmak için siyah damask yatak eteğinin bir kısmını kaldırdı ve altını işaret etti. "Buranın altına saklan ve ben söyleyene kadar dışarı çıkma."

Violet yere düştü ve kıvrak vücudunu koyu kiraz ağacından çerçevenin altına kaydırıldı. Söylediklerini nadiren ilk denemede yapardı ve onun boyun eğmesi adamın içinde bir şeyleri harekete geçirirdi.

Roman yatağın altına bakmak için dizlerinin üzerine çöktü ve kadının yüzündeki dehşet onu şaşkına çevirdi. "Geri döneceğim" derken güven verici görünmeye çalıştı.

Adam ayağa kalkmaya başladı ama kadın nemli bir elle adamın koluna yapıştı. "Lütfen, beni bırakma."

Kızın çaresiz yalvarışı karşısında yumrukları yatağın eteğinde sıkılaştı ve tüm içgüdüleri savaşçılar tehdidi etkisiz hale getirene kadar onu tutması için haykırdı. "Vivian'ı bulmalıyım," diye açıkladı onun yerine, "ve savaşmak için yardımına ihtiyaçları olabilir." Bir kraliyet fae'si olarak, on altı yaşında bile, fiziksel gücü ve becerisi en güçlü savaşçıların çoğundan üstündü. "Burada güvende olacaksın."

Korkmuş gözler ona kalması için yalvardı ve o da bakışlarını kaçırdı. "Korkuyorum, Rome." *Allah kahretsin.*

Sözlerindeki artan dehşet onu bir bıçak gibi kesti. "Biliyorum prenses, ama kız kardeşini kontrol etmem ve ailemi bulmam gerekiyor." Onu orada bırakıp gitmekten duyduğu korkuyla savaşırken kelimeler kulağa sert geliyordu ve prenses irkildi.

Adamın bileğini kurtardı ve kolunu teslimiyetle yere bıraktı. "Anlıyorum." Aralarında bir şeyler kopmuş gibi hissediyordu ama Roman bunu nasıl ve ne şekilde düzelterek bilmiyordu. Violet onu terk etmek istemediğini biliyor olmalıydı, değil mi?

Eğer Roman görevlerinden kaçarsa, annesi ve babası onu asla affetmeyecekti ve eğer Vivian'a bir şey olursa, kendisini asla affetmeyecekti. *Fakat*

Vivian ölürse, bağ kopar.

Aklından geçen çirkin düşüncelerden dehşete düşerek aniden ayağa kalktı. "Senin için geri döneceğim. Söz veriyorum."

"Roma," diye seslendi Violet usulca.

Tereddüt etti, eğer kadın tekrar kalmasını isterse tanrıların bile onu gönderemeyeceğini biliyordu. Tekrar diz çökerek yatağın altına baktı. "Ne oldu?"

"Vivian'ı güvende tut."

Fısıltıyla söylenen sözler içinde bir şeyleri kırdı ve başını sallamak için tüm gücünü kullandı.

Roman yatağın eteğinin bir kısmını yatağın altından çıkardı, ayağa kalktı, kendini ve Violet'i görünmez hale getirdi ve odadan çıkıp kapıyı kilitledi. Büyüsünün Vivian'ın olması gereken eğitim alanına kadar dayanmayacağını biliyordu ama en azından saray duvarlarına kadar uzanmalıydı. En son glamour'unun gücünü test ettiğinde, tüm sarayı ve avluyu glamourlayabiliyordu ama ötesini değil. Bir noktada Violet'ten büyüsünün onu saklayamayacağı kadar uzakta olacaktı ve geniş merdivenden aşağı koşarken kendine lanet etti.

Cazibe eğitimi her zaman en az ilgisini çeken şey olmuştu ve odağının çoğunu eğitiminin siyasi ve savaş yönlerine vermişti. Kendi aptallığı karşısında yumruğunu duvara vurmak istedi.

Roman koridorlarda koşarken, muhafızların metodik bir şekilde odadan odaya geçtiklerini ve her birini temizlerken seslendiklerini fark etti. "Saraya girmeyi başaran asi var mı?" Roman sarayın girişine en yakın muhafızlardan birine sordu.

Orta yaşlı kadın eğildi. "Hayır, Majesteleri. Sadece bir avuç isyancı surları aşmayı başardı ve biz de onların icabına baktık." Sanki kadının sözlerini duymuş gibi, alarmlar durdu.

Roman teşekkürlerini sundu ve koşarak dışarı çıktı, kısa bir süre durup bir yığın haline getirilmiş az sayıdaki cesede şaşkın şaşkın baktı. Uzakta, muhafızlar savaşçı yerleşkesindeki her kulübenin kapısını çalıyor, her evi temizliyor ve insanların güvenliğini sağlıyordu.

Bozulmamış pembe çimenlerin üzerine serpiştirilmiş cesetlerin karaborsa silahları ve zırhlarından isyancı oldukları kolayca anlaşılıyordu. Aslında kalitesiz değillerdi ama çeşitli metallerin eritilmesiyle elde edilen hurdalardan yapılıyorlardı. Kraliyet çelik, demir ve diğer değerli metalleri denetliyordu ve isyancılar

hurdaları kaçırmak ya da eski demir sobalar gibi şeyleri kullanarak ellerindeki küçük silahları yapmak.

Cesetleri inceledikçe kafası karıştı. Muhafızlar ve savaşçılarla dolu bir saraya bu kadar az savaşçı göndermek pek mantıklı değildi. Plan tuzak kokuyordu ama ne için? İsyancılar, kraliyet ailesinin kendilerini koruyamadığını kanıtlayarak halk arasında huzursuzluk yaratmaya çalışıyordu. Bu hiçbir zaman işe yaramadı çünkü Roman'ın ebeveynleri halklarını korudu ve onları iyi korudular.

Diğer tek amaç kraliyet mensuplarını öldürmek olabilirdi ve Roman ve iki ebeveyni olmak üzere sadece üç kişi olduklarını ve hepsinin de bir isyancıyla tek elleri arkadan bağlıyken başa çıkabileceklerini düşününce, saldırının basitliği kafasını daha da karıştırdı.

Avluyu ve savaşçı yerleşkesini tarayarak ailesini aradı. Muhtemelen çoktan konseyleriyle saldırıyı tartışıyorlardı.

Hayal kırıklığına uğramış bir halde saray kapılarına doğru yürüdü. Saray güvenliği eşsizdi ve dört yıl önce Dağ Krallığı'nın kraliçesi öldürüldükten sonra saray duvarlarının tepesine çiviler yerleştirilmişti. İsyancılar duvarları aşmış ve kraliçeyi sarayın bahçesinde öldürmüşlerdi.

Roman Dağ Sarayı'nın duvarlarını hiç görmemişti ama babası tırmanmanın imkânsız olması gerektiğini söylemişti. Ertesi gün Tropik Saray'ın duvarlarında tadilat başladı.

İsyancılar bugün avlularına sızamamalıydı. "Neredesin sen?" Savaş'ın sesi Roman'ın sesine karışarak sarmal düşünceler.

"Vivian'ı bulmak için arenaya gidiyorum."

"Vivian ve diğer stajyerler iyi korunuyor," güvence verdi War.

Roman bunu biliyordu ama ebeveynlerinden biri arenada olsaydı ve Viv'i kontrol etmediğini bilseydi, bunun sonunu asla duymazdı, aksi takdirde hala yatak odasında olurdu. *"Violet yatağımın altında saklanıyor. Ben dönene kadar onunla kalır mısın?"*

"Violet'e göz kulak olacağım," diye söz verdi War. *"Tetikte olun. Saldırı dikkat dağıtmak için yapılmış olabilir."*

Roman bağlantıyı kesti ve saray kapılarına doğru koşmaya başladı. O da aynı şeyden korkuyordu.

Yatağın altında titreyerek yatarken Violet'in düşünebildiği tek şey "*Beni terk etti*" oldu. Roman'ın prens olarak sorumlulukları vardı, özellikle de eşine karşı, bunu biliyordu ama terk edilmiş hissetmekten kendini alamıyordu.

Roman'ın odasının kapısında büyük bir patlama sesi duyuldu ve Violet'in ciğerleri sıkıştı. *Lütfen oda kontrolü yapan bir gardiyan olsun.* Saniyeler sonra, tahta parçalarının çıkardığı ses Violet'in sıçramasına neden oldu ve iki çift ağır ayak sesi oturma odasına doğru ilerledi. Muhafızlar kapıyı kırmazdı, değil mi? Kraliyet dairesinin protokolünü bilmiyordu. Kimseye ana anahtar vermemek mantıklı olabilirdi ama kapıyı kırmak? Hayır. Bir terslik var.

Violet ağzını kapattı ve gözlerini sıktı. *Böyle bir şey olamaz.*

Ağır ayak sesleri yatak odasına doğru ilerledi ve Violet nefes alış verişini mümkün olduğunca sessiz tutmaya odaklandı.

"Kincaid prensin bu sabah hastalandığını söyledi," dedi cızırtılı bir ses.

"Yatağında değil ama yatak çarşafı hâlâ buruşuk. Her yeri kontrol edin oda," dedi diğeri, kapı çarparak açılırken. Bu adamlar pek zeki değildi. Bir kapıyı kırmak ve mümkün olan en gürültülü şekilde etrafta tepinmek Roman'ı onların varlığından hemen haberdar ederdi. Eğer burada olsaydı, onları öldürürdü.

Adamlar birkaç dakika diğer odaları dolaştıktan sonra yatak odasına döndüler. Violet'in başının yanında iki yıpranmış siyah deri çizme belirdiğinde, Violet nefesini tuttu ve geriye, yatak başlığına doğru sürünmeye çalıştı.

"O burada değil." Yatak eğildi, ardından bıkkın bir iç çekiş ve Roman'ın başucu çekmecesinin açılma sesi duyuldu. "Taşıyabileceğimiz kadar küçük ve pahalı bir şey var mı diye bakmalıyız."

"Zamanımız yok," diye cevap verdi diğeri öfkeyle. "Şaşırtmaca uzun sürmeyecek. Bu kadar geç bir zamanda işe yaramayacağını biliyordum."

"Yeniden toplanıp tekrar deneyeceğiz. Eğer o veledi çocuğu olmadan önce öldürürsek, kraliyet soyu sona erer."

Violet babasını isyancılar hakkında yeterince konuşurken dinlemişti ve onların asıl amacının her zaman kraliyet soyunu yok edip yönetimi ele geçirmek olduğunu biliyordu. Nesiller boyu denemişler ama asla başaramamışlardı. Hiç tanımadıkları bir genci öldürmek hakkında bu kadar duygusuzca konuştuklarını duymak Violet'in tüylerini ürpertti.

Odanın karşısındaki adam diğerine, "Onlar bu katı temizlemeden önce gitmemiz gerekiyor," dedi.

"Bir yüzük," dedi yataktaki adam, sesi memnun görünüyordu. "Bunu iyi bir fiyata satabiliriz." Küçük bir kutu şangırdarak yere düştü ve büyük, altın bir yüzük yatağın altından Violet'e doğru yuvarlandı.

İçine başka hiçbir şeye benzemeyen bir korku çöktü ve kendini yatağın başında sıkı bir top haline getirmeye çalıştı.

Adam homurdanarak yataktan kalkarken, diğeri onu ringi terk etmeye çağırdı. "Bırak onu Clay. *Artık* gitmeliyiz."

Lütfen git, diye sessizce yalvardı Violet.

Clay, "O yüzük bize birkaç yeni silah alabilir," diye karşı çıktı. Yatağın yanında yere eğildi ve yatağın eteğini kaldırdı. Traşlı kafası ve acımasız gözleriyle yüzüğü aramak için yatağın altına baktı ve bakışları Violet'e takılınca ağzı kötü niyetli bir sırıtışa dönüştü. "Vay, vay, ."

Şiddetle titredi, kulakları ve kafası zonklamaya, uzuvları karıncalanmaya başladı. Onu öldüreceklerdi. Ya da daha kötüsü.

Clay omzunun üzerinden, "Bir kız var, Abe," diye seslendi.

Abe onlara doğru yürüdü ve Violet'e bakmak için eğildi. Clay'in gözleri kana susamışken, Abe'inkiler hesaplıydı. Omuz hizasında koyu kahverengi saçları, açık zeytin rengi teni ve Violet'in o güne kadar gördüğü en soluk gri gözleriyle yirmili yaşlarında yakışıklı bir adamdı. Bir an için onun kendisini bağışlayacağını düşündü.

"Görünüşe göre tanrılar bizim tarafımızda." dediğinde bu umut çabuk öldü. Bu prensin eşi, Vivian Maekin."

Viv'i nereden biliyor? Vivian ve Roman'ın arkadaş olduğunu aile ve konsey dışında kimse bilmiyordu. *Hiç kimse.*

Clay güldü ve bu ses Violet'ın o güne kadar duyduğu en çirkin şeydi. Abe ayağa kalktı ve Violet metalin deriye sürtünme sesini duydu. "Onu öldürmeli ve kimse bizi bulmadan buradan gitmeliyiz. Onu dışarı sürükleyin."

Clay etli kolunu yatağın altına uzatarak Violet'in kolunu yakaladı. Violet çığlık atarak kendini duvara doğru itti. Clay'in ona ulaşma çabaları boşunaydı ve Violet, Roman'ın büyük boy yatağı için tanrılara şükretti.

"Dışarı çık kızım, çabuk hallederiz," diye alay etti Clay. Tekrar ona doğru uzandı ama omuzları çerçevenin altına sığmayacak kadar genişti. "Ona ulaşamıyorum."

Abe yatağın diğer tarafındaki yatak eteğini yırttı ve kolunu çerçevenin altına sıkıştırdı. Abe, Clay'den daha zayıftı ve daha uzun bacakları vardı.

Parmak uçları Violet'in tenine değdi.

Tekrar ığlık attı ama gidecek hiçbir yeri kalmamıştı. "Ben Vivian değilim," diye hıçkırdı. "Yemin ederim."

Omzunu tamamen çerçevenin altına iten Abe, ığlık atıp onu rahat bırakması, öldürmemesi ve gitmesine izin vermesi için yalvaran kadına tekrar uzandı. Abe onun yalvarışlarını duymazdan geldi ve bir homurtu daha çıkararak tüm vücudunu yatağın altına itti. İkisi de onun elinde olduğunu fark ettiklerinde, kızın çığlıkları ve hıçkırıkları saf dehşete dönüştü.

Abe'in eli Violet'in bileğine dolandığı anda odada canavarca bir kükreme duyuldu. Clay bir şeyler bağırdı, ama Violet kendi çığlıklarından ne dediğini anlayamadı.

Abe onu bıraktı, gözleri korkudan irileşmişti ve kendini yatağın altına itmeye çalıştı ama bir şey *onu* kör edici bir hızla geri çekti. Yatağın eteği düşerek Violet'in görüşünü engelledi ama çığlıklar ve şiddet havada yankılandı. Violet ölümün korkunç seslerini bastırmak için ellerini kulaklarına götürdü. Vücudu bir top gibi kıvrıldı, kasları acı verecek kadar gerildi ve nefes almak imkânsız hale geldi.

Katliamın ne kadar sürdüğünü bilmiyordu ama bir süre sonra odayı ürkütücü bir sessizlik kapladı. Yumuşak gümbürtüler ona yaklaştı ve kanlı beyaz bir pençe yatağın altına uzandı, ardından birkaç huff ve whine geldi.

Savaş.

Violet sürünerek tigonu yaklaştı ve titreyen elini tigonun büyük patisinin üzerine koydu. Kafasını çerçevenin altına sokmaya çalıştı ama burnundan öteye gidemedi. "Güvenli mi?" diye inledi, sesinin kırılmasından nefret ediyordu.

Savaş mırıldandı ve dili kızın elini yalamak için dışarı fırladı.

"Dışarı çıkıyorum," dedi büyük kediye ve o da vücudunu açıklığa çıkarabilmesi için hareket etti.

Bir kâbus etrafını sardı ve bir çığlığı daha yutmak zorunda kaldı.

Violet kanlı katliamın ayrıntılarının beynine kazınmasını istemediğı için gözlerini kapadı. War'ın yanına yere düştü ve kendisini tutacak bir şeye ihtiyaç duyarak körü körüne ona uzandı. "Beni kurtardın." Adrenalinin etkisi geçtikçe vücudu daha da titredi ve ağlarken kollarını canavarın boynuna doladı.

Roman, genç savaşçılarının bir silah odasına kapatıldığını ve muhafızlardan oluşan bir duvarın onları engellediğini görünce rahat bir nefes aldı. "Gençlerin hepsi güvende mi?" diye sordu yeni antrenman eğitmeni Latton'a.

"Evet, . Siz hariç hepsi," diye adam.

Roman kıdemsiz bir savaşçı olarak sınıflandırılıyordu, ancak kraliyet unvanı ve ekstra eğitimi onu sadece adamlarıyla birlikte savaşmakla kalmayıp, annesi ve babası etrafta olmadığında kararları verecek kadar yüksek bir konuma getiriyordu. Bu durum Latton da dahil olmak üzere bazı diğerk savaşçıları ve muhafızları rahatsız ediyordu.

Roman eğitmeni görmezden gelerek gençleri taradı ve sonunda Vivian'ın kumral saçlarının tepesini gördü. Yanındaki çocukla sohbet ediyordu ve Roman endişelendiğı için kendini gülünç hissediyordu. Gözlerini kapattı ve Violet'i kontrol etmek için War'a bağlandı.

Birbirlerine *bağlandıkları* anda tökezledi ve bir adam Roman'ın yatağının altına girmeye çalışırken bir diğerkinin diğerk tarafta durmasını çaresizce izledi.

Savaş adamı yatağın altından çıkarıp dişleri ve pençeleriyle saldırdı ama Roman'ın ruhuna işleyen, Violet'in adamlara onu öldürmemeleri için yalvarırken attığı çığlıklar oldu. Yaşadığı sürece o sesi asla unutmayacaktı.

Ne yaptım ben?

"Roma!" Vivian bağırdı. " oldu?"

Roman, War'la bağlantıyı kesti ve Vivian'ın çağrılarını duymazdan gelerek tam gaz koşmaya başladı. Onun endişe ve korkusunun kendininkine karıştığını hissedebiliyordu ama açıklayacak zamanı yoktu. Vivian her zaman güvendeydi. Bunu *biliyordu*, hissedebiliyordu ama görev duygusunun içgüdüsünün önüne geçmesine izin vermişti ve bunun bedelini Violet ödemişti.

Eğer ona bir şey olursa, hayatta .

Hiçbir şey Roman'ı yatak odasına adım attığında onu bekleyen şeye hazırlayamazdı.

Boşluğu sevdiği ve dağınıklıktan nefret ettiği için fazla mobilyası yoktu ama sahip olduğu az şey, yani yatağı ve komodinleri, kararan kan sıçramalarıyla parlıyordu.

İki isyancı, kırmızı lekeli halının üzerinde parçalanmış bir halde yatıyordu; sanki Savaş onların kopmuş uzuvlarını atılmış çiğneme oyuncakları gibi etrafa fırlatmıştı.

Yerde kanlı t  yler vardı, bazıları et parçalarına g  m  lm  şt  .

Roman, Violet'i yatağın diğ  r tarafında, kollarını tigonun boynuna dolamış, kana bulanmış bir Savaş'ın yanında diz   km  ş halde buldu.

"Prenses," diye homurdandı Roman ve şaşkınlık içinde odayı geçti. Ona doğru uzandı ama kız dokunuşundan   rkerek kaçtı ve onu daha da kırdı.

"Burada g  vende olacağını d  ş  nm  şt  m," diye fısıldadı çaresizce, ama yine de ona bakmadı.

Yerdeki kalıntılara tekrar baktı ve az kalsın başına geleceklerin gerçekliğini   z  msedi. İçindeki bir bağ koptu ve nefret dolu bir karanlığı serbest bıraktı.

Onu neredeyse kaybediyordum. Kendini suçladı; isyancıları suçladı; tanrıları suçladı.

Odaya ayak sesleri girdi. "Aman Tanrım," diye boğuldu Vivian ve kız kardeşini yakalamak için onu kenara itti.

Violet d  n  p kendini Vivian'ın kollarına attı ve Vivian kız kardeşini ileri geri sallayıp kulağına yatıştırıcı s  zler fısıldarken Roman uyuşmuş bir halde bakakaldı.

Vivian'ın karmakarışık duyguları -korku, rahatlama ve kafa karışıklığı- Roman'ın g  ğs  nde birbirine karıştı. Kendi duyguları onu ezmekle tehdit ediyordu ve Vivian'ı da ezip ezmediklerini merak ediyordu.

Dilinde tadını alabileceğı kadar g    bir yıkım ve   fke hissetmiş miydi?

Maekin kardeşlere baktı, Violet'in asla eskisi gibi olmayacağını biliyordu.

Ve o da yapmazdı.

9

Roman, annesinin gösterişli misafir odalarından birinde Vivian'ın karşısında oturuyordu. Atalarının resimleri, büyük altın apliklerle ayrılmış duvarlarda sıralanmıştı. Zengin kırmızılar ve altın sarısı yoğun desenlere sahip kilimler zeminin her santimini kaplıyor ve odanın etrafına yayılmış sandalye ve koltukların parlak renkleriyle tezat oluşturuyordu.

Roman bitkin göründüğünü biliyordu. Saçları darmadağınktı, uykusuzluktan koyu halkalar oluşmuştu ve öfkesi hâlâ derisinin altında canlı bir varlık gibi kaynıyordu.

Bir hafta önceki saldırıdan beri Violet'le konuşmamıştı ve onun odasına girene kadar Maekin'lerin kulübesini paramparça etmek istiyordu. Meri ve Edgar onu okula göndermiyor ve onu görmesine izin vermiyorlardı. Rütbesini düşürmeye çalıştı ama Edgar dinlenmesi gerektiğini söyleyerek yerinden kıpırdamadı.

Roman buna dayanamadı ve kulübelerine girebilmek için kendini görünmez kılma yoluna başvurdu. Kızı da en az kendisi kadar perili görünüyordu. Violet'in kül rengi teni ölümü andırıyordu ve boş gözleri yatak odasının duvarına dikilmişti. Onu o halde görmek içinde bir şeyleri kırmış, bir daha asla eskisi gibi olamayacağı şekilde yok etmişti.

"Saldırının olduğu gün Violet neden senin odandaydı?" Vivian, sert ses tonuyla onu şimdiki zamana geri döndürerek sordu.

Roman gözlerini yere dikti. Hayatının en kötü günüyle ilgili bir sorgulama onu Vivian'ın yüzündeki pişmanlık dolu ifadeyi yok etmeye çok yaklaştırmıştı. "Hasta olduğumu duymuş ve bana çorba getirmiş." Geriye dönebilseydi, asla hasta numarası yapmazdı ve bu kâbus asla yaşanmazdı.

Vivian şüpheci bir tavırla kaşlarını kaldırdı. "Hasta görünmüyordun." Adam cevap vermemeye karar verince, Vivian anlaşılmaz bakışlarıyla onu olduğu yerde sabitledi. "Kız kardeşimle *olan arkadaşlığın* sona ermeli."

Roman'ın uzak tutmaya çalıştığı karanlık kabardı ve ona gidip kendini becermesini söylemekten kendini alıkoymaya zorladı. "Affedersiniz?"

Vivian'ın yüzü Roman'ın ruh haline uyacak şekilde karardı. "Tam olarak ne dediğimi duydun. İkinizi evde birlikte gördüm ve buna bir son vermeniz gerekiyor."

Roman inanmaz bir kahkaha atarak başını geriye attı ve Vivian geri çekildi. "Benden bir şey talep etmeye hakkın yok. Hâlâ başka biriyle görüşüğünü bilmediğimi mi sanıyorsun?" Öne doğru eğildi ve sözlerine zehir kattı. "Ses tonuna dikkat et."

Geri çekildi ve geri . "Bu ne cüret?"

"*Bu* ne cüret?" Sesi her kelimeyle birlikte yükseldi. "Duygularını hissedebiliyorum, yoksa unuttun mu? Başka biriyle romantik bir ilişki içindeyken benden arkadaşlığı bırakmamı istemeye hakkın yok."

"Kimi istiyorsan onunla görüş," diye alay etti Vivian. "değil, ama onunla değil." Adam ona bakakaldı. Herhangi bir tehdidin onu Violet'ten uzak tutacağını düşünüyorsa aklını kaçırmış olmalıydı. "Tanrılar beni seçti," diye hatırlattı ona. "Ben kazandım. Kraliçeniz olarak kutsadıkları kişi benim, o değil."

Ben kazandım. Roman tüm bu cüretkârlık karşısında neredeyse yine yüzüne gülecekti. "Eş bağı kazanılacak bir ödül değildir," diye hırladı. "Beni umursamıyorsun, sadece kız kardeşini yenmeyi umursuyorsun. Bu acınası bir durum." Onun yanında gereğinden fazla istemeyen adam gitmek için ayağa kalktı.

Vivian'ın bir başkasına duyduğu aşkı hissedememiş olsaydı, suçluluk duygusu onun isteğini yerine getirmesinde ısrar ederdi. Yapmazdı ama bu konuda kendini kötü hissedirdi. Violet onun için her şey demekti. Vivian hiçbir şey ifade etmiyordu.

Kaderinde Roman olsaydı Violet başka bir adamı sever miydi? Bu düşünce onu canı yaptı. Eğer Violet onun olsaydı, sonuçları ne olursa olsun aralarına giren herkesi öldürürdü.

Vivian sessizce durmuş, onun gidişini izliyordu ve Vivian onun acısının kendi acısıyla karıştığını hissedebiliyordu. "Henüz evlenmedik ve mutluluğunu senden almayacağım," dedi kapı aralığından. "Kimi istersen sev, ama evlenene kadar hayatımda kimi tutacağımı dikte etmeye *asla* tenezzül etme. Ne olursa olsun geleceğin kralı benim ama senin taca olan tek bağı benim aracılığımla olacak."

Bir hafta sonra, Roman antrenman sırasında Griff'i köşeye sıkıştırdı. Violet'in en iyi arkadaşı çoğu kişiden daha iriydi ama Griff öyle değildi ve çocuk başını eğmek zorunda kaldı, omuzları kaçmaya hazırmış gibi gergindi. Griff'in koyu kırmızı teninde bir ter tabakası vardı ve öğleden sonra güneşine karşı siyah gözlerini kısmıştı.

"Bir sorun mu var?" Griff'in sesi, o yaşlardaki çoğu çocuğunki gibi çatallaştı.

Griff mükemmel bir dövüşçüydü ve nadiren gözünü korkuturdu ama Roman onun duruşundaki sertliği özlememişti.

"Violet'in okula ne zaman döneceğini biliyor musun?" Roman olabildiğince kibirli bir şekilde sordu. Bir gün önce dersten kaçmış ve Violet'i kontrol etmek için evine gitmiş ama onu evde bulamamıştı.

Griff tek kaşını kaldırdı. "Sana söylemedi mi? İkinizin arkadaş olduğunuzu sanıyordum."

Roman boynunu büktü ve Griff'i dövmenin ona Violet'in gözünde hiçbir şey kazandırmayacağını kendine hatırlattı. "İsyancıların saldırısından beri onunla konuşamadım." Violet'in War'ın kanlı boynuna yapışmış görüntüsünü bir kenara itti.

"Onu görmeye gitmedin mi?" Griff'in ses tonu sert bir hal aldı. "Nerede o?" Roman tüm sabrını kaybederek yere yığıldı. Bunu yapmamayı tercih ederdi.

Onunla tüm ailesi yanındayken konuşabilirdi ama eğer onu okulda yalnız yakalayamazsa, bunu yapmak zorunda kalacaktı.

Griff kendini beğenmiş bir sırıtişla kollarını kavuşturdu. "Okulunu kasabadaki okulla değiştirdi. Posta binasına yakın olana."

Roman geri çekildi. "Ne? Neden?"

Bir o yana bir bu yana bakan Griff sesini alçalttı. "Eğer bunu birine söylersen, seni dövmeye çalışırım," diye uyardı. "Kaybedeceğimi biliyorum ama mümkün olduğunca çok hasar veririm." Adamı dövmek istemesine rağmen, Roman onun Violet'i korumasına hayranlık duyuyor ve takdir ediyordu. "Biri , yerleşkede ona sataşabilirler ve o zaman ben de onlarla dövüşmek zorunda kalırım."

Roman'ın çenesi gerildi. "Ona asla ihanet etmem."

Griff'in iç çekişi hüzünlü ve acıma doluydu. "Saldırıdan beri saraya adım atmayı reddediyor." Roman'ın cevabını bekledi ama Roman'ın tek yaptığı aptal aptal bakmak oldu. Griff omuz silkti. "Bu ona saldırıyı hatırlatıyor."

Roman, Violet'in korkularını hafifletecekse tahta geçtiğinde sarayı yerle bir edebilirdi. Korkunç bir anının bir yeri mahvetmesinden nefret ediyordu.

en çok sevdiklerinden bazılarını içeriyordu. "Kimseye söylemeyeceğim," diye yemin etti. "Yeni okulu ne zaman açılıyor?"

"Sadece saat bire kadar ," diye yanıtladı Griff. "Yakında çıkacaklar."

Roman başıyla onayladı ve omzunun üzerinden teşekkür ederek gitmek üzere topuklarının üzerinde döndü.

Roman, Saltu'nun en batısındaki küçük okul binasının dışında bekledi. Violet'in okul değiştirmesi onunla daha az zaman geçireceği anlamına geliyordu ama saray onu korkutuyorsa geri dönmesi için ikna etmeye çalışmayacaktı.

Babasına okul değiştirip değiştiremeyeceğini soracaktı. Roman cevabı zaten biliyordu ama denemekten zarar gelmezdi. Saraya yapılan saldırıdan beri Violet'in yanında olma ihtiyacı, onu güvende tutma ihtiyacından doğan bir saplantıya dönüşmüştü. Sahip olduğu azıcık boş zamanı da Violet'in yanında görünmez olarak geçiriyordu. Onu bir kez hayal kırıklığına uğratmıştı, bunu bir daha yapmayacaktı.

Okul zili çaldığında, öğrenciler akın akın binadan çıkarken Roman kenara çekildi. Her yüzde en sevdiği çilleri ve mavi gözleri aradı.

Güneş, ipeksi kumral saçlarıyla tanıdık bir başın üzerinde parıldıyordu ve içinden akan rahatlama ve sevinci durduramadı. Büyüsünü serbest bırakarak, etrafındakilerin ürkmüş çığlıklarını duymazdan gelerek, "Menekşe!" diye seslendi.

Violet adının duyulmasıyla döndü ve yüzündeki memnuniyet ifadesi kayboldu. Roman damarlarında korku dolaşarak ilerledi. Onun yüzünün pişmanlıkla dolduğunu görmek, ona daha hızlı ulaşmak için herkesi devirmek istemesine neden oldu.

"Sorun ne?" diye sordu kabaca. Roman hiçbir zaman sabırlı olmamıştı.

Narin titredi. "Konuşmamız gerek."

Yapmak zorunda olduğu şey Violet'in içini dehşete düşürdü. Bir korkak gibi konuşmayı ertelemişti ama Roman burada durmuş, ona bakıyor ve yıpranmış görünüyordu.

Tek kelime etmeden başını sağa doğru eğdi ve onu diğer öğrencilerin arasından geçirdi. Slayton, yeni okuluna devam eden arkadaşlarından biriydi,

göz göze geldi ve sessizce müdahale etmesi gerekip gerekmediğini sordu. Violet başını hafifçe salladı. Çocuk çenesini eğdi ve ters yöne doğru gitti.

Roman öldürücü bir ifadeyle Slayton'a baktı ve kadının sırtının alt kısmındaki eli elbisesinin kumaşını sıkıca kavradı. "Onunla çıkıyor musun?" diye sordu dişlerini sıkarak.

Violet ona baktı, kıskançlığının ona hissettirdiklerinden nefret ediyordu. Kalbinin gururla çarpması kararını daha da sağlamlaştırdı. "Biz arkadaşız. Yeni okulumda tanıdığım tek kişi o."

Roman'ın elleri ve omuzları, onu yolu kaplayan ağaçların arasına götürürken gevşedi. Orman ve sahil onun en sevdiği yerlerdi ve bu anıyla mutlu olduğu yeri lekelemek istemiyordu ama başka hiçbir yer meraklı kulaklardan mahremiyet sunmuyordu.

Roman onu parlak, parlak sarı gövdesi, büyük, düz pembe ve yeşil yaprakları ve tepesinden gevşekçe sarkan parlak mor sarmaşıkları olan büyük bir ağaca doğru yönlendirdi. İki kökün üzerine karşılıklı oturdular ve Roman dirseklerini kalçalarına dayadı.

"Neden kalbimi kırmak üzereymişsin gibi hissediyorum?" Sözlerinde öfke yoktu, sadece hüznü bir teslimiyet vardı ve Violet kollarını onun boynuna atmamak için direndi.

Ağlamamak için dua ederek boğazındaki düğümü yuttu. "Artık arkadaş olamayız."

Doğruldu ve Violet'in bildiği tüm duyguları art arda sergiledi. "Anlamıyorum."

Bu başıma gelen en aşağılayıcı şey olabilir, diye düşündü ama gerçeği söylemezse gitmesine izin vermeyecekti. Derin bir nefes alarak omuzlarını dikleştirdi ve onun sorgulayan bakışlarıyla . İnsan bir arkadaşına uygunsuz bir şekilde aşık olduğunu nasıl söylerdi?

Violet ağaçlara tırmanmayı ilk öğrendiğinde düşmekten korkmuştu. Aşağıdaki sert, acımasız zemini görmek, kaygının vücudunda dalgalanmasına neden olmuş ve onu yükseklerle tırmanmaktan alıkoymuştu.

Bir gün alçak bir daldan düştü ve eve dönerken yol boyunca ağladı. Babası onu durdurmuş, morluklarını öpmüş, ormana geri götürmüş ve tekrar denemesi için cesaretlendirmiş. Biraz ikna etmek gerekmiş ama kız titreyerek ağacın en alt dalına tırmandığında babası ona atlamasını söylemiş.

"Eğer dikkat ederseniz," diye açıkladı. "Düşmeden önce zıplayarak aşağı inerken kendinizi koruyabilirsiniz."

Babasının bilgeliğine her zaman saygı duymuştu ve her zaman olduğu gibi haklı çıkmıştı. Violet düşmemek için bir daldan diğerine bile ne zaman atlaması gerektiğini tahmin etmeyi öğrenmişti.

Yine de bir şekilde Roman'la ilgili tüm işaretleri kaçırmıştı.

Violet onların sadece arkadaş olduklarını düşünmüştü, gerçekten öyle düşünmüştü ama anlaşılan kalbi mesajı kaçırmıştı; bu kadar yüksekten tehlikeli bir şey.

Kimse aşık olmanın tehlikelerinden bahsetmemişti - bir ağaçtan düşmekten çok daha tehlikeli. Aşık olduğunuzda ve karşınızdaki kişi sizi yakalayamadığında, yere çarparken bir kemikten fazlasını kırarsınız. Her şeyi kırarsınız. Kalbinizi. Ruhunuzu. Kendinize olan güveniniz. Hepsi *paramparça* olur.

Buna düşmek diyor olmalılar çünkü bittiğinde, kalbinizin acı gerçek karşısında kırılmadan hemen önce ayağınıza düştüğünü hissedebilirsiniz.

Violet, Roman'a nasıl hissettiğini nasıl söyleyeceği konusunda en ufak bir fikre sahip değildi, zihni ölüm kalım durumundan ayırt edemiyordu. Kulaklarında kan uğulduyor ve kalbi, sanki onların varlığından kişisel olarak rahatsız gibi göğüs kafesini çatlatmaya çalışıyordu. Bayılmadan önce ağzından kaçırmak daha iyiydi. "Sana aşığım."

Roman'ın burun delikleri şişti ve göğsü kabardı. Kadının itirafı karşısında öfkeli görünüyordu. Violet'in kalbi yere çarptı. *Sertçe*. Onun duygularına karşılık vermediğini biliyordu ama yine de küçük bir parçası karşılık verebileceğini düşünüyordu. *Hayır*. Böylesi daha iyiydi.

Zaten fark etmezdi. Yine de arkadaşlıklarını bitirmek zorunda kalacaklardı. "Böyle hissedersen Vivian'la ilişkinizin gelişmesini izlemek çok zor olacak. Gelecekte ikinizin yanında olabilmem için bunu aşmam gerekiyor."

Roman geri çekildi. "Geçmiş olsun mu? Ne demek bu?"

Violet'in tanıdığı en zeki insanlardan biri olmasına rağmen, prensin basit kavramları anlamakta zorlandığı kesindi. "Bu, bu duyguların üstesinden gelmem gerektiği anlamına geliyor ve sen," doğru kelimeleri aradı, "sen olmaya devam edersen bunu yapamam."

Roman ayağa fırladığında nefesi kesildi. "Hayır."

Violet sersemlemiş bir halde başını geriye yaslayarak ona baktı. "Hayır mı?"

Bir adım attı ve aralarındaki mesafeyi geçti. Bir saniye sonra onun yanına düştü. "Hayır."

"Hayır diyemezsin," diye karşı çıktı şaşkınlıkla. "hissetmek benim için uygunsuz. Bu *yanlış*." Alt dudağı titremeye çalıştı ama

sabit kalmasını diledi. "Ben korkunç bir insanım," diye fısıldadı. "Kim kız kardeşinin müstakbel kocasına aşık olur ki?"

Roman bir elini saçlarının arasına soktu ve kısa tutamları çekiştirdi. "Arkadaş kalıp kalmayacağımıza benim adıma sen karar veremezsin," diye kesin bir dille onu bilgilendirdi. "Peki ya ben? Benden bu kadar kolay kurtulabilir misin?"

Violet alay etti, öfkesi yükseliyordu. "Bu kararı *kendim* için veriyorum. Kız kardeşime söz vermiş birine aşık olmak yanlış ve *yıkıcı*."

Ayağa fırladı, ellerini havaya kaldırdı ve bıraktı. "Beni dinlemiyorsun. Seni seviyorum Roman. Senden vazgeçmek yaşadığım her şeyden daha fazla acı verecek ama Vivian'a aşık olduğunu görmek beni mahvedecek. Buna maruz kalmadan önce seni unutmak için zamana ihtiyacım var. Neden anlayamıyorsun? Bunu benden nasıl istersin?" Aptal gözyaşlarını sildi, bu kadar kolay ağlamasından nefret ediyordu.

Ona ters ters baktı ve sırtı ağaca değene kadar büyük bir kökün etrafında manevra yaptı. "Benim de seni sevdiğim hiç aklına geldi mi?"

Sözleri aklında yer etti. *Hayır. Hayır.*

"Seni kaybetmenin ve başka birine aşık olmanı izlemenin bana neler yapacağını hiç düşündün mü?" Güçlü kolları onu başının iki yanına sıkıştırdı. "Sen beni unutabilirsin ama ben seni unutmayacağım. Bunu *benden* nasıl isteyebilirsin?"

Daha önce hiç bilmediği bir acı onu sarmış, bir taş yığınının altına gömülmek gibi ağırlaştırmıştı. Umutsuzluk, geriye hiçbir şey kalmayana kadar onu dövdü. Roman onun istediği her şeydi. Onun da kendisini sevdiğini söylemesi, ona asla sahip olamayacağını bilmesi, içinde bir şeyleri değiştirdi. Eğer karşılıksız aşkın acı verdiğini düşünüyorsa, bunun yanında hiçbir şeydi.

Onu seviyordu ama yine de onun kendisine olan aşkıdan vazgeçip eşine aşık olmasını izleyecekti. Hiçbir şey onun kalbine sahip olduğunu ama onu elinde tutamadığını bilmek kadar acı veremezdi. *Hiçbir şey.*

Açlıktan öldüğünüzü, bir hafta boyunca yemek yemediğinizi, sonra önünüze sulu bir biftek konduğunu ve bir ısırdıktan sonra onu elinizden çekip aldıklarını düşünün. "Kız kardeşimle evleneceksin," diye fısıldadı. "Beni sevmen bunu değiştirmez. O senin *eşin*. Tanrılar sizi birbiriniz için yarattı ve bir gün sen onu seveceksin, o da seni sevecek." Çenesindeki kaslar esnedi. "O gün geldiğinde, sizin için mutlu olmak istiyorum. İkinizin de mutlu olmasını istiyorum ama bu mutluluğu incinme ve kızgınlıkla lekelememek için yoluma devam etmem gerekiyor." Gözlerini kapattı. "Senin de öyle."

Roman alnını onunkine bastırdı. Eğer onu öperse, onu itecek gücü kendinde bulamayacaktı. Eğer onun olmasını isterse, teslim olacaktı. Bir yanı bunu isterken, diğer yanı onu bırakması için çılgık atıyordu.

Ağacı itti ve geri çekildi. "Sana ne istersen veririm prenses." Sesinde duygu yoktu ama gözleri her düşüncesini ele veriyordu. Gözlerindeki acı, her şeyi geri almak istemesine neden oldu. "Eğer istediğin şey boşluksa, alacağın şey de boşluktur." Adam topuklarının üzerinde döndü ve prenses onun uzaklaşırken "şimdilik" diye fısıldadığını duyduğuna yemin etti.

Violet onun gidişini izledi ve kendisini aşağı çeken batma hissine teslim oldu. Orada, ormanın zemininde, acısını serbest bıraktı ve boğazı düğümlenene kadar ağladı. İçindeki her şey karardı ve bundan bir ya da iki gün içinde kurtulamayacağını biliyordu.

Bu konudan bir daha asla bahsetmek istememesine rağmen Violet eve gitti ve annesine hikayenin bir kısmını anlattı, sadece kim olduğunu değil. Bunun yerine hasta numarası yapmayı düşündü ama o zaman da bir şifacı çağıracaktı. Yarı gerçeklerle devam etmek en iyi seçenek gibi görünüyordu ve sadece annesinin anlaması için dua edebilirdi.

Roman'la yaptığı konuşmaya dönüp baktığında, onu unutabileceğini düşünmekle ne kadar aptalca davrandığını fark etti.

Roman alnını Violet'in penceresinin serin camına dayamış, öğleden sonraki parıltıya karşı görmeye çalışıyordu. Bir hafta pencereden Violet'in güzel teninin içeride kalmaktan solmasını ve gözlerindeki ışığın kederden sönmesini izlemişti. Aynı keder onu da tutsak etmişti.

Ruhları okyanus tabanına demir atmış, itiraflarıyla ağırlaşmıştı.

Roman, kalbini kırdıktan sonra yerde hıçkıra hıçkıra ağladığında onu kollarına almak için tüm içgüdülerıyla savaşmıştı. Ertesi gün, kız hastalığını öne sürerek okuldan eve gelmediğinde, Roman kendi derslerini asmış ve kızın penceresinin önünde oturmuştu.

Meri gündüzleri perdeleri açarak ışığı içeri alıyor ve Roman'ın Violet'i gözlemlemesine izin veriyordu. Gece boyunca ona erişimi kapanıyor ve tek yapabildiği onun yumuşak ağlama seslerini dinlemek oluyordu.

Onu kendisinden kolayca vazgeçebilmekle suçlamak acımasızcaydı. Her gün izlediği kız, içinde hissettiklerini yansıtıyordu. Ruhu düşmüştü

karanlık ve yalnız bir uçuruma sürükledi, bir zamanlar önemseydiği her şeyden neşesini aldı.

Violet'in gerçek eşi olduğunu söylemek için bir bağı ihtiyacı yoktu. Her kraliyet mensubu ruh eşini on üç yaşında bulurdu ama Roman onunkini on iki yaşında bulmuş, ancak ondan koparılmıştı.

İki hafta boyunca o ve Violet, birbirlerine aşık aşıkların yaptığı gibi kederleri içinde debelenip durdular. Meri sonunda Violet'i okula gitmesi için ikna etti ve Roman ne pahasına olursa olsun onunla evlenmek için binlerce yıllık geleneği bozmaya yemin etti.

Hiçbir şey onu ona sahip alıkoyamazdı, tanrılar bile.

10

YEDİ ON YAŞINDA

Roman, kalbi kulaklarında çarparak saraya doğru koştu. Violet'in ona ihtiyacı vardı. Yüzü olmayan figürler onu yavaşlatmaya çalışıyordu ama hiçbir şey ona ulaşmaktan daha önemli değildi.

Violet'in dehşet dolu çığlığı havayı delip geçerek onu daha hızlı koşmaya itti. Odasının kırık kapısını iterek geçti ve oturma odasına doğru koşmaya başladı. "Violet!"

Roman yatak odasına daldı ve Violet'in acı dolu çığlıkları daha da yükseldi. Boş oda, Violet'in duvarlardan seken çığlıkları dışında ürkütücü bir şekilde hareketsiz duruyordu. "Violet?" Roman yere atladı ve yatağın altına baktı.

Onu fark edene kadar yüzüstü yattı, çığlık attı ve hıçkırdı. Eli ona uzandı ve sesi titredi. "Beni bırakacak mısın?"

Roman başını salladı ve elini onun elinin etrafına sardı. "Asla." "O zaman neden ?" Kadının sözleri iyi nişan alınmış bir ok gibi kalbini delip geçti. kılıç.

Neden ?

Neden ?

Neden yaptın?

Çürümüş bir el onu diğer taraftan yakaladı ve koparıp aldı. "Hayır!" diye bağırdı ve ayağa fırladı.

İğrenç bir adamın boynuna bir hançer saplamasını çaresizce izledi. Roman yatağa atladı ama adam gözden kayboldu. Violet'i kollarının arasına alan Roman, başını Violet'e yasladı ve yıllar sonra ilk kez ağladı.

Violet'in ölümü Roman'ı kâbustan şiddetle kopardı. Terden sıırıslıkılam olmuş vücuğu çarşıaflara yapıştı ve kendini yorganın altından kurtarmak için tekmeledi. Her gece Roman Hayal edilen . o Gün, ve her Gece, kabuslar daha da kötüleşti. Geçmişte Violet ölmeden önce uyanmıştı ama gece en büyük korkusunun ortaya çıkışını izlemişti. Pürüzsüz boynunun kırmızıyla çiçek açtığı ve dehşete düşmüş gözlerinden ışığın süzüldüğü görüntüsü

hafızasına kazındı.

Ya tanrılar beni uyarmaya çalışıyorsa?

Bu tüyler ürpertici düşünceyle hızla giyindi, botlarını giydi ve kendini görünmez kıldı. Roman muhafızların yanından geçerken gürültü yapmamaya özen göstererek yerleşkeye doğru ilerledi.

Maekin'lerin kulübesinin önünde durdu ve kendi kendine eve gitmesini söyledi.

Tropik Krallık'ta evlerin içini temiz havayla serinletmek için geniş, açık havalandırma delikleri vardı ama demir parmaklıklar evleri istenmeyen ziyaretçilerden ve hayvanlardan koruyordu. Şu anda bu dahiyane tasarımdan nefret ediyor ve ulaşabildiği her parmaklıksız pencereyi deniyordu.

Çamaşırhanelerinin penceresi direnmeden açılana kadar, kilitli her pencere umudunu biraz daha azalttı.

Roman kendini pervazın üzerine attı ve sessizce içeri tırmandı. Sadece onun hayatta ve iyi olduğunu teyit etmesi gerekiyordu, sonra gidecekti. Onun huzurlu, uyuyan halinin içinde kopan fırtınayı dindirmesini beklemiyordu.

Yatağının yanında durup onun uyumasını izlemek, ona bir yıldır hissetmediği kadar huzur verdi. Parmakları kıpırdadı, bunun başka bir rüya olmadığından emin olmak için uzanıp ona dokunmak istiyordu.

Arkasından gelen hareket sesiyle arkasına döndü, Vivian'ın odanın öbür ucunda uyuduğunu unutmuştu. Diğer Maekin kardeş yuvarlandı, uykusunda bir şeyler mırıldandı ve derin bir uykuya daldı.

Gitmem gerek.

Ama yapamadı. Roman tuvalet masasının sandalyesini Violet'in yanına çekti. Kendini yıpranmış minderin üzerine bıraktıktan sonra öne doğru eğildi ve dirseklerini dizlerine dayadı.

Ne kadar süre orada oturup onun uyumasını izlediğini bilmiyordu ama sonunda göz kapakları ağırlaştı. Uykuya dalarsa, büyüünün onu gizlemeye yeteceğini sanmıyordu.

Sonra bir daha dönmemeye yemin ederek gitti. Dönmesi dışında.

Her gece.

ALTI AY SONRA

Roman ağaçların arasından çıkıp kıyı boyunca Violet'e doğru yürüdü. Uzun saçları rüzgârda dalgalanırken çok güzel görünüyordu. Bir gün cazibesi olmadan ona katılabilecekti ama şimdilik onu gizlice izlemekten vazgeçmişti.

Saray kütüphanesindeki tüm kitapları karıştırdıktan sonra eş bağları hakkında işe yarar hiçbir şey bulamamıştı ama babası onu Vivian'la evlenmeye zorlayana kadar pes etmeyecekti. Zaten ailesinden nişanlarını bir yıl daha uzatmalarını istemişti. Yirmi iki yaşında evlenmek yerine yirmi üç yaşında evleneceklerdi. Babası hayır demişti ama hem onu hem de Roman'ı şaşırtan bir şekilde annesi evet demişti. Kral karısına karşı gelmemesi gerektiğini çok iyi biliyordu, o kadar.

Zamanı geldiğinde Roman bir yol bulamazsa, tekrar ertelenmesini isteyecekti. Hayır , başka bir yol bulurdu. Eşiyle evlenmeyi reddeden bir kralliyet mensubu tanrılara karşı gelmiş ve krallığının gelecekteki güvenliğini riske atmış olurdu ama bencilce, umurunda değildi.

Violet elbisesinin ucunu bağladı ve suya girdi, inciklerine vuran küçük dalgaları iterken hareketleri yavaştı. Roman botlarını ve çoraplarını çıkardı ve ona katılmak için pantolonunu sıvadı.

Onun güzelliğini içti, her zaman daha fazlası için açgözlüydü. Uyurken onun her şeyini değerlendirmek zordu ama onu takip etmek daha yakından incelemesine olanak sağlıyordu.

Belinden eğildi ve büyük bir kararlılıkla suya uzandı. Berrak suyun içinden ellerini görebilmek için öne doğru eğilen Roman, Violet'in parmaklarının kıyıda duran kovasına eklemek üzere gömülü hazineleri bulmak için kumu kazmasını izledi. Onu bunu yaparken sayısız kez izlemiş ve seferinde kovasını tutan kişinin kendisi olmasını dilemişti.

Violet doğruldu ve güneş ışığını bir dizi renkte yansıtan boynuz şeklindeki şeffaf bir kabuğu havaya kaldırdı. Fae topraklarındaki her şey rengârenkti ve okyanustaki biblolar da farklı değildi.

Ona bahsettiği gülümseme tüm yüzünü aydınlatıyordu ve Roman bu gülümsemeyi bir resimde yakalayıp her yere yanında götürebilmeyi diliyordu.

Hayatında bu imrenilen anların dışında mutluluk yoktu ve gerekmedikçe tek bir saniyesinden bile vazgeçmezdi. O zaman bile, bazen onu içine çekmek için görevlerinden kaçardı.

Onu takip etmenin, her hareketini takıntı haline getirmenin normal bir yanı yoktu ama önemli de değildi. Onun hayatında olmaması bir seçenek değildi. Ona çarptığı ve kabuklarını kırdığı günden beri böyle bir seçeneği olmamıştı.

Violet yüzünü kıyıya döndü, bacaklarını büyük adımlarla sudan geçirdi ve geri dönmeden önce deniz kabuğunu dikkatlice kovaasına yerleştirdi.

Yanakları ve burnu kızarmıştı ve Roman kaşlarını çatarak başını güneşe doğru eğdi. *Ne zamandır buradaydı?* Güneş koruyucu sürmeyi mi unutmuştu?

"Violet!"

Roman erkek sesine doğru döndü ve orta boylu, soluk, şeftali rengi tenli ve beyaz-sarı saçlı, beyaz kumda koşan çocuğa ters ters baktı. Çeki rengi saçlarından bir tutam yüzüne düştü ve Roman yakışıklı herife lanet okudu.

Slayton Robbins.

Violet genişçe sıırttı. "Burada ne yapıyorsun?"

Slayton çantasını yere bıraktı, ayakkabılarını çıkardı, pantolonunu sıvadı ve Violet'in kovaasını aldı. "Babam bugün dükkândan erken çıkmama izin verdi. Seni burada yakalayabileceğimi umuyordum."

Bu yarım akıllı, Roman'ın haberi olmadan kaç kez Violet'e eşlik etmişti? Roman, Slayton'ın elindeki kovaya ters ters baktı. Eğer kovada Violet'in kıymetli buluntuları olmasaydı, kovayı elinden düşürürdü.

Violet, hem Slayton'ı hem de onu peşine takarak okyanusa geri döndü. "Bugün yavaş mıydı?"

Slayton omuz silkti. "Dalgalar halinde geliyor. Dağ Krallığı'ndaki isyancı saldırıları pek çok insanı korkuttu. Gelip kendilerine bir süre yetecek kadar yiyecek alıyorlar, böylece gerekmedikçe evlerini terk etmek zorunda kalmıyorlar."

Violet'in duruşu sertleşti ve Roman, onun yanında isyancılardan bahsettiği için Slayton'ı boğmayı düşündü. Ölümünün Roman'ın işi olduğunu kimse bilmeyecekti. Violet sadece Slayton'ın düştüğünü ve yüzeyin altında çırpındığını görecekti.

Roman, arkadaşının ölümünü izleterek onu daha fazla travmatize etmek istemediği için bu fikri kafasından attı.

Roman bunu kabul etmekten ne kadar nefret etse de, Slayton'ın verdiği bilgi ilgisini çekmişti. Asi saldırıları Cennet genelinde artıyordu ama her birkaç on yılda bir saldırıların artması yeni bir şey değildi. Roman'ın annesi bunun sebebinin ya liderlerini değiştirmeleri ya da önceki başarısız saldırılarından sonra gruplarını yeniden inşa etme ihtiyacı duymaları olduğunu iddia ediyordu. Dağ Krallığı son zamanlarda en çok artan faaliyetlerle uğraşıyordu.

Tropik Krallık halkı korkmuşsa, kral ve kraliçenin bunu bilmesi gerekirdi. Roman Slayton'a daha sert baktı, işe yaradığı için sinirlenmişti. Violet eğildi ve okyanus tabanını kazdı. "Bu mantıklı. Griff hâlâ eğitimde mi?" Kadının konuyu hızla değiştirmesi Slayton'ın gözünden kaçmadı ve suçlu gibi görünme nezaketini gösterdi.

Slayton kovayı uzattı. "Annen bana yaptığın yeni göğüs bağlayıcıları için uğradı. Yeni düğmeleri beğendim. Uzun düz olanları daha önce hiç görmemiştim."

Violet kovaya birkaç çakıl taşı attı. "Daha sıkı olması için kumaşın alt tarafındaki farklı düğme yuvalarını gördün mü? Bu şekilde, tüm o büyük kaslarını kaybedersen, bedenini küçültebilirsin."

Roman onun alaylarına sırtıttı ve Slayton'ın iri yarı, kaslı vücudunu ölçtü. Bir savaşçının savaşma gücünün aksine ağır tahıl çuvallarını kaldırmaktan gelen bir çiftçi gücüne sahipti.

Slayton serbest kolunu kaldırdı ve esnetti. "*Genişleyen* kaslarımı yerleştirmek için koyduğunuz diğer yuvaları fark etmediğimi sanmayın."

Roman gizliliğini unutarak alçağa doğru bir adım attı ve onun hareketiyle birlikte su sıçrayınca hem Violet hem de Slayton arkalarına döndüler.

"Sanırım sadece bir balık," diye geçiştirdi Violet ve dikkatini Slayton'ın göğsüne yöneltti. "Şimdi yenisini mi giyiyorsun? Sana en son yaptığımdan bu yana gerçekten şişmişsin ve yeterli kumaş olduğundan emin olmak istedim, ancak sıkıyı olmayı mahvedecek kadar fazla değil."

"Henüz değil," diye yanıtladı Slayton. "Eve gittiğimde deneyeceğim. Yeni tarza alışana kadar ilk birkaç sefer annemin bana yardım etmesi gerekecek."

Violet, Slayton'ın kumun üzerindeki eşyalarını işaret etti. "Onlar yanında mı? Sana onları nasıl kullanacağını gösterebilirim."

Roman kırmızıyı gördü. Sebebi ne kadar masum olursa olsun, Violet'in başka bir erkeğin çıplak göğsüne dokunmasına seyirci kalamazdı.

Slayton cevap vermek için ağzını açtı ama daha önce attığı yanlış adımdan dolayı artık yeterince yakın olan Roman onun kışına bir tekme attı. Kuvvet adamı gönderdi

öne doğru devrildi, yüzüstü suya düştü. Violet çığlık attı ve arkadaşına uzandı. Slayton, Violet'in yardımına rağmen ayakta durmakta zorlandı ve Roman boğuk bir kahkaha attı.

"Bir şey beni itti," diye ısrar etti Slayton ve tedirgin bir ifadeyle etrafına bakındı.

Güzel.

Violet endişeyle etrafındaki suyu inceledi. "Sen iyi misin?"

Slayton kışını ovuşturdu ve Roman adamın bakışlarını suya çevirmeden önce kendisine baktığına yemin edebilirdi. "Ayağım takılmış olmalı," diye karar verdi.

"Tanrım," diye nefes aldı Violet ve bir elini kalbinin üzerine koydu. "Beni korkuttun."

Slayton kendine geldi ve yere baktı. "Kahretsin Vi, kovan."

Roman'ın kendini beğenmiş gülümsemesi soldu. Violet'in omuzları çökmüş, kovalarının kıydan uzaklaşmasını izliyordu. Slayton'a tekme atarken onun hazinelerini düşünmemişti; sadece Violet'in adamın kıyafetlerini çıkarmasına yardım ettiğini düşünmüştü.

Bu görüntü onu hâlâ çileden çıkarıyordu. Roman bir gün onun başka erkeklere dokunacağını ve onların da kendisine dokunacağını biliyordu ama o gün bugün değildi.

Yarın da olmayacak.

Roman Violet'in odasına girdi ve göğsünün inip kalkmasını izledi. Uzun bir nefes verdi. *Yaşıyor.*

Odanın diğer ucunda Vivian battaniyesinin altına gömülmüş yatıyordu. Bağdan aşağıya yayılan büyük mutluluk, hoş rüyalara işaret ediyordu. *Çok* hoş rüyalar.

Güzel olmalı.

Roman, Violet'in yeni deniz kabukları ve çakıl taşlarıyla dolu kovalarını yere bıraktı. Kovalarını almak için uçsuz bucaksız okyanusta yüzmek hiç zaman almadı ama yeni hazineleri toplamak tüm öğleden sonrayı aldı çünkü onların mükemmel olmasını istiyordu.

Kovanın yanına, Violet'in soluk sarı tuvalet masasının üzerine bir cam kavanoz güneş koruyucu bıraktı ve yatağına geçti. Roman aşağıya bakarak

gölmemek için dilini zor tutuyordu. Prenses yan yatmış, ağzı açık, yüzünün yarısı yastığa yapışmıştı. Çok sevimli görünüyordu. Bronz yanaklarının pembe tonu neşesini kaçırmıştı. Tam da şüphelendiği gibi. *Güneş yanığı*.

Yan masasındaki yarım kalmış boncuk dizisi dikkatini çekti ve mümkün olduğunca sessiz bir şekilde onları aldı.

Gömleğinin sol kolu bu hareketle yukarı çekildi ve on üçüncü yaş gününde ona hediye ettiği yeşil taşlı bileziği ortaya çıkardı. Komodininin üzerindeki boncuk dizisini yerine koyan Roman bileğini kaldırarak çizik boncukları ve yıpranmış ipi inceledi. Eğer bileziği kırılırsa yıkılırdı. Sahip olduğu en değerli eşyaydı.

Kolunu çekiştirerek parlak pembe tuvalet masası sandalyesini aldı ve yatağının yanına taşıdı. Cebinden bir yapboz çıkardı ve gece için yerleşmek üzere oturdu. Salondaki ayak sesleri parmaklarının hızlı hareketlerini durdurdu. Roman odayı tıpkı içeri girdiği andaki gibi görünecek şekilde süsledi ama yine de kalp atışları hızlandı.

Yatak odasının kapısı sessizce itilerek açıldı ve Vivian parmak uçlarında içeri girdi. Roman, Vivian'ın yatağının üzerindeki battaniyeyi kaldırışını ve vücuduyla karıştırdığı yastıkları çıkarışını merakla izledi. Çizmelerini çıkardı ve gömleğine uzandığında Roman bakışlarını kaçırdı.

Birinin evine girip uyumasını izlemek bir şeydi, ama birinin rızası olmadan soyunmasını izlemek geçmeyeceği bir çizgiydi. Vivian'ı çıplak görmek istediğinden değil.

Bunu ona vermek zorundaydı. Bir fare kadar sessiz hareket etmeyi öğrenmişti. Vivian yatağa tırmanırken battaniyesi hışırdadı ve Roman tekrar onunla yüzleşti.

Nişanlısı olarak Vivian'ın nerede ve kiminle olduğunu önemsemesi gerekirdi ama hiçbir şey hissetmiyordu. Vivian'ı ya da onun geliş gidişlerini daha az önemseyememesi, tanrıların hatasını düzeltmesi gerektiğini daha da kanıtlıyordu.

SEKİZ YAŞINDA

"Kıpırdama," diye azarladı Violet Savaş'ı, başının arkasındaki tüy kılıflarını örmeye çalışırken. Kasabadaki bir kadında öğrenmek istediği yeni bir örgü tarzı görmüştü.

Savaş çoğu öğleden sonra Violet'i ziyaret ederdi ve bugün Violet onun uzun, yumuşak kılıflarına bir kez bakmış ve pratik yapmasına izin vermesi için ona yalvarmıştı. Savaş yüksek sesle oflayıp puflamış, ona sırtını dönmüş ve Violet tekrar tekrar alıştırma yaparken ailesinin oturma odasındaki kanepenin önünde oturmuştu.

"Neredeyse bitirdim," diye söz verdi ve karşılığında gürleyen bir mırıltı aldı.

Ön kapının sertçe çalınması konsantrasyonunu bozdu ve içine bir korku dalgası gönderdi. Violet yere ve kanepenin altına kaymaya çalıştı ama çerçevedeki dekoratif parşömenler onu çok sıkıştırıyordu. Onu kaldırıp altından kayabilirse, bir şey olmayacaktı.

Sırt üstü dönerek ahşap çerçeveyi yakaladı ve yukarı kaldırdı. Planını fark eden Savaş, ağırlığın bir kısmını almak için burnunu çerçevenin altına soktu. Davetsiz misafirin gitmesini umarak sessizce kanepenin altına girdi ve indirdi.

Savaş onunla hiç saklanmadı. Birkaç kez onu yatak odasındaki dolaba sokmaya çalışmış ama o hep direnmişti. Kedi korkutucuydu ama endişelenmeden de edemiyordu.

Kapı bir kez daha çalındıktan sonra Violet ön kapının açıldığını duydu ve kalbinin atışları hızlandı. Ailesi içeri girmeden önce kapıyı çalmazdı ve bir yabancıya evine davetsiz girdiğini bilmek Violet'i daha büyük bir paniğe sürükledi. Ağır adımlar ahşap zeminde gümbürdüyordu, tıpkı Clay ve Abe'in Roman'ın odalarında tepinmelerine benziyordu.

Ya isyancılar onun isyancı casusu babasına ihbar ettiğini öğrenirlerse?
Yıllar olmuştu, ama *ya olsaydı?*

Çılgılık atmamak için dudaklarını birbirine kenetledi. *Sessiz olursan seni bulamazlar.*

"Burada ne yapıyorsun?" Roman'ın derin sesi onu şaşırtmıştı. War'la konuştuğunu anlaması bir saniyesini aldı. Böyle bir şey her olduğunda yaptığı gibi neredeyse rahatlayarak ağlayacaktı.

War'ın pençelerine bakmak için başını yana çevirerek, ellerinin karıncalanması durana ve o ağırlık hissi kaybolana kadar nefes alış verişini yavaşlatmaya odaklandı. Eğer tanrılar biraz merhamet etseydi, Roman War'u alır ve giderdi.

"Ne demek istiyorsun?" Roman talep etti. Violet, Roman ve Savaş'ın konuşmalarına daha önce de tanık olmuştu ve prensin neden zihninde hiç cevap vermediğini hep merak etmişti. Varsayalım ki cevap verebiliyordu. Ama o bilmiyordu.

"Violet?" Roman seslendi.

Bir çocuk gibi bir mobilyanın altına saklanırken bulunmanın utancıyla yüzleşmek istemediği için sessiz kaldı.

Hem de Roman tarafından.

Roman'ın sesi alçaldı. "Kanepenin altında mı?"

Savaş, seni hain.

Roman'ın botları, ardından dizleri, sonra da elleri ve yüzü göründü. "Hey, prenses. Orada ne yapıyorsun?"

Burnunu çekti, neredeyse ağlamak üzere olduğu için kendine kızdı ve başını diğer tarafa çevirdi. "Biraz kestiriyorum."

Yalanı sessizlik izledi ve belki de adamın gideceğini düşündü. Ama öyle olmadı. "Dışarı çıkacak mısınız?"

"Uyumaya çalışıyorum," diye kestirip attı. "Lütfen çıkarken kapıyı kilitleyin."

"Ya sen dışarı çıkarsın ya da ben aşağıya gelirim," diye uyardı.

Lanet olsun.

"Sığmazsın," diye mırıldandı gönülsüzce. Roman *en az* 1.80 boyundaydı, geniş omuzları ve her yerinde belirgin kasları vardı. Kolunun dirseğinden öteye sığması onu şaşırtacaktı.

Yenilgiye uğrayınca, kaldırmak için kanepenin alt kısmını itti. Roman ayağa kalktı ve tüm mobilya parçası havalandı. Violet altından sürünerek çıktı ve Roman onu tekrar yerine koydu. Kanepeyi işaret etti. "Teşekkür ederim. Burada ne yapıyorsunuz?"

Adam bir süre onu düşündü ve kadın gergin bir şekilde saçlarını düzeltti. İki yıl önce ormanda yaptıkları konuşmadan bu yana kısa selamlaşmalardan başka bir şey konuşmamışlardı ve her karşılaşmalarında gariplik yayılıyordu.

"War'ı arıyorum. Senin evinde olduğunu gördüm." Violet, Roman'ın *tanıdığı* aracılığıyla casusluk yapabilmesinden nefret ediyordu. Prens casusluk yapmasına izin verdiği için kedi dostuna bakışlarını dikti ve Roman eğilip parmağını War'ın tüy kılıflarında gezdirdi. "Kılıflarını ördün mü?"

Bir omzunu kaldırdı. "Pratik yapmam gerekiyordu."

Roman gülümsemesini gizlemek için bir elini ağzına götürdü ve kadın içgüdüsel olarak alnına bir fiske vurmak için uzandı. Adamın eli fırladı ve daha önce birçok kez olduğu gibi bileğini yakaladı. Bu aşinalık onun içinde derinlerde bir şeyleri sızlattı.

"Hâlâ çok yavaşsın," diye alay etti. Kız gözlerini devirdi ve Roman başını kanepeye doğru eğerek kızın bileğini bıraktı. "Neden saklanıyordun?"

Violet oyalanmak için Savaş'ın kılıflarını kurcalamakla meşguldü. Hiçbir zaman iyi bir yalancı olmamıştı ve elini saptırmayı denemeye karar verdi. "Ben bunları çözeyim, sen de gidebilirsin. Uzun sürmez."

Roman dirseğine hafifçe dokundu ve kadın onu silkeleme isteğine direndi. Acımak istediği son şeydi. "Konuş benimle prenses."

Ve acınacak haldeydi.

Bu onda bir şeyleri yumruklama isteği uyandırdı. Mükemmel burnu başlamak için iyi bir yer gibi görünüyordu. "Ben iyiyim." Onun gitmesine ihtiyacı vardı. Son iki yıldır prene olan tutkusunu geride bırakmıştı ama tamamen değil. Bir parçasının her zaman ona ait olacağından şüpheleniyordu, bu yüzden her ne pahasına olursa olsun, haftalık yemeklerinde bile ondan uzak duruyordu. "Gitmeni istiyorum."

Kollarını göğsünde kavuşturdu. "Hayır."

Dondu kaldı. "Hayır mı? Hayır diyemezsin." *En sevdiği kelime bu mu?* diye düşündü ekşiyerek. "Git. Uzaklaş."

Savaş aralarına baktı ve Violet ondan Roman'ı ensesinden tutup dışarı sürüklemesini istemeyi düşündü. Roman ona kıpırdanmasına neden olacak kadar uzun süre baktı ve Violet kapıya baktı. Kapıyı açıp onu yeterince sert iterse belki tökezleyebilirdi ve o kendine gelmeden kapıyı kapatabilirdi.

"Altında eğlenceli bir şey mi var?" Roman düşündü.

Onun alaycı ses tonuna sinirlendi. "Seni kendim çıkaracağım."

Roman'ın yavaş sırtışı, eğer denerse bir dövüş vaat ediyordu ve Savaş'a döndü. "Onu dışarı sürükleyecek kadar güçlü müsün?" Canavar başını salladı ve Violet sinir bozucu prensi işaret etti. "Eğer onu buradan çıkarırsan sana istediğin kadar sulu biftek veririm ve her gün bir saat seni sevebilirim."

Roman ileri atıldı ve Violet'i omzunun üzerinden çekti. Violet çığlık attı ve onun elinden kurtulmak için çabaladı ama nafileydi. Adam dudak büktü. "Bu hiç hoş değildi."

Prensin vücudunun etrafını görmeye çalışarak, "Beni yere bırak," diye emretti. "Savaş, biraz yardım iyi olurdu."

"Ben seni tutarken bana zarar veremez," diye bilgilendirdi Roman onu. Onun bok yiyen sırtışını neredeyse hissedebiliyordu. Hakkını yemeyelim, War bu durumdan hoşnutsuz görünüyordu. "Bunu iki şekilde yapabiliriz. Ya bana kendi isteğinle söylersin ya da sen söyleyene kadar günün geri kalanında seni taşıyım."

Violet yeri göstererek, "Büyü ve beni yere bırak," diye emretti.

Onun kalçasını sıktı. "Hayır."

"Kelime dağarcığınızdaki tek kelime bu mu?" diye sordu alaycı bir tavırla.

"Sadece benden yerine getiremeyeceğim taleplerde bulunduğunuzda," diye onayladı. "Bunun peşini bırakmayacağım."

Kaderine boyun eğerek kollarını indirdi ve ölü bir beden gibi asılı kaldı. "Eşyaların altında kendimi güvende hissediyorum, özellikle de yatağımın."

Roman onu yere indirdi, bir eliyle ensesine sarıldı ve diğer eliyle çenesini eğerek ona bakmasını sağladı. "Seni korkutan ne?" Kız kendini adamın elinden kurtarmaya çalıştı ama adam yerinden kıpırdamadı. "Seni saklanacak kadar korkutan kişinin kim olduğunu söyleyene kadar gitmene izin vermeyeceğim." Konuşma şekli ölümden söz ediyordu ve bu kadının omurgasından aşağıya bir ürperti gönderdi.

"Kapıyı çaldığınızda isyancılar olabileceğini düşündüm," diye itiraf etti.

Roman'ın ölümcül bakışları donuklaştı. "Prenses," diye fısıldadı ve onu göğsüne doğru çekti. "Söyleyeceğim ya da yapacağım hiçbir şey seni o yatağın altında bırakmamı telafi edemez." Yüzünü onun saçlarına gömdü ve ona sıkıca sarıldı. "Ben

Sana bunu yaptığım için kendimi asla affetmeyeceğim."

Onun hatası olduğunu mu düşünüyor? Kadın geri itti ve adam isteksizce ona izin verdi. "Olanlar senin hatan değildi. Bunu biliyorsun, değil mi?" Onu dikkatle izledi ve kendini suçladığını fark *edince* şaşırdı. "Senin

görevin bu krallığın insanlarına karşı. Benimle kalsaydın hiçbirini koruyamazdın. O gün *isyancılar* bana zarar vermeye çalıştı, sana değil."

"Neler oluyor burada?" Vivian'ın keskin sesi mutfak kapısından havayı yararak geldi. Violet geri sıçramaya çalıştı ama Roman onu daha sıkı tuttu. *Arka kapıyı açtığını nasıl duymadım?* Kız kardeşi Roman'ın atını dışarıda görmüş ve bilerek içeri sızmış olmalıydı.

Violet tekrar kendini kurtarmaya çalıştı ama Roman sanki Vivian hiç var olmamış gibi ona baktı. "Bırak beni," diye fısıldadı ateşli bir şekilde.

Trans halinden sıyrılıp kollarını açtı ve eşiyle yüzleşti. "Kız kardeşini korkuttum."

Vivian'ın zeki bakışları Roman ve Violet arasında gidip geldi. Kız kardeşiyle kavga etmek Violet'in isteyeceği son şeydi. Zaten pek de iyi bir ilişkileri yoktu ve Vivian'ın sivri dili onlar kavga ettiğinde her zaman hedefini bulurdu. Violet, "Kapıya vurdu, ben de kanepenin altına saklandım," diye açıkladı.

Vivian, Violet onu öfkelenirmiş gibi burnunun kenarını sıktı. "Her yüksek ses duyduğunda saklanamazsın, Vi." Violet dişlerini birbirine geçirdi ve Vivian'ın onu eşek sudan gelinceye kadar dövebileceğini kendine hatırlattı, ama Tanrılar Vivian'ın saç örgüsünü tutup onu yere çekmek istiyordu. Vivian Roman'a, "Bir keresinde okulda sırasının altına saklanmış ve öğretmen babamızı çağırmak zorunda kalmıştı," dedi. "Bu çok saçma."

İki yıl önce, Violet okul binasının çatısını yenilediklerini bilmiyordu. İşçiler fark edilmeden binaya tırmanmışlardı, ancak bir şey kaydı ve çatıda yüksek bir çarpma sesi duyuldu, ardından bağırışlar ve yukarıda ayak sesleri duyuldu. Violet'in görüşü tünele girmiş ve saklanmak için dizlerinin üzerine çökmüştü. Slayton onun yanında yere çömelmiş ve babası gelene kadar elini tutmuştu.

Küçük düşürücüydü ama Slayton sınıftaki herkesi güldükleri için ölümle tehdit etmişti. Violet bunu kanıtlayamadı ama o gittikten sonra birinin sınıf arkadaşlarına isyancıların saldırısından bahsettiğinden şüpheleniyordu çünkü olayın olduğu gün dışında kimse onunla bir daha dalga geçmemişti.

Violet dedikodu malzemesi olmak istemiyordu ve şu ana kadar o günü uzun zamandır düşünmemişti.

Savaş hırladı ve bıçağa benzeyen tüyleri yelesinden fırladı. Vivian geriye doğru tökezledi ve Roman'ın arkasına saklanmaya çalıştı ama prens kayarak yoldan çekildi.

"Neyin var senin?" diye öfkelenildi. "O *senin kız kardeşin*."

Vivian kendine geldi ve şiddetle Roman'ın üzerine yürüdü. "Asiler hayatımızın bir parçası ve en ufak seste saklanmak için kaçmak yerine kendini savunmaya hazır olması gerekiyor." Violet ile kendi arasında işaretleştirdi. "Bir asinin onu tekrar benimle karıştırmaması ne kadar sürer?"

"Krallıktaki herkes neye benzediğimi biliyor. Annenle baban on sekizinci doğum günlerimizde krallıktaki tüm haber merkezlerine resimlerimizle birlikte bir kraliyet duyurusu göndererek bundan emin oldular," dedi acı bir şekilde. "Ben hedef olduğum sürece o da hedef olacak."

Violet kız kardeşinin sözlerindeki gerçek karşısında keskin bir nefes çekti. Sadece isyancılar onu Vivian sanmakla kalmamış, hayatları boyunca birbirleriyle karıştırılmışlardı. Başkentteki pek çok insan Vivian ve Violet'in ikiz olduğunu biliyordu ama yine de Vivian olduğunu düşünerek ona yaklaşanlar oluyordu, özellikle de artık herkes Viv'in bir gün kraliçe olacağını bildiğinden.

Her seferinde Violet saçını boyamayı düşünüyordu. Yüzünü değiştirmeyecekti ama en azından onu prensin saygıdeğer eşinden ayırmaya yardımcı olacaktı. Hiçbir zaman bunu yapmadı çünkü annesinin parlak kızıl ve babasının siyahının mükemmel bir karışımı olan saçlarını seviyordu.

"Senin derdin ne?" Violet hararetle talep etmeye çalıştı ama sesi utançtan titriyordu. Kız kardeşi onu bu şekilde utandırmaya nasıl cüret ederdi? Vivian neredeyse ölmemişti. Violet ölmüştü.

Roman yavaşça Violet'in omuzlarını tuttu ve göz hizasına kadar eğildi. "Hey. Kimse sana zarar vermeyecek. Söz veriyorum."

Violet bakışlarını Viv'den Roman'a kaydırды. Tutamayacağı sözler .

"Babam onu kendini savunması için eğitmek istiyor ama annem çok ürkek olduğu için buna izin vermiyor."

Babam beni eğitmek mi istiyor? Hiçbir şeyden bahsetmemişti.

Vivian'ın dudağı tiksintiyle kıvrıldı. "Herkes onun etrafında yumurta kabuğu üzerinde yürüyor ve ben bundan bıktım." War tekrar homurdandı ve Violet'in önünde durarak Vivian'ı geri çekilmesi için *cesaretlendirdi* ve Roman'ın yüzündeki ifadeye bakılırsa Vivian'ın kafasını vücudundan ayırmak istiyordu.

Senden nefret ediyorum, diye bağırarak istedi Violet, söylediklerinde gerçek payı olmasa bile. Ebeveynleri ona iyileşmenin bir zaman sınırı olmadığını, büyük bir çile çektiğini ve onu anladıklarını söylediler. Gizliden gizliye onlar da

Vivian olarak onunla? Kollarını karnına doladı, ortadan kaybolmak istiyordu.

"Yeter." Roman'ın ölümcül emri havayı sakinleştirdi. Tüm dikkatini Vivian'a verdi ve Vivian'ın gözlerinde belirsizlik parladı. "Odamın etrafına dağılmış adamların parçalanmış vücut parçalarını gördün ama Violet onların *parçalandığını* duydu. Bir adam hayatı için yalvarırken kemiklerin yuvalarından söküldüğünü duymanın nasıl bir şey olduğu hakkında bir fikrin var mı?"

"Kendini nasıl savunacağını biliyor olabilirsin ama bir asinin yanında hiç bulunmadın. Kız kardeşine pis parmaklarını dolayan biri vardı. Hayatın için savaşılabirsin ama hiç savaşmak zorunda kalmadın ve *kimseye* neredeyse öldürölmenin üstesinden gelmesini söylemeye *hakkın* yok."

Vivian'ın yüzü Roman'ın inancıyla soldu ve Violet'inki de öyle. Bu anıya eşlik eden görüntüleri engellemek için elinden geleni yaptı.

Abe yatağın altına doğru zorluyor.

Savaşın kükremesini acı dolu ıışıklıklar

izledi. Savaş kana bulandı.

Her yerde vücut parçaları var.

"Onun neler yaşadığını anlamaya başlayamazsınız," diye devam etti Roman. "Bir kraliçe halkına karşı merhametli olmalıdır. Onları zayıf gördükleri için küçümsememelidir."

Roman'ın Violet'i savunması, onun söndürmek için çok uğraştığı ateşi yeniden alevlendirmekle tehdit ediyordu. Ona doğru son bir kez bakarak War'a kendisini takip etmesini işaret etti. War Violet'in elini yaladı, Vivian'a hırladı ve prensin peşinden kulübeden çıktı.

Hava garip bir gerginlikle yoğunlaştı ve Violet söyleyecek söz aradı. Ama kız kardeşine ne söyleyebilirdi *ki*? *Siktir git* mi? Aklına gelen tek kelime buydu.

"Özür dilerim," diye iç geçirdi kız kardeşi. "Senden hoşlanmıyor olabilirim ama seni seviyorum."

Violet gözlerini kırpmadan kız kardeşine baktı, Viv'in özür dilemesine mi yoksa ardından gelen itirafına mı odaklanması emin değildi.

Violet, Vivian'ın kendisinden hoşlanmadığını her zaman bilse de, bunu bir de kendi ağzından duymak canını acıtmıştı.

"Benim yüzümden birinin sana zarar vermesini istemiyorum," diye açıkladı Vivian, "ve kaçıp saklandığında çok *sinirleniyorum*. Bu şekilde devam edersen ve saldırıya uğrarsan, hayatta kalamazsın." Vivian son bir veda bakışıyla komodinin üzerinden bir hançer aldı ve tek kelime etmeden oradan ayrıldı.

O gecenin ilerleyen saatlerinde Violet yatağında uzanırken Vivian'ın sözlerinin bir özür değil, bir uyarı olduğu hissinden kurtulamadı.

Roman yumruğunu adamın kaburgalarına indirdi ve kemiklerin tatmin edici bir şekilde çatırdamasından zevk aldı. Esirin çaresiz yakarışları ve soluk soluğa nefes alışları saray zindanının nemli taş duvarlarında yankılandı. Adamın çığlıkları Roman'ın akıl sağlığının parçalanmış kısımları üzerinde sakinleştirici bir merhem gibi eridi.

Vur. Vur. Vur. Roman ellerini indirdi ve neredeyse Violet'i elinden alacak olan saldırıdan sorumlu asi casus Kincaid'e baktı. Violet, Roman'ın yatağının altında saklanırken duyduklarını babasına anlatmış, Edgar da bu bilgiyi konseye iletmişti. Saray mutfağında aşçı olan casusu yakalamışlar ve Roman ailesini bilgi alma bahanesiyle adamı hayatta tutmaya ikna etmişti.

Konsey şimdiye kadar mahkûmun öldüğünü düşünmüştü ama Roman adamı zindanın kullanılmayan bir bölümüne taşımış ve muhafızlara asiye hayatta tutmaları ve varlığından kimseye bahsetmemeleri talimatını vermişti. Gelecekteki krallarını sorgulamaya cesaret edemediler.

Roman yıllardır Kincaid'i ziyaret ediyordu ve krallığına ihanet ettiği güne kadar verdiği her karardan pişman olmasını sağlamaya kararlıydı.

Violet'in Roman'dan kalmasını isterken sesindeki titreme kulaklarında çınladı ve Kincaid'e tekrar vurdu. Yatağın altından ona bakıp korktuğunu söylerkenki görüntüsü *bir türlü gitmiyordu*. Geriye çekildi ve adamı bayılttı.

Violet onu izlediğinde hiçbir sıkıntı belirtisi göstermiyordu ve uykusu huzurlu görünüyordu. Onun süregelen korkusunu nasıl gözden kaçırmıştı ve War neden ona söylememişti?

Vivian'ın alaycı tavrı Kincaid'in gevşek bedenine tekrar vurmasına neden oldu. Violet'e zarar verdiğinden hiç şüphesi yoktu çünkü onu Roman'ın kollarında bulmuştu, her ne kadar masum olsa da. O ve Viv birlikte değillerdi. Halka gösteri yapmak için anlaşılmışlardı ama romantik olarak birbirlerini daha az önemseyemezlerdi. Vivian'ın hâlâ bir sevgilisi vardı ve Roman hâlâ Violet'i takip ediyordu ama Vivian bunu bilmiyordu ve Violet'e davranışları kabul edilemezdi.

Ares hücreye girerken, "Ellerini kırarsan bir işe yaramazsın," dedi.

Roman arkadaşını görmezden gelmek istedi ama adam doğru söylüyordu. Fae'lerin büyüü vardı ama bu büyü hızlı iyileşmeyi ya da ölümsüzlüğü içermiyordu. Kırık eller onu durdurmazdı ama dövüşmeyi daha da zorlaştırırdı.

Roman hücreden dışarı çıktı ve dışarıdaki gardiyana seslendi. "Onu temizleyin ve tedavi edin. Arkadaşımızın bir enfeksiyon yüzünden ölmesine izin veremeyiz." Ölüm çok kolay olurdu.

Ares zindanın karanlık koridorunda hızla Roman'a yetişti. "Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

Kincaid'i her ziyaret ettiklerinde aynı soruyu soruyor ve Roman'ın her seferinde yaptığı gibi konuyu değiştiriyordu. "Sanırım Vivian biriyle görüşüyor," diye yanıtladı onu günah keçisi olarak kullanarak. "Bu konuda bir şey duydun mu?"

"Hayır." Ares yüzünde sinir bozucu derecede anlayışlı bir ifadeyle Roman'a baktı. "Umursamana şaşırdım. Bunu ona sordun mu?"

Roman yüzündeki kan lekelerini temizledi. "İnkâr etti." En iyi arkadaşına yalan söylemek yanlış geliyordu ama Violet'e olan saplantısını itiraf etmesi söz konusu bile olamazdı. Roman göğsünü yumrukladı. "Bunu hissedebiliyorum. Bu gece onunla tekrar yüzleşeceğim."

"Eğer öyleyse, onu sessiz kalmaya ikna etmiştir çünkü geleceğin kraliçesini becermek herkesin övüneceği bir şey olurdu." Ares başını iki yana eğdi. "Ya da vatana ihanetle suçlanmak istemiyorlar."

Roman boynunu kırdı. Bu gece Vivian'dan ilişkisine bir son vermesini isteyecekti. Kimi becerdiği umurunda değildi ama Violet'i sonuçsuz bir şekilde incitmesine izin vermeyecekti. İsteddiği kişiyle birlikte olma imkânını elinden almak iyi bir başlangıç gibi görünüyordu. "Bir şey duyarsan bana haber ver."

Ares Roman'a kendini temizlemesi için bir havlu uzattı. "Violet nasıl?"

"Ben nereden bileyim?" Roman meydan okudu. Violet'le toplum içinde nadiren konuşur ve kimsenin onu takip ettiğini görmemesini sağlardı. Ares'in bir şey bilmesi mümkün değildi.

Arkadaşı bir kulaktan diğerine sıırıttı. "Çünkü daha önce War'a bağlanmak için gözlerinin parladığını gördüm ve öğleden sonraları hep onunla birlikte oluyor."

Roman, Savaş'la bağlantı kurmadan önce kendini büyülemek için zihinsel bir not aldı. "Ne yaptığını görmek istedim," diye yine yalan söyledi Roman. Bugünlerde çok yalan söylüyordu.

Ares onun sırtına bir tokat attı. "Koca adama benim için iyi şeyler söylemesini söyler misin?"

Roman kaskatı kesildi, kayıtsızmış gibi davranamadı. "Neden?"

Ares yüksek sesle güldü, bu ses Roman'ın sinirlerini bozdu. "Sadece seninle dalga geçiyorum." Roman'ın kafasından söküp atmak istediği mükemmel dişlerini parlattı. "Ona kendim çıkma teklif edebilirim." Roman yürümeyi bıraktı ve Ares de onu takip etti. "Müstakbel baldızına çıkma teklif etmemi istememenin bir nedeni var mı?"

Roman Ares'i bir aşağı bir yukarı süzdü. Adamın açık kum rengi teni ve koyu kahverengi saçları vardı ve boyu neredeyse Roman'a denkti. Erkeklerle ilgi duyan çoğu insan onu çekici bulurdu. *Violet çekici buluyor muydu?*

Roman yüzünü buruşturdu. "Neden Violet'e çıkma teklif etmek istiyorsun?" "Neden istemeyeyim ki?" Ares elini kaldırdı ve parmaklarıyla saydı. "O bir gördüğüm en güzel kızlardan biri. Komik biri." Geniş geniş sırıttı. "Anlattığı küçük şakaları duydun mu? Çok gülünçler ama onları anlatırken çok tatlı görünüyor." Roman'ın kasları saldırmak için hazırlandı. Ares onun şakalarını nereden biliyordu? "Onun tarzını seviyorum. Zeki biri."

"Anlıyorum," diye ısırdı Roman. Pek çok erkek Violet'e çıkma teklif etmezdi; yıllar boyunca bundan emin olmuştu çünkü onu kendisine ait kılmanın bir yolunu bulmak için daha fazla zamana ihtiyacı vardı. Vivian'la arasındaki bağı koparmak için ona gizlice evlenmesi için yalvarmayı birden fazla kez düşünmüştü ama Violet'in Viv'e ne kadar kötü davranırsa davransın bunu asla yapmayacağını biliyordu.

Roman geçen yıl boyunca onları tehdit etmeyi bırakmış, ailesi Vivian'ı geleceğin kraliçesi ilan edince de tamamen kesmişti. Bir ilişki dedikodusunun yayılması uzun sürmezdi ve bunu Violet'in üzerine yıkamazdı.

Vivian'la evlenmek gibi bir niyeti yoktu ama krallığındaki vatandaşların müstakbel krallarının başka bir kadın için yanıp tutuştuğunu bilmeleri ona hiç de iyi gelmezdi. Bazı insanlar kralcıydı ve eş bağları da dahil olmak üzere kraliyet fae'leriyle ilgili her şeye gayretle tapıyorlardı. Bazı kralcılar bir kraliyet mensubuna ya da eşine dokunabilirlerse tanrıların kutsamasının bir kısmının kendilerine geçeceğini düşünüyordu. Romalıların bu kutsal bağı bozmaya niyetli olduğundan şüphelenirlerse, bunun olmasını engellemek için gereken her şeyi yaparlardı.

Roman dişlerini sıkarak, "Bunu sen yapmalısın," diye önerdi. Violet evet derse, Ares'i başka bir krallığa atayacaktı. Dağ Krallığı kulağa hoş geliyordu. Ve uzak.

Soğuk zindanın merdivenlerinden çıktıklarında Ares kahkahayı patlattı. "Şaka yapıyorum, Rome."

Roman en iyi arkadaşının boynunu kırmayı düşündü. Onu o kadar özleyeceğini sanmıyordu. "Violet'in bir şaka olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sordu hiç espri yapmadan. "Onun yeterince iyi olmadığını mı düşünüyorsun?"

Ares ellerini kaldırdı, tüm şakalar bitmişti. "Onun hakkında söylediklerimde ciddiydim ama ona asla dokunmazdım. Eşinin ikiziyle ne işin var bilmiyorum ama o konuya girmeyecek kadar sana saygı duyuyorum."

Roman'ın duygularını daha iyi maskeleymesi gerekiyordu. Onun güvenliği buna bağlıydı ve bu da bağı aktarmanın bir yolunu bulana ya da Violet'i onunla evlenmeye ikna edene kadar Vivian'a karşı daha iyi davranması gerektiği anlamına geliyordu.

O gece Roman elini Vivian'ın sırtına koydu ve onu en sevdiği tavernaya götürdü. "Bana katılmayı kabul etmene sevindim," dedi, seyircilerin iyiliği için gülümsemeye zorlayarak.

Vivian kirpiklerini kırıştıtarak mükemmel bir sevgi dolu nişanlı gösterisi yaptı. "Ben de."

Kadın tam bir jokerdi ve söyleyeceklerine nasıl tepki vereceği konusunda hiçbir fikri yoktu.

Yemeklerini yedikten sonra Roman arkasına yaslandı ve parmaklarını masaya vurdu. "Hâlâ biriyle görüşüyor musun?" *İşin kolayına kaçmak buraya kadarmış.*

Vivian çiğnemeyi bıraktı ve Roman onun zihninde dönen çarkları gördü. Lokmasını yuttu ve dudaklarını yaladı. "Bunu bana neden sordun?"

Onun huzursuzluğundan zevk alıyordu ve bu konuşma halkın gözünde maskaralıklarını arttırmak zorunda kalmalarıyla sonuçlanacak olsa da, mutluluğunu avucunun içinde ezmek için sabırsızlanıyordu. "Soruya cevap ver."

Çenesi kalktı. "Hayır, tabii ki değil."

Öfkelendi ve burnunun kenarını sıktı. "Yalan söylediğini biliyorum ve buna bir son vermenin zamanı geldi."

Çatalını bıraktı ve arkasına yaslandı. "Sana kimseyle görüşmediğimi söyledim."

Öne doğru eğilen Roman'ın sesi sert bir hal aldı. "Sana inanmıyorum ve onlardan derhal ayrılmanı öneriyorum. Tereddüt etmeyeceğim

onları yakalamak ve ihanetle suçlamak için. Ailem aramızdaki bağı açıkladığında onlarla görüşmeyi keseceğine dair bir anlaşma yapmıştık."

Roman çatal bıçak takımını eline aldı ve Vivian'ın kulaklarından çıkan meşhur buhara gülmemek için ağzına bir parça yemek tıktırdı. "Herhalde aşık olacak kadar aptal değildin," diye alaycı bir gülümsemeyle eklemekten edemedi.

Vivian'ın yanakları bordo rengine kızardı ve hesapçı gözlerinin köşelerinde yaşlar birikiyor gibiydi. Böyle bir tepki aldığı için kendini şanslı hissetmesi gerekiyordu; ne de olsa Violet'le konuştukları yüzünden acı çekmeyi hak ediyordu, ama tüm bunların adaletsizliği karşısında içini bir burukluk kapladı. de bunu istememişti. Tanrılar bir hata yapmıştı ve Roman ile Vivian bunun kefareti için ödemek zorundaydı.

Kendini topladıktan sonra masanın karşısından ona gülümsedi. "Haklısın. Özür dilerim." Üzüntüyle içini çekti. "Hayatımıza birlikte başlayacağımız için heyecanlıyım ama önce bir ilişki yaşamak istedim. Onu hiç sevmedim."

Kadının sadece bir erkekten bahsetmesi Roman'ın dikkatinden kaçmadı ve bunca yıldır aynı kişi olup olmadığını merak etti. Daha iyi bir yargıya karşı, ona acıdı.

Viv ağırbaşı bir gülümsedi. "O zaman *gerçek* bir ilişkimiz olacak?"

Kadının gösterdiği sahte umut karşısında neredeyse homurdanacaktı. "Herkesin bildiği kadarıyla evet, ama özel olarak değil. Evlenene kadar buna gerek yok." *Ki bu asla olmayacak.*

Vivian öne doğru eğildi ve sesini imalı bir şekilde alçalttı. "Birbirimizi aynı anda *hissetmek* için sabırsızlanıyorum." Roman onun ciddi olduğunu düşünseydi geri çekilirdi. Gerçekten de onun bu rolüne inandığını mı düşünüyordu? Onun uzun kusurlar listesine hayalperestliği de eklerdi.

İğrenme duygusunu bastırmak için çok çabaladı, yoksa aralarındaki bağdan bunu hissedebilirdi. "Evlenene kadar olmaz," dedi çok büyük bir güçle.

Vivian şaşkın bir ifadeyle başını eğdi, keskin zekâsı harıl harıl çalışıyordu. "Hiç kimseyle yatmadın, değil mi?" Kıkırdadı. "Seni hissettiğimde seviştiğini düşünmüştüm ama bu doğru değil, değil mi?"

"Benim ne yaptığım sizi ilgilendirmez, tıpkı sizin şimdiye kadar ne yaptığınızın beni ilgilendirmediği gibi."

Yine de değerlendirmesinde haklıydı. Aletin aldığı tek zevk kendi eliyle olmuştu ama deneyimsizliği onu rahatsız etmiyordu. Sadece Violet'i de rahatsız etmeyeceğini umuyordu.

1z

DOKUZ ON YAŞINDA

Violet son iğneyi de dantel tepeye sabitledi, Griff'i incelemek için geri çekildi ve alkışladı. "Mükemmel olmuş."

Griff, göğüs uçlarını örtmek için işlemeli çiçeklerden başka bir şey olmayan şeffaf gömleğine baktı. "Biri görmeden çıkarabilir miyim artık? Bunun sonunu asla duyamayacağım."

Violet kollarını kaldırmasını işaret etti.

"VIOLET, BENİM. GELİYORUM," diye bağırdı Griff'in evlilik yoluyla kuzeni olan Lydia, Violet'in evine girmeden önce ön kapıdan. Violet kasabanın kenarında iki yatak odalı küçük bir kulübede yaşıyordu. Mezun olduktan hemen sonra kiralamıştı ve ona sağladığı bağımsızlığı seviyordu.

Lydia odaya girdiğinde, "Kahretsin," diye söylendi. "Onu güzel bir şeyin içinde görmek istiyordum."

Violet kuzenlerin şakalaşmasına kıs kıs güldü. Lydia ile yakın değillerdi - okulda bir yıl ayrı kalmışlardı - ama kız ara sıra Griff'le vakit geçirmek için ortaya çıkıyordu.

Lydia bugün altın sarısı saçlarını, dar ve dekolte gömleğinden taşan göğüs dekoltesini sergilemek için topuz yapmıştı. Soluk mavi kumaş kaymaktaşı tenini tamamlıyordu. Dar deri pantolonla eşleştirilmiş açık üst kısmı onu yürüten, kıvrımlı bir seks tanrıçası gibi gösteriyordu.

Violet bir keresinde aynı stili giymeyi denemişti ama sırık gibi bedenine hiç uymamıştı. Kendini bir kadından çok on iki yaşında bir çocuk gibi hissediyordu. En iyisi buydu. Pantolon kısıtlamasından nefret ediyordu. Tercih ettiği elbiseler tam hareket alanı sağlayan yırtmaçlara sahipti, oysa bazı çiçekleri almak için ağaca tırmanırken pantolonun paçasını yırtma ihtimali onu korkutuyordu.

Griff kuzenine ters ters baktı ve kendi gömleğini giydi. "Seni kışkandırmak istemem çünkü bana senden daha çok yakışıyor."

Lydia ona kaba bir hareket yaptı ve oturmak için bir tabure çekti.

Slayton ön kapıyı açmadan saniyeler önce "SADECE BENİM," diye anons etti. Nefes nefese odaya girdi ve küfretti. "Buraya kadar onu elbise içinde görmek için koştum." Ellerini havaya kaldırdı.

"Ben de kaçırdım," diye yakındı Lydia. İkisi de Griff'in bugün Violet'e yardım etmeyi kabul ettiğini biliyordu ve Slayton bütün hafta onunla dalga geçmişti.

Griff, Slayton'ın omzunu itti. "Siktir git. En azından ben ona yardım edecek kadar iyiyim. Bu yüzden onun en iyi arkadaşayım."

"Ben onun en iyi arkadaşayım," diye karşı çıktı Slayton. "Ve öğleden sonraları benden daha fazla boş vaktin oluyor."

Bir savaşçı olan Griff, şafaktan önce öğleden sonraya kadar eğitim alırdı. Bazen isyancı saldırıları artarsa şafaktan gün batımına kadar eğitim yapıyorlardı. Diğer krallıklardaki saldırılar artmıştı ama neyse ki Tropik Krallık'ta sükûnet hâkimdi.

Violet her krallığın diğerleriyle ilişkisi olmayan farklı isyancı grupları mı olduğunu yoksa birlikte çalışan büyük bir grup mu olduklarını bilmiyordu ama saldırıların farklı derecelerde olması ilkinde işaret ediyordu.

"Bugün Dominic'le konuştun mu?" Lydia kaşlarını sallayarak Violet'e sordu. "Söylentilere göre ikiniz çok sık birlikteymişsiniz."

Violet baş döndürücü bir gülümsemeyi bastırdı. "Bu sabah benimle işe kadar yürüdü." Lydia başını salladı ve masanın üzerinde duran dantelli bluzu karıştırdı. "Bir sonraki randevunda bunu onun için mi giyeceksin?" Elbisesini salladı

omuzlar. "Bir dahaki sefere ben giyebilir miyim?"

Violet, "Bu, eğlence evindeki müşterilerimden biri için ama sana da bir tane yapabilirim," diye teklif etti.

Violet kasabadaki müstehcen mekândan bahsedince yanakları kızardı. Sanatçılardan birine ilk kez bir sipariş bıraktığında, gösterileri izlemekten hoşlandığını keşfetmişti. Hem de çok. Tutkunun duygusallığı onu büyülüyordu. Sanatçılar dansçılar gibi hareket ediyordu ve sık sık bu seviyede bir zevki yaşamamanın nasıl bir his olduğunu merak ediyordu.

Griff, "Oyalanmayı bırak da bize aşık çocuktan bahset," diye çıkıştı.

Violet canlandı. "Dom'la aramız iyi. Beni yıldızların altında pikniğe götürecekt."

Dominic taburda bir muhafızdı, tabur yerleşkesinde büyüdüğü için tanıdığı çoğu insan gibi. Onu acımasızca takip etmişti.

ve sonunda yaklaşık bir ay önce onu yıprattı. Boyu 1.80'in biraz üzerindeydi, yakışıklı yüz hatları vardı, sıcak esmer teni, koyu kahverengi saçları ve ela gözleriyle ona dünyanın en baştan çıkarıcı şeyiymiş gibi bakıyordu.

Lydia sinsi bir gülümsemeyle, "Ondan gerçekten hoşlanıyorsun," dedi.

". " Violet hoppa bir kız öğrenci gibi gülümsemekten kendini alamadı. "Komik biri ve benden hoşlanıyor."

"Ve çok seksi," diye ekledi Lydia yardımsever bir tavırla. "O da var," diye onayladı Violet.

Griff aşağılanmış görünüyordu. "Ben seksi ve eğlenceliyim ve sen benimle hiç çıkmak istemedin."

Slayton, "O senin için fazla iyi," diye araya girdi. En yakındaki masadan bir iplik yumağı aldı ve arkadaşlarına fırlattı. "Ben buna izin vermezdim."

"Düştüğüm için benimle dalga geçtin." Violet dolabından bir askı aldı. "Bir kızı elde etmenin yolu bu değil."

"Kendini görmeliydin Vi," diye itiraz etti Griff ve kollarını salladı. "Kolların aşağıya doğru kıvrılmıştı."

Lydia ayağa kalktı ve Violet'in yerine onun başının arkasına vurdu. "Her gün erkeklerden hoşlanmadığım için tanrılara şükrediyorum, çünkü bir erkekle çıkmak zorunda kalsam onu öldürürdüm."

Slayton ellerini havaya kaldırdı. "Ben ne yaptım ki?"

Violet askıyı dantel gömleğe geçirirken ciddi bir ifadeyle, "Bu gece ne giyeceğime karar vermemde bana yardımcı olmanızı istiyorum," dedi. "Oraya gitmek için ata binmemiz gerekeceğinden böyle bir şey giymeli miyim?" Lydia'nın kıyafetini işaret etti. "Yoksa normal elbiselerimden birini mi giyeyim?"

Lydia ayağa kalktı ve odayı geçerek Violet'in dolabına gitti. "Kesinlikle yüksek yırtmaçlı bir elbise." Hınzırca sırıttı. "Kolay erişim."

Slayton homurdandı. "Onu yerde becermeye çalışırsan bir böcek tarafından ısırılacaksın."

Violet'in nefesi kesildiği sırada Griff, "Tanrılar," diye mırıldandı.

Lydia, Violet'e mükemmel biçimli bir kaş kaldırdı. "Onunla yatmayacak mısın?"

Violet dantel gömleği dolabına astı ve bir iniltiyle yatağına uzandı. "Bilmiyorum. Belki?" Arkadaşlarına bakmak için başını kaldırdı. "Bunu aradan çıkarmak istiyorum ve biz çıkmaya başlayalı çok olmadı."

bir ay oldu." Daha çok zevk evindeki sanatçılarla aynı coşkuyu hissetmek istiyordu.

"Eminim tecrübelidir," diye önerdi Lydia.

Griff elini kaldırarak, "Ben deneyimliyim," diye ekledi.

Lydia ve Violet hep bir ağızdan, "Kapa çeneni," derken Slayton, "Hayır, değilsin," diye karşılık verdi.

Roman'ın mezun olduktan sonra aldığı dehşet verici eğitim, zamanının çoğunu alan daha uzun ve daha yoğun talimlere sahipti. Eğitimleri güneş doğmadan önce başlar ve çoğu savaşçı öğlene kadar bitirirken, yüksek rütbeli olanlar tüm gün eğitim alırdı.

Gelecek hafta krallıktaki başka bir taburla antrenman turnuvası için buluşacaklardı ve bir kraliyet mensubu ve geleceğin kralı olarak herkes Roman'ın kazanmasını bekliyordu. Kazanamazsa, generaller onu daha çok çalıştıracaktı.

Ares hazırlık için bütün sabah onunla antrenman yapmıştı ve ikisi de kir ve ter içindeydi. Sefil durumdaydılar.

Ares deri üstünü silkti. "Kahretsin, bugün hava çok sıcak." Deriyle dövüşmek, gölgede bile yavaş yavaş ölmek gibi geliyordu.

Roman ağızındaki kiri dışarı atmak için yere tükürdü. "En azından yağmur yağmıyor." Tropik Krallık'ta sık sık yağmur yağardı ve yağmur onları serinletirken, havayı daha yoğun ve zemini çamur çukuru haline getirirdi.

Eğitim grubuna yaklaştıklarında, kendi yaşlarındaki bir başka savaşçı olan Dominic'in, onu dikkatle dinleyen ve söylediklerinden büyülenmiş birkaç kişiyle konuştuğunu gördüler.

Dom diğerlerine, "Bakire amcığı şimdiye kadar hissettiklerimin en darıydı," dedi ve Ares'in dudağı tiksintiyle kıvrıldı. "Ve çıkardığı sesler..." İnledi. "Yaşadığım en iyi sikişlerden biriydi."

Roman' etrafındaki her şey kayboldu ve önündeki hıyardan başka hiçbir şey yoktu. Dominic, Violet'le çok zaman geçiriyordu ve eğer onu kastediyorsa, Roman ne yapacağını bilmiyordu.

",," dedi başka bir savaşçı. "Belki bir dahaki sefere beni de götürür."

Dominic adamı itti. "Violet benim kızım."

Beyaz sıcak öfke Roman'ın gözlerini yaktı. Dominic konuşmaya devam etti ama arka plandaki gürültüde kayboldu. Roman'ın belli belirsiz bir farkındalığı vardı

Ares onun kolunu tutup bir şeyler söyledi ama arkadaşının onu sakinleştirme çabaları işe yaramadı.

Roman, Dominic'le arasındaki mesafeyi saniyeler içinde geçti, adamın kafasını saçlarından tutup geriye çekti ve onu yere çarptı.

Yumrukları adamın yüzüne defalarca indi, sıcak sıvı her yöne sıçradı. Kaç adamın onu çekip çıkardığını bilmiyordu ama onlar çıkarana kadar pislik herif yerde baygın yatıyordu.

Ares, Roman'ın kan lekeli yüzünün yanlarından tuttu ve onu sarstı. "Birini öldürmeden önce sakinleş."

Sözleri Roman'ı deliliğin eşiğinden döndürdü ve Vivian'ın adını haykırdığını duydu. Vivian endişeli bir ifadeyle koşarak arenayı geçti ve Dominic'in yerde hareketsiz duran formuna bakakaldı.

Roman o pislüğün ölmesini umuyordu.

"Ne oldu böyle?" diye sordu. "Göğsümün alev aldığını sandım."

Ares, "Dominic kız kardeşinle seks yapmakla övünüyor," diye açıklayınca Vivian'ın yüzü kızardı ve öfkesi arttı. "Sonra Dominic eline fırsat geçtiğinde seni de becermek istediğini söyledi ve Roman kendini kaybetti."

Vivian neredeyse neşeli görünüyordu ama sonra tavırları sahte bir endişeye dönüştü. Roman onun zevkinin kendi öfkesinin etrafında dolandığını hissetti ve bu onu iğrendirdi. "Onlar sadece kelimeler, Rome. Bana dokunmasına izin vermezdim. Bunu biliyorsun."

İronikti, çünkü Violet yıllardır başka bir adamla düzüşüyordu ve bu adamın umurunda bile değildi. Roman kendine lanet okudu, geleceğin kralının duygularını kontrol altında tutması gerektiğini biliyordu ama Violet'le ilgili bir şey söz konusu olduğunda bu imkânsız görünüyordu. Diğerleri onu çekip almasaydı adamı öldürebilirdi.

Adamın Vivian hakkındaki sözlerinin onu kızdırdığına inanmalarına izin vermişti ama aslında Dominic'in ondan bahsettiğini hiç duymamıştı.

Griff saray arazisi yönünden Violet ve Slayton'a doğru koşuyordu, hâlâ deri giysileri içindeydi. Slayton ve Violet onunla daha sonra akşam yemeği için buluşacaktı. Henüz dışarı çıkmamış olmalıydı.

Arkadaşları onları görünce hızlandı ve yüzündeki ifade hiç de iyi şeyler söylemiyordu.

Yavaşlayarak durdu, zar zor nefes alıyordu ve ona dikkatli bir bakış fırlattı.

"Sorun nedir?" Violet cevabı öğrenmekten korkarak araştırdı.

"Erkek arkadaşın bugün neredeyse ölüyordu." Sözlerini hafif ve alaycı tutmaya çalıştı ama fevkalade başarısız oldu.

Violet'in ciğerlerindeki hava vınlayarak çıktı.

"Ne demek istiyorsun?" Violet'in aklı gelince Slayton sordu.

Griff alnındaki teri sildi. "Roman, Dominic'i canını dişine takarak dövdü." Bu, Violet'i gerçekliğe geri döndürdü. Çenesini kaşıdı ve onun bakışlarından kaçındı.

"Neden Dominic'e zarar versin ki?" Violet yüksek sesle merak etti. Hiç mantıklı gelmiyordu. "Roman asla kavga etmez." Arkadaşlarından çok kendi kendine konuşuyor, ne olduğunu anlamaya çalışıyordu.

"Bu bir kavga değildi." Griff yüzünü buruşturdu. "Dominic'in hiç şansı yoktu. Roman'ın onu öldüreceğini düşünmüştüm."

"Tantanayı bırak ve bize tam olarak ne olduğunu anlat," dedi Slayton sabrı tükenerek. İki adam en iyi arkadaşlardı ama birbirlerini kardeş gibi kızdırıyorlardı.

Griff özür dileyerek Violet'e baktı ve Violet söyleyeceği her şeyin onu hasta edeceğini biliyordu. Sözlerini nazıkçe söylemeye çalıştı ama her heceden nefret sızıyordu. "Özür dilerim Vi. Etrafında büyük bir savaşçı grubu vardı ve o-" duraksadı. "Onlara senin yatakta ne kadar iyi olduğunu anlattı."

Büyük bir savaşçı grubu. Yatakta ne kadar iyi olduğunu. "Herkes söyledi mi?" Sesi onlara mı zayıf geliyordu yoksa sadece kendisine mi? Hiç yüksek sesle konuşmuş muydu? Dom bunu ona neden yapsın ki? Kulakları çınladı ve Griff'in şu anda sunduğu Dominic'le bildiği komik ve tatlı Dominic'i mantıklı kılmaya çalışırken hiçbir şeye bakmadı.

"Lanet olası pislik." Slayton yumruğunu içine vurdu. "Prensi sevmiyorum," diye Violet ona ters ters bakınca, ellerini havaya kaldırdı, "ama senin için ayağa kalkmasına sevindim." Prens uzanıp Violet'in saçlarını karıştırdı ve Violet elini geri itti. Onu güldürmek istediğini biliyordu ama istese bile vücudu buna izin vermeyecekti.

Griff elini yüzüne sürdü. "Onu kızdıran bu değildi." Slayton ve Violet atışmalarını durdurdular ve beklenti içinde beklediler.

"Dominic daha sonra, eline fırsat geçtiğinde Vivian'la yatmış olmayı dilediğine dair bir yorum yaptı ve Roma kendini kaybetti."

Violet bu sözleri fiziksel bir darbe gibi algıladı. *Vivian'la yatmış olmayı mı diledi? Yeterince iyi değil miyim?* Dominic'in yakınlıklarıyla övünmesi bir şeydi, ama onun yerine Vivian'la olmasını dilemesi affedilemezdi. O ve Dom geçen hafta ilk kez ve o zamandan beri bir kez daha seks yapmışlardı. İlk sevişmelerinden sonra onu eve götürdüğünde, ona kız arkadaşı olmasını teklif etmişti.

Violet ikinci olduğunu bilseydi, ona gidip yalınayak taşları tekmelemesini söylerdi. Boğazında bir düğüm oluştu ve yutkunmak için mücadele etti.

Griff uzanıp Violet'in bir tutam saçını çekiştirdi. "Eğer teselli olacaksa, senin sahip olduğu en iyisi olduğunu söyledi."

Slayton Griff'in omzuna bir yumruk attı. "Senin derdin ne lan?"

"Ağlamak üzere!" Griff itiraz etti. "Birinin sahip olabileceği en iyi kişi olduğumu bilmek beni daha iyi hissettirirdi."

"Tam bir ahmaksın," diye mırıldandı Slayton.

"Siz ikiniz bana izin verirsiniz, yarın kimseyle yüzleşmek zorunda kalmamak için kafamı bir kapıya kapatacağım," diye zayıf bir şaka yaptı ve geri çekildi. *Belki Savaş benim için kafamı koparır.*

Slayton kolunu kızın omuzlarına doladı ve onu içeri çekti. "O pisliğin seni etkilemesine izin verme."

Sanki çağrılmış gibi, Savaş onlara doğru hızla geldi. Yapılması gerekeni bilen Slayton ve Griff yoldan çekildi ve Violet yere çömeldi. War burnuyla onu dürtüp dürttü ve onu yatıştırmak için yüksek sesle mırıldandı.

"Senin üzgün olduğunu her zaman nasıl anlıyor?" Griff düşünceli bir şekilde War'a bakarak sordu. "Akıl okuyabiliyor mu?"

Violet, Savaş'ın dev başının tepesini öptü. "Bilemiyorum. Belki kokusunu almıştır. Ben iyiyim," diyerek kedinin tüylerini okşadı, "ama Roman'ın yanına gidip onu sakinleştirmeye çalışmalısın." Savaş başını salladı. *İnatçı canavar.* Onu rahat bırakması için ikna etmeye çalışmak anlamsızdı ve daha fazla zahmet etmedi.

Griff yıkılmış görünüyordu. "Eğitime dönmem gerekiyor. Dövüşün yarattığı dikkat dağınıklığı bana size haber vermek için sıvışacak zamanı verdi ama gittiğimi fark ederlerse depar atmam gerekecek." War ve Slayton'a döndü. "Ben işimi bitirene kadar siz ikiniz onunla kalın."

Slayton ona, "Bunu planlamıştım," diye güvence verdi.

"Bebek bakıcısına ihtiyacım yok." Violet ellerini kalçalarının üzerine koydu. "Dom ve ben sadece birkaç hafta çıktık." *Tam olarak beş hafta.* War, Slayton kadar inatçı görünerek ayaklarının yanına oturdu. "Slay, şu anda gerçekten yalnız kalmaya ihtiyacım var."

Burun delikleri alevlendi. "Sinirliyken ormanda dolaşmanı istemiyorum. Her şey olabilir."

"Hayır," diye sertçe cevap verdi Violet ve çantasını düzeltti. "Dominic beni bu kadar üzecek kadar önemli değil ve War da orada olacak."

"Güzel." Slayton War'ı işaret etti. "Eğer o siki görürsen, kolunu kopar."

Griff dilini şaklattı. "Roman'ın onu yırtmaya yetecek kadar bıraktığını sanmıyorum."

Bu düşünce Violet'in midesini sıkıştırdı. Roman Dom'u onun için parçalara ayırmamıştı, bunu Vivian için yapmıştı ve bu Dominic'in ihanetinden daha fazla acı veriyordu. Bir zamanlar arkadaşlıklar. Bu onu savunmayı gerektirmez miydi? Kimsenin onun hakkında kötü konuşmasına asla izin vermezdi.

Violet hangisinin kendisinden daha çok nefret etmesine neden olduğunu bilmiyordu: Roman'ı hâlâ bir dereceye kadar istemek mi, yoksa birinin onun onuru için ölümüne savaşmasını dilemek mi?

Kadın ve adamlar vedalaştı ve Savaş ile Menekşe ormana doğru yol aldı. İkili, yemyeşil bitki örtüsünün arasından kıyıya doğru kıvrımlı bir patika boyunca ilerledi. "Sana bir şey söylersem Roman'a söylemeyeceğine söz verir misin?" diye sordu yanındaki canavara.

Savaş durdu ve başını sallayarak ona baktı. Parlak turuncu gözleri çoğu insanı tedirgin ederdi ama onu değil. "İçeride seninle birlikte değil, değil mi?" War başını salladı ve kadının omuzları günün ağırlığını taşıyamayarak çöktü. "Ne olduğunu duydun mu?" War başını salladı ve Violet'in yanına sokuldu. Violet büyük, mavi bir ağaç kökünün üzerine çöktü ve sesi fısıltıya dönüştü. "Acıyor, War. Herkese bizden bahsetmesini kaldırabilirim." Kendini toparlamak için durdu. "Ama o sadece kız kardeşimi isteyen başka bir insan."

Başını eğdi ve ilk gözyaşı döküldü. "Dominic'in Vivian'a sahip olamadığını ya da Roman'ın eşi olarak ilan edilmeden önce onunla olan şansını kaçırdığını anlıyorum, ama neden bunu söylemek zorundaydı?" Burnunu çekti. "Bir benzerini seçtiğini herkesin bilmesinin ona ne faydası oldu?"

Gözyaşları yanaklarından aşağı daha hızlı süzülüyordu. "Sadece o değil, biliyorsun." Burnunu çekti. "Okulda, Vivian'ı Roman'ın eşi olarak ilan edene kadar hiçbir erkek benimle ilgilenmedi." Savaş'ın mandalina rengi bakışlarıyla karşılaştı. "Hiçbir zaman

Vivian'la birbirimizin aynısı olmamıza rağmen beni daha önce de istemişti." Sesi kesildi ve bir elini göğsüne bastırdı. "Demek ki sevmedikleri benim. Tanrılar bile." Roman bir zamanlar onu istemiş olabilirdi ama tanrılar onun için Vivian'ı seçmişti. Violet'in nesi vardı da tanrılar bile onun yerine bencil Vivian'ı seçmişti?

Violet başını ellerinin arasına aldı ve Savaş'ın tüylerini acısıyla tuzladı. Kendine acıyan biri değildi ama buna izin verdi.

Başını kaldırdı ve tanrılara baktı. "Değişmeyeceğim." Kelimeler ağlamaktan genizden geliyordu. "Bir gün olduğum gibi yeterli olacağım, siz öyle düşünseniz de düşünmeseniz de."

Roman yatağına uzandı ve gözlerini kapatarak Savaş'a doğru uzandı. Birbirlerine bağlandıkları anda Violet'in gözyaşı lekeli yanakları içini parçaladı. Söndürmek için çok çalıştığı öfke on katına çıktı.

Dominic ölecekti.

"Çık dışarı," diye hırladı War.

Tanıdık adamın sesi Roman'ı şaşırttı. "Neredesin sen? Ben de geliyorum."

"Roman, Violet'i hâlâ çok sevdiğini biliyorum ama onu elinde tutmak için tanrılara meydan okumayacaksan, o zaman gitmen gerek."

Roman ona, "Bana tanrılara karşı gelmenin imkânsız olduğunu söylemiştin," diye hatırlattı. "Bildiğin bir şey var mı? Evlilik dışında onu çiftleştirmenin bir yolu var mı? Vivian'a asla ihanet etmez." Savaş çok uzun süre sessiz kaldı. "Benden ne yapmamı bekliyorsun?"

"Bilmiyorum," diye itiraf etti tanıdığı, "ama bugün çocuğun ona yaptığından daha derin bir şey yüzünden kalbi kırılmış durumda ve ihtiyacı olan son şey acısını hatırlatan biri olman."

Roman bağlantıyı kesti ve hiçbir şeye bakmadı.

Eğer onu elinde tutmak için tanrılara meydan okumayacaksan, o zaman gitmelisin.

İhtiyacı olan son şey, acısını hatırlatan biri olmanız.

Eğer cennete ulaşp tanrıları Cennet'e sürükleyebilseydi, bunu yapardı. Ona olmak için tanrıları çıplak elleriyle öldürürdü, eğer

yapabilirdi. Eğer bağı aktarmanın bir yolunu bulamazsa, sonuçları ne olursa olsun onu koparmanın bir yolunu bulacaktı.

Onun ona ihtiyacı olmayabilirdi, ama onun ihtiyacı vardı. Ve onu istiyordu.

Ve onu sevdi.

Her zaman

sevmiştii.

Violet ertesi sabah şiş gözler, baş ağrısı ve göğsünde bir ağırlıkla uyandı. Kendisi için üzölmek ona iyi gelmiyordu, ama annesi her zaman arada sırada iyi bir ağlamanın tedavi edici olduğunu söylerdi.

Yana doğru yuvarlandı ve komodinin üzerindeki renk patlaması dikkatini çekti. Uykusunu dağıtmak için gözlerini ovuşturdu; küçük menekşe buketi ve deniz kabukları kaybolmamıştı ve öne doğru eğilip açık mor yaprakları hissetmek için doğruldu. Onlar gerçektii.

Bacaklarını yatağın kenarına atarak buketin tamamını aldı ve sapların etrafındaki özensizce bağlanmış ipleri inceledi. Bir kenara koydu ve her bir deniz kabuğunu hayranlıkla dikkatlice aldı. Bunlar tam da onun aradığı şeylerdi. Odasında daha önce de gizemli bir şekilde bir şeyler belirmişti ve bunu onları unuttuğuna yormuştu ama bu, şüphelerini pekiştirdi. Birisi gece gizlice evine girmişti.

Sadece annesinde anahtar vardı. Ondan gelmiş olabilirler ama bu mantıklı değil. Onları gün içinde Violet'e vermiş olmalıydı. Violet yeni eşyalarını topladı, deniz kabuklarını diğerlerini sakladığı kutuya güvenli bir şekilde yerleştirdi ve çiçekleri koymak için bir vazö buldu.

Vazoyu komodinin üzerine yerleştirdikten sonra yatağına oturdu ve menekşelere . Hediyeler onu korkutmalıydı, bunu biliyordu ama korkutmuyordu. Garipti, her şeyin onu korkuttuğunu görünce. Gerçi babası ona kendini savunma tekniklerini öğretmeye başladığından beri, kendini koruma becerisine daha çok .

Bazen prensin kokusunun odasında dolaştığına yemin ederdi. İlk başta bunu hayal gücüne ya da duyularının bir oyununa bağladı ama bu sadece kendine söylediğı bir yalandı. Bir parçası onun Roman olduğunu *biliyordu*.

Violet tuvalet masasına oturdu ve aynada kendine baktı, duyguları birbiriyle savaş halindeydi. Prens ne kadar sıklıkla gizlice

ve neden?

Saç fırçasını eline alan Violet saçını düzeltmeye koyuldu, delirmediğini kanıtlamak için prensi iş üstünde yakalamayı diliyordu ama prens muhtemelen büyüsünü kullanıyordu. Aklı başında bir kadın korkardı.

Peki neden o değildi?

ON YILLIK YAŞ

Lydia Violet'i ikiye bölecek kadar sert sıktı, heyecanı hissediliyordu. "Bu ikisinden uzaklaşmak için bizimle gelmek istemediğine emin misin?" diye takıldı. "Victoria ve ben senin bizimle yaşamayı çok isteriz."

"Tek arkadaşımı beni terk etmeye ikna etmeye çalışmaktan vazgeç," diye homurdandı Slayton.

"Hey," diye itiraz etti Griff. "Ben de senin arkadaşınım."

Lydia Slayton'a el salladı. "Bu hafta hangi kızla çıkıyorsan sana eşlik edecek."

Slayton, Lydia'yı Griff'e bırakmadan önce hızlıca kucakladı.

Griff kuzenini uzun süre sıktı. Sert oynuyordu ama Lydia'nın gidişi onu etkilemişti. Onu küçük bir kız kardeş gibi görüyordu. Onu bırakarak boğazını temizledi. "Ukala ağzını özleyeceğim."

Violet'in gözlerinin kenarları yaşlarla doldu. Ağlamayı severdi ve arkadaşını üzgün görmekten nefret ederdi.

Geçen yıl Lydia yeni eşi Victoria ile tanıştı ve Victoria'nın ailesine daha yakın olmak için Garden Kingdom'a taşınıyorlardı. Kız kardeşinin kocası aniden ölmüştü ve Victoria'nın üç yeğenine yardım etmek için eve taşınması gerekiyordu.

Victoria bir hafta önce Bahçe Krallığı'na gitmek üzere yola çıkmıştı ve oraya bir an önce varmak istiyordu. Tüm ailesi ve arkadaşları Tropik Krallık'ta olan Lydia'nın yarım kalan işleri tamamlamak ve vedalaşmak için daha uzun zamana ihtiyacı vardı.

Lydia son bir kez kucaklaştıktan sonra arabaya atladı ve yeni bir macera için hepsini geride bıraktı. *Tropik Krallık'ın dışına seyahat etmek nasıl olurdu?*

"İyi misin?" diye sordu tanıdık, derin bir ses arkalarından.

Violet çılglık attı ve arkasını döndü. Roman inanılmaz derecede yakınında duruyordu, sözleri endişeyle doluydu. *Hangi cehennemden gelmişti bu adam?* Sorusu, onu içine çekerken dilinin ucunda kayboldu. Her zamanki gibi yakışıklı olan Roman, göğsüne ikinci bir deri gibi yapışan, uzun kollu, bej bir gömlek giymişti. Üst kısmında sadece birkaç düğme vardı, hepsi de açıktı ve bir elini kısa sarı saçlarında gezdirerek pazularının kabarmasını sağladı.

Ağzı kurudu; Lydia'yla vedalaşması bir an için unutuldu. Roman'ı unutmuştu, on iki yaşındayken kalbini çalan çocuğa karşı artık acı veren bir aşk beslemiyordu ama kör değildi. Tanrılar aşkına, onu her gördüğünde daha da seksi oluyordu. Kraliyet fae'leri uzun boyluydu ve onun da şu anda en az bir metre dört ya da bir metre beş boyunda olduğunu tahmin ediyordu. Tırmanmak için mükemmeldi.

Slayton onun transını bozmak için yan tarafına dirsek attı ve o da kendini aptal gibi hissederek boğazını temizledi. *Benim neyim var böyle?*

"Evet," diye cevap verdi. "Lydia'ya veda ediyordum. O ve karısı Bahçe Krallığı'na taşındı."

Ama Roman onu dinlemiyordu. En azından dinlediğini sanmıyordu, çünkü bakışları Slayton'ın ona dirsek atan koluna yönelmişti.

Griff homurdandı ve Roman dikkatini tekrar Violet'e çevirmeden önce ona baktı. "Özür dilerim prenses. Seni ağlarken gördüm ve iyi olduğundan emin olmak istedim."

Onu kontrol etmek için zaman ayırması onu duygulandırdı ama aynı zamanda onu bir et parçası gibi süzdüğü için kendini suçlu hissetmesine neden oldu. "Teşekkür ederim. Bu ikisi beni çilekli pasta yemeye götüreceklerine söz verdiler."

Roman çenesini ovuşturdu, bakışları onunkilerden hiç ayrılmadı. "Bir şeye ihtiyacın olursa bana haber ver." Slayton'a döndü. "Ona bir daha vurursan kolunu kırarım."

Ölmek istediği her halinden belli olan Slayton sırtarak sahte bir selam verdi. "Emredersiniz, Majesteleri."

Roman başka bir şey söylemeden başını salladı ve onu arkasından bakakalmış bir halde bırakarak uzaklaştı.

"Bana mı öyle geliyor, yoksa biz yaşlandıkça o daha mı huysuzlaşıyor?" Griff, prens kulak mesafesinden uzaklaştığında sordu.

Fırına doğru geri dönmeye başladıklarında Slayton omuz silkti. "O hep böyleydi. En azından ben onu tanıdığımdan beri."

"Hayır, yapmadı," diye karşı Violet, kendini savunmaya geçmiş hissederek. "Ciddi mi? Evet, ama asla karamsar değildir. Onu tanıdığınızda aslında çok eğlenceli biri."

Griff Slayton'a, "Violet ve Roman biz küçükken çok iyi arkadaşlardı," dedi. "Sınıfın arkasında güldükleri için başları derde girerdi." Violet kendi kendine gülümsedi, birbirlerine gönderdikleri aptalca notları hatırladı ve yardım edemedi ama arkadaşlığını özledi.

sinir bozucu kalbi göğsünden onun ellerine
sıçradı. Belki artık büyüdükleri için
yapabilirlerdi. *Belki.*

Birkaç hafta sonra Violet, Ares'in deri eğitim gömleğini bağladı ve çalışmasını incelemek için geri döndü. "Ne düşünüyorsun?"

Kollarının dış ön kısmına eklediği emici paneli inceledi ve gülümsedi. "Mükemmel olmuş. Sonuncusunu eskittiğim için üzgünüm." Cebini karıştırdı ve ona birkaç bozuk para uzattı.

Geçen yıl boyunca Violet, diğer işlerinin yanı sıra muhafızların dövüş derilerini değiştirerek ve özelleştirerek kârlı bir iş yaratmıştı. Kraliçenin izniyle, Violet'in babası eğitim alanının yakınında bir çadır kurmasına yardım etti ve işler oradan başladı.

En çok talep ettiği ürün, yüzlerindeki teri silmek için ön kol paneline dikilmiş kalın, emici bir bezdi. Görünüşe göre deriyi kirli ve yapışkan deride kaydırmak rahatsız ediciydi ve Griff'in milyonlarca kez şikâyet ettiğini duyduktan sonra bu sorunu onun için çözmüştü. Çok geçmeden savaşçılar ona yaklaşıp aynısını kendileri için de yapmasını istemeye başladılar.

Bu sayede kasabadaki elbise mağazasındaki çalışma saatlerini azaltabildi. Dükkânı tamamen bırakacak kadar kazanıyordu ama dükkânın sahibi Maggie, Cennet'in her yerinde bulunmuştu ve diğer krallıkların modası ve teknikleri hakkında bilinmesi gereken her şeyi biliyordu. Farklı iklimler nedeniyle her krallığın çok farklı zevkleri vardı.

Lydia'nın Bahçe Krallığı'na taşınması Violet'te patronunun izinden gitme arzusu uyandırmıştı ama Maggie bunun neredeyse iki yılını aldığını söylemişti. Cennet'e seyahat etmek yıllar sürmüyordu ama her krallıkta onların yöntemlerini öğrenecek kadar uzun süre kalmak zaman alıyordu. Violet'ın aklına

Ailesi ve arkadaşlarından o kadar uzun süre uzak kalmayı kaldıramazdı, bu yüzden bir sonraki en iyi şey Maggie'ydi.

Violet parayı çantasına koydu ve sıradaki kişiye el salladı. Kıvrıcık kahverengi saçlı, güneşte kızarmış tenli ve parlak yeşil gözlü, uzun boylu, yakışıklı bir adam içeri girdi. Boyu 1.80'in biraz üzerindeydi ve zayıf, yapılı bir vücudu vardı; bakışları çarpıştığında Violet'in nefesi kesildi.

Yakışıklı adam, gözleri Violet'in yüzünde gezinirken dudaklarını aralayarak ona baktı. Violet kendini toparlamadan önce ikisi sonsuza kadar birbirlerine baktı.

"Merhaba." Adamın kıyafetlerini taradı ve derisinin olmadığını fark etti. "Savaşçı mısınız?" Bir şey söyleyemedi. Bu adam bir savaşçının yapısına sahipti ama savaşçılar eğitim sırasında savaşçı derisi giyerlerdi ve bu adam koyu kahverengi bir pantolonun içine sokulmuş basit bir keten gömlek giyiyordu.

Küçük çadırının içinde biraz daha yürüdü ve elini uzattı. "Titus. Ben yeni silah ustasıyım." Sanki daha önce hiç görmediği bir anomaliymiş gibi onun görünüşünü yuttu.

Violet belli belirsiz onun elini tuttu. "Sizinle tanıştığımıza memnun oldum."

"Beni affedin," diye özür diledi. "Kimse beni tabur terzisinin güzel olduğu konusunda uyarmadı. Beni hazırlıksız yakaladınız."

Onun berbat flört girişimine burnunu kıvırdı. "Bu birçok kadında işe yarıyor mu?"

Güldü ve başını salladı. "Henüz değil. Sende işe yaradı mı?"

"Hayır." Gülümsedi. "Ama yine de gururum okşandı. Bugün size nasıl yardımcı olabilirim?"

Siyah bir ceket uzattı ve cebini işaret etti. "Ceketim yırtıldı."

"Ahh." Giysiyi aldı ve deliği inceledi. "Burada keskin aletler taşıyor musunuz?"

Titus utangaç bir ifadeyle gülümsedi. "Evet."

Cık cık dedi ve ceketini katladı. "Kendini kesebilirsin, biliyorsun."

"Korkunç bir alışkanlık," diye kabul etti. "Birdenbire bu alışkanlığı edinmediğime memnun oldum. kırabilir."

Sırıtişını bastırmak için yanağının içini ısırıldı. "İleride kumaşın yırtılmasını önlemek için cepleri deri ile kaplayabilirim."

Dudakları yavaş bir gülümsemeye dönüştü. "Güzel ve akıllı."

"Çizgilerin gittikçe güzelleşiyor," diye hafif bir kahkaha attı ve gülümsemesini artırdı. "Bunu yarın sabaha kadar bitirebilirim. Bu olacak mı

Çalışmak mı?"

" etme. Ceplerini sökmem gereken başka paltolar da var." Kız gülmeye başlayınca göz kırptı.

Violet onun adını ve neye ihtiyacı olduğunu bir kâğıda not etti ve bir iğneyle ceketine ilişti.

Gitmeye başladı ama durdu ve "Adınızı duyamadım" dedi.

Şaşırarak başını kaldırdı. Gözleri onunkilerle buluştu ve adamın ona bakışı midesinin bulanmasına neden oldu. "Violet."

"Violet." Adını gibi mırıldandı. "Seninle tanıştığım memnun oldum, Violet."

"Sen de Titus."

Çadırın kapağını kaldırdı, durakladı ve indirerek tekrar ona doğru döndü. "Seni dışarı çıkarmak istiyorum."

Violet ceketini sepete attı ve eğlenen bir kaşını kaldırdı. "Bunun bir soru olması mı gerekiyordu?"

Titrek bir nefes verdi. *Gergin mi?* "Her şeyi berbat ediyorum. Violet, beni kendimi bıçaklamaktan kurtaracak olan güzel terzi, seni yemeğe götürmeme izin verir misin?"

Hoppa bir kız öğrenci gibi görünmemeye çalışarak, mümkün olduğunca soğukkanlı bir tek omzunu silkti. "Elbette. Yarın gece boşum."

Yüzünün aydınlanma şekli, içinde yeni bir heyecan uyandırdı. "Yarın kulağa mükemmel geliyor. Sitede mi yaşıyorsun?"

Eline başka bir kağıt parçası aldı ve adresini yazdı. "Yerleşkede büyüdüm ama şimdi şehrin dışında yaşıyorum."

Titus kağıda bir göz attı ve cebine attı. "Seni saat altıda alırım." Kapağı açtı ve son bir kez arkasına baktı. "Hoşça kal Violet."

Adam dışarıda gözden kayboldu ve o da yüzünde aptal bir sırıtişla arkasından bakakaldı. Bir erkekle çıkmayalı ne kadar olmuştu?

Çok uzun.

Titus farklı görünüyordu ve daha da iyisi, o bir savaşçı ya da muhafız değildi. Dominic olayını tekrar yaşamak istemediği için kız kardeşinin meslektaşlarını uzun zaman önce gözden çıkarmıştı. En azından daha sonra onunla yüzleşmek zorunda kalmamıştı. Sözde Roman onu öldüresiye dövdükten sonra kuyruğunu kısıtırıp kaçmıştı.

Bir sonraki kişi içeri girdi ve Violet kendini toparladı, şimdiden randevusunda ne giyeceğini düşünüyordu.

Roman, Vivian'la birlikte şehir merkezinden tiyatroya doğru yürürken kara kara düşünüyordu. Ailesi yeni bir oyunun açılış gecesi için onlarla buluşmaları konusunda ısrar etmiş, geleceğin hükümdarlarının birlikte görülmesi gerektiği konusunda kararlı davranmıştı. Roman, ailesiyle birlikte sarayda yedikleri haftalık akşam yemekleri dışında Vivian'dan uzak durmak için elinden gelen her şeyi yapıyordu.

Vivian'ın çabalarının eksikliğinden değil. Roma onu ilgilendirmiyordu ama geleceğin kraliçesi olmak ilgilendiriyordu ve halk önüne çıktıklarında sanki tüm dünya onun önünde eğilmeliymiş gibi davranmasından nefret ediyordu. Kraliçe olmayı pişmanlık duyan bir çocuktan daha fazla hak etmiyordu.

"Ares ve ben yarın Hentonlu generallerle antrenman yapacağız," dedi Vivian'a. Kafasını en yakın duvara vurmadan önce Vivian'ın kendisinden başka konuşacak bir şeye ihtiyacı vardı. Saltu'nun komşu köyü olan Henton, acımasız savaş eğitimi teknikleriyle ünlüydü. "İyi bir gösteri olacak."

"Sen ve Ares birbirinize çok bağlısınız," diye çıkıştı Vivian. "Taburda arkadaş olabileceğin bir sürü başka adam var."

Vivian Ares'ten nefret ederdi, Ares de Vivian'dan pek hoşlanmazdı. Eğitimde sık sık ağız dalaşına girerlerdi ve Ares Roman'a, Roman'ın yokluğunda tartıştıkları bir olayda, Vivian'ın istediğini elde etmek için müstakbel kraliçe olarak konumunu ortaya attığını söylemişti.

Roman'ın sabrı tükendi ve aniden durdu. "Ares'le sorunun her neyse, onu bir kenara bırak."

Vivian'ın yüzü allak bullak oldu. "O zaman ona bana saygı göstermesini söyle," diye sertçe karşı çıktı. "Ben onun gelecekteki kraliçesiyim ve eğitimde her zaman kararlarımı meydan okuyor."

Bu kadının sahip olduğu haklar Roman'ı hayrete düşürmüştü. Ares ne zaman ona meydan okusa, bu ona bir şeyi yapmanın daha iyi bir yolunu göstermek içindi ve bu onu kızdırıyordu. Kadının beceri seviyesi onunla kıyaslanamazdı.

Daha fazlasını söylemeye başladı ama Roman'ın dikkati bir adamın kolunda onlara doğru yürüyen Violet'e takıldı. *Onu nereden tanıyorum ve neden Violet'e o şekilde bakıyor?* Roman onları hiç birlikte görmemiş ya da Violet'in arkadaşlarına ondan bahsettiğini duymamıştı.

Violet adamın söylediği bir şeye güldü ve kıskançlık Roman'ı tüketmeye çalıştı, ancak Vivian'ın bunun tüm gücünü hissetmesini önlemek için onu bastırdı.

Vivian ona kaşlarını çatarak baktı ve görüş açısını takip etti, nefesi öfkeyle başını koparmadan hemen önce kesildi. Roman ona baktı ama Vivian'ın dikkati önlerindeki çiftteydi. Roman'ın dudağı kıvrıldı. Vivian'ın Violet'i küçümsemesi onu diğer kusurlarından daha çok kızdırmıştı.

Ne zaman biri kız kardeşinden bahsetse, Vivian ya küçümseyici bir yorum yapıyor ya da konuyu değiştiriyordu. En son onun yanında kız kardeşi hakkında aşağılayıcı bir yorum yaptığında, neredeyse dilini kesmekle tehdit edecekti. Ama Violet'e olumlu bir ilgi gösterirse Vivian'ın ona zarar vermeye çalışabileceğini biliyordu. Roman Vivian'ın Violet'e fiziksel olarak zarar vereceğini düşünmüyordu ama bir insana zarar vermenin başka pek çok yolu vardı.

Vivian'ın hayatının devam etmesinin tek nedeni Roman'ın, aralarındaki gergin ilişkiye rağmen Violet'in onun ölümünü iyi karşılamayacağını düşünmesiydi.

Violet ve adam başlarını kaldırıp baktılar, ikisi de hayalet görmüş gibiydi. Adam Vivian'dan Violet'a ve tekrar Violet'a baktı, şüphesiz benzerlikleri karşısında şok olmuştu. Tek yumurta ikizi olduğunu bilmiyorsa Violet'i iyi tanı mıyordu demektir.

Roman yüzüne bir gülümseme yerleştirdi ve geleceğin kraliçesine dokunacak kadar aptal olan adam hakkında öğrenebileceği her şeyi öğrenmeye hazır bir şekilde ilerledi.

Hayır. Kız kardeşiyle karşılaşmak için onca gece varken, neden bu gece olmak zorundaydı? Violet, onlar yaklaşırken Vivian'ın ona ters ters baktığını fark etmemişti. Vivian ve Violet arasında, ailelerinin ikisini de yemeğe çağırdığı zamanlardaki rastlantısal karşılaşmalar dışında bir ilişki yoktu ve Vivian'ın ağzından çıkan her kelime Violet'i hedef alan bir olumsuzluk içeriyordu.

Titus birkaç kez Violet ile kız kardeşi arasına baktı ve fısıltıyla, "Bu senin kız kardeşin mi?" diye sordu.

"Benzerliği göremiyor musun?" diye şaka yaptı. Umarım selam verip bir an önce oradan ayrılabilirlerdi.

Titus, "Onu gördüğüne sevinmiş görünmüyorsun," diye gözlemledi.

"Mesele o değil." Bir tutam saçını yüzünden uzaklaştırdı ve göze çarpmayan derin bir nefes almaya çalıştı.

Titus başparmağını yatıştırıcı bir şekilde elinin tersinde gezdirdi. "Hemen ayrılmak için bir bahane uydurmamı ister misin?"

Gözlerini onunkilere dikti ve onları muziplikle dolu buldu. Violet kız kardeşinin varlığının ağırlığının kalktığını hissetti. Fark etmemişti ama bir yanı Titus'un Vivian'ı görüp onun yerine kendisiyle birlikte olmayı dileyeceğinden endişeleniyordu. "Merhaba diyeceğiz ve eğer bizi bir konuşmaya kilitlemeye çalışırlarsa, tıbbi bir acil durum numarası yapabilir misin?"

Bir kahkaha attı. "Elimden geleni yapacağım."

"Hey!" Herkes sokağın karşısındaki bağırışa doğru döndü. Slayton el sallayıp koşarak geldi ve Violet rahat bir nefes aldı. Bir durumu daha rahat hale getirebilecek biri varsa, o da oydu.

Kolunu Violet'e doladı. "İşte benim kızım." Yanağına teatral bir öpücük kondurdu.

Arkadaşına yan gözle baktı ve Titus şakacı bir şekilde onu daha yakına çekti. "Bilmem gereken bir şey var mı?"

"Evet, var," dedi Slayton ve göğsünü şişirdi. Onu tekrar öpmek istedi ama kadın eliyle yüzünü kapatıp onu geri itti. "Bir dahaki sefere benden tadilat istediğinde pantolonunun tüm kasık dikişlerini gevşeteceğim."

"Ben Vivian," diye araya girdi kız kardeşi ve Titus'a elini uzattı.

Titus kibar bir gülümsemeyle elini sıktı. "Titus." Elini Roman'a doğru uzattı. Prens onu dikkatle izledi ve uzattığı eli tuttu.

"Roman." Geri çekildi ve Violet'e döndü. "Siz ikiniz nerelerdediniz?"

Titus arkalarındaki binayı işaret etti. "Gus'ın Tavernası. En iyi biftek onlarda."

"Biftek yiyebilirim," diye araya girdi Slayton, Roman cevap veremedi. Gus'a doğru işaret etti ve Roman'a, "Siz ikiniz akşam yemeği yemek ister misiniz?" diye sordu. Violet gülmemek için kendini zor tuttu. Bu ikisi hiç de arkadaş değildi ve Slayton Vivian'dan *nefret ederdi*.

Vivian'ın küçümseyen bakışları daha küçük bir adamı korkutabilirdi. "Hayır." Kadın parlak saçlarını savurdu ve kirpiklerini Roman'a doğru kırıştırdı. "Bu akşam tiyatroda bir randevumuz var." Roman dudaklarını büzdü ve Vivian onun yanına sokuldu ya da sokulmaya çalıştı, ta ki Roman duruşunu yumuşak bir şekilde ayarlayıp kadının ona sokulma girişimini engelleyene kadar.

Slayton sahte bir hayal kırıklığıyla parmaklarını şıklattı. "Lanet olsun."

Bu hazırlıksız buluşmayla ilgili her şey Violet'in bir arabanın önüne atlamak istemesine neden oldu. Garip kelimesi bunu tanımlamaya yetmezdi.

Titus gürültülü bir şekilde içini çekti. "Konuşmamızı kısa kesmek istemezdim ama Violet'la planlarımız var. İkinizle tanışmak güzeldi." Titus Slayton'a başıyla selam verdi. "Ben de memnun oldum."

Slayton Titus'un elini sıktı ve sırttı. "yakında görüşeceğiz."

Roman başını Titus'a doğru eğdi. "Kendimi daha düzgün bir şekilde tanıtmak için cephaneliğin yanında olacağım." Bu bir tehdit gibi gelmişti.

Prens bir adım öne çıktı ve Violet'i sersemletip felç eden hızlı bir sarılmayla kendine çekti. "Seni görmek güzeldi prenses." Slayton'a ters ters baktı. "Güle güle."

Slayton, Roman sanki sadece kendilerinin anlayabileceği bir fıkra anlatmış gibi güldü. "Hoşça kalın, Majesteleri."

Roman onu görmezden geldi ve sessiz Vivian'ı tiyatroya doğru yönlendirdi. Slayton, "Bu ilginçti," dedi.

Violet müstakbel kral ve kraliçeye şöyle bir baktı ve mırıldandı: "Öyle de denebilir."

Roman, Violet'in kulübesinin etrafında dolaşarak Titus'un buluşmalarından sonra orada olduğunu gösteren kanıtlar aradı.

Erkeklerle ait tek eşya, kapının yanındaki sepette üst üste yığılmış, üzerlerine isimler iliştirilmiş giysilerdi. Roman'ın dudaklarında hayalet bir gülümseme belirdi. Kızın başarısı onu gururlandırıyordu. Mükemmel işler çıkarıyordu ve herkes onu seviyordu. Kaşlarını çattı ve Titus'u düşündü. Belki de onu biraz fazla seviyorlardı.

Titus'un orada olmadığından emin olunca Violet'in odasına geri döndü. Her zamanki gibi yatağının yanında durdu, nefes alıp almadığını kontrol etti ve son zamanlarda odasına yeni eklenen köşedeki minderli berjer koltuğa oturdu.

Roman gece rutinini bir sanata dönüştürmüştü. Odasında erkenden yatar, aynı kâbusu görür, sabah üç gibi uyanır ve Violet'i kontrol etmek için kulübesine girerdi.

Ve uyumasını izle.

Violet'in bütün gece uyumadığı, sanki bir şeyi ya da birini bekliyormuş gibi yatağında oturduğu zamanlar olmuştu. O geceler saldırmak için hazır bekliyordu. Başka bir adam ortaya çıkarsa ne yapacağını bilmiyordu ama yatağa asla canlı ulaşamayacaklarını biliyordu.

Roman öfkeden kıpkırmızı kesildi. Violet'in başka bir erkekle mutluluğu bulmasını engellemek bencillikti ve buraya gelirken kendi kendine, onu mutlu edecek kişi kendisi olana kadar, onun biriyle *çıkmasını* kabullenmeye kendini zorlayacağını, ama sevişmenin olmayacağını .

Roman, kendisine ait olana dokunmalarına izin vermeden önce birini öldürebilirdi. Çünkü kadın onun, o da kadınındı. Başka bir kadına asla dokunmamıştı ve asla dokunmayacaktı.

1g

ONBİR YAŞINDA

Roman, eğlence evindeki galeride Violet'in arkasındaki sırada oturmuş, onun sahnedeki çifti izlemesini seyrediyordu. Eskiden arka tarafa doğru otururdu ama yıllar geçtikçe adamın, kalçaları başını sarmış kıvranan kadının ırzına geçerken dilinden çıkan ıslak sesleri duyabilecek kadar yakınına taşınmıştı.

Normalde Roman Violet'in mahrem anlarını işgal etmekten kaçınırdı ama burada kendini mahrum bırakmasına gerek yoktu. Her yerde izleyen, oynayan, performans sergileyen insanlar vardı ve Violet açık alanda oturmuş, her dakikanın tadını çıkarıyordu.

Onu ilk kez orada gördüğünde gözleri fal taşı gibi açılmış, şaşkınlık ve memnuniyetle oradan ayrılmamıştı. Bunun yerine ona arsızca sırtmış ve gösteriyi izlemeye devam etmişti.

Roman ilk başta onun hemen arkasına oturmamıştı. Arkada kalmış ve onu yakından gözlemlemişti. Violet'in hoşuna giden bir şey gördüğünde neler söylediğini biliyordu. Nefesi kesilir, koltuğunda kıpırdanır, bacak bacak üstüne atar ve çözerdi. O haldeyken ondan bu kadar uzakta olmak çok ağır gelmişti ve bir sonraki gelişlerinde, ikisi de birbirlerine tek kelime söylemeden tam arkasına oturmuştu.

Sahnedeki kadının elleri karyolanın direğine bağlıydı ve adamın kadının amcığına doğru hareketleri hızlandıkça o da bağları çekiştiriyordu. Adam kadının merkezini hararetle yalıyor, dilinin ıslak sesleri seyircilerin içine kadar ulaşıyordu. Violet'in eli boynuna gitti ve göğüslerinden aşağı indi.

Bazı müşteriler, partnerleriyle birlikte izlerken sevişmek için özel izleme kutuları kiraliyordu ve Roman, Violet'i almayı hayal ediyordu

sayamayacağı kadar çok kez cama çarptı.

Sahnedeki kadın uzun, acı dolu bir iniltiyle kendini adamın yüzüne doğru bıraktığında nefes alış veriş hızlandı. Violet'in eli kalçasının üst kısmına kaydı ve can havliyle elbisesinin kumaşını kavradı. Eteğini kenara itmesini ve kendini parmaklarken onu izlemesine izin vermesini istiyordu.

Birçok insan izlerken kendini tatmin ediyordu ama Violet öyle değildi. Sevgilisi eve gelene kadar bekledi. Roman onun kendini sınırlamaktan *hoşlanıp hoşlanmadığını* merak ediyordu; eve gelene kadar umutsuzca arzuladığı boşalmaya izin vermeyi reddedip reddetmediğini. Onun kendini boşaltmasını izlemedi. Onun ilk kez boşaldığını görmek, ona özgürce verdiği bir hediye olacaktı.

Ama o dinledi.

Tanrım, dinledi mi?

Yatak odasının kapısının hemen dışında saklanırken, onun inlemelerinden zevk alıyor ve parmaklarını yalayıp klitorisini ovuşturup ovuşturmadığını ya da narin parmaklarını sırlıklam amına sokup kendini çılgınca becerip beceremediğini merak ediyordu. Fıskırıyor muydu, yoksa damlıyor muydu, onu yalayıp temizlemesini mi bekliyordu?

Onun için haykırırken ıslak amcığının sikini boğduğunu hissetmek istiyordu. Pantolonundaki gerginlik arttı ve sırf bu düşünce yüzünden döküleceğinden endişelendi.

Kadın oyuncunun çığlıkları yükseldi ve Violet koltuğunda huzursuzca kıpırdandı. Bu, Roman'ın son kısıtlamasını da kırdı. Öne doğru eğilerek dudaklarını Violet'in kulağının üzerinde gezdirdi ve aralarındaki konuşulmayan kuralı bozarak mırıldandı: "Titus amını yeterince iyi yemiyor mu prenses? Bu yüzden mi gösterinin en sevdiğin kısmı bu?"

Titus'un Violet'in ağzından başka hiçbir yerine dokunmadığını biliyordu. Bu durum Roman'ın işine yaramıştı çünkü Violet Titus'la birlikte olduğu sürece, vücuduna dokunduğu için başka birini öldürme konusunda endişelenmesine gerek kalmamıştı. Nedense *erkek arkadaşı* ona elini bile sürmüyordu. Roman bunu biliyordu çünkü Titus ve Violet'in baş başa kaldıkları tek bir saniye bile yoktu.

En güvendiği savaşçılarından biri olan Marissa'yı, Roman'ın yapamadığı zamanlarda Violet'i takip etmesi için görevlendirmişti. Marissa onun çiftleşmesi ya da Violet'e olan takıntısı hakkındaki gerçeği bilmiyordu; Roman'ın eşinin savunmasız kız kardeşini korumak istediğini sanıyordu.

Violet kendini savunamadığından değil; Edgar son birkaç yıldır Violet'e kendini savunmayı öğretiyordu. Onun babasını etkisiz hale getirişini izlemek Roman'ın gururla gülümsemesine neden olmuştu.

Violet şaşkınlığı geçince, yüzleri birbirinden birkaç santim uzakta olan adama döndü ve fısıldadı: "Vivian sen onunkini yerken yeterince çığlık atmıyor mu? Bu yüzden mi en sevdiğin kısım o?" Mükemmel kaşları meydan okurcasına kalktı ve onu omzunun üzerinden atıp kışına bir şaplak atmamak için kendini zor tuttu. Buna bayılmıştı.

"Senin o keskin dilini özlemişim prenses." Biraz arkasına yaslanarak dirseklerini dizlerine dayadı. "Arkadaş olduğumuz ve senin tavuk boku içinde süründüğün günleri özlüyorum."

"Ben de o günleri özlüyorum," diye mırıldandı Violet. Ona doğru tam olarak dönmeden önce durakladı. "Artık sen Vivian'la birliktesin, ben de Titus'la birlikteyim." Elini aralarında salladı. "Tüm o çocukluk aşkı ve yavru köpek sevgisi geçmişte kaldı. Arkadaş olamamamız için hiçbir neden göremiyorum."

Onu artık sevmediğini söylemesi ağırına gitmişti ama önemli değildi. Ona bakışı, saklanmadan tekrar yanında olma fırsatı vermesi, bir zafer çığlığı atmak istemesine neden oldu.

Vivian'la olan evliliğinden, onu öldürmeyi içermeyen bir çıkış yolu bulmak için iki yılı kalmıştı. Violet'ın onunla evlenmeyi kabul etmeyeceğini ve bu şekilde aralarındaki bağı koparacağını bildiğinden, bulduğu diğer tek seçenek Vivian'ın ölümüydü. Onu öldürmek Violet'la evlenebileceği anlamına geliyorsa, bunu yapardı ama müstakbel karısını üzmeyecek bir yol bulmayı tercih ederdi. Bu arada, Violet'i ne şekilde olursa olsun yanına alacaktı.

Violet pastanede Roman'ın karşısına oturmuş, önünde kocaman bir parça çilekli kekke onun yüzündeki dehşet ifadesine gülüyordu.

"Onu yemeyeceğim," diye itiraz etti.

Topak topak olmuş süzme peynir ve çilek dolu kâseyi işaret etti. "Seninle buraya gelirsem istediğim her şeyi denemeyi kabul ettin."

Roman onu görmezden geldi ve başındaki çiçekli tacı işaret etti. "Yıllardır bunlardan birini taktığını görmemiştin." İfadesinde bir parça düşkünlük vardı ve kız hafifçe kıkırdadı.

"Artık onları yapmak için hiç zaman ayırmıyorum. En yakın komşularımın sekiz yaşında bir oğlu var. Dün gitmek için dışarı çıktığımda, verandamın merdivenlerini koşarak çıktı ve bunu büyük bir ödül gibi uzattı." Onun ne kadar sevimli görüldüğünü hatırlayarak tacına dokundu. Roman onu inceledi

parmaklarını masaya vurarak düşünceli bir şekilde taç giydi. "Birinin benim için yaptığı en tatlı şeylerden biri bu," dedi. *Ara sıra odamda beliren gizemli hediyeler dışında.*

Bir gün Violet cesaretini toplayıp Roman'a onları soracaktı ama yeniden canlanan arkadaşlıkları yeniydi ve bunu mahvetmek istemiyordu.

Yeniden arkadaş olmayı denemeye karar vermelerinin üzerinden iki hafta geçmişti. *Arkadaş.* Biri genç Violet'e Roman Covington ile platonik arkadaş olmanın onu mutlu ettiğini söylese, yüzüne gülerdi... ve muhtemelen biraz da ağlardı.

Ama bu doğru. Violet, Roman'la yeniden arkadaş olmaktan hoşlanıyordu. Titus'u seviyordu ve bir gün onunla evlenmek istiyordu ve onun da kendisiyle evlenmek istediğini düşünüyordu. İlk çıkmaya başladıklarında Titus dürüst davranmıştı. Evlenene kadar seks yapmak istememişti.

Duygular bir fae için alışılmadıktı, neredeyse hiç yoktu ama onun seçimlerine saygı duyuyordu. Ne zaman öpüşmeler, çok ileri gitmeden durur ve ona sahip olana kadar bekleyemeyeceğini söylerdi. Bu onunla evlenmeyi planladığı anlamına geliyordu, değil mi? Bu konuda konuşmamışlardı ama neredeyse bir yıldır resmi olarak çıkıyorlardı.

Bu da ona şunu hatırlattı... "Düğün planlaması nasıl gidiyor? Sadece beş ay sonra evli bir adam olacaksın." Roman gözlerini kaçırdı ve gülmemeye çalıştı ama savaşı kaybetti. "Bu kadar komik olan ne?" Violet sordu.

Yüzü eğlenceyle aydınlandı. "Yirmi ikinci doğum günlerimiz üç ay sonra, beş değil."

Violet parmaklarını kaldırdı ve sessizce saydı. *Lanet* olsun. "Sadece soruya cevap ver." Roman'ın kaşığını aldı, kâsesine daldırdı ve tutması için ona uzattı.

Geri çekildi ve elini itti. "Gelecek yıl evlenmiyoruz," diyerek onu şoke etti.

"Düğünü öne mi aldın?" Kadın kaşığı tekrar uzattı ve adam kaşığa ters ters baktı.

"Bunu yemeyeceğim ve düğünü bir yıl ertelemeye karar verdik."

Violet'in kaşları havaya kalktı. "Ve sana izin mi verdiler? Neden isteyessin ki?" Geleneksel olarak kraliyet mensupları eşleriyle yirmi ikinci yaş günlerinde evlenirlerdi; bu ister tanrıların emri olsun, ister krallığın bir geleneği, Violet bunu bilmiyordu.

"Acelen ne?" Kaşığı Violet'in elinden aldı ve içine soktu. "Kraliyet mensubu olmayan çoğu Fae, kendi yaşlarına gelene kadar evlenmez.

Yirmili yaşların ortasından sonuna kadar. Bir noktada evlendiğim sürece bunun bir önemi yok."

Violet meyve suyundan uzun bir yudum aldı ve dudaklarındaki kalıntıları yaladı. "Meydan okuduğun için seni cezalandıracaklar mı?"

Roman'ın gözlerinde bir şey parladı ve sandalyesinde rahatça arkasına yaslandı, tüm dünyaya tahtında uzanan bir kral gibi görünüyordu. "Sanırım göreceğiz."

1μ

ON-İKİ YAŞINDA

Roman, Titus'un Violet'in dairesinden çıkışını izledi ve erkenden gittiğine şükretti. Adamın hayatında Violet dışında hiçbir heyecan yoktu ama yine de her gece onu terk ediyordu. Bu onun hayatını kurtarıyordu ama o bunu bilmiyordu.

Roman, Marissa'ya Titus'u haftada birkaç gece, kraliyet ailesine kimin evlenebileceğini öğrenmesi gerektiği bahanesiyle takip etmesi talimatını verdi. Titus çalıştı, Violet'la vakit geçirdi ve eve gitti. Bu kadar.

Roman'ın kafasındaki küçük bir ses ona *tam olarak bunu yaptığını* hatırlattı, ama o bunu elinin tersiyle itti. Marissa'ya göre onun Violet dışında arkadaşları vardı; Titus'un yoktu.

Roman adamla ilgili tüm düşüncelerinden sıyrıldı ve Violet'in akşam yemeğinden kalan bulaşıkları yıkamasını izledi. Dudakları kıvrıldı. Erkek arkadaşı yardım etmek için kalmalıydı. Birlikte olduklarında Violet, Roman yanında olmadan parmağını bile kıpırdatmazdı.

Zamanın tükenmekte olduğunu hatırlayınca ruhunu bir karanlık kapladı. Dört ay. Vivian'ı öldürmeden çiftleşmenin bir yolunu bulmak için elinde kalan tek şey buydu.

Vivian'ın gizemli adamla flörtüne devam etmesine izin vermiş olmayı her zamankinden daha çok diliyordu çünkü kadın onun peşine düşmüş ve düğünleri hakkında sürekli onu rahatsız ediyordu. Düğünü bir yıl ertelediği çok öfkeliydi ama söylediği hiçbir şey Roman'ın fikrini değiştirmemişti.

Eğer adam ona haddini bildirmeye kararlı olmasaydı, kız muhtemelen düğünlerini ya da düğünlerinin olmamasını umursamayacak kadar meşgul olurdu. Hatta kaçıp zavallı adamla evlenebilirdi.

Roman sustu. *İşte bu* . Neden bunu daha önce düşünmemişti ki?

Ya Vivian'ı sevdiği adamla evlenmeye ikna edebilirse? Adam zaten başkasıyla evliyse, belki başka bir sevgili bulur ve aşık olurdu. Zor bir ihtimal olabilirdi ama Roman denemek zorundaydı.

Violet'e son bir kez bakıp daha sonra görüşmek üzere sessizce söz verdikten sonra Vivian'ı bulmak üzere gecenin karanlığına karıştı.

Roman, kulübelerinin kapısını açtığında Meri'ye, "Vivian'la konuşmam gerek," dedi. "Önemli bir konu."

"Elbette, içeri gel." Müstakbel kayınvalidesi içeri girmesi için kenara çekildi, kapıyı arkasından kapattı ve merdivenlerden çıkarak gözden kayboldu.

Dakikalar sonra Vivian meraklı bakışlarla ona doğru bakarken Meri de peşinden merdivenlerden aşağı süzüldü. "Burada ne yapıyorsun?" Açık ve netti; her zamanki maskesi düşmüştü.

"Sizinle özel olarak konuşmam gerekiyor." Özür dileyerek Meri'ye baktı.

"Edgar birazdan evde olur," dedi ve odanın diğer ucuna geçerek Kapı. "Ben verandada yolunu keserim, siz de Vivian'ın odasında konuşursunuz."

"Teşekkür ederim." Roman kolunu uzatarak Vivian'ın önünden gitmesini işaret etti.

Merdivenleri sessizce çıktılar ve Vivian'ın odasına girdiklerinde Roman kapıyı yumuşak bir tıkırtıyla kapattı. Burada olmaktan nefret ediyordu. Violet'in yatağı artık karşı tarafta durmuyordu, onun yerini özel yapım bir silah rafı almıştı. Bir zamanlar duvarları süsleyen canlı renkler gözle görülür bir şekilde yoktu ve yerlerinde hiçbir şey yoktu. Bu onu üzüyordu.

Vivian doğrudan konuya girerek, "Bu neyle ilgili?" diye sordu.

Roman, Violet'in kulübesinden buraya kadar tüm yolu söyleyeceklerinin provasını yaparak geçirmişti. Vivian aptal değildi ve onun manipülasyonunu fark etmeden tohumu ekmesi gerekiyordu.

"Annem sizinle eğitim hakkında konuştu mu?"

Vivian'ın gözleri kısıldı. "Annen neden benimle savaşçı eğitimi hakkında konuşma ihtiyacı duysun ki?"

"Savaşçı eğitimi değil. Evlendikten sonra bunu bırakacaksın." *Yalan.*

"Ne?" diye çılgılık attı ve o tükürürken adam boş boş baktı. "Ben eğitimi bırakmıyorum."

"Evet, öylesin," diye kestirip attı. "Nasıl kraliçe olunacağı konusunda annemle birlikte eğitime başlayacaksınız." Annesi onun kadınların savaşçı ve kraliçe olamayacağını ima ettiğini bilseydi, kafasını koparırdı.

"Bu saçmalık," diye çıkıştı. "Annen babanın yanında savaşıyor."

"Annem çocukluğundan beri kraliçe olarak eğitildi," diye hatırlattı ona, "ve artık savaşçılarla birlikte eğitilmiyor. Eğer saldırıya uğrarsak savaşır."

Vivian'ın yüzü öfkeyle kızardı. "Sevdiğim şeyi bırakmayacağım."

Roman esprili bir şekilde kıkırdadı. "Evet, öyle. Ben söylemezsem hiçbir general arenaya adım atmanıza izin vermez."

"Siktir git!" diye bağırdı ve onu itti.

Ellerini ceplerine soktu ve abartılı bir nefes verdi. "Bu şekilde devam edemeyiz Viv. İkimiz de mutlu değiliz ve hayatımızın geri kalanını birbirimize kızarak geçirmek istemiyorum."

Vivian sertleşti. "Benimle dalga mı geçiyorsun?" Kollarını indirdi, elleri iki yanında yumruk oldu. "Bunun nereye varacağını bilmiyorum Rome ama beni bir kenara atamazsın. Ben senin eşimim."

Roman geri adım atarak hayatının en iyi performansını sergiledi. "Bunu bilen biri varsa o da benim. Tanrılar bizi bağladı, hoşumuza gitsin ya da gitmesin, ama sefil olmak zorunda değiliz." Bir elini saçlarında gezdirdi ve odanın içinde volta attı. "Benden nefret eden bir eşim olmasından hoşlandığımı mı sanıyorsun?"

Vivian, avını izleyen bir avcı gibi Roman'ı takip etti. "Başka birine aşık olan bir eş istediğimi mi sanıyorsun?" diye karşı çıktı.

Roman aniden durdu ve şaşkınlıkla ona baktı, gerçek duygularını bastırmaya çalışıyordu. Onun her düşüncesini bilmesini engellemek için yıllar boyunca duygularını bastırmakta ustalaşmıştı. *Hayatının aşkı olmadan kendini ölü hissettiğinde bunu yapmak kolaydı.*

"Vivian, birine aşık olmak şöyle dursun, sıçmaya bile zor vakit buluyorum. Savaşçılarla antrenman yapmadığım zamanlarda ailem beni konsey toplantılarına götürüyor ve onlarla ya da akademisyenlerle sahte siyasi senaryolar üzerinde çalışıyorum." *Yalan.* O eğitimi yıllar önce tamamlamıştı ama kız bunu bilmiyordu. "Sahip olduğum azıcık boş zamanı da sahip olduğum birkaç arkadaşımınla geçiriyorum. Ne zaman birine aşık olacağım ki?"

"Hissettim," dedi Vivian kesin bir ifadeyle ve göğsüne vurdu. "Yoksa unuttun mu?"

Duygularını bastırma becerisinin sandığı kadar iyi olup olmadığını görme zamanı. "Peki en son ne zaman hissettin? *Gerçekten* hissettiğin? Birkaç yıl önce, değil mi?" Yenilmiş gibi yaparak ellerini yüzüne götürdü ve bıraktı. "Üzüntünü hissedebiliyorum Viv. Eski erkek arkadaşını özlediğini biliyorum." *Gerçek*. Onun acı çektiğini bilmek ona zevk veriyordu ve şimdi bu gizemli adam için hâlâ bir mum tuttuğu için tanrılara şükreliyordu.

Kıpırdandı, yüz hatlarında ilk kez bir belirsizlik ifadesi belirdi. "Hâlâ senden gelen sevgi ve mutluluk ataklarını hissediyorum."

Kahretsin. Alnını ovuşturdu ve inanmamış gibi yaptı. "Ailemi ve arkadaşlarımı sevdiğimi biliyorsun, değil mi? Tanrım, Vivian, şu halimize bak."

Birbirlerine baktılar, Roman saldırmak için mükemmel fırsatı bekliyordu. "Fark etmez," diye kabul etti. "Biz çiftleştik, hepsi bu."

"Ama yine de mutlu olabilirsin," diye mırıldandı. "Seninle bir ilişki başlatmak gibi bir niyetim yokken ilişkinize son vermekle hata ettim."

Gözleri parladı. "Ne demek istiyorsun?" Violet'in sevgisini kazanmak ve onu bağdan aşağı itmek için yüzünü sempati dolu bir ifadeye büründürdüğünü düşündü ve Vivian'ın bunu onun mutluluğunu önemseydiği şeklinde algılayacağını umdu.

"Artık seni durdurmayaacağımı söylüyorum." Odanın sessizliğini bozan tek şey bir mumun çıtırtısıydı. "Eğer onunla ya da başka biriyle birlikte olmak istiyorsan, seni kutsuyorum."

"Violet seni kabul etmeyecek," dedi ona, sözleri bir kırbaç gibi şaklıyordu.

Homurdandı. "Violet'in kararlı bir ilişkisi var. Titus'un ona evlenme teklif etmesi an meselesi. Sizi temin ederim ki bunun kız kardeşinizle hiçbir ilgisi yok."

Vivian'ın yüzü soldu ve yatağına doğru yürüyüp oturdu. *Beklediğim tepki bu değildi*. Vivian en iyi ihtimalle *sefil* bir hayat sürerken kız kardeşinin mutlu olması onu etkilemişti. Bilmeden ona karşı kullanması için mükemmel bir silah vermişti.

"Çok komik." Alaycı bir şekilde gülümsedi. "Bir keresinde tanrılar seni kraliçe olarak seçtiği için kazandığını söylemiştin." Vivian'ı kendisine bakmaya zorladı ve olabildiğince çok sempati ve acıma duygusunu bağdan aşağı itti. Doğrusu Vivian'a gerçekten de acıyordu. Roman ve Violet'e karşı kindar, kibirli bir kâbus gibi davranıyor olabilirdi ama onun da seçimi elinden alınmıştı. "Sonunda tek kazanan Violet oldu," diye fısıldadı. "Kendi seçtiği biriyle evlenecek."

sevecek ve hayatının geri kalanında mutlu olacak; bir de bize bakın." Aralarında eliyle işaret etti.

Vivian'ın kıskançlığı sıcak ve hızlı bir şekilde bağı vurdu, ancak Roman bunu hissetmiyormuş gibi davrandı. *Tahmin edilebilirdi.* "Peki ya evlendiğimizde?" diye sordu.

Roman onun önünde çömeldi ve yüzünü kendi yüzüne çevirdi. "Anlaşmamız hâlâ geçerli." Tereddüt etti. "Viv..."

Göğsünü ovuşturdu, kaşlarını birbirine bastırdı. "Kararsızlığını hissedebiliyorum. Sadece ne söylemen gerekiyorsa onu söyle."

"Onunla evlenmeye karar verirsen anlarım," diye mırıldandı Roman. "Seni durdurmayacağım."

Şok, öfke, umut ve kafa karışıklığı ona saldırdığında homurdandı. "Bu ihanettir," diye tısladı ve neredeyse onu devirecek şekilde ayağına kalktı. "Peki ya krallığın geleceği ne olacak, *Majesteleri*? Gelecekteki güvenliklerini tehlikeye attığım için beni avlarlar."

"Hayır," dedi sertçe. "Bunun olmasına izin vermem. Bunu yapmanı istediğimi söylemiyorum -Cennet tarihinde hiçbir kraliyet mensubu eşi dışında biriyle evlenmemiştir- ama ben lanet olası bir canavar değilim. Benimle evlenmen için seni zorlamayacağım ve kendini sefalet dolu bir hayatın içine atmayacaksın. Arkadaş olmayı denedik ama olmadı. Biz çok farklıyız." Denemek cömertlik olurdu. Daha çok gençken üç saniyeliğine denemiş gibi yapmıştı. "İlişkilerini yaşayabilirsin. Artık mutluluğuna gölge düşürmeyeceğim ve krallığımı riske atmak istemiyorum ama hayatından nefret etmeden yaşayabilmenin tek yolu aramızdaki bağı koparmaksa, bunu da sana çok görmeyeceğim."

Roman kapıya doğru yürüdü ve açtı. "Ben sandığın gibi ruhsuz bir pislik değilim," diye mırıldandı sessizce. "Tanrıların bizden çaldığı seçimi sana geri veriyorum."

Kapıyı arkasından kapattı ve Vivian'ın eski sevgilisine olan duygularının kraliçe olma arzusundan daha güçlü olması için dua etti.

1C

ÜÇ AY SONRA

Violet ayak parmaklarının üzerinde durdu ve Titus'un dudaklarına bir öpücük kondurdu. "Kalmak istemediğine emin misin?" Ağzının kenarları gerildi ve ekledi, "Seks için değil. Sadece kalmak için."

Onu kendine çekti ve saçlarını düzeltti. "Keşke yapabilseydim. Her şeyden çok."

Sesindeki gerginlik onu şaşırttı ve ona bakmak için geriye doğru eğildi. "Her şey yolunda mı?"

Sıcak ve yumuşak dudakları şefkatle alnına bastırdı. "İş stresi. Hepsi bu."

"Yarın sana en sevdiğin tatlı böreklerden yapacağım," diye söz verdi ve geri çekildi. "Vivian ve Roman'ın düğününde ne giyeceğine karar verdin mi? Kıyafetlerinin değiştirilmesi gerekiyorsa, onlara şimdi başlamam gerekecek."

Eğer Roman olmasaydı, Violet düğüne katılacağından bile şüpheliydi. Büyük düğüne katılmayı planlamasının tek nedeni arkadaşını desteklemektir. Vivian onu eskisinden daha fazla görmezden geliyordu ama Roman'la haftada en az bir kez görüşüyorlardı. Bazen onunla, Griff'le ve Slayton'la öğle yemeği yiyor, hatta ara sıra onunla ve Titus'la akşam yemeğine bile geliyordu.

Violet, Roman ve Vivian'ın ilişkisi hakkında pek bir şey bilmiyordu. Roman'a Viv hakkında soru sormak, onun konuyu değiştirmesiyle sonuçlandı. Her. Tek. Zaman. Violet onların da kendisi ve Titus kadar mutlu olmalarını umuyordu.

Kim bilir, eğer Marissa dün öğle yemeğinde doğru söylediyse, yakında kendi düğünü de olabilirdi. Ona göre, Titus

geçen hafta küçük, kare bir kutu taşıyan bir kuyumcu dükkânı. Marissa ve Roman sandviç dükkânından çıktıklarında Violet bir kız öğrenci gibi çılgılık atmıştı.

Haberi Marissa'nın vermesi bile heyecanını azaltamadı. Uzun boylu, heykel gibi bir kadın, serin fildişi teni, parlak kıvılcık saçları ve Violet'o güne kadar gördüğü en güzel yüzüyle Marissa *ideal kadın* listesindeki tüm kutuları işaretliyordu. Griff'in sözleri, Violet'in değil.

Kadın bazen Roman'ın peşine takılıyordu ve Marissa ona hiçbir zaman bir neden söylememiş olsa da Violet ondan hoşlanmıyordu. Bu Violet'in kendini kötü hissetmesine neden oluyordu çünkü nedenini bir türlü bulamıyordu. Arkadaş oldukları için Griff'e bu konuda hiçbir şey söylememiştir ama Slayton'a sırrını açmıştı.

Ona göz kulak olacağından ve Violet kendini rahatsız ya da tehdit altında hissederse hemen ona ya da Roman'a söylemesinden başka bir şey söylememiştir. Titus'tan bahsetmemesi de dikkatinden kaçmamıştı. Violet, Slayton'ın erkek arkadaşının en büyük hayranı olmadığından şüpheleniyordu. Marissa'nın gördüklerinden o da memnun görünmüyordu ama Violet ne olursa olsun onu destekleyeceğini biliyordu.

Titus onun düğünle ilgili sorusuna cevap vermedi, gözleri pişmanlığa benzer bir şeyle doluydu. *Ona neler oluyor?*

Hayal kırıklığını gizlemeye çalışarak, "Gidemezsen anlarım," diye güvence verdi.

"Vivian'ın düğününde olacağım." Onu tekrar öptü, dudakları onunkilerin üzerinde kaldı. "Seni sevdiğimi biliyorsun, değil mi?"

Kıkırdadı ve onun göğsünü okşadı. "Seviyorum ve ben de seni seviyorum." Ön kapıya doğru işaret etti. "Şimdi seni yatağıma bağlamadan önce git."

Gülümsedi ve ona tekrar bakmadan önce kapıyı açtı. "Seni seviyorum, Violet."

Alaycı bir gülümsemeyle onu dışarı kovaladı. "Bunu zaten söylemiştin." Kapıyı kapatırken, kıyametin yaklaştığını hissetmekten kendini alamadı.

Ertesi gün Roman oturma odasında anne ve babasını beklerken, Vivian'la üç hafta içinde evlenmeyi reddetmesini nasıl karşılayacaklarını düşünüyordu. Şimdiye kadar Vivian'ın korkup sevgilisiyle kaçmış olacağını umuyordu; Roman, Vivian'ın yeniden görüşmeye başladığını biliyordu.

Gizemli adamla ilk kez tekrar seviştiğinde hissettiklerini anlatmak için sevinçli olmak yetmezdi. Bu, Roman'ın planının işe yaradığı anlamına geliyordu ama henüz ortadan kaybolmamış ve aralarındaki bağı koparmamıştı. Düğünü iptal etmeyi daha fazla erteleyemedi ve o sabah ailesiyle yaklaşan nikâhı hakkında bir görüşme talebinde bulundu.

Başka biriyle evlenmesinin krallığa zarar vermeyeceğinin nedenlerini zihninden geçirdi. Bu onun için önemli değildi ama ailesi umursuyordu.

1. Başka biriyle evlenirse soyu sona ermeyecekti, sadece zayıflayacaktı ama zayıf bir kraliyet fae'si bile en güçlü kraliyet dışı fae'den daha güçlüydü ve çocuğu eşiyle evlendiğinde soyu yeniden güçlenecekti.

2. Eğer Roman eşini reddederse onun yerini alacak başka bir kraliyet varisi yoktu çünkü kraliyet mensuplarının sadece bir çocuğu olurdu. Tanrılar onu öldüremezdi yoksa Tropikal soyu tükenirdi. *Belki* de.

Tanrıların ne yapabileceğini kimse bilmiyordu. Onlar Cennet'i yaratmış, ilk insanlara ve fae'lere talimatlar bırakmış ve gitmiş olan ruhani varlıklardı. Sadece bir kez, binlerce yıl önce, insanları fae'lerden ayıran büyülü bariyeri dikmek için geri gelmişler ve o zamandan beri geri dönmemişlerdi.

3. Vivian'ı öldürürdü.

Şüphesiz bu üç neden onları yatıştırmak için yeterliydi.

Annesi parlak bir gülümsemeyle oturma odasına girerken, "Tak, tak," diye şarkı söyledi.

Roman ayağa kalktı ve onu yarı yolda karşılayarak yanağından öptü. "Geldiğiniz için teşekkür ederim."

Geri çekildi. "Neden resmi davranıyorsun?"

"Sarah, çocuğu rahat bırak," diye araya girdi babası ve karısını duvara dayalı pelüş sandalyelerden birine yönlendirdi. Babası kendi koltuğuna oturduktan sonra Roman'a oturmasını işaret etti. "Bize bunun ne hakkında olduğunu anlat, oğlum."

Sadede gel o zaman.

"Vivian'la

evlenmeyeceğim."

Annesi ofladı, ağzının kenarları aşağı doğru döndü. "Evliliğin korkutucu olabileceğini biliyorum tatlım, ama düğünü tekrar erteleyemeyiz."

Roman'ın babası, "Diğer üç varisten hiçbirisi henüz evlenmedi ve ondan daha yaşlılar," diye karşı çıktı.

Roman'ın kaşları kalktı. Kraliyet fae varislerinin yirmi ikinci yaş günlerinde evlenmemeleri duyulmamış bir şeydi. Ama dördü birden? Akıl almaz.

"Düğünü ertelemiyorum," diye girdi Roman. Anne ve babasının atışmaları durdu. Kraliçe şaşkın görünüyordu ama babasının gözleri .

İşte bir şey yok. "Vivian'la evlenmeyeceğim."

Bu sözlerin ardından tüm oda sessizliğe gömüldü. Babasının yüzü öfkeyle kızarmış, annesininki ise şoktan solmuştu.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu annesi oturduğu yerden kalkarak. "O senin eşin. Onunla evlenmelisin."

"Neden? Binlerce yıldır görmediğimiz ve duymadığımız tanrılar öyle dedi diye mi?" diye meydan okudu.

"Çünkü krallığımızı tehlikeye atacak," diye kükredi babası ve ayağa kalktı. "Yaptığın onca bencilce ve çocukça şey arasında bu kadarı çok fazla. Vivian'la evleneceksin."

Roman bir adım daha yaklaştı ve hırladı, "Hayır, yapmayacağım."

Annesinin sesi sakinleşti. "Neden, Roman? Krallığını bırakıp tanrılara meydan okuyacak kadar önemli ne olabilir?"

Roman, ona aşkın önemini öğreten kadına bakmak için yana kaydı. Gerçek nedenini açıklamak için Violet onunla evlenmeyi kabul edene kadar beklemeyi planlamıştı ama annesini kazanmanın tek yolunun ona gerçeği söylemek olduğunu biliyordu.

"Violet'e aşığım." Ona baktı, anlaması için yalvardı. "Her zaman öyleydim. Tanrılar bir hata yaptı. Yaptıklarını biliyorum."

"Aşk mı?" diye alay etti kral. "Bir kara sevda yüzünden tüm krallığını riske mi atacaksın? Oğlum, ne dediğini bir düşün."

Roman'ın başı ürkütücü bir yavaşlıkla dönerek babasına baktı. "Bu dünyada benim için Violet Maekin'den daha önemli hiçbir şey yok. Hiçbir şey. Siz ikiniz bile."

"Peki Violet nasıl hissediyor?" diye sordu babası alaycı bir tavırla. "Onun ciddi bir erkek arkadaşı var. Ondan vazgeçeceğini düşünecek kadar kendine güveniyorsun."

Roman başını geriye attı ve çılgınca güldü. "Titus için endişelendiğimi mi sanıyorsun?"

Aynı anda annesi "İnsanlar her zaman kaybolur" diyerek iki adamı da şaşırttı.

Roman ağzı açık kaldı ve babasının yüzü kızardı. "Sarah, duyuyor musun?" diye sordu kral karısına.

"Ne?" Elini kalbinin üzerine koydu. "Çocukken onu sevdiğini biliyordum. *Ben* bile tanrıların yanıldığını düşünmüştüm ama sonunda gençlik aşklarını aştılar." Kadının sıcak parmakları Roman'ın kılere dolandı ve kral odanın içinde volta atarken kendi kendine mırıldandı.

"Bunu aştığını sanıyordum," diye devam etti annesi, "ama bilseydim, onun yerine eşin olarak onu ilan edebilirdik. Krallıktaki hiç kimse bundan haberdar olmazdı."

Annesinin sesindeki suçluluk duygusu kalbinin minnettarlıkla kabarmasına neden oldu. Ama bunların hiçbiri onun suçu değildi. Tanrılar Roman'a kendisinin düzeltilmesi gereken boktan bir el dağıtmıştı.

Alaycı bir şekilde gülümsedi. "Ona sahip olacağım. Yoluma çıkan herkesi öldürmem gerekse bile."

Babasının kafası o kadar hızlı döndü ki Roman kopup gideceğini sandı. "Yüce tanrılar, sizden iki tane var."

Sarah kocasını görmezden gelerek oğluna tatlı tatlı gülümsedi. "Tamam tatlım, ama onu kolayca başka bir krallığa da gönderebiliriz. Bu ilk kez olmaz."

Kral karısıyla oğlunun arasına baktı. "Siz ikiniz sevdiklerinizle çıkıyorsunuz diye insanları öldürüp sürgün edemezsiniz."

Kraliçenin yüzü karardı. "Tippy Glenn seninle *çıkmadı* ve eğer *çıksaydı*, tuttuğu ellerinden daha fazlası bahçemi gübreliyor olurdu."

Roman'ın babası alnını ovuşturdu. "Belki de soyu sulandırmak dünyadaki en kötü şey olmaz," diye mırıldandı nefesinin altında.

Roman annesine baktı ve hayvanların bahçedeki kalıntıları eşelemesini nasıl engellediğini merak etti. Kincaid gibi cesetleri orada bırakmamasının ana nedeni buydu. Adamın vücudu sonunda pes etmişti ve Roman cesetten kurtulmak için yaratıcı olmak zorunda kalmıştı.

Roman'ın annesi burnunu çekti ve burnunu havaya kaldırdı. "Susun. Akademisyenlerle bir araya gelmeli ve Roman'ın kararını açıkladığımızda ortaya çıkacak etkiyi azaltmak için bir plan yapmalıyız."

Roman ertesi sabah yatağına özlemle baktı. Gece rutini her ne kadar buna değse de, sabah kahvesini içene kadar çoğu gün onu yorgun bırakıyordu. Her gece Titus Violet'in evinden ayrıldıktan sonra Roman birkaç saat uyumak için eve dönüyor ve sabahın erken saatlerinde bir kâbusla uyanıyordu. Daha sonra Violet'in evine gidip onu kontrol ediyor ve şafaktan hemen öncesine kadar uyumasını izliyordu.

Hiç uyumadan hayatta kalabileceğini düşünseydi, bütün gece Violet'le kalırdı ama yapamazdı. Birkaç kez denedi.

Roman göğüs kafesini ovuşturdu, Vivian'ın garip bir endişeyle karışık baş döndürücü heyecanından rahatsız olmuştu. *Tuhaftı*. Vivian'la ilgili bir şey varsa o da endişe ya da korkuyu nadiren yaşamasıydı.

Kapısının çalınması düşüncelerini böldü. Oturma odasından geçti ve kapıyı açtığı anda anne ve babasını diğer tarafta buldu. Kenara çekildi ve onları içeri buyur etti. "Bu zevki neye borçluyum?"

Annesi soluk pembe etekleriyle telaş içinde odaya girdi. "Durumu eşinle konuşmamız gerekiyor."

Roman onları oturma odasının köşesindeki küçük yemek masasına götürdü ve annesine bir sandalye çektikten sonra kendisi ve babası da ona katıldı. "Sanırım bir planınız var."

Babası arkasına yaslandı ve bir bacağını diğerinin üzerine atarak aldatıcı bir şekilde rahatlamış göründü. "Yaptık ve konsey de aynı fikirde."

Roman yumruğunu masaya vurmaya istedi. Lojistiği çözene kadar bunu ne kadar az kişi bilirse o kadar iyiydi. "Konseyi dahil etmeden önce bana sormayı düşünmedin mi?"

"Konsey planın hazırlanmasına yardım etti," diye açıkladı annesi, saçının bir tutamını yüzünden uzaklaştırarak. "Biz de kabul ettik."

Roman ikisinin arasına baktı. "Neden ikiniz de ölümcül bir darbe indiriyormuş gibi görünüyorsunuz?"

Anne ve babası birbirlerine ihtiyatlı bir bakış attılar ve babası "Çünkü hoşuna gitmeyeceğini biliyoruz" diye cevap verdi.

"Vivian'la evlenmeyeceğim." Roman iddia etti ve ayağa kalktı. "Tartışma bitmiştir." "Otur." Annesi sandalyesine vurdu. "Seni asla evlenmeye zorlamam.

bir başkasına aşık olduğunuzda."

Roman'ın omuzlarındaki gerginlik, koltuğuna yerleşirken bir parça gevşedi. "O zaman ne oldu?"

"Violet'le evleneceksin," diye başladı babası, "ama diğer herkes için o Vivian olacak."

Roman tekrar ayağa fırladı. "Hayır," diye hırladı. "Eşimin olmadığı biri gibi davranmasına izin vermeyeceğim. Özellikle de onun değersiz kız kardeşine."

"Vivian senin eşin," diye tersledi babası. "Bu, onların haberi olmadan *krallığını riske* atmaya izin veren bir uzlaşmadır."

Violet'i Vivian'ın maskesinin arkasına saklaması için Roman'ın cesedini çiğnemesi gerekirdi. "Başkente kimse buna inanmaz. Herkes ikizlerin gece olduğunu biliyor.

ve gün."

Annesi elbisesinin kolunu düzeltti. Eğer onun bakışlarından kaçırıyorsa, *planlarının* bir sonraki kısmından gerçekten hoşlanmayacaktı. "Vivian krallıktan ayrılacak ve Violet baban, Edgar ve benimle birlikte bir savaşçı gibi davranmak için eğitim alacak; herkesin önünde Vivian gibi giyinmeyi ve davranmayı öğrenecek. Vivian'ın kraliçeliği devralması yerine bir savaşçı olarak emekli olduğunu duyuracağız."

Roman alay etti ve bir şey fırlatmadan önce odanın ortasına doğru ilerledi. "Siz ikinizi asla aptal yerine koymadım."

Babası doğruldu ve öne doğru eğildi. "Dikkat ."

"Hayır, *sen* dikkat et," diye karşılık verdi Roman, aldatıcı derecede sakın sesinde ölümcül bir notayla. "Violet'le evleneceğim. Eğer halkımız onun önünde diz çökmeyi reddederse, onları dizlerinden keserim. Onun ayaklarını öpmekten başka çareleri kalmayacak."

Roman'ın içini yakıcı bir acı kapladı ve kendini sabitlemek için masaya doğru hamle yaparken göğsünü tırmalayarak haykırdı. Annesi çığlık attı ve oturduğu yerden fırlayarak onun yanına diz çöktü.

Kadının sesi uzak bir mırıltıdan ibaretti ve Roman'ın kulaklarında kükreyen kan tarafından boğuklaştırılmıştı. Konuşamıyor ya da nefes alamıyordu ve keskin acıya karşı dişlerini sıktı. Tanrılar itaatsizliği yüzünden onu cezalandırıyor muydu?

Alnında bir ter damlası belirdi. İşe yaramaz cezaları ne kadar sürecekti? Hayal edilebilecek en büyük acı bile onu Violet'ten vazgeçmeye zorlayamazdı.

Onu erkenden cezalandırmaları mantıklı gelmiyordu ve içini bir korku kapladı. Ya Savaş'a bir şey olursa? Gözlerini kapadı ve *tanıdığına* uzandı, karanlık ve sessizlikten başka bir şeyle karşılaşmadı.

"*Savaş mı?*" diye .

Roman bir dizi renkli ağaca bakana kadar canavarın görüşü göz kırparak açıldı. Savaş'ın içinden kedinin yüksek bir daldan atlayıp saraya doğru koşmasını izledi. Roman rahat bir nefes aldı.

"*Sorun nedir?*" Savaş talep etti.

"*Bilmiyorum. Göğsüm içten dışa doğru parçalanıyormuş gibi hissediyorum ve sana bir şey oldu diye endişelendim.*"

"*Yola çıkıyorum.*"

Anne ve babasının adını haykırdığı ve annesinin ellerinin gövdesinin üzerinde gezindiği belli belirsiz bir farkındalık zihninin köşelerinde dolaşıyordu. Acı

Geldiği gibi hızla dağıldı ve nefes nefese topuklarının üzerine oturdu. *Az önce ne olmuştu?*

"Roman, konuş benimle," diye emretti babasının güçlü sesi.

Roman ayağa kalktı. "Sanki içten dışa doğru parçalanmış gibiydi. War'a bir şey oldu sandım ama o iyi."

Babasının kaşlarının arasında derin çizgiler oluşmuş, yüzü solmuştu. "Vivian şimdi nerede?"

"Vivian?" Roman'ın yüzü babasınıninkine benziyordu. "Nereden bilebilirim ki?" Bir duraklama ve ardından umut. "Sence bağı kopardı mı?"

Roman'ın dudaklarında muzaffer bir gülümseme belirmeye çalıştı ama onu bastırdı, gerçekten umut edemeyecek kadar korkmuştu. War ile bağlantı kurdu ve ona Vivian'ı bulmasını söyledi.

Vivian'ın duygularına ulaşmak için içine doğru uzandı ama onlar gitmişti. Ondan geriye bir fısıltı bile kalmamıştı.

Gözlerini açtığıında, sırtışıyla mücadele etmeyi bıraktı ve annesi nefesini tutarak ağzını kapattı. "Ya başka biriyle evlendi ya da öldü," diye onaylayarak anne ve babasının yüzündeki soruyu cevapladı.

Hangisi olduğu da umurunda değildi.

1y

Roman, anne ve babası yanındayken Maekin'lerin kulübesinin kapısına vurdu ama kimse cevap vermedi. Evin içinde koşturarak çamaşır odasının penceresinden içeri girdi ve her odayı aradı.

Vivian'ın yatak odasına girdiğinde durdu. Her zamanki gibi düzenliydi ama masasını ya da silah rafını hiçbir şey süslemiyordu. Hızla hareket ederek çekmecelerini açtı ve tamamen boş olduklarını gördü. Planı işe yaramıştı; sevgilisiyle evlenmişti.

Roman boş evden çıktı ve verandada anne babasıyla buluştu. "Burada kimse yok ve Vivian'ın odası bomboş. Sandıklarını çoktan saraya teslim etti mi?"

"Emin değilim," diye yanıtladı babası, "ama onu bulmamız gerek. Kız kardeşini kontrol etmesi için birini göndereceğim."

"Violet'i kontrol *edeceğim*." Roman rotayı ahırlara doğru çevirdi. Göğsünü ovuşturdu. Yıllarca Vivian'ın hoş karşılanmayan duygularını arka planda gürültü olarak duymamak garip hissettiriyordu.

"Roman." Babasının ses tonundaki bir şey onu durdurdu. "O kadar mutlu görünmemeye çalış."

Roman babasının yanından geçip şekerçi dükkânındaki bir çocuk gibi sırttan annesine baktı. Ona göz kırptı ve tek kelime etmeden babasına başını salladı. Violet'e olan aşkını inkâr edemediği gibi mutluluğunu da gizleyemiyordu.

Vivian ölmüş ya da evlenmiş olsun, bu bağın artık var olmadığı anlamına gelse de umurunda değildi. Gülümsemekten yanakları acıdı. En son ne zaman Violet'i izlemekle ilgili olmayan bir şey için açıkça gülümsemişti?

Yıllarca. Kayıtsız düşünceleri yüzünden cehennemi hak ettiğini biliyordu ama yapacak bir şey yoktu.

Onunla bir ömür geçirmek için cehennemin en derin halkasına bile katlanırım.

Ahırda, annesi atını seyisten aldı ve binmesine yardım etmeye çalıştığında onu kovdu.

Babası derin bir iç çekerek alnını ovuşturdu. "Konseye haber vereceğim."

Savaş, annesinin loriks *tanıdığı* Tilly'nin yanında eğitim alanının yönünden belirdi. Lorixler büyük yuvarlak gözleri ve açık mavi kürkleri olan küçük maymunlardı. Zararsız görünüyorlardı ama zehirli kesici dişleri ve pençeleri kızdırıldıklarında büyüyordu. Kötücül küçük şeyler.

Violet hâlâ uyku sersemliğiyle tavana bakıyordu. Penceresinden parlayan güneş normalden daha geç uyuduğunu gösteriyordu. Bugün izinli olmanın avantajları. Ön kapının hafifçe çalınmasıyla irkildi ve kalbi deli gibi çarparak yatakta doğruldu.

Kendini toparlamak için bir an durdu ve derin bir nefes aldı. Babasının yardımıyla Violet en ufak bir seste saklanma ihtiyacıyla başarılı bir şekilde mücadele etmeye başlamıştı. Kendini savunma eğitimleri sırasında babası onun zihnini güçlendirmesi konusunda ısrar etmişti. Kendini zihin hastalıklarından nasıl koruyacağını bilmenin, kendini nasıl koruyacağını bilmek kadar önemli olduğunu iddia ediyordu.

Violet hâlâ zaman zaman yatağının altına saklanıyordu ama bu dürtüsü her geçen gün azalıyordu.

Kapı tekrar çalındı ve perdelerin arasından bakmak için ön odaya süzüldü. Postacı üniforması giymiş bir adam elleri arkasında verandada duruyordu. *Bir postacının bu kadar erken saatte burada ne işi vardı?*

"Günaydın Bayan Violet," diye selamladı kapıyı açtığında. "Bunu size teslim etmem istendi." Üzerinde adı yazılı bir zarf uzattı.

"Teşekkür ederim," dedi kibar bir gülümsemeyle ve neden oraya bırakmadığını merak ederek posta kutusuna baktı. Daha önce hiç posta dağıtıcısı kapısını çalmamıştı.

Onun sessiz sorusunu anlayan adam mektubu işaret etti. "Dün postaneye bir adam geldi ve mektubunun bu sabah doğrudan size ulaştırılması için fazladan ödeme yaptı."

Titus'un özensiz el yazısını tanıdı ve kaşlarını çattı. Mektubu ona kendisi verebilecekken neden dün postayla göndermişti?

Violet ona teşekkür etti ve kapıyı kapattı. Mutfağa gidip bir tencerede su kaynatırken mektup avucunu yaktı ve kalbinin çarpıntısıyla zarfı yırtarak açtı.

Violet,

Bu şimdiye kadar yapmak zorunda kaldığım en zor şeydi ve eğer daha güçlü bir adam olsaydım bunu size şahsen söylerdim.

Bunu söylemeden önce, seni sevdiğimi ve kalbimin bir parçasının her zaman senin olacağını, ancak geri kalanının her zaman başka bir yerde olduğunu bil. Çadırına girdiğim ve yüzünü gördüğüm o gün sessizliğe gömülmüştüm. Tıpkı ona benziyorsun ama kendine has güzel bir şekilde farklısın.

Sizi yemeğe davet ettiğimde aklımda intikam olduğunu itiraf etmekten utanıyorum. Vivian ve çocukluğumuzdan beri birbirimize aşıkız ve prens onu eşi olarak ilan ettiğinde hayatımda hiç böyle bir ihanet ve kalp kırıklığı hissetmemiştim. Neden bizi bir sır olarak saklamak istediğini bana hiç söylemedi ama onu hiçbir şeyden mahrum edemeyecek kadar çok seviyordum.

Seni ilk kez dışarı çıkardığımda beni şaşırttın. Hayat doluydun ve beni düşündüğümünden çok daha fazla güldürdün. Birlikte geçirdiğimiz zaman arttıkça, Vivian'ı incitmenin artık umurumda olmadığını fark ettim. Seni mutlu etmeyi önemsedim ve yavaş yavaş ben de sana aşık oldum.

Ama Vivian hâlâ peşimi bırakmıyordu ve haftalar önce bana gelip onunla kaçmam için yalvardığında, bu doğru geldi. Bizi kendi seçimlerimizin değil, kaderin ayırdığını anlamalısın ve eğer kalsaydım sana haksızlık etmiş olurum.

Kalbini kırdığım için kendimi asla affetmeyeceğim ama sen sana her şeyini verebilecek bir adamı hak ediyorsun ve o adam ben değilim. ~~Keşke sen olsaydın.~~

Sevgilerim

le, Titus

Kağıt Violet'in parmaklarının arasından kayarak eski ahşap zeminde ona katıldı. Ne zaman dizlerinin üzerine çöktüğünü bilmiyordu ama kalbinin parçalarının yere düşerken ciğerlerini delip geçtiği anı tam olarak biliyordu.

İhanet derin bir kesik açmamıştı, onu her yerinden kan ve acı çekerek binlerce küçük çentikle kesmişti.

Dün geceki akşam yemeği midesini boşalttı ve titreme, ağlama ve sorumlu iki kişiye küfretme arasında gidip geldi.

Göğsünde kocaman bir delik oluşurken boğazından boğuk bir hıçkırık koptu.

Daha önce hiç kimseden nefret etmemişti ama o anda kız kardeşinden dünyadaki her şeyden daha çok nefret etti.

"*Violet,*" diye gürledi derin bir ses ön kapısının diğer tarafından. "*Ben Roman, beni içeri al.*"

Violet başını eğdi ve daha çok ağladı. Onu görmezden gelirse, eninde sonunda . Poposunun üzerine düşerek başını arkasındaki dolaba yasladı. Boğuk bir küfrün ardından ayak sesleri verandanın basamaklarına çarptı.

Vivian ona bir not bıraktı mı? O da benim gibi yıkıldı mı?

Violet'in mutfak penceresi kırılarak açıldı ve kırık kalbi düzensiz bir şekilde atarak çılgılık attı. Elleri ve dizleri üzerinde yerde debelenerek kusmuşu kıl payı kaçırdı ve masanın altına saklanmaya çalıştı.

Büyük eller beline dolandı ve kaçışını durdurdu. Kız çırpındı ama eller onu sıcak bir bedene doğru çekti. "Benim prenses," diye mırıldandı Roman ve kız hâlâ kollarındayken yere yerleşti. Onu kucağına alarak sandalyelerden birini hareket ettirdi ve ikisini de masanın altına sokmaya çalıştı ama iri gövdesi sığmadı. Bunun yerine ona sıkıca sarıldı ve fısıltıyla özür diledi.

Kürkü bacağına sürtündü ve başını kaldırdığında bulanık mavi bir lorix'in ona göz kırptığını gördü. Roman'a daha da yaklaştı. Lorixler sevimliydi ama ölümcüllerdi.

"Tilly," dedi Roman sertçe. "Onu korkutuyorsun." Violet'in sırtında yatıştırıcı bir el gezdirdi. "O benim annemin *tanıdığı*." Lorix Roman'ı görmezden geldi ve Violet'e yaklaştı.

Adrenalinin etkisi geçince Violet Roman'ın kucağından inmeye çalıştı ama Roman onu bırakmayı reddetti. "Ne oldu?"

Violet burnunu çekti. "Bilmiyor musun?" Sulu gözlerini onunkilere dikti. "Vivian öldü mü?" diye sordu ihtiyatla.

Sarsılarak geri çekildi. "Ne?"

"Bağ koptu," diye açıkladı. "Ona bir şey olmuş olabileceğini düşündüm."

Vivian'ın öldüğünü sandı ve hiç üzgün görünmüyordu. *Bağ koptu.* Violet'in nefesi kesildi ve yeni bir gözyaşı dalgası onu sardı. Aralarındaki bağ koptuysa, Vivian Titus'la *evlenmiş* demektir.

Ondan nefret ediyorum.

"T-Titus'la kaçtı," diye hıçkırdı Violet. Lorig onun kucağına tırmandı ve Roman'ın kolunun altından geçerek karnına sokuldu.

"O ne?" Roman gürleyerek onun irkilmesine neden oldu. Başka bir adamla evlendiğini öğrenince, öldüğünü düşünmekten daha çok üzölmüş gibiydi.

"Eğer kalkmama izin verirseniz, size göstereceğim." Violet hüngür hüngür başardığı için kendisiyle gurur duyuyordu. Roman isteksizce onu serbest bıraktı ve Titus'un mektubunu yerden aldı. "Dün gece Titus bunu bu sabah bana elden teslim etmesi için postacıya fazladan para ödedi."

Roman kâğıdı ondan kaptı ve dondu kaldı. Mektubu okumadan yere bıraktı ve incelemek için kadının elini tuttu. "Kâğıt seni kesmedi, değil mi? Öyle tutmak istememiştim."

İçinden şaşkın bir kahkaha yükseldi. "Ben iyiyim ama o notu okuduğunda *sen* iyi olmayacaksın." Yeni bir gözyaşı hücumuna karşı kendini zorladı.

Roman atılmış mektubu aldı ve içindekileri taradı, yüzü öfkeyle buruşmuştu. "Bunu sana nasıl yapabildi?" Kâğıdı avucunun içinde buruşturdu, şiddet dalga dalga yayılıyordu. "Sana yaptıkları için onu öldüreceğim."

Violet öne doğru eğildi ve buruşuk kâğıdı aldı. adamın önünde tuttu. "*Bize* yaptıklarını. Vivian'la birlikte gitti."

Roman mektubu itti. "Kız kardeşinin gitmesi umurumda mı sanıyorsun?"

Violet onun yanıtını çalıştı ama başaramadı. "Um, evet?"

Eğer bağınız artık , o zaman *evlendiler*. *Eşiniz* evlendi.

başka biri." Tam da düşünlerinden önce. Ne kaltak ama. "Ve

işlediği suçlar yüzünden kellesini kaybedecek," dedi metanetle.

Yüzü kızardı. "Onu öldüremezsın."

Prens kâğıdı geri aldı ve cebine koymak üzere düzgünce katladı. "Evet, yapabilirim. O ihanet etti, Titus da öyle. Yaptıkları için ölecekler." Violet başını salladı ve adam yüzünün iki yanını kavradı. "Sana yaptıkları *affedilemez*."

Yüzünü adamın ellerinden çekip aldı. "Onlar pislik," diye kabul etti, "ve şu anda onlardan nefret ediyorum, ama ölmelerini de istemiyorum."

Roman'ın ona attığı şefkatli bakış onu şaşkına çevirdi. "Senin için yaşamalarına izin vereceğim ama cezasız kalamazlar."

İsteyebileceği en iyi şey buydu. Violet'in bildiği kadarıyla, kraliyet eşi bağı hiç kopmamıştı ve bunun gelecek için ne anlama geldiğini bilmiyordu. "Teşekkür ederim."

Kapının çalınmasıyla tekrar Roman'ın kollarına atladı. "Sadece annem ve War," diye yatıştırdı ve onu kucağına aldı.

Adam ön odaya doğru yürürken Violet kıpırdandı. "İndirin beni," diye emretti. Adam itaatkâr bir şekilde Violet'in ayaklarını yere indirdi. Elbisesini düzeltip burnunu sildikten sonra aceleyle ön kapıya gidip onu açtı.

Kraliçe Sarah onun yüzüne bir kez baktı ve nefesi kesildi. "Vivian öldü mü?"

Roman'ın göğsü Violet'in sırtına bastırdı. "Hayır. Violet'in erkek arkadaşıyla evlendi."

Kraliçe tekrar nefesini tuttu ve Violet ile Roman'ın arasına baktı. "Nereden biliyorsun?"

Roman elini cebine attı ve Titus'un notunu uzattı. Kraliçe içindekileri gözden geçirdi ve şaşkın bakışlarını onlarınkine dikti. "Ah, tatlım." Violet'i bir anne şefkatiyle sarıp sarmaladı ve onun canını sıktı. "Çok özür dilerim. Öldüreceğiz-"

"Hayır," sözünü kesti Roman ve aralarında sessiz bir konuşma geçti.

Savaş, Violet'in bacağının yan tarafını dürttü ve o da Roman'ın annesini bırakarak yanına çömeldi. Savaş dev kafasıyla Violet'in yüzüne sokuldu ve yüksek sesle mırıldandı.

Kollarıyla Savaş'ın iri boynunu sarmış, ormanda Dominic yüzünden yıkıldığı günü anımsamıştı. War da o günü hatırlıyor muydu? Violet'in içindeki bir baraj yıkıldı ve yüksek sesli hıçkırıklar vücudunu sarstı.

Roman onu War'dan uzaklaştırdı, zahmetsizce kollarına aldı ve odasına götürdü.

Violet ağlayarak uyuduktan sonra Roman onu isteksizce serbest bıraktı ve odadan dışarı çıktı.

"Tatlım, iyi misin?" diye sordu annesi oturma odasına girdiğinde. Ona doğru uzandı ve onu kucakladı. "Onun acı çektiğini görmenin seni incittiğini biliyorum."

Kendini onun kollarından kurtardı ve her iki omzunu da tuttu. "Onları öldürmeme izin vermeyi reddediyor."

Annesinin ağzı . "Neden?"

Roman omuz silkti. "Bilmiyorum ama onu daha fazla üzmeyeceğim."

Violet onları öldürmesini istemeyebilirdi ama bu cezasız kurtulacakları anlamına gelmiyordu. Onları bulması için Ares'i bir keşif görevine gönderecekti.

Annesi sertçe başını salladı. "Eğer benim tatlı kızım bunu istiyorsa."

Kraliçenin Vivian ve Titus'u öldürmesini engellemek büyük bir başarı olacaktı. Masum yüzü Roman'ı bir an bile yanıltmadı. Annesinin kaç kişiyi *ortadan kaldırdığını* merak etti.

"Eğer bulunurlarsa, *bana* getirilmelerini istiyorum," diye ekledi Roman. "Onlarla ben ilgilenirim."

Kraliçe ıslıl ıslıl gülümsedi. "İzleyebildiğim sürece."

Alçak mırıltılar ve kapanan bir kapı Violet'i huzursuz uykusundan uyandırdı. Sabahki olaylar üzerine çöktü ve boş gözlerle uçuşuruma baktı. Vivian ondan hoşlanmıyor olabilirdi ama bu affedilemezdi. Tek yapması gereken Violet'e Titus'un bir zamanlar kendisinin olduğunu söylemekti ve Violet en başından geri adım atacaktı. Bunun yerine, Violet aşık olana kadar beklemiş, sonra da onu ondan koparmıştı.

Titus da masum değildi. Tüm ilişkileri boyunca yalan söylemiş ve Vivian'la gizlice buluşurken onunla vakit geçirip onu sevdiğini söyleyecek kadar küstahlaşmıştı. Göğsündeki acı yanarak kül oldu ve öfkesi tarafından yutuldu.

Ayağa kalktı ve ulaşabildiği en yakın şeyi, çalar saatini kaptı ve bir çılgınlıkla duvara fırlattı. Metal ziller, cam yüzün parçalanmasıyla birlikte yüksek sesle çınladı.

Odasının kapısı çarparak açıldı ve Roman'ın vahşi gözleri ona dikildi, yaralarını inceledi, sonra da odayı taradı. Odanın kapısından

Yerdeki kırık saati ona doğru uzattı ve kaşlarını kaldırdı. "Seni bir fırlatıcı olarak düşünmemiştim."

Çenesini kaldırdı. "Benim hakkımda bilmediğin çok şey var." Yüzündeki sırıtış, "*Hayır, yok*" dercesine onunla alay ediyordu.

Adam odadan geri çekildi ve Violet yatağına geri düştü, War'ın dili elini salyayla kaplayınca sıçradı. "*Ew.*" Ayağa fırladı ve ona ters ters baktı. "Bunu yapmandan nefret ettiğimi biliyorsun." Kanıtı yoktu ama War'ın talep üzerine fazladan salya üretebildiğinden emindi.

Diğer odadan gelen tıkırtılar merakını uyandırdı ve araştırmak için yataktan çıktı. Kraliçe ve lorix'i ortalıkta görünmüyordu ve öğleden sonra güneşi gökyüzünde alçakta duruyordu. *Ne zamandır uyuyordum?*

Mutfağın kapısında durdu ve ağzı açık bir şekilde Roman'ın yarattığı savaş alanına baktı. "Ne halt ediyorsun sen?"

Dört kişilik dikdörtgen masa yan yatmış, düz masa yüzeyi uzak duvara bakıyordu. Duvar dekoru eksikti ve yan duvardaki bir zamanlar fazladan tabaklarla dolu olan raflar artık boştu. Söz konusu kayıp tabaklar, ters çevrilmiş masanın alt tarafında düzgün küçük yığınlar halinde duruyordu.

Roman bir kucak dolusu tabakla döndü ve onları kaldırdı. "Mühimmat alıyorum." Masaya doğru yürüdü ve tabakları diğer tabakların yanına koydu, sonra yanındaki yere vurdu. "Buraya gel."

Tartışamayacak kadar şok olmuş bir halde masanın ayaklarından birini tuttu ve dizlerinin üzerine çöktü. "Aklını mı kaçırdın sen?"

Cevap vermek yerine ona seramik bir çay fincanı uzattı. "Onu fırlatır fırlatmaz masanın arkasına saklan ki kırıklar geri sekip sana isabet etmesin."

Elindeki çay fincanına baktı. "Atmak mı?" Beyni bu saçmalığa yetişmek için çok çalıştı.

"Bunun gibi." Dizlerinin üzerine çöktü, çay fincanını kadının elinden aldı, kolunu geriye doğru eğdi ve kırılabilir nesnenin uçmasına izin verdi. Fincan, tam masanın arkasına eğildiği sırada uzaktaki duvara çarptı.

Violet çocuksu gülümsemesinden etkilenmiş bir halde ona bakakaldı. Masanın üzerinden seramik parçalarının yere saçıldığı yere baktı. "Çay fincanımı kırdın."

Roman başparmağını omzunun üzerinden kızın odasına doğru salladı. "Saatini kırmışsın."

Kalbi kabardı, bu onu şaşırttı çünkü onun da masum küçük çay fincanı gibi paramparça olduğunu düşünüyordu. Elini uzatarak

"Benim sıram." dedi.

Roman kıkırdayarak iki tabak aldı ve birini ona uzattı. "Üçte mi?"

Sırıttı. "Bir. İki. Üç!" Tabaklar havada süzüldü ve Roman, Violet'i masanın güvenli kısmının arkasına çekti. Duvara çarpan tabakların tatmin edici çarpışması, dünyasını patlatmakla tehdit eden öfkenin bir parçasını daha serbest bıraktı.

Göz göze geldiler ve Roman'ın dev eline yerleştirilmiş bir tabak aralarında belirdi. Violet kendi elini uzattı ve kaşlarını oynattı. "Yine mi prens?"

Roman bir kahkaha attı ve kadın onun yıllardır bu kadar rahat güldüğünü görmediğini fark etti. Elbette gülerdi ama bu şekilde değil. Çocukken olduğu gibi gözlerine hiç ulaşmamıştı. Roman'ın artık böyle biri olduğunu düşünmüştü ama onu elinde bir yığın tabakla eski bir masanın arkasına saklanırken izleyince, Vivian'la mutlu olup olmadığını merak etti.

Daha fazla tabakla silahlanan Roman onları saydı ve sonraki bir saat boyunca Violet'in yıllar önce aralarına diktği bariyerin geri kalanını yıktılar.

Roman, Violet'in devasa mutfak masasını sanki hiçbir ağırlığı yokmuş gibi kaldırdı ve ters çevirdi.

Ön kapıda bir tıkırtı duyuldu. Violet'i ürkütmemek için varlıklarını tüm dünyaya duyurmak sürdürülebilir değildi, bu yüzden arkadaşları ve ailesi kendi gizli kapı vuruşlarını yarattı. Roman'ın henüz bir tane yoktu, Slayton içeri dalmadan birkaç saniye önce Roman'ın kaşlarını çatarak kapıya bakması ona bu gerçeği hatırlattı.

Onu kucaklamak için kollarını ardına kadar açtı ama Violet'in başının üstünden kocaman bir el fırladı ve Slayton'ın alnına inerek onu geri itti. "Ona dokunursan seni öldürürüm," diye uyardı Roman.

Violet başını arkaya eğdi ve kaşlarını çatı. "Neyin var senin?" Onun kolunu itti ve Roman'ın homurdanmalarına aldırmadan Slayton'a sarıldı.

Slayton, "Titus'u görürsem ağzını burnunu dağıtırım," diye yemin etti.

"Biliyordum.

onda bir gariplik vardı."

Marissa, Slayton'ın arkasından Violet'in kapısından içeri girdi, geniş kalçaları sallanıyordu. Roman'ın yanına gitmeden önce Violet'e dünyanın en garip sarılışını yaptı ve yatıştırıcı elini kolunda gezdirdi. "Duyar duymaz geldim."

Oh, Tanrım. Haber herkese ulaşmış mıydı? Violet, Marissa'ya gitmesini emretmemek için elinden geleni yaptı. Şu anda görmek istediği onca insan arasında Marissa listenin en sonunda yer alıyordu.

"İkinize kim söyledi?" Roman bir bekçi köpeği gibi havladı.

Marissa irkildi ve geri adım attı. "Kasabadaki herkes biliyor."

Slayton, Violet'i öfkeli Roman'dan uzaklaştırmak için ona uzandı ama prens havada bileğini yakaladı. "Ona dokunmayı kes," diye bağırdı.

Violet ellerini ikisinin arasında havaya kaldırdı. "Herkes sakinleşecek mi?" "Ah, tatlım," diye feryat etti Violet'in annesi kapı aralığından, aceleyle içeri girerek

bir etek kasırgası. Marissa ve Slayton geri çekilerek Meri'nin Violet'i kucaklamasına izin verdiler. Violet sarılmayı severdi ama bir kişiye daha sarılmak zorunda kalırsa kendini okyanusa atabilir ve deniz canlılarının onu ele geçirmesine izin verebilirdi.

Violet'in babası Edgar içeri girdi ve onu kollarının arasına aldı. Daha fazla acıma kucaklaması. "Her şey yoluna girecek maymuncuk," diye mırıldandı saçlarına doğru. Bu çocukluk sevgisi neredeyse onu tekrar ağlatacaktı ama daha önce bir damla daha gözyaşı dökmemeye yemin etmişti. Başının üstünü öptü ve Roman'a hitap etti. "Vivian'ı bulmak ve onu sana geri getirmek için elimizden gelen her şeyi yapacağız."

Violet'in babası ona tokat atmış olsaydı, daha az acırdı. "Onu babasına geri götürmek mi?"

"Onu geri istemiyorum." Roman, sanki onu korumak babasının sözlerinin etkisini hafifletecekmiş gibi Violet'in önüne doğru hafifçe bir adım attı. "Vivian'la asla evlenmeyecektim ve o başka biriyle evlenip aramızdaki bağı kopardığı için bana bir iyilik yapmış oldu."

Odadaki herkesin nefesi kesildi ve tüm gözler prene çevrildi. "Bağ koptu mu?" Violet'in annesi sordu, sesi ancak fısıltı halindeydi. "Öyle bir şey olamaz. Notunda evlenmekle ilgili hiçbir şey yazmıyordu."

Violet, Roman'ın etrafından dolanmaya çalıştı ama o kendini tuttu, bu yüzden kaşlarını çatarak hareket edene kadar yan tarafını çimdikledi. "Ne notu?" diye sordu ailesine.

Babası yüzünü buruşturdu. "Kız kardeşin Titus'la birlikte ayrılacaklarına dair bir not bırakmış ama biz onun Titus'la evlenecek kadar aptal olduğunu düşünmedik."

erkek. Eğer eş bağı koparsa-"

"Başka biriyle evleniyorum," diye sözünü tamamladı Roman ve Edgar'a dönmeden önce bakışlarını Violet'e çevirdi.

"Bağları tanrıların yaptığını sanıyordum," diye düşündü Violet.

"Kan bağını güçlü tutmak , beni evlendiğim kişiye bağlayacaklar." Sözleri kesindi, sanki söyleyince öyle olacakmış gibi.

"Bunu bilemezsin," diye karşı çıktı Violet'in babası. "Vivian aramızdaki bağı koparmış olabilir ama o hâlâ tanrıların seçtiği kişi. Eğer ikiniz evlenirseniz, eminim-"

"Hayır," diye sertçe sözünü kesti Roman. "Vivian ve Titus ihanet ettiler. Bana dizlerinin üzerinde sürünerek gelse bile onunla evlenmezdim, kraliyet soyu lanetlensin."

Violet'in annesi inledi. "Onları öldürmek mi istiyorsun?"

"Violet'e yaptıklarından dolayı kafalarını bedenlerinden ayırmamamın tek nedeni Violet'in bunu yapmamamı istemesi."

Edgar'ın kaşlarının arasında derin bir çizgi oluştu ve Meri'yle dolu dolu baktılar.

Prensin açıklaması Violet'in başını döndürdü. Konuşurkenki inancı kollarından aşağı tüylerini diken diken ediyordu. Neden bu kadar önemsiyordu? Aynı şeyi ona da yapmışlardı ama o sadece ona odaklanmıştı.

Oda gergin bir sessizlikle doldu. Kimse Roman'ın açıklamasından ne anlam çıkaracağını bilmiyordu ve hakkını yemeyelim, sanki onlara yeni bir attan bahsetmiş gibi rahat görünüyordu.

Violet'in annesi başını salladı. "Anlıyoruz ve merhametiniz için teşekkür ederiz."

Esprili bir şekilde güldü. "Beni nazik bir adam sanma. Teşekkür etmeniz gereken ben değilim."

Marissa ve Slayton sessiz kaldılar, konuşmaları izliyorlardı, Slayton spekülatif bir bakışla, Marissa ise... öfkeyle? Kızması gereken şey neydi?

Roman Violet'e döndü ve hafifçe eğildi. "Sizi yalnız bırakalım ama daha sonra sizi kontrol etmek için geri geleceğim."

"Tamam," diye kabul etti Violet. "Teşekkür ."

Roman vedalaştı ve Slayton ile Marissa'ya kendisini takip etmelerini işaret etti. Slayton Violet'e son bir kez sarıldı ama Marissa arkasına bakmadan gitti.

Violet'in babası onu bir kez daha kucakladı. "Lütfen Vivian için duyduğumuz endişenin onun sana yaptıklarını mazur gördüğümüz anlamına geldiğini düşünme, maymuncuk. Ona kızım demekten utanıyorum ama o bizim kızımız ve isteyeceğimiz son şey bencilce bir hata yüzünden öldüğünü görmektir."

Violet anlayışını göstermek için onun göğsüne yaslandı. Vivian ya da Titus'la bir daha konuşmak gibi bir planı yoktu ama onların ölümünü izlemeye de gönlü el vermiyordu.

ON ÜÇ YAŞINDA

Violet bu geceki gösteriyi izlemek için sabırsızlanarak kaldırımından aşağıya, eğlence evine doğru koştu. En sevdiği sanatçılardan ikisi sahnede olacaktı ve bunu kaçırmak istemiyordu.

Roman, konseyle görüştüktan sonra onunla orada buluşacağını söyledi. Vivian'ın eş bağını kopardığı haberi hızla yayılmış ve krallık vatandaşları arasındaki korku ve huzursuzluk tüm zamanların en yüksek seviyesine ulaşmıştı. Şahsen Violet bu gerekçenin tuhaf olduğunu düşünüyordu.

Peki ya bir kraliyet mensubu tam gücüyle bütün bir krallığı büyüleyebiliyorsa? Bu seviyede bir korumayı gerektirecek kadar büyük çaplı bir saldırı hiç olmamıştı. Savaş gibi bir dev olmadıklarını varsayarsak, sanırım *familiarlar* fark edilmeden casusluk yapabildikleri için kullanışlıydı. Büyük bir tigonun Çöl Krallığı'nda istihbarat için dolaştığını düşünün.

Tanrıların binlerce yıl önce muhtemelen iyi bir nedeni vardı -belki de ilk yerleşimlerde çok fazla huzursuzluk vardı- ama şimdi aptalca geliyordu. Ne yazık ki kralcılar, kraliyet mensuplarının damarlarında tanrıların kanının dolaştığına ve tanrısal kanlarını lekelemeye cüret ederlerse tanrıların dünyaya cehennem ateşi yağdıracağına inanıyorlardı.

Violet'e sorarsanız hepsi saçmalıktı ama onun ne düşündüğü önemli değildi. Tropik Krallık'a korku yayacak kadar çoktular.

Daha önce hiç görmediği bir adam önüne çıktı. "Violet?"

Kısa bir süre durdu, neredeyse ona çarpıyordu. Adam onun yirmi üç yaşından yaklaşık on yaş büyük görünüyordu, soluk tenliydi ve kahverengi, geniş kenarlı şapkasının altından görünen açık kahverengi saçları vardı. "Evet?"

Şapkasını çıkardı ve bir elini saçlarında gezdirdi. "Sizi rahatsız etmek istememiştim." Elini caddenin karşısına doğru salladı. "Sizi yürürken gördüm ve sadece kendimi tanıtmak istedim. Paul." Paul elini uzattı.

Violet kendini garip hissederek elini sıktı. "Tanıştığımıza memnun oldum Paul."

"Bak, ben de senin yaşadıklarını yaşadım," diye söze başladı, kelimeleri aceleyle çıkıyordu. Kadın gerildi. *Bununla tekrar başa çıkamam.* Paul şapkasını yerine koyarak, "Karım en iyi arkadaşım ile bir ilişki yaşadı ve beni ve iki çocuğumu terk etti," diye devam etti. "Eğer konuşacak ya da bir şeyler içecek birine ihtiyacın olursa, iyi bir dinleyiciyimdir."

Violet bunun, kız kardeşi Titus'la kaçtığından beri karşılaştığı en garip şey olduğunu söylemek isterdi ama bu yalan olur. İnsanlar onu sık sık durduruyor, Vivian'la karıştırıp karıştırmadıklarına bağlı olarak ona acıma, cesaretlendirme ya da iğneleyici sözler söylüyorlardı. En kötüsü ikincisiydi. Boynuna bir tabela asmayı düşündü: "VIOLET. VIVIAN DEĞİL."

"Teşekkür ederim Paul, çok nazıksın." Gittiği yöne doğru başını salladı. "Özür dilerim ama gitmem gerekiyor. Biriyle buluşacağım."

Onun cevabını beklemeden aceleyle uzaklaştı. Öğrendiği bir şey daha vardı: Kibarlık olsun diye bir sohbeti sürdürmeye çalıştığında ya hiç bitmiyor ya da *tuhaflaşıyordu*. Bunu öğrenmek için kalmayı tercih etmezdi.

Paul'ün arkasından bağırıldığını duydu, ardından büyük bir çatırtı geldi. Bir an için dikkati dağılmıştı, ayağı gevşek bir kaldırım taşına takıldı ve yere yuvarlandı. Yüzü sert zemine çarpmadan saniyeler önce bir şey onu havada yakaladı.

"Tanrım, prenses, bana kalp krizi geçirtmeye mi çalışıyorsun?" Roman onu tekrar ayağa kaldırırken mırıldandı ve bükülmüş etekleriyle uğraşmaya başladı.

"Kes şunu, seni anaç tavuk," diye azarladı ve eteğini adamın elinden çekti. "Ve beni kurtardığın için teşekkür ederim. Taşlardan biri gevşemiş ve parmağımı kaptırdım."

Dizlerinin üzerine çöktü, çoktan ayaklarına uzanmıştı. "Bir bakayım." Ayağını elbisesinin altına sokarak onu başından savdı. "Ayak parmağım iyi."

İri cüssesi nedeniyle yüzü göğsüyle aynı hizada olan Paul, yerdeki yerinden ona baktı ve Titus'un paramparça ettiğini düşündüğü kalbinde küçük bir kıvılcım alevlendi. Roman'ın omzunun üzerinden gelen bir hareket ilgisini çekti ve yüzü kanlar içinde yerde inleyen Paul'e bakakaldı.

"Aman Tanrım," diye ona doğru yürümeye başladı ama Roman onu durdurdu. "Hâlâ hayatta."

Arkadaşını tersledi. "Umarım öyledir. Ona ne yaptın?"

"Yapmak zorunda olduğum şey," diye cevap verdi Roman, gözlerini ondan kaçırmayı reddederek. "Seni bir daha rahatsız etmeyecek."

"Benimle konuştuğu için etrafta dolaşıp insanların suratını dağıtamazsın," diye ısrar etti, adamın bariz kıskançlığı karşısında gizliden gizliye heyecanlanmıştı. *Neyim var benim böyle?*

Kaşları kalktı. "Evet, ."

"Roman," diye seslendi Marissa'nın sokağın karşısından, Violet çılgık atmak istedi. Kadın her yerde karşısına çıkıyordu ve bu onu çıldırtıyordu.

Violet'in hoşuna gitse de Roman sinirlenmiş görünüyordu. "Lütfen onu bizimle gelmesi için davet etme," diye fısıldadı kendi kendine, ama yeterince alçak sesle değil çünkü Roman'ın iri eli çenesini buldu ve onu ateşli bir bakışla kısırdı.

"Kimsenin eğlence evindeki zamanımıza tecavüz etmesine asla izin vermem," diye itiraf etti. *Asla.*"

Yıllar boyunca, bu konuda hiç yüksek sesle konuşmamış olsalar bile, eğlence evi onların olayı olmuştu. Violet onu iki ya da üç kez orada gördükten sonra, onun da orada olacağını umarak her hafta aynı gün, aynı saatte gitmeye başladı. O zamanlar bunun romantik bir yanı yoktu ama tanıdığı ve saygı duyduğu birinin kendisiyle aynı *özel ilgi alanlarına* sahip olduğunu bilmek güzeldi.

Son zamanlarda *daha fazlası* gibi geliyordu. Tekrar biriyle çıkmaya hazır değildi ve hazır olsa bile Violet, Roman'ı neyin beklediğini bilmiyordu. Tanrılar ona yeni bir eş verecek miydi? Seçme şansı olacak mıydı? *Beni mi seçecekti?*

Aşırı koruyuculuğu dışında, onu istediğine dair hiçbir belirti vermedi. Bu sadece bir arkadaşını korumak istemesi olabilirdi. *Az önce kıskanmıştı*, diye hatırlattı küçük bir ses ona. Ama Vivian hakkında konuşmayı reddetti, nerede olduğu ya da ne yaptığı umurunda olmadığını söyledi, ama Violet onun acısını gizleyip gizlemediğini merak etti.

"Her yerde seni arıyordum," dedi Marissa sokağın kendi taraflarında onlara katıldığında.

Roman gerildi. "Neden?"

Marissa, Roman'ın sert ses tonu karşısında incinmiş görünüyordu. "Bu gece tiyatrodaki en sevdiğin oyun için bilet aldım. Açılış gecesi ve gidebileceğimizi düşündüm."

Roman yumuşadı ve Violet şaşkınlığını gizledi. *Roman'ın favori bir oyunu mu vardı?* Neden bunu bilmiyordu? Violet her ne kadar Marissa'dan hoşlanmasa da, Roman'ın çok az hoşlandığı bir şeyi görmesini engellemek istemiyordu.

"Onun yerine oraya gidebiliriz," diye teklif etti Violet. "Vardığımızda bir bilet alabilirim."

Marissa özür dileyerek, "Hepsi satıldı," dedi. "Seninle birlikte olacağımı bilseydim üç tane alırdım."

Roman ceplerinden birini karıştırdı ve birkaç bozuk para çıkardı. "Biletleri karşılamak için. Teklifiniz için teşekkür ederim ama Violet ve benim planlarımız var."

Violet gülümsemesini gizlemek için arkalarındaki vitrinle ilgileniyormuş gibi yaptı. Bir kez olsun seçilmiş olmak güzeldi.

"Marissa'yı kıskanıyor musun prenses?" Roman, eğlence evinde yan yana oturduktan sonra Violet'in kulağına mırıldandı.

Roman, kadının boynuna yayılan ürpertiye fark etti. Narin teni ağzına almak için neler vermezdi ki, tenindeki küçük şişlikleri ne kadar tutabileceğini görmek için.

"Ben kıskanç değilim."

Roman sırttı, ağzı hâlâ kızın kulağının yanındaydı. "Yalancı. Onu geri çevirdiğimde küçük sevimli gülümsemeni fark etmediğimi mi sandın?"

Narin bir omuz kaldırdı. "Arkadaşınız hakkında kötü konuşmayacağım."

İlginç. "Birini kıskanmak hakaret etmek anlamına gelmez. Marissa'yı sevmiyor?" Müstakbel karısını üzdüyse bu kadınla bir daha asla konuşmazdı.

Violet ona el sallamadan önce durakladı. "O iyi. Sadece planlarımızı iptal etmek istemedim."

Roman, kadının doğru söyleyip söylemediğini görmesini engelleyen loş ışığa lanet okudu. Aralarında çok az sır vardı. Neden şimdi yalan söylesin ki? "Hiçbir şeyin beni o güzel küçük kalçalarını birbirine sürtmeyi izlemekten alıkoymasına izin vermem." Onu kaçırtmamak için geri çekilmeliydi ama kıskançlığı onu çileden çıkarmıştı. "Söylesene prenses, kayganlar mı?"

Violet'in nefes alış veriş hızlandı ve oturduğu yerde kendini ayarladı. "Eğlence evini tartışmamamız gerekiyor." Gırtlaktan gelen sesi

Doğrudan sikine.

Tek istediği elini onun kalçasında gezdirmek ve kendi gözleriyle görmektir. Ona izin verecek miydi? Çok mu ? Titus'un yaptıklarından sonra onu hâlâ seviyor muydu?

Eğildi ve usulca onun boynunu öptü. "Bir gün fikrini değiştireceğim ve aklından geçen her kirli düşünceyi duyacağım."

En yakınında tuttuğu eli seğirdi ve tekrar kıpırdandı, "Bir gün" diye mırıldandı.

İki gün sonra Violet işe gitmek için aceleyle verandasının merdivenlerinden indi. "Geç kalınacak onca gün varken," diye mırıldandı kendi kendine. Uyuyakalmıştı ve özel bir gelinlik isteyen yeni bir müşteriyle buluşmaya geç kalmıştı.

Posta kutusunun üzerinde parlak mor çiçeklerle dolu özensiz bir çiçek tacı asılıydı. Sırıttı, küçük komşusundan gelen hediye moralini düzeltmişti. Son iki yıldır ona rastgele çiçek taçları bırakıyordu. Onu annesiyle gelirken ya da giderken gördüğünde el sallıyor ve güzel taç için teşekkür ediyordu. Çocuk her zaman başını sallıyor ve kırmızı lekeli yanaklarla aceleyle oradan ayrılırdı.

Kutusundan çıkardıktan sonra başına yerleştirdi ve merdivenlerden aşağı atladı ama inleyerek aniden durdu. Sokaklarda arnavut kaldırımlarını yırtan çok sayıda işçi sıralanmıştı. Her iki tarafta da dar bir yürüyüş yolu vardı ve kasabaya yaklaştıkça daha fazla insan gidecekleri yere ulaşmak için küçük alana sıkışmaya çalışıyordu.

Kahretsin. Giysi dükkânında çalıştığı günlerde yaya trafiğini hesaba katmak için daha erken kalkması gerekecekti. Umarım inşaat uzun sürmez.

Sadece uzun sürdü çünkü kraliyet her bir kaldırım ve sokağın yeniden inşa edilmesini emretmişti.

Saltu'nun dışındaki küçük bir köy olan Gruene'nin arnavut kaldırımında yürürken Roman'ın eli Violet'in sırtındaydı. Her ikisi de kapüşonları yukarı çekilmiş hafif pelerinler giyyordu. Tropik Krallık'ta hava yıl boyunca aynı kalıyordu; gündüzleri sıcak, geceleri ise kalın orman örtüsünün altında biraz daha serin oluyordu.

Saltu'da bazen şu ya da bu nedenle festivaller düzenlenirdi ama bunlar Gruene ile kıyaslanamazdı. Fae'ler küçük köyün yaz gündönümü festivaline katılmak için her yerden gelirlerdi. Bazen insanlar da gelirdi.

Violet Saltu'nun dışına pek çıkmazdı ama Gruene'de her yaz gündönümünde ünlü bir el sanatları fuarı düzenlenirdi. Şehir merkezinden geçen ana caddede tüccar arabaları sıralanır, insanlar dans ederken canlı bir müzik grubu müzik çalar ve sokak fenerleri geceyi aydınlatacak kadar parlak yanardı.

Violet bayılmıştı. Slayton'la sadece bir kez daha gitmişti ve Violet bu yıl tekrar gideceğini açıkladığında Roman ona eşlik etmek için ısrar etmişti.

Violet sahnenin önünde dönüp duran dansçıların yanından geçerken her adımında zıplıyordu. "Benimle dans et," diye yalvardı, bu ihtimal karşısında kusacakmış gibi görünen prence. "Lütfen?"

Dansçıları inceledi ve ona döndü. "Ben sadece balo salonu dansını biliyorum."

Köylüler ve dünyanın dört bir yanından gelen ziyaretçiler birbirlerinin etrafında döndüler, bir diğerrinin kolunun altında döndüler, birbirlerine sarıldılar ve akla gelebilecek her türlü dans hareketini yaptılar.

"Kimse adımları bilmiyor," diye ısrar etti. "Slayton ve ben birden fazla kişiyle dans ettik ve her seferinde farklı bir şey yaptık. Biz sadece

doğru hissettim. *Lütfen*. Eğlenceli olacak."

"Başka erkeklerle mi dans ettin?" diye sordu alçak bir sesle, görüş alanındaki her erkeğe ters ters bakarak.

Onu yakaladım. "Ettim ve çok eğleneliydi. Dans etmek istemiyorsan sorun değil, eminim başka bir partner bulabilirim."

Başını o kadar hızlı çevirdi ki, boynunun acıyıp acımadığını merak etti. "Tehlikeli bir oyun oynuyorsun prenses."

Violet muzipçe sırttı ve kalabalığı inceliyormuş gibi yaptı. "Sadece kadınsız bir erkek bulmam gerekiyor. Bakalım..."

Dünya tersine döndü ve Roman onu omzunun üzerinden diğer dansçılara doğru taşıırken çığlık attı. "Bu adamın partneri yok," diye alay etti, yan tarafta duran bir beyefendiyi kastederek. "Bir iyilik yapıp beni yere indirirsen, ondan da-ow yapmasını isteyebilirim!"

Roman onun kıcına sert bir tokat attı. "İyi bir kız ol ve başka erkekleri öldürtmeye çalışmayı bırak."

Onu dans alanının ortasına koydu ve beceriksizce durdu. Violet o kadar geniş sırttı ki yanakları acıdı. Roman elini uzattı ve Violet elini tuttuğunda göz kırpıp çekiştirdi, sonra da kolunu Violet'in etrafına dolayarak ona doğru dönmesini sağladı. "Beni bir maymun gibi eğitmekten hoşlanıyor musun?"

Violet döndü ve gülerek başını geriye attı. "Hep bir evcil hayvanım olsun istemiştım," diye şaka yaptı ve elini omzuna koymak için ona doğru bir adım attı.

"Sende Savaş var." Onları dansçıların etrafında döndürdü ve güldürdü.

"Ona evcil hayvan dediğini söyleyeceğim." Cık cık etti. "Bunun için seni ısıracağına bahse girerim."

Dünya her dönüşte onun etrafında bulanıklaşıyordu. Roman'ın göğsüne tekrar çarptıktan sonra kulağına doğru eğildi ve "Beni ısırmasını istediğim tek kişi sensin" diye fısıldadı.

Derisinin altında ateş yanıyordu ve adamın kıkırdamasının ipeksi sesi, zevk evinin yapabileceğinden çok daha fazlasını yaptı. Ona nazlı nazlı baktı. "Bir gün, prens."

Tropik Krallığın müstakbel kralı, Violet'ın hiç görmediği kadar mutlu görünüyordu; etrafta dans ediyor ve dünyayı umursamadan gülüyorlardı. Hayatlarının geri kalanı boyunca her yıl geri gelmelerini sağlamak için zihnine bir not düştü.

"Susadım," diye nefes nefese kaldı ve ağzına vurdu.

Roman düşen kapüşonlarını yeniden taktı ve onu kalabalığın arasından geçirerek bir içecek standına doğru götürdü. Uzakta bir şey dikkatini çekti ve eğildi. "Sen burada bekle, ben hemen döneceğim."

"Ne istiyorsun?" diye sordu. "Sen dönmeden önce sipariş verebilirim diye."

"Koyu bir bira." Adam kızın başının tepesine bir öpücük kondurdu ve kız aptal aptal arkasından bakarken kalabalığın arasında kayboldu.

Kendini silkeleyen Violet, sırada oyalanmak için etrafındaki farklı arabaları inceledi. İçeceklerin yanında bir mücevher arabası gördüğünde gözleri parladı. Buradan bile parçaların güzel olduğunu söyleyebilirdi.

Violet mücevher arabasına baktı. *Sırasız* mücevher arabası. Bir göz atmak için oraya uğramak çok uzun sürmezdi ve Roman dönmeden bu sıraya geri dönebilirdi.

Bir karara vararak sıranın dışına çıktı ve mücevher tüccarına yaklaştı. "Merhaba," diyerek arabanın arkasındaki kadını gülümseyerek selamladı. Kadın başını kaldırıp baktı ama kendi gülümsemesi düştü ve gözleri büyüdü. *Tuhaf*. "Deniz kabuklu bilezikleriniz var mı?"

Kadının ağzı alaycı bir ifadeye büründü ve sesi yükseldi. "Sen osun."

Violet gözlerini dikmiş, düşmanlık karşısında şaşkına dönmüştü. "Özür dilerim, tanışıyor muyuz?"

Arabanın arkasında iki adamla birlikte duran bir adam onlara doğru baktı. "Her şey yolunda mı Maye?"

Etrafındakiler konuşmaya başladı ve üç adam Violet'e odaklandı. O zaman farkına vardı. *Oh, kahretsin*. "Hayır," diye açıklamaya çalıştı kadına, başını sallayarak. "Ben Vivian değilim, onun ikiz kardeşiyim."

Maye adamlara döndü. "Bu prensin eşi."

Adamlar, biri başını sallayana kadar onu incelediler. "Bu o." Violet'e doğru ilerledi. Violet geri çekildi ve omzunun üzerinden Roman'ı kontrol etti. İşte o zaman yaklaşan adamın ön kolundaki serafim dövmesini fark etti.

Dini fanatikler, tanrıların seraphim adı verilen ve yüzlerini, sırtlarını ve bacaklarını kaplayan üç çift kanada sahip bir tür melek olduğuna inanıyordu. Saltu sokaklarında birkaç kralcının, kız kardeşinin günahları hakkında herkesin duyması için bağırıldığını duymuştu. Vivian'ın kutsal eş bağını bozduğu için şeytanla eşdeğer olduğuna inanıyorlardı.

Bunun sonu iyi bitmez.

Violet kaçmak için döndü ama biri onu saçlarından tutup geri çekti. Acı ve korkudan çığlık attı. Ayakları altından çıktı ve vücudu yere çarparak nefesini kesti. Kadın adamlara, "Ben generali bulacağım," dedi.

Babasının sözleri aklına geldi. *Onlara asla arkayı verme.* Ayağa kalktı ve yüzünü adama döndü.

Adam tekrar üzerine geldi ve kız sinmiş gibi yaptı. Adam yeterince yaklaştığında, kalçasını kavradı ve avucunun topuğuyla diz kapağına olabildiğince sert vurdu.

Acı koluna yayıldı ve adam çığlık atıp tökezleyerek geri çekildi. "İblis!"

"Dur!" diye bağırdı kalabalıktan bir kadın. Violet onun ileri doğru koşmaya çalıştığını gördü. "Doğruyu söylüyor!"

Başka bir adam kadını belinden yakaladı ve geri çekti. "Sessiz ol, Bea." Kadın, Violet'in söylediklerinin doğru olduğu konusunda ısrar ederek adama karşı koydu ama adamlar onu dinlemedi.

Adamlardan biri dikkatini dağıtırken Violet'in saçını yakaladı ve Violet adamın kolunu pençeledi. Adam onu sürüklemeye başladı ve vücudu çakıllı taşa sürtünürken Violet haykırdı.

Saçındaki tutuş serbest kaldı ve başı yere çarptı. Etrafındaki insanlar çığlık atıp geri çekildi ve arkasındaki adamdan yüksek bir gümbürtü ve ardından bir homurtu duyuldu. Roman'ın yanına koştuğunu görmek için kendini zamanında yukarı itti. "İyi misin, bebeğim?" Onu kollarının arasına aldı ve ellerini saçlarında gezdirdi.

Diğer adamlardan biri, aptalın teki, Roman'a arkadan saldırdı. Prensın yüzündeki delirmiş ifade, kraliyet fae'si olsun ya da olmasın, en vahşi adamların bile saklanmak için kaçışmasına neden olmalıydı.

Violet'i arkasına iterek döndü ve adamın kafasını yakaladı, sonra da yarısını koparacak kadar kuvvetle bükte. Violet kalabalığın daha fazla çığlık attığını, çocukların ağladığını ve birinin kustuğunu duydu.

Son adam kaçmaya çalıştı ve Roman kendi kapüşonunu yırtarak indirdi. "YETER!" diye gürleyerek kalabalığı susturdu. "Tacın emriyle onu yakalayın."

Yüzünü görebilecek kadar yakın olan insanlar soluk soluğa kaldı ve kalabalığın içinde mırıltılar uçuştı. İki adam kaçan saldırganı yakaladı ve Roman'a doğru sürükledi.

Roman onu adamların elinden çekip aldı ve yere fırlattı. Seyirciler kaçmaya çalıştı ama prens buna izin vermedi.

"Ben Roman Covington, prensiniz ve gelecekteki kralınızım," diye kalabalığa seslendi. "Geri çekilmeyi bırakın yoksa sonunuz gelecek." Herkes dondu kaldı. Bazıları etkileyici bir şekilde uzaklaşmayı başardı ama onun gazabından kaçacak kadar değil. "Benim olana dokunmaya cüret eden herkesin başına bu gelir."

Roman ayağını üçüncü adamın başının üzerine kaldırdı.

Hayır. Violet, Roman'ın adını haykırdı ve onun yanına koştu.

Ona doğru uzandı ve yüzünün iki yanından tuttu. "Özür dilerim prenses." Sesi öfkeyle titriyordu. "Her birine bunu ödeteceğim." Kan sıçramaları yüzünü ve vücudunu kaplamış, tertemiz beyaz gömleğini mahvetmişti. İntikam meleği gibi görünüyordu.

"Burada çocuklar var," diyerek onu ikna etmeye çalıştı. "Durmak zorundasın."

Çenesi titriyordu. İki adam Maye'i öne doğru sürükledi ve Roman kalabalığın karşısına dikildi. "On dokuz yaşın altındaki tüm çocukların çıkarılmasını istiyorum. Bir ebeveyn ya da vasi onları evlerine götürebilir."

Ebeveynler küçük çocukları kucaklarına aldılar ve daha büyük çocukları uzaklaştırdılar. Roman kalabalığı izledi ve onlar gittikten sonra yerde yatan adama dönüp çömeldi. "Kafanı çakıl taşlarına vurmamamın tek nedeni saldırdığın *nazik* ve *cömert* kadın." Ayağa kalktı ve birine parmaklarını şıklattı. "Bana bir kılıç ya da kasap bıçağı getir."

Yerdeki adam çılgılık atmaya başladı ve sürünerek kaçmaya çalıştı ama Roman çizmesini adamın göğsüne indirdi. "Bugün ölmeyeceksin ama bedelini ödeyeceksin."

Bir adam aceleyle Roman'ın yanına gitti ve ona büyük bir et satırı uzattı.

"Roman," diye fısıldadı Violet, en azından öyle düşünüyordu. Söyledi mi? Hiç yüksek sesle?

Roman onun yanına gitti ve alnından öptü. "Arkanı dön ve ben sana durmanı söyleyene kadar kulaklarını kapat."

İtiraz etmeden arkasını döndü ve ellerini kulaklarına götürdü ama Roman kendi adaletini uygularken Cennet'teki hiçbir şey adamın çılgınlıklarını bastıramazdı.

Violet'in parmaklarından boğuk protestolar süzüldü ve daha iyi duyabilmek için parmaklarını araladı. "Ona dokundun mu?" Roman birinden bunu talep etti.

"Hayır, Majesteleri," diye yemin etti mücevher satıcısı Maye. "Onlara sadece sizi ve tanrıları terk eden eşiniz olduğunu söyledim."

Bir süre sessizlik oldu. "Bağı koparan o değil; Vivian'ın *ikiz kardeşi*," diye kükredi.

"Bilmiyordum, Majesteleri, yemin ederim!"

Onları durdurmaya çalışan *Bea* adlı kadın öne çıkarak, "Yalan söylüyor," dedi. Onu geride tutan adam bir eliyle ağzını kapatmaya çalıştı.

Roman kadının yanına gitti ve adamın elini elinden çekip aldı. *Bea*'ya daha yumuşak ama korkutucu bir ses tonuyla, "Konuş," diye emretti.

"Violet onlara söyledi, Majesteleri," dedi *Bea*. "Ben *Salu*'da büyüdüm. Violet benden birkaç okul yılı gerideydi." Violet'in arkasında yerde sızlanmaya devam eden adama ters ters baktı. Violet, kesinlikle tüyler ürpertici bir sahneden kaçmadığı için onu kıskandı. "Onlara doğruyu söylediğini anlatmaya çalıştım ama dinlemediler."

Violet anılarını karıştırdı ama yine de kadını bulamadı.

Roman hıçkırarak ağlayan mücevher tüccarına doğru döndü. Ona doğru yürürken adımları yavaş ve ölçülüydü. Violet gözleriyle onu takip etti, ondan yayılan güç karşısında büyülenmişti. "Sana anlatmaya çalıştı ama sen yine de yalanlar söyledin."

Maye hıçkırıkları arasında tekrar tekrar özür diledi. Violet, Roman ve Maye ile yüzleşmek için arkasını döndü. Yapmak üzere olduğu şey her neyse, onu durduramayacağını biliyordu ve ne kadar hastalıklı ve çarpık olsa da bunu yapmak istemiyordu.

Roman eğilerek elindeki kanlı satırı yere attı. Violet yerdeki adama baktı ve birkaç metre ötede yatan ellerini görünce çığlık atmamaya çalıştı.

Roman botundan bir hançer çıkardı. "Özür dilemekle yaptıklarını geri alamazsın." Hançerini Violet'e doğrulttu. "O güzel kadına ne yaptıklarını görüyor musun?" Maye'in ağzını açtı, dilini yakaladı ve kesti.

Kadın acı içinde haykırdı ve bayıldı, gevşek vücudu sarktı. İki adam kadını bıraktı ve aynı dehşet dolu bakışlarla uzaklaştı. Kalabalıktan çığlıklar yükseldi ve Roman kadının dilini diğer adamın kesik ellerinin yanına fırlattı.

Bir daire çizerek etrafını saran insanların tamamına baktı. "Bunu bir uyarı olarak kabul edin. Kim benim olana dokunursa bunun bedelini ağır öder. *Masum bir kadının* acı çekmesine seyirci kaldınız."

Kelimeler boğazından binlerce insanın öfkesiyle yırtıldı. "Onun senin kız kardeşin, kızın ya da karın olduğunu düşün. Eğer Vivian Maekin olduğunu düşündüğünüz kişiyi görürseniz, ona dikkatle yaklaşın çünkü bir daha Violet'e elini süren olursa sadece onu değil, buna izin veren herkesi öldürürüm."

Kim benim olana dokunursa bunun bedelini ağır öder. Violet titredi.

Roman Violet'e döndü ve onu kollarının arasına aldı.

"Yürüyebilirim," diye itiraz etti ama adamın tehlikeli gözleri onunkilerle buluşunca durdu.

"Bunu yapmama izin ver. Lütfen." Violet başını salladı ve kollarını onun boynuna doladı. Adam yüzünü onun saçlarına gömdü ve derin bir nefes aldı. "Siktir." Violet'i savunmak için konuşan kadını buldu. "Sen, bizimle gel."

Bea tek kelime etmeden peşlerinden koştu. Neyse ki kasabanın hanı yakınlardaydı. İçerideki insanlar her şeyi görmüş ya da duymuş olmalıydı çünkü kimse tek kelime etmedi. Check-in masasının arkasından bir adam aceleyle çıktı. "Ekstra havlu gönderteceğim. Penny, doktoru çağır," diye seslendi dehşetle bakan bir kadına.

Roman başını salladı. "Teşekkür ederim."

Bea ve Roman Violet'in odasına girip kapıyı kapattılar. Roman diğer kadına, "Otursana," dedi ve başıyla yatağı işaret etti. "Biz pisiz ama sen değilsin. Çarşafı kirletmek istemiyorum."

Bea başını salladı ve yatağın kenarına usulca oturarak korku ve hayranlık karışımı bir duyguyla prene baktı.

Yaptığı şey onu korkunç bir kral olarak işaretleyecekti, seviyecek değil korkulacak biri. Violet, onun intikamını almak için feda ettiği şeyin suçluluğuna karşı gözlerini kapadı. Tek umudu, istemeden de olsa daha fazla insanı kendisine karşı isyancılara katılmaya teşvik etmemiş olmasıydı.

"Adın ne senin?" Roman kadına sordu.

"Bea." Violet'e baktı. "Onları durdurmaya çalıştım ama beni geri çektiler. Özür dilerim, Majesteleri."

Roman alnındaki gerginliği silmeye çalıştı ama tek görebildiği Violet'in yerde çılgınlık attığı ve güzel saçlarının o adamın pis ellerinde olduğuydu. "Elinden geleni yaptın ve bunun için sana minnet borçluyum." Mütevazı yatağın karşısında duran gardırobu işaret etti.

Odada fazla bir şey yoktu. Pencerenin altındaki duvara dayalı bir yatak; iki komodin; bir gardırop; büyük, şişirilmiş bir sandalye ve bir tuvalet masası. "Lütfen üstündeki küçük tahta kutuyu alın."

Violet, "Ben tutabilirim," demeye çalıştı ama o sert bir bakışla onu susturdu. Akıl sağlığı pamuk ipliğine bağlıydı ve ona tutunmak onu ayakta tutan tek şeydi.

Bea kutuyu aldı ve ona uzatmaya çalıştı ama o almayı reddetti. "Soyadınız nedir?"

"Trenton."

"Bea Trenton, eğer bir şeye ihtiyacın olursa benimle irtibata geç, sana vereceğim." Kutuyu işaret etti. "Şimdilik bunu minnettarlığım olarak kabul et."

Bea kutunun içine baktı ve nefesi kesildi. "Doğru olanı yaptığım için bunu kabul edemem."

Roman asil bir kaşını kaldırdı. "Yapacaksın."

Kadının tartışmak istediğini ama bundan vazgeçtiğini söyleyebilirdi. "Teşekkür ederim, ."

"Kabalığım için beni bağışla Bea, ama Violet'le yalnız kalmam gerekiyor." Böyle bir anda görgü kurallarını hatırlaması şaşılacak bir şeydi.

"Anlıyorum. Tekrar teşekkür ederim." Violet'e veda etmek için bir adım öne çıktı ve ayakkabıları yanıyormuş gibi aceleyle handan çıktı.

Violet'in vücudu titredi ve Roman onu kendine çekti. "Seni terk etmemeliydim." Ne zaman terk etse, Violet bunun acısını çekmişti. *Bir daha asla.*

Başının ağırlığı adamın omzuna yerleşti. "Bu senin hatan değil. Bir festivaldeydik. Herkes eğleniyordu." Geriye çekildi ve yüzünün yan tarafına vurdu. Adamın gömleğindeki kan yanağına bulaşmıştı. Onu kapladığını unutmuştu. "Tanrılar," diye fısıldadı.

Ayağa kalktı ve onu banyoya taşıdı. Onu ayaklı küvetin kenarına oturttarak küveti ılık su ve kokulu yağlarla doldurdu. "Sana yardım etmemi ister misin?"

"Hayır, iyi olacağım," diye söz verdi zayıf bir gülümsemeyle. "Fikrini değiştirirsen hemen dışarıda olacağım."

Tüm sağduyusuna rağmen dışarı çıktı ve kapıyı alnını serin ahşaba dayadı. Bunun olmasına nasıl izin verebilmişti? Ona bir şey olmasına asla izin vermeyeceğine yemin etmişti ama olmuştu.

Adamlardan ikisini öldürmek ve diğer ikisini köylülerin önünde parçalamak sorumsuzcaydı ama bunu bin kere daha yapardı.

Z0

Violet'in kulübesinin önünde durup gitmemesi için dua ederken Roman'ın paniği içini kemiriyordu. "Lütfen henüz gitme. Bir yıldan biraz fazla bir süre sonra krallıktan ayrılabilirim. Ben de seninle geleceğim."

"Bunu hep yapmak istemişimdir," dedi usulca, "ve iki hafta önce festivalde olanlardan sonra, şu anda burası benim için güvenli değil." Violet'in yanında çalıştığı terzi Maggie, bir keresinde diğer krallıkların kıyafetlerini öğrenmek için Eden' gitmişti. Violet bu yolculuğa kendisi çıkmaya karar vermiş ve Roman'ı bir yıl, hatta daha uzun süre yalnız bırakmıştı. "Hayatım üzerine yemin ederim ki, bu krallıkta hiç kimse senin saçının teline zarar vermeyecek.

tekrar." Onun mutlu olmasını istiyordu ama yanında kendisi olmadan değil.

"Bunu olduğundan daha zor hale getirme," diye yalvardı. "Yazacağım. Her krallıkta Maggie kadar uzun zaman geçirmeyeceğim. O zaten bana çok şey öğretti, bu yüzden onun kadar uzun süre kalmama gerek kalmayacak." Kollarını Maggie'nin ortasına doladı ve yüzünü onun göğsüne gömdü. "Seni özleyeceğim. Taç giyme törenine döneceğime söz veriyorum."

Roman onun fikrini değiştiremeyeceğini ve onu yatağına zincirlediği takdirde kendisinden nefret edebileceğini bilerek kollarını ona doladı. "Griff ve Ares seninle geliyor."

Onu boş bırakarak kucağından indi. "Zaten benimle savaş gönderiyorsun." Ayağının dibindeki tigon bacağını dürttü. "Onları bir yıl boyunca ailelerinden ve arkadaşlarından ayırmak istemiyorum."

Onu kalmaya ikna edememesi durumunda Griff ve Ares'le çoktan konuşmuştu. Saldırıdan kısa bir süre sonra planlarını açıkladığından beri deniyordu. "Bu pazarlığa açık değil. Korunmasız gitmene izin vermeyeceğim."

Slayton arkalarından, "Ben de gidebilirim," diye teklif etti. O, Griff, Ares ve Violet'in ailesi Violet'i uğurlamak için etraflarında durdular.

"O arabaya adımını atarsan seni gebertirim," diye uyardı Roman.

Slayton'ın kedi gibi sırtışı Roman'ın dişlerini istemesine neden oldu.

"Hayır, yapmayacaksın," diye verdi adam.

Violet oflayıp pufladı ve Slayton'ı işaret etti. "Onu kışkırtmayı bırak." Tekrar Roman'a döndü. "Ve sen, arkadaşımı tehdit etmeyi bırak."

"*En iyi* arkadaşım," diye ekledi Slayton.

Roman sinirlendi. "Ben onun en iyi arkadaşayım."

Griff, Slayton'inkine uygun bir gülümsemeyle, "Üzgünüm prens, *ben* onun en iyi arkadaşayım," dedi.

Violet başparmağını tigona doğru kaldırdı. "Savaş benim en iyi arkadaşımdır. Çocuk gibi davranmayı bırakın."

Roman kaderine boyun eğerek bir elini saçlarının arasında gezdirdi. "Size eşlik etmesi için başka bir araba hazırladım."

"Neden fazladan bir arabaya ihtiyacım olsun ki?"

"Bir arabada taşıyabileceğinizden daha fazlasına ihtiyacınız olacak," diye açıkladı. Violet başını öne eğdi. "Ne gibi? Sadece iki sandık alıyorum."

O sabah Slayton, Roman'ın bir arabaya para, deniz kabuğu kovaları, boncuklar, yolculuklarının ilk ayağı için yiyecek ve Violet'in ihtiyaç duyabileceği aklına gelen her şeyi yüklemesine yardım etmişti. Ayrıca her bir krala ve insan kraliçeye mektup yazarak ona ekstra koruma ve kalacak bir yer sağlamalarını istemişti.

Bahçe Krallığı onun ilk durağıydı ve kralı Dean, Violet'in güvenliğini sağladı. Roman aynı şeyi Dağ Kralı Rennick, Çöl Kralı Amos ve İnsan Kraliçe Charlotte'tan da bekliyordu ama Griff ve Ares'e, Roman cevaplarını aldığına dair haber gönderene kadar onu Bahçe Krallığı'nda tutmaları talimatını vermişti.

Onun sorusunu duymazdan gelerek başının üzerinden diğerlerine baktı. "Violet ve benim bir dakika yalnız kalmaya ihtiyacımız var."

İtiraz etmeden ortadan kayboldular ve Roman Violet'in yüzünü ellerinin arasına aldı. Eğilerek dudaklarını onunkilere değdirdi. "Seni özleyeceğim prenses. Bana geri döneceğine söz ver."

Onun hareketsizliği onu endişelendiriyordu. Onu öpmemeliydi ama pişman olmayı reddetti. Sonunda başını salladı. "Söz veriyorum."

İkinci vagonla gelen Ares'i karşılamak için vagonun yanında bekleyen diğerlerine doğru ilerlediler.

Violet vedalaştı ve Roman, Maekin'ler ve Slayton'la birlikte durup hayatındaki iyi olan her şeyin uzaklarda kayboluşunu izledi.

"Onu koru, Savaş. Eğer ona bir şey olursa Eden benim gazabımdan kurtulamaz."

"Hayatım pahasına," diye yemin etti tigon.

"Teşekkür ederim," diye cevap verdi Roman. *"Bu gece kontrol edeceğim."*

War'ın neşesi bağdan aşağı süzüldü. *"Daha azını beklemiyorum."*

Slayton'ın eli Roman'ın omzunu sıktı. "Haydi prens. Evimde üzerinde adınızın yazılı olduğu bir şişe likör var."

Roman iç geçirerek Slayton'ı kasabaya, babasının bakkal dükkânının üstündeki küçük çatı katına kadar takip etti. Slayton ona "Diğer krallıkları görmeyi çok sevecek," diye güvence verdi. "Onu burada tutmayarak doğru olanı yaptın."

Roman durdu ve *tanıdıklarını* çağırmak için gözlerini kapattı.

"Savaş."

"Evet?"

"Onu mutlu eden bir şey gördüğünde beni arasın. Ben de onu mutlu görmek istiyorum."

Tigonun başını salladığını hissedebiliyordu. *"Hiçbir şey kaçırmayacaksın Roman."*

"Yemin ederim."

ÖĞRETMENLER

z1

Doğum günün kutlu olsun, Prenses.

Sana bir şey yaptım (Meri'nin yardımıyla) ve sen gülemezsin. Kendi başıma yapmak için çok uğraştım ama ellerim ipi kendim geçiremeyecek kadar büyüktü. Mor taşlı bir kolye. (On üç yaşındaki Violet'ten duyduğuma göre bu senin en sevdiğin renkmiş).

On üçüncü yaş günümde bana hediye ettiğiniz bileziğin umutsuzca tamire ihtiyacı var. Kırılmasını önlemek için takmayı bırakmak zorunda kaldım. Eve döndüğünde, onu benim için tamir etmen için sana yalvarmaya niyetliyim. Eğer denersem, onu mahvetmekten korkuyorum.

Bahçe Krallığı çok güzel görünüyor. Şu ana kadar gördüğün en şey ne? Bir liste yapacağım ve döndüğünüzde birlikte bir gezi planlayacağız, böylece onları sizinle birlikte görebileceğim.

*Üç yüz altmış beş gün. Sizin olsun,
Roman*

Not: War'ın seninle uyumasına izin verdiği için teşekkür ederim. yanında kendimi daha iyi hissediyorum.

ZZ

Roman,

Kral Dean ve eşi Fawn dün sabah saraya vardı. Kral iki hafta önce Dağ Kralı'nın taç giyme törenine katılmak üzere eşi olmadan yola çıkmıştı. Dedikoducu tavuk Griff bana Dean'in eşinin öldüğünü söyledi. Ya verdiği bilgi yanlıştı ya da Dean seyahatleri sırasında ikinci eşiyle tanıştı.

Lydia ve Victoria da dün geldi. İkisi arasındaki zıtlık çok eğlenceli. Victoria, Lydia'nın çılgınlığına karşı sakin.

Birkaç gün önce gecenin bir yarısı uyandım ve War'ı bana bakarken buldum. Ödüm bokuma karıştı. Ona insanlar uyurken onlara bakmanın kibar bir davranış olmadığını söyledim ama belki sen de ona söylemelisin. Hiç karanlık bir odada gözlerinizi açtınız mı ve parlayan turuncu gözlerin size baktığını gördünüz mü bilmiyorum ama bu korkunç bir şey.

Lydia ve Victoria gelecek hafta ayrıldıktan sonra, Ares İnsan Krallığı'na gideceğimizi söyledi. Yeşilliklerini gerçek hayatta göreceğim için heyecanlıyım. Bayan Bonner'in krallıklarının resimlerini hatırlıyor musun? Renkler donuktu ama belki gerçekte o kadar kasvetli değildir.

Tuhaf bir şey duymak ister misin? Bu sabah kahvaltıda Fawn bileğine bir kayışa bağlı bir kelepçe takmıştı ve kral onu bir tasma gibi tutuyordu. O da bundan memnun görünmüyordu. Kelepçeyi çıkarmaya çalıştığında, kralın tanıdığı Lilith adında dev bir yılan etrafını sararak kollarını iki yanına sıkıştırdı. Fawn sinirlenmişti.

Bunun dışında, Kral Dean onun üzerine titriyor ve kız da onu seviyor gibi görünüyor. Yaklaşan düğünlerini kaçıracağımız için üzgünüm ama diğer krallıkları göreceğim için heyecanlıyım.

Gitmem gerekiyor. Griff, Ares'in dövüşüne geç kaldığımız için bana bir elma fırlattı (ıskaladı). Bahçe savaşçılarıyla bir antrenman yarışmasına katılıyor. Bu konuda heyecanlı görünüyor.

*Seni
özlüyorum.*

*Daima,
Violet*

Not: Ben yokken tanrılar sana başka bir eş bahşederse, lütfen bana söyle. Eve son öğrenen olarak gelmektense önceden bilmeyi tercih ederim.

*Griff,
Eğer bir daha Violet'e elma fırlatırsan, o lanet kolunu keserim.
Kapalı.
Roman
P.S. Onu terli adamların dövüşünü izlemeye götürmeyi bırak.*

*Prenses,
Umarım İnsan Krallığı'na seyahatleriniz sorunsuz geçiyordur. Bunu almanızın ne kadar süreceğinden emin değilim ama mümkün olan en kısa sürede size söylemem gerekiyordu. İsteyeceğim son şey, sen bir eş alacağımdan endişelenmen. Bunu sana döndüğünde yüz yüze söylemeyi planlıyordum, ancak son mektubun seyahatlerin sırasında ilgini çeken bir erkekle tanışma ihtimalin olduğunu fark etmemi sağladı ve bunun olmasına izin veremem.*

Sen uzaktayken başka bir dosttan haber gelmeyecek.

Vivian gittiğinden beri, birlikte düğün planlayacağım tek kadın sensin. Karım ve eşim diyeceğim tek kadın. Ben seninim, sen de benim.

*Üç yüz otuz yedi gün. Sizin olsun,
Roman*

Not: Başkasına aşık olma. Bana geri dön.

Violet, İnsan Krallığı sınırının hemen içindeki handa, odasındaki küçük masaya oturdu ve mektubu tekrar okudu. *Roman Vivian gittiğinden beri benimle evlenmek mi istiyor?*

İnsanların midelerinde kelebekler uçtuğunu söylediklerini duymuştu ama onun sözlerini tekrar okumak organlarını küle çevirdi. Öfkesi somut bir şeydi ve içindeki her şeyi ateşliyordu.

Birkaç süslü sözün onu Vivian'ın yerine geçmeye ikna edeceğini mi sanıyordu?

Kırmızı, görüşünü bulanıklaştırdı. *"Vivian gittiğinden beri."*

"Lanet olası pislik."

Ayağa Ares'in odasına açılan kapıya doğru yürüdü ve kapıyı çalmadan açtı. O ve Griff'in Violet'in odasının iki yanında birer odası vardı ve acil bir durum olması halinde bağlantı kapılarının kilitli olmaması konusunda ısrar etmişlerdi. Bu acil bir durumdu.

Violet, Ares'in kaslı vücudunun bir kadına arkadan görünce durdu.

Başını kaldırdı, Ares'in gözleriyle karşılaştı ve sersemlemiş ifadesi Ares'inkine uyarak soldu. Ares kendini toparlayana kadar ne hareket etti ne de konuştu. "Sen ve Roma'nın zevk evini sevdiğinizi biliyorum ama beni çıplak gördüğünü beni öldürür."

Kadın başını yana savurdu ve çılgılık atarak elleriyle kendini örtmeye çalıştı.

"*Violet*," diye yalvardı Ares, sesi *Violet*'in tüylerini diken diken edecek kadar tizdi. "Gitmen için sana yalvarıyorum."

Başını sallayarak odanın karşısına geçti, Ares'in korku dolu gözleri her adımında daha da büyüyordu. "Merak etme, kuruntulu arkadaşın bunu benden duymayacak." Roman'ın mektubunu Ares'in göğsüne itti. "Ona bir daha yazmaya niyetim yok. Prense söyle, Vivian'ın yerine başka birini bulabilir. Tek yumurta ikizi olmamız onun yedeği olduğum anlamına gelmez."

Topukları üzerinde dönerken neredeyse Savaş'ın üzerine düşüyordu. "Ona söylediklerimi sen de söyleyebilirsin." Dev tigonun etrafından dolanarak odasına girdi ve kapıyı arkasından çarptı.

Ares, Roman'ın planını biliyor muydu? War biliyor muydu? War ona söyleyemezdi ama yine de bu onu utandırıyor.

Roman Viv'in gidişini umursamıyor gibi görünüyordu ama duygularını her zaman iyi saklamıştı. Violet'e onu bir arkadaştan fazlası olarak istediğine dair hiçbir işaret vermemişti ama şimdi başka biriyle tanışmasından korktuğu için ona evlenmek istediğini söylemeye mi karar vermişti?

"Vivian gittiğinden beri."

Sikeyim. Onu.

"Bu akşam yemeğe çıkıyor muyuz?" Marissa, eğitim alanından çıkarken Roman'a sordu.

"Violet'e ne söyledin?" War'ın sesi bağın içinden geldi ve Roman'ı olduğu yerde durdurdu. *"Her ne yapıyorsan dur ve şunu izle."*

Marissa endişeli bir ifadeyle Roman'ın önüne geçti. "Rome? Sorun nedir?"

Onu görmezden geldi, kendini görünmez kıldı ve Savaş'la bağlantı kurmak için gözlerini kapattı. Violet bir elinde bir kâğıt parçasıyla tepinerek uzaklaştı ve bir kapı açtı.

Savaş onun peşinden gitti ve hemen gözlerini kapattı. *"Ne yapıyorsun sen? Gözlerini aç,"* diye emretti Roman, hayal kırıklığını bağdan aşağı fırlatarak.

"Bunu görmek istemezsin," diye cevap verdi tigon, eğlenerek.

"Sen ve Roma'nın zevk evini sevdiğinizi biliyorum ama beni çıplak gördüğünü öğrenirse beni öldürür."

Ares mi? Roman'ın damarlarına sıcak, kıskanç bir öfke pompalandı. *"Savaş, aç şu lanet gözlerini."*

Violet olmayan bir kadın çığlık attı ve War pes ederek Roman'a iğrenç sahneyi gösterdi. Yakışıklı piç Ares duruyordu, siki kendini örtmeye çalışan çılgın bir kadına saplanmıştı.

Violet kıpırdamadan durmuş, ona bakıyordu. *Onu izlemek hoşuna mı gidiyordu?*

Roman onu öldürecekti.

"Violet," diye yarı bağırdı Ares, kaderini mühürleyerek. Ne cüretle ona bağıırırdı? *"Gitmen için sana yalvarıyorum."*

Violet başını salladı, güzel saçları hareketle birlikte dalgalandı ve Ares'e doğru yürüdü. *"Lanet olası kafasını kopar,"* diye emretti Roman.

Savaş bağıını kopardı. Sadakatsiz canavar karşılığında sadece homurdandı.

Kâğıdı Ares'in göğsüne çarptı. *"Merak etme, kuruntulu arkadaşın bunu benden duymayacak."* Violet zehir de kusabilirdi. Kuruntulu mu? Bunu ondan saklamayı mı planlıyordu?

"Savaş, eğer Ares'i şimdi öldürmezsen, geri döndüğünde ona işkence ederek yavaş yavaş öldüreceğim."

"Yanlış şeye odaklanıyorsun. Onu dinle."

Violet Ares'e, *"Ona bir daha yazmaya niyetim yok,"* diye güvence verdi. Roman'ın kalbi durdu. *"Prese söyle, Vivian'ın yerine başka birini bulabilir. Tek yumurta ikizi olmamız benim onun yedeği olduğum anlamına gelmez."*

Vivian'ın yerine geçmek istediğini mi düşündü?

Roman, *"Savaş, onu eve getir,"* diye emretti.

War alaycı bir tavırla, *"Onunla konuşamam,"* diye hatırlattı.

"Siktir." Roman'ın avuç içleri nemlendi ve nefesi sıkıştı.

Violet döndü ve neredeyse Savaş'a çarpıyordu. *"Sen de ona söylediklerimi anlatabilirsin."*

Roman gözlerini açtı ve büyüsunü düşürdü. "Roman, her şey yolunda mı?" Marissa dikkatle sordu.

Gitmek istedi ama kadın onun kolunu yakaladı. "Bana sorunun ne olduğunu söyle. Bırak sana yardım edeyim."

Ensesini tutarak başını gökyüzüne doğru eğdi. Kız arkadaşının Vivian'ın yerine geçebileceğini düşünmesi için mektuba ne ? Bu fikir gülünçtü.

"Yok bir şey. Yapmam gereken bir şey var, sonra da bir randevum var ama ailemle akşam yemeği için seninle sarayda buluşacağım."

Violet, Griff ve Ares gittiğinden beri Roman, Slayton ve Marissa sık sık birlikte takılıyorlardı. Kral ve kraliçe üçünü bu akşam yemeğe davet etmişti ama Slayton Marissa'ya babasının dükkânı stoklamasına yardım etmesi gerektiğini söyledi.

Roman onun cevabını beklemeden kasabanın dışındaki küçük kulübeye doğru koşmaya başladı.

Prenses,

Görünüşe göre son mektubumu yanlış anlamışsınız. Kendimi açıkça ifade edeyim. Sen Vivian'ın yerine geçmeyeceksin çünkü Vivian asla benim kraliçem olmayacaktı. Yıllar önce, ormanda durup krallığın ve kız kardeşin için doğru olanı yapmaya çalıştığında, bedeli ne olursa olsun benim karım olacağına karar verdim.

Bağı onun ruhundan seninkine aktarmanın yollarını araştırmak için yıllarımı harcadım ve bunun imkânsızlığını fark ettiğimde aklımı kaybettim. Hâlâ başka birine bağlıyken benimle evlenmeyi asla kabul etmeyeceğini bilmek yeni bir tür çaresizliği ateşlemişti. Seni elimde tutmak için her şeyi yapardım.

Son çare planımdan kaçınmak için ilham gelmesini bekledim. Size ne olduğunu söylemeyeceğim çünkü onaylamazsınız.

Vivian'ın kraliçe olma fikrinden daha çok sevdiği tek şeyin kendisi olduğunu fark ettim. Onun kıskançlığıyla oynadım. Bir keresinde benimle çiftleşerek kazandığını söylemişti. Ona senin kazandığını söyledim, onun değil, çünkü o ikimizin de istemediği sevgisiz bir ilişkide sıkışıp kalmışken sen Titus'a aşık ve mutluydun.

Sevgilisiyle devam etmesi için ona onay verdim ve bağı koparırsa onu ihanetle suçlamayacağımı söyledim.

Gizli sevgilisinin Titus olduğunu bilmiyordum. Eninde sonunda gitmesi gerekiyordu ama bunun senin zararına olmasını asla istemedim. Ölseydi ya da ortadan kaybolsaydı, kalbin kırılırdı, evet, ama ihanete uğramazdın. Sana zarar vermelerine izin vermeden önce ikisini de öldürürdüm. Yaptıklarının bedelini ödeyecekler.

Sen bir yedek değilsin. Sen benim gerçek eşimsin ve aklımdan geçenleri söylemek seni korkutuyorsa artık umurumda değil. Sen benim saplantımsın, Violet Maekin. Hep öyleydin ve hep olacaksın. Saray koridorlarında koşturan çocukluğumuzdan beri bana tamamen sahipsin.

*Üç yüz yirmi dokuz gün. Saplantılı bir şekilde
senin,*

Roman

Not: O kapıdan içeri adım attığında Ares'in ölüm fermanını imzaladın. Griff'i ziyaret ederken kapıyı çalmanı öneririm.

Violet elindeki mektuba bakakaldı, hangi kısmı önce ele alacağından emin değildi: Roman'ın bağı aktarmaya çalışması, herkesi öldürmekle tehdit etmesi ya da ona gerçek eşi olduğunu söylemesi.

Çocukken o da aynı şeyi, tanrıların bir hata yapmış olabileceğini düşünmüştü ama bir yetişkin olarak bunun çocukça bir düşünce olduğunu biliyordu.

Mektubu tekrar okurken kalbinin patlayıp patlamayacağını merak etti. Ciddi olup olmadığını sorgulamaya cesaret edemedi; mürekkebin her bir darbesinde onun inancını görebiliyordu.

Roman Violet'in onun saplantısı olduğunu söyledi ama aşktan hiç bahsetmedi; ama buna gerek yoktu. Ona yıllar önce onu sevdiğini söylemişti ve Violet onu kendinden uzaklaştırmıştı.

Titreyen elleriyle mektubu yere bıraktı ve Savaş'ı çağırdı. Kaplan ayağa kalktı ve devasa odayı boydan boya geçmeden önce gerindi. Violet sandalyeden kayarak dizlerinin üzerine çöktü. "Roman'ı çağır lütfen."

Savaş gözlerini kapattı.

Roman, Slayton'ın elindeki deniz kabuğunu inceledi ve homurdandı, "Bilerek bulabildiğin en çirkinlerini mi seçiyorsun?"

Slayton ona kaşlarını çatı. "Seni deniz kabuklarının kralı yapan kim?"

Roman'ın baldırına yapışkan bir şey değdi ve elini suya sokarak çırpınan bir gökkuşağı alabalığı çıkardı. Slayton uluyan bir maymun gibi çığlık attı ve geri çekilmeye çalıştı.

Roman gözlerinde muzip bir parıltıyla balıktan Slayton'a baktı.

"Sakın buna cüret etme," diye uyardı Slayton.

Roman, omzunun üzerinden yaratıcı tehditler savuran Slayton'ın peşinden gitmeye başladı ama War'ın çağrısı Roman'ın çırpınan balığı suya düşürmesine neden oldu. *"Violet seni soruyor."*

Sahile doğru koştu ve kumların üzerine çöktü. *"Göster bana."*

Violet, War'ın önünde yere oturmuş bekliyordu. *Beni bekliyordu.* Sahil boyunca yürümesinin üzerinden neredeyse yedi hafta geçmişti ve burnundaki çiller solmaya başlamıştı.

Mektubunu okuduğunu bildiği için içi endişeyle çalkalanıyordu. Eğer onu reddederse, kendisine tekrar aşık olana kadar onu odasına kilitleyecekti ve bunun ne kadar süreceğini bilmiyordu.

"O burada mı?" diye sordu tatlı sesi Savaş'a. Kaplan başını salladı ve avuçlarını uyluklarına sürttü.

"Hey Rome." Bir kahkaha attı. *"Bu çok garip."*

Ellerini salladığında Roman sırttı. *Gergin misin prenses?* Keşke onunla konuşabilseydi. Savaş'ın bir papağan olmaması çok kötü.

Savaş bağdan aşağıya doğru homurdandı.

Violet omuzlarını geriye çekti ve War'ın gözlerinin içine baktı. *"Mektubunu aldım."* Elindeki kâğıdı salladı ve Roman'ın kalbi tekledi. *"Psikopat gibi konuşuyorsun."*

Hiçbir fikrin yok.

*"Sen gerekir konuşmak ile senin Anne hakkında
senin eğilim insanların hayatlarını tehdit ettiğin için. Akli
başında birinin seni gerekiyor."*

Roman güldü ve bir ara yanında oturan Slayton'ın Roman'ın dengesiz olduğuna dair bir şeyler mırıldandığını duydu.

Violet öne doğru eğildi ve narin elleriyle Roman'ı esir alarak Savaş'ın yüzünün iki yanını kucakladı. *"Benim de seni sevdiğimi bilmeni istiyorum."*

Roman'ın vücudundaki her sinir ucu sevinçle kıvılcımlandı. *Beni çok seviyor.*

"Benimle konuşuyordu," diye alay etti War alışılmadık bir şekilde.

"Seni bir haliye dönüştüreceğim."

"Hey dostum, iyi misin?" Slayton sordu, sesi çok uzaklardan geliyordu. *"Titriyorsun."*

Roman elini sallayarak onu kovdu ve Violet'e konsantre oldu. Arka planda biri kapıyı çaldı ve Ares'in boğuk sesi şöyle seslendi: *"Vi, gitmeye hazır mısın? Açlıktan ölüyoruz."*

Şerefsiz herif. Savaş, Roman'ın hayal kırıklığı karşısında hırladı ve Violet gözlerini canavara dikti. *"Bunu sana Roman mı yaptırdı?"* War başını salladı.

"Sadakatiniz nerede?" Roman homurdandı ve Savaş yanıt olarak sevindi.

"Roman, eğer Ares'e zarar verirsen, seninle evlenmem." Violet kollarını göğsünde kavuşturdu. *"Anlaştık mı?"*

"Az önce Ares'i öldürürsem benimle evlenmemekle mi tehdit etti?" Roman inançsızlıkla War'a sordu.

"Sanırım ona zarar verirsen dedi."

Küçük fingirdek. Bunu daha sonra ödeyecekti.

Violet uzandı ve War'ın burnuna dokundu. *"Cevap ver Roman Covington. Anlaştık mı?"*

Roman'dan Dominic'i diriltmesini isteyebilirdi ve o da bir yolunu bulurdu. Onunla evlenmesi için her şeyi yapardı.

"Başını salla," diye talimat verdi Savaş'a, o da itaat etti.

Yüzüne yayılan gülümseme tanrıları bile ağlatırdı. *"O çok güzel."*

"Öyle," diye kabul etti War.

Violet öne doğru eğildi ve War'ın alnına bir öpücük kondurdu. *"Seni seviyorum, prens."*

"Ben de seni seviyorum prenses."

zg

Roman gömleğini çıkardı ve saray revirindeki yatağa uzandı. "*Başka bir dövmesi istediğine emin misin?*" diye sordu Marissa , gözlerini Roman'ın göğsü, yeni eklentisinin gideceği yer.

Roman ona yan gözle . "Öyle olmasaydı burada ."

Arkadaşı sol kolundaki girdaplı çizgilerin izini sürmek için uzandığında, dalgın bir şekilde onu başından savdı. "Sence iki kol da yeterli değil mi?" Gözlerini onunkilere dikti. "Tüm bu güzel teni örtmeye gerek yok."

"Onları sevmiyor musun?" diye şaka yapmaya çalıştı ama kızın ona bakışındaki bir şey onu rahatsız etti.

Elini bıraktı ve iç çekti. "Dövmeleri severim ama seninkilerin hepsi aynı şey." Daha yakına eğilerek adamın kolundan aşağı inen deseni inceledi. "Neden karıştırmıyorsun?"

Roman iki kolunu da bükerek inceledi. "Çünkü başka bir şey istemiyorum."

Marissa sıkılmış bir çocuk gibi yanındaki tabureye çöktü ve kaşlarını çatarak kollarına baktı.

Son zamanlarda nesi var? Nereye gitse, Marissa ya ona eşlik etmek istiyor ya da o da orada oluyordu. Antrenman sırasında onu arıyor, her zaman antrenman partneri olmasını istiyordu ve son zamanlarda ona düşünmesi gerekenden daha fazla dokunuyordu. Ki bu hiç olmamıştı. Belki de sadece yalnızdı. Başka pek arkadaşı yoktu, varsa bile.

Roman, Slayton'a ne düşündüğünü sormak için aklına bir not aldı.

Dövme sanatçısı Alexander içeri girdi, oturdu ve Roman'ın göğsünü sabun ve nemli bir bezle temizledi. "Tamam patron, bana hangi

gitmelerini istediğiniz yöne."

Roman göğsünün sol tarafını kaplayan *tanıdık* işarete dokundu. "Kalbime doğru."

Alexander başını salladı ve iğne uçlu aleti hokkaya batırdı. "Bana pek duygusal bir tip gibi gelmedin."

Marissa aniden ayağa kalktı. "Babama bu öğleden sonra onunla buluşacağıma dair söz verdiğimi unutmuşum."

"Açıklama gerek yok, Riss," dedi Roman umursamaz bir tavırla. "Yarın eğitimde görüşürüz."

Yüzü düştü. "Bu gece kafede buluşmayacak mıyız?"

Roman başını salladı. Bu akşam onunla yemek planı yaptığını hatırlamıyordu. "Hayır. Yarın görüşürüz."

Kadın kızıl saçları ve kızgınlığıyla revirden kaçtı. "Anladığım kadarıyla dövmelemler onun için değil."

Alex göğsünün üzerinde bir iğne tutuyor olmasaydı Roman geri çekilirdi. "Bunlar eşim için."

Alexander'ın eli dondu. "Eşinin başka bir adamla evlendiğini sanıyordum. Aramızdaki bağı kopardı. Eski dini metinlere inanıyorsanız, tüm krallığımızı tehlikeye attı."

"Tanrıların beni Vivian'a bağlaması bir hataydı," diye yanıtladı Roman kesin bir ifadeyle. "Onun tek yumurta ikizi Violet benim gerçek eşim."

Alexander kıkırdadı. "Mantıklı." Roman'ın derisini delmeye başladı ve ardında küçük ateş izleri bıraktı. "Kasaba halkı tanrıların sana başka bir eş verdiğini bilmekten memnun olacak." Arkasına yaslandı ve iğnesini tekrar siyah mürekkebe batırdı. "Onu neden hâlâ ilan etmedin?"

Eğer insanlar tanrıların onları bağladığını düşünmek istiyorlarsa, Roman buna izin verirdi. "Şu anda seyahat ediyor. Eve döndüğünde onu duyuracaktık."

Alexander mırıldandı. "Bütün bunlardan haberi var mı?" Roman'ın vücudunun üst kısmında bir el salladı.

Roman yakında tüm vücudunu kaplayacak olan karmaşık sanat eserlerine baktı. "Bunlar bir sürpriz."

Geriye dönüp baktığında, tüm gövdesini dövmelemlerle kaplatmadan önce Violet'e dövmelemlerden hoşlanıp hoşlanmadığını sorması gerekirdi.

Prenses,

Dağ Krallığı'ndaki ilk haftan nasıl geçti? İki hafta önce senin için daha fazla para, deniz kabukları ve daha sıcak tutacak giysiler içeren bir araba gönderdim. Bunu aldığıında, çoktan orada olmalı. Dağ Krallığı'nın bu kadar uzak olmasından nefret ediyorum. Bir mektup için haftalarca beklemek dayanılmaz.

Son mektubundaki soruna cevap vermek gerekirse, evet, hâlâ eğlence evine gidiyorum ama gösterileri izlemek için değil. Gidiyorum çünkü nasıl görüldüğünü, kızardığını ve kıvrandığını, elini elbisenin altına sokma ve kaygan küçük amını okşama ihtiyacıyla savaştığını hatırlıyorum.

Bazen elit kutulardan birini kiraliyorum ve seni arkadan yerken önünü cama bastırduğımı hayal ediyorum. Bu her zaman gösterinin en sevdiğin kısmıydı.

Hoşuna gider mi prenses? Yoksa onun yerine seni cama karşı sikhemi mi tercih edersin?

Siktir, seni özledim.

Yüz seksen bir gün. Saplantılı bir şekilde

senin,

Roman

Not: Şehirde denemeni istediğim yeni bir çikolata yapan bir tatlı dükkanı var. En sevdiğim hoşgörü haline geldi, ancak bir kez tadına baktıktan sonra kedinizin yerini alacağını düşünüyorum.

zµ

Violet kömür kalemini eskiz defterine vurarak Dağ Kraliçesi'nin Dağ Krallığı'ndaki diğer herkesin giydiği tam boy elbiselerin aksine elbisesinin eteklerini ayak bileklerinin üzerinde dikmesinin nedenini anlamaya çalışıyordu. Sormak kabalık mıydı?

Amelia Violet'i kanatları altına almıştı ve onun kadın arkadaşlığı Griff ve Ares'ten güzel bir kurtuluştı. Violet onları seviyordu ama bazen sinirlerini bozuyorlardı.

Amelia'nın eşsiz modası Violet'i ona çekti. Violet'in Dağ Krallığı'nda ziyaret ettiği bir terzi, elbiselerin insan modası olduğunu iddia etmişti ama bu gerçeklerden daha uzak olamazdı. Violet daha yeni İnsan Krallığı'na gitmişti ve hiç kimse kraliçenin haftada en az iki kez *giyilginç* kumaşları giymiyordu.

Amelia'nın elbiseleri her zaman geleneksel Dağ Krallığı tarzındaydı -sıkı uzun kollar ve tam etekli korsajlar- ama kısa etek uçları önde ayak bileklerinin çok üzerinde duruyordu ve asla düz değildi. Bazen elbiseleri kış mevsiminin bilindik soğuk tonlu renklerinde olurdu ama üç tanesi Violet'ın gördüğü en çirkin kumaştan yapılmıştı ve her zaman kusmuk renginde yeşil uzun deri çizmeler giyerdi.

Ayrıca alabalıklı altın bir kolye takıyordu. Bunların hiçbiri onun kişiliğine uymuyordu ve bir keresinde Violet, Rennick'in Amelia'nın kolyesi hakkında bir şeyler homurdandığını duymuştu ama kraliçe onu sert bir bakışla susturmuştu.

Amelia'nın tuhaf moda zevkine rağmen, etrafta olmak eğlenceliydi, her zaman hareket halindeydi ve okuduğu kitap hakkında konuşuyordu.

Öte yandan Kral Rennick, daha farklı olamazdı. Ya da korkutucu.

Kapının gürültüyle çalınması Violet'i düşüncelerinden uyandırdı ve kapıyı açtığı anda hoşnutsuz bir dev ona ters ters baktı.

Rennick, Roman'dan yaklaşık bir santim daha uzun, hafif bronz tenli, koyu renk saçlı ve açık renk gözlüydü. Omuzları o kadar geniş ki Violet kapılardan nasıl sığıldıklarını merak etti. Kralın kollarında sıkıca tuttuğu kazaklı küçük bir fennec tilkisini görünce hafif korkusu dağıldı. Görülmeye değer bir manzaraydı ve gülmemek için kendini zor tuttu.

Kral selam vermeden, "Roman neden Finn'in başını kesmemi istiyor?" diye sordu.

Finn mi? Finn, Kral Rennick'in sağ koluydu ve harika bir mizah anlayışı vardı. Violet'i tüm savaşçılarıyla tanıştırmaya götürmüştü, böylece onların üniformaları ile Tropik Krallık'ın kiler arasındaki farkları görebilecekti. Violet ona üniformasının kollarına eklediği emici şeritlerden bahsetmiş, o da bu fikre bayılmıştı. Onu etkilediği için heyecanlı olduğunu Roman'a söylemişti.

Olamaz. Çok kıskanç bir Roman'a söylemişti.

Violet sakın kalmak için nefes alıp verişini düzene soktu. Küçük bir kıskançlık yüzünden Rennick'ten bir adamı öldürmesini istediği için Roman'ı öldürmek istemeliydi ama bu onu daha çok arzulamasına neden oluyordu.

Bir ayrılığın ortasında bir ilişkiye başlamak tuhaftı, ama aynı zamanda Violet'in eve erken dönmeyi düşündüğü bir noktaya kadar beklentiyi artırdı. Mektuplarında birbirlerine yazdıkları bazı şeyler...

Amelia kapıda Rennick'in yanında belirdi, zor nefes alıyor ve kralın dikkatini çekiyordu. "Sana beni beklemeni söylemişim. Muhtemelen zavallı Violet'in ödünü koparıyorsun."

Küçük tilkiyi kaldırdı. "Eddy'yi bu yüzden getirdim. Sen Birdie'yle birlikteydin ve seni rahatsız etmek istemedim."

"Birdie'nin gitmesi gerekti," diye cevap verdi Amelia, hâlâ biraz nefessizdi. "Finn ve ben onun yerine öğle yemeği yedik, sen de on dakika bekleyebilirdin."

Rennick'in gözleri tehlikeli bir şekilde kısıldı. "Finn'le öğle yemeği mi?" Eddy'yi Amelia'nın kollarına attı ve omzunun üzerinden Violet'e, "Boş ver. Ben hallederim."

Amelia iç çekti. "Özür dilerim. Çok mu kabaydı?"

Violet kralın ardından bakakaldı, birden Finn için endişelenmeye başladı. Bütün krallar deli miydi? Çöl Kralı Amos, henüz tanışmadığı tek kraldı,

Ama Şu ana kadar dengesiz kral sayısı üçte üçtü. "Aslında onun peşinden gitmek isteyebilirsin. Sanırım Finn'i öldürecek."

Amelia renkli bir şekilde küfretti ve eşinin peşinden önce "Yine mi?" diye mırıldandı.

Roman,

Benimle konuşma hatasını yapan zavallı adama kızmak yerine, belki de bu kıskançlık ateşini başka bir yere çevirebilirsin... Yolculuğum sona yaklaşırken, seni tekrar görmeyi, seni öpmeyi ve sonunda seninle samimi bir şekilde birlikte olmayı düşünmeden edemiyorum.

Her zaman bana yapmak istediğın şeylerden bahsediyorsun, bu da beni meraklandırıyor: Bana yapacağın ilk şey ne olacak prens?

Sadece birkaç ay kaldı.

Her zaman senin,

Menekşe

Not: Rennick bugün Finn'i öldürmeye çalıştı ve Amelia olmasaydı . Artık insanları öldürmekle dalga geçmek yok.

Violet'i tekrar görme endişesi onu ilk kez etkiledi.

Bana yapacağın ilk şey ne olacak, prens?

Roman, adam kapıyı açana kadar Slayton'ın kapısına acımasızca vurdu. "Bir kez çalmanız yeterli olur, Majesteleri."

Roman onu iterek geçti ve Slayton'ın oturma odasını boydan boya arşınladı, acelesi yüzünden neredeyse deri koltuğu deviriyordu.

Slayton mobilya parçasını sabitledi ve onu işaret etti. "Otur. Etrafta tepinmek için çok büyüksün."

Roman abartılı bir iç çekişle sandalyeye çöktü ve başını arkaya yasladı. "Nasıl üç saniyeden fazla dayanabilirim ki?" diye geveledi, sesinin eksik çıkmasını umursamadan.

Slayton boğulur gibi bir ses çıkardı. "Lütfen bana Violet'i becermekten bahsetmediğini söyle. Bunu düşünmek istemiyorum."

Roman ona kaşlarını çattı. "Siktir ve Violet'in adını aynı cümlede kullanma ve evet, öyleyim." Öne doğru oturdu ve dirseklerini dizlerine dayadı. "Onun için iyi olmasını istiyorum ve ilk seferin genellikle hızlı olduğunu duydum. Bunu nasıl düzeltebilirim?"

Roman alay edilmesini bekliyordu ama Slayton düşünceli bir şekilde başını sallamakla yetindi. "Ben size yardım edemem ama eminim kardeşlerim edebilir."

"Hayır," dedi Roman çabucak. "Bakire prensin seks tavsiyesine ihtiyacı olduğuna dair söylentilerin krallıkta dolaşmasına ihtiyacım yok."

"Ama sen seks tavsiyesine ihtiyacı olan bakire bir prenssin," Slayton yardımcı olmayan bir şekilde. "Kardeşlerim kimseye söylemeyecek. Tanıdığım en güvenilir adamlardan ikisi onlar."

Roman isteksizce de olsa kabul etti. Violet'in kendisiyle ilk kez birlikte olmasının onun için keyifli olmasını sağlamak için her şeyi yapardı.

Roman, Slayton'ın en büyük kardeşi Rodge'un "yumruk amcığı" olarak adlandırdığı şeyi bu şekilde elde etti. Yumuşak deriden yapılmış, içi pirinçle doldurulmuş ve ısıtılmış bir tüpten oluşuyordu. Isındıktan sonra içini yağla kaplıyordunuz.

"Yumruğunu sık ki içeri itmek zor olsun. Am ne kadar sıkı olursa, o kadar kısa sürer. Elini becermek gibi bir şey değil bu. Açıklayamam ama göreceksin," diye açıkladı Rodge kesin bir dille.

Ve lanet olsun, haklıydı.

OBSESİF AŞK

zC

(vLMOST) ON BEŞ YAŞINDA

Roman,

Bu mektubu biz eve dönmeden bir hafta kadar önce almış olmalısın. Sana planımızı anlatmak istiyorum (eğer Griff ya da Ares henüz anlatmadıysa). Kral Amos ve Kraliçe Clover, Griff, Ares ve bana Saltu'ya kadar eşlik edecekler. Amos nasıl olsa taç giyme töreniniz için Saltu'ya gideceği için ısrar etti.

Bildiğinizden eminim, çünkü casusluk yapmayı sevdiğinizi biliyorum, fazladan bir araba ve War'ı önden gönderdim. Siz büyük olaya hazırlanırken War'ın da yanınızda olmasını istedim. Henüz bilmiyor ama ona sizinkine uygun kaplan dostu bir kraliyet kürkü diktim. Onu giymeye ikna etmek için yardımınıza ihtiyacım olabilir (büyük ihtimalle olacak).

Tropik Krallık'taki hayvanların kralı oluyor ve buna uygun giyinmesi gerekiyor. Gerçekten, sevimli kazaklar giyen bir fennec tilkisi gördükten sonra onu kıyafetler içinde görmek istiyorum.

Seni görmek için sabırsızlanıyorum. Seni düşündüğümde daha fazla özledim ve başkente ayak bastığım anda seni bulacağıma söz veriyorum.

Yakında

görüşmek

üzere. Daima

Sevgiler,

Violet

Not: Seni seviyorum.

Roman sırtarak Violet'mektubuna baktı ve parmaklarını imzasının üzerinde gezdirdi. *Daima Senin.* Gülümsemesi genişledi.

"Aptal gibi görünüyorsun," dedi Slayton yaklaşırken. "Violet sana çıplak bir resmini mi gönderdi?"

Roman'ın gülümsemesi düştü ve kaşlarını çattı. "Seni durduğun yerde öldüreceğim."

Slayton yüksek sesle güldü ve Roman'ın kaşları daha da çatıldı. "Araba ve atlar yola çıkmaya hazır."

Roman, Slayton ve diğer altı muhafız kısa süre içinde Çöl Krallığı sınırına doğru yola çıkacaktı. Eğer eşi onu görmeden bir gün Tropik topraklara gitmesine izin vereceğini düşünüyorsa, onu çok iyi tanımıyordu.

"Sizce de altı muhafız fazla değil mi?" Slayton atlarını hazırlayan diğer adamlara baktı. "Vahşi Kral'la birlikte seyahat ediyor. Kimsenin ona saldırmaya çalışacak kadar aptal olduğunu sanmıyorum."

Çöl Kralı lakabını, babasını ve babasının en yakın sırdaşlarının çoğunu vahşice katlettiğinde kazanmıştı. Amos'un babası kadınlara ikinci sınıf vatandaş muamelesi yapan kötü bir adamdı. Roman'ı şaşırtan şey Amos'un babasını daha önce öldürmemiş olmasıydı.

"İsyancıların bir kralın taç giyme törenine yakın bir zamanda saldırması alışılmadık bir durum değil," diye açıkladı. "Violet'in güvenliğini riske atmayacağım."

Roman'ın ailesi küçük konvoyla yaklaştı. "Keşke bekleseydiniz," diye ısrar etti babası. "Yakında burada olacak. Kendi taç giyme törenini kaçırma riskini almana gerek yok."

Violet'in taç giyme törenine katılması, Roman'ın kendisinin de katılmasını garanti eden tek şeydi. Eğer bir şey olur da Violet zamanında dönmezse, yirmi beşinci doğum gününde gece yarısı sınırdan karşıya geçmek için bekliyor olacaktı. "Fazladan bir hafta beklemeyeceğim."

Annesi babasının koluna vurdu. "Dur. Eğer roller tersine dönseydi, sana ulaşmama izin verir miydin ve seni hemen görmez miydin?"

Kral soruyu düşündü ve karısının gözleri öfkeyle parladı. Karısı ona çıkışmadan, adam kıkırdadı. "Bunu yapmayacağımı biliyorsun canım, ama biz dostuz."

Bunun onu yatıştıracağını düşündüyse yanılmıştı. Roman babasının çenesini kıramadan annesi uzandı ve kocasının boynunu yakaladı. Tırnaklarını derisine geçirirken tısladı. "Eğer bir daha Violet'in Roman'ın eşi olmadığını ima edersen, bayılana kadar seni boğarım."

Roman'ın babası sırtı ve öne doğru eğildi. "Beni kışkırtma, Sarah. Bunu sevdiğimi biliyorsun-"

"Hey," diye tersledi Roman, beynini son birkaç dakikadan arındırmak istiyordu.

Kraliçe son bir uyarı bakışıyla kocasının boynunu bıraktı ve Roman'a döndü. "Dikkatli ol ve hemen eve dön. Taç giyme törenini yeniden planlamak zorunda kalmak çok acı verici olur."

Violet arabanın penceresinden dışarı bakarak küçük sınır kasabasının geçişini izledi. Grup birkaç saattir yolculuk ediyordu.

Başını pencereden içeri uzattı. "Daha ne kadar sürecek?" Violet Griff'e seslendi. Ya onu duymadı ya da görmezden geldi. Bir tümseğe daha çarparlarsa, mesanesi temizlenmesi gereken utanç verici bir karmaşa olmasını sağlayacaktı.

"Sorun nedir?" Çöl Kraliçesi Clover, Violet'e sessizce sordu. Pek konuşmazdı ve konuştuğunda da onu duymak için bazen zorlanmanız gerekirdi.

Diğer kadının modayla zerre kadar ilgilenmemesine ve Violet'in okumayı sevmemesine rağmen Clover'la çabucak arkadaş olmuşlardı. Clover, kocası dışında herkese karşı utangaç da olsa hoş bir mizaca sahipti.

Violet hikâyenin tamamını bilmiyordu ama bir sebepten ötürü Amos, Clover'ı on üç yaşında bulduktan sonra onu İnsan Krallığı'na göndermişti. On altı yaşına geldiklerinde geri dönmesi için ona yalvarmıştı, ama ondan habersiz, kardeşinden Amos'un başka bir kızı eşi olarak kabul ettiğini duymuştu. Amos'un nişanında romantizm yer almamış olsa da, bu Clover'ı mahvetmiş ve onu tekrar gördüğünde öldürmeye çalışmıştı.

Violet' *"Bir aşığın kavgası,"* demişti.

Ne olursa olsun, ikisi birbirini mükemmel bir şekilde tamamlıyordu. Kral Amos'un babasının yıktığı krallıklarını yeniden inşa eden altın bir tanrı ve tanrıçanın hayat bulmuş haliydiler. Amos, Roma kadar uzun boylu, daha zayıf yapılı, güneşte bronzlaşmış, peynir altı suyu renginde bir tene ve kulaklarına doğru kıvrılan altın sarısı saçlara sahipti. Clover'ın vahşi, kıvrırcık sarı saçları ve kralinkinden bir ton daha açık bir teni vardı. Birlikte çok güzeldiler.

"Tuvalete gitmem gerek," diye homurdandı Violet. "Bekleyebileceğimi sanmıyorum."

Clover bir an için başını arabanın penceresinden dışarı çıkardı. "Sınıra çok yakınız. Uzakta duvarı görebiliyorum."

Violet Roman'ı tanısaydı, sınırda onu bekliyor olurdu, başkente varana kadar bekleyemezdi. "Eğer Roman sınırdaysa, ben daha bir şey söyleyemeden beni kollarına alır." En azından öyle olmasını umuyordu. "Herkesin önünde altımı ıslatmamayı tercih ederim."

Clover Violet'a nadiren gülümsedi ve başını tekrar pencereden dışarı uzattı. "Amos, herkese durmasını söyle."

Eşinin yanından hiç ayrılmayan Çöl Kralı arabanın durmasını istedi ve araba durur durmaz Violet aceleyle dışarı çıktı.

"Neden duruyoruz?" Griff homurdandı. Berbat bir yol arkadaşıydı. "Duvar çok uzakta değil."

"Tuvalete gitmem gerek," diye cevap verdi Violet. Mesanesi, Amos ve Ares'in onu duyup duymamasını umursamayacak kadar çok ağrıyordu.

Tanrılara şükürler olsun ki Tropikal sınıra o kadar yakındılar ki Çöl Krallığı tarafında ağaç grupları belirdi. Bitki örtüsü krallığındaki kadar yoğun değildi ama ona mahremiyet sağlayacak kadar yeterliydi.

Ares bineğinden atladı. "Ben de seninle geleceğim."

Griff, "Roman, onun açıkta duran kıcına üç metre yaklaştığını öğrenirse seni öldürür," diye kestirip attı.

Ares Violet'i tarttı. "Onun ormanda tek başına dolaşmasına izin verdiğimi öğrenirse beni parçalar."

Clover kılıcını almak için arabaya uzanırken, "Onunla gidebilirim," diye teklif etti. Kraliçe'nin yetenekleri hem Ares hem de Griff'ten üstündü ve ikisi de bunu biliyordu.

Ares başını salladı ama Amos atından atladı. "Cehenneme kadar yolun var."

"Öyle mi?" Clover sordu, aldatıcı derecede yumuşak sesi acı dolu bir ölüm vaat ediyordu.

Durdu ve gözlerini kıstı. İç çekmeden önce sessiz bir irade savaşı yaptılar. "Önce bölgeyi keşfe çıkıyorum."

Clover'ın dudakları yana doğru kıvrıldı. "Peki."

Violet uzakta, sıklaşan ağaçların arasından Tropik ve Çöl Krallıklarını ayıran sınır duvarının belli belirsiz dış hatlarını gördü. Bu şey çok büyüktü ve on beş dakika mı yoksa bir saat mi uzakta olduklarını bilmiyordu.

Birkaç dakika sonra Amos ağaçların arasından göründü ve kadınlara gitmelerini işaret etti. Görünmemek için yeterince uzaklaştılar, sonra Clover elini kılıcının kabzasına dayayarak nöbet tutmaya başladı.

Violet işini bitirdikten ve Clover gitmek istemediğini söyledikten sonra yola doğru geri döndüler.

"Yeterince uzun sürdü," diye yakındı Griff. "Şuradaki Altın Tanrı'nın kızgın bir boğa gibi ağaçların arasından fırlamasına üç saniye vardı."

Kral eğlenmiş görünmüyordu.

Arkalarından çok tanıdık bir ses "KOŞUN!" diye bağırdı. Arkalarına döndüler ve Violet'in gözleri ağaçların arasından kendilerine doğru koşan kadına takıldı. Bir an için onun Vivian olduğunu düşündü. *Kesinlikle değildi.* Viv'in Çöl Krallığı'nda ne işi olabilirdi ki?

Kız kardeşi yaklaşp "İSYANCILAR!" diye bağırınca şüpheleri yok oldu.

Grup hiç tereddüt etmeden harekete geçti. Clover, Violet'in elinden tutarak onu at arabasının uzak tarafına ve isyancıların görüş alanının dışına sürükledi. Ares atına bindi ve Violet'e doğru yöneldi ama havada savaş çığlıkları yükselince geri döndü. Kaç kişi olduklarını bilemiyordu ama isyancıların sayısı beş kişilik küçük gruptan fazlaydı.

Violet'in içine bir korku dalgası çöktü ve elleri atın koşum takımını karıştırdı. "Arabada olmamız gerekmiyor mu?" diye sordu Clover'a, tutarlı bir şekilde konuştuğu için kendisiyle gurur duyarak.

Clover bir savaş generaline dönüşerek, "Atlarla daha hızlı oluruz," diye açıkladı.

Violet, babasının ona ve Vivian'a ata binmeyi öğrettiği için tanrılara şükretti. *Vivian.* Etraflarındaki kargaşayı taradı ve kız kardeşinin Ares, Griff ve Amos'la birlikte savaştığını gördü.

Parçalanmış zırhlı bir adam arabaya doğru hücum etti ve kılıcını kaldırdı. Violet çığlık attı. "Clover, dikkat et!"

Clover adamın saldırısını engellemek için tam zamanında arkasını döndü. Amos onun yanında belirdi ve onu iterek yoldan çekti ama kraliçe kılıcını asinin böğrüne sapladı. "Git diğerlerine yardım et," diye bağırdı kocasına, etraflarında şiddetlenen savaşın homurtuları, çığlıkları ve çınlamaları arasında.

İki taraf çarpıştı ve Violet'i dehşete düşüren bir şekilde oklar onlara doğru uçu. Sadece savaşı engelleyeceğini biliyordu ve etrafta saklanacak bir yer aradı. Arabanın içinde kolay hedef olurdu ama isyancılardan biri onu ormana gizlice girerken görürse, onlardan kaçma şansı olmazdı.

Zaten at onu gözlerden saklıyordu ama ona bir şey olursa canlı bir yaratığı kalkan olarak kullandığı için kendini asla affedemezdi.

"Sınıra doğru ilerleyin!" Griff diğerlerine talimat verdi ve Clover Violet'in elinden tutarak onu erkeklerin atlarına doğru sürükledi, araba atlarını geride bıraktı. Koşumlarını çözememişlerdi ve Violet'in yüreği burkuldu.

Sınır muhafızlarının onlara doğru koştuğunu, dengeyi kendi lehlerine çevirdiğini görebiliyordu ve neredeyse rahatlayarak haykıracaktı. Griff onun yanında belirdi, onu atına bindirdi ve duvara doğru dörtnala koşmaya başladı.

Sınırdan sandığı kadar uzakta değillerdi ve hızla ilerliyorlardı. *Başarabiliriz.* Omzunun üzerinden baktı, diğerlerinin de kendilerine doğru uçan oklardan kaçarken onları takip etmesine şükretti.

Ama yeterince hızlı değillerdi; bir ok Griff'in atının yan tarafına isabet etti ve at tökezleyerek yere düştü, Violet ve Griff engebeli yolda yuvarlandılar. Keskin taşlar Violet'in yüzünü ve ellerini kesti ama adrenalini bu hissi uyuşturdu. At, arka böğründen çıkan bir okla koşmaya başladı.

"Yerde kal," diye homurdandı Griff ayağa kalkarken, onlara yetişen bir isyancıyla mücadele ediyordu. Amos, Griff, Ares, Vivian, Clover ve sınır muhafızları etraflarını sarmış, isyancılarla dört bir yandan savaşıyorlardı. *Burada değersizim,* diye düşündü çaresizlikle.

Bir canavarın yankılanan kükremesi havayı doldurdu, ardından vahşi bir ses geldi. "VIOLET!"

Violet etrafindakilerin arasından duvara doğru baktı. Roman görünmez bir bariyere çarpıp adını haykırırken Savaş ona doğru son sürat koşuyordu.

Violet çığlık attı ve bir ok yanından geçerken tam zamanında eğildi. War, Violet'e yaklaşan adamlardan birine saldırdı ve Ares kılıcını savurarak ona yandan saldıran başka bir asinin kafasını kesti.

Violet adamın kafasının havada uçup yere çarpışını izledi. Çimlerin üzerinde yuvarlanırken adamın görmeyen gözleri ona bakıyordu.

Bayılacağım.

Büyü Roman'ın diğer tarafta kalmasını sağlıyordu ve Violet, *"Eğer sınıra ulaşabilirsem, o beni güvende tutacaktır,"* diye düşündü. Griff ve Ares, Violet'in önünde korumacı bir şekilde duruyor, çok yaklaşan her asiye saldırıp öldürüyorlardı. Burada, savaşın ortasında, diğerlerini engelledi. *Korumak zorunda hissettikleri çaresiz bir insan.*

Griff sırayı bozdu ve Violet'i ayağa kaldıran iki sınır muhafızına baktı. "Violet'i sınıra götürün."

Biri kolundan tutup kaçmasını söyledi, ama Savaş Violet'in yan tarafına çarptı. Tekrar sert zemine çarptı ve daha fazla çakıl derisini keserken görüşü karardı. Nefes almak için mücadele etti ve görüşündeki bulanıklığı dağıtmaya çalıştı.

Savaş'ın kaburgalarının arasına saplanan bir okla yanı başında yere yığılmasını dehşet içinde izledi. Çığlığı şiddetli savaşın üzerinde yükseldi. "Savaş!"

Violet tigona doğru süründü ve parçalanmış avuçlarının çakıllara her vuruşunda kollarına acı yayıldı. Tüyleri geri çekildi ve göğsü hızlı, sık nefeslerle hareket etti.

Violet'in elleri yarayı değerlendirmek için kanlı kürkünün üzerinde gezindi ama ne yapacağını bilmiyordu. *Okları çıkarmak yerine itmek gerekmiyor mu? Yoksa tam tersi mi?* Ok kalbini işaret ediyordu. Onu delme riskini göze alamazdı. *Eğer ok çoktan delmediyse.*

Onu Roman'a götüren muhafızlar yeri aradı, bakışları onun üzerinden geçti. Biri küfretti. "Nerede o?" İkisi de etraflarını inceledi. *Kimi arıyorlardı?*

Vivian Violet'e takıldı ve War'ın cesedinin yanında yere yuvarlandı.

Gardiyanlardan biri Vivian'ı ayağa kaldırdı, yüzünde şaşkınlık vardı. "Elbise giymemiş miydin?"

Violet Roman'a baktı, yüzünü görebilecek kadar yakındı. *Bunu başarabilirim.*

Vivian muhafızın elinden kurtuldu ve Violet'in adını söyleyerek çılginca etrafına bakındı. Roman eski arkadaşını gördü ve bariyere karşı daha da öfkelenerek onu kuduza çevirdi.

"HERKES KRALİÇEYE! KRALİÇENİZİ KORUYUN!"
kükredi, sözleri havada çatırdadı. Ares ve Griff hariç herkes Vivian'a doğru koşarken Violet'in teninde dehşet gezindi.

"Hayır," diye fısıldadı Violet ve dehşet dolu gözlerini Roman'a çevirdi. Onu sevdiğini söylemişti ama Vivian için onu korumasız bırakmıştı.

Bakışları onunkilerle çarpıştı, gözleri korku ve öfkeyle parlıyordu. "*KRALİÇENİZİ KORUYUN!*" diye tekrar bağırdı, çaresizliği hissediliyordu.

Violet'in boğazından bir hıçkırık koptu ve başını teslimiyet içinde War'ın bedenine doğru eğdi. Canavarı güvenli bir yere sürükleyemezdi ve onları koruyacak hiçbir savaş becerisi yoktu. War hâlâ nefes alırken onu terk etmek bir seçenek değildi. Onu asla terk etmemişti; defalarca gelip onu kurtarmıştı. Onu burada bırakamazdı.

Griff emir yağdırırken Roman çılglık atmaya devam etti ama Violet artık onları duymuyordu. Umutsuzluğu üzerine baskı yapan canlı bir şeydi.

Gölgeler üzerine düşerek öğle güneşini engelledi ve başını kaldırdığında etrafını saran sıkı bir muhafız çemberi ve Savaş'ı görünce şaşırdı.

Etrafına bakıp kız kardeşini aradı. *Gardiyanlar benim Vivian olduğumu sanıyor.*

Ares çemberden ayrıldı ve körlemesine etrafı yokladı. "Neredesin sen?"

Violet daha çok ağladı. "Vivian dışarıda," dedi hayıflanarak ve tekrar Savaş'ın üzerine eğildi. Ares'in elleri onun sırtına çarptı.

"Tanrılara şükürler olsun," diye nefes alarak onu yukarı çekti. "Kollarını boynuma dolamanı istiyorum."

Şaşkınlıkla ona baktı. "Ben Violet'im." *Bunu neden söyledim ki? Bırak seni güvenli bir yere götürsün.*

"Kim olduğumu biliyorum Vi. Roman seni büyüledi ve ben seni göremiyorum. Kollarını boynuma dola ve başını omzuma yasla ki bariyeri aşmaya çalışırken ellerini kana bulamadan seni ona götüreyim."

Midesi dibe vurdu. Roman'ın ona ihanet etmeyeceğini, ona defalarca söylediği sözlerin doğru olduğunu bilmeliydi. Hiç bilmediği bir suçluluk duygusu onu ağırlaştırıyordu.

Ares onu kollarının arasına aldı. "Onu yakaladım!" diye bağırdı etrafındakilere. "Kımıldayın!" Etraflarını saran savaşçılar ve muhafızlar bir açıklık yarattı ve o da havalandı.

Violet tekrar War'a baktı ve panikledi. "War'ı bırakamayız." "O iyi olacak," diye nefes nefese koştu Ares.

"Hayır," diye yalvardı ve onun tutuşuna karşı mücadele etti. "Onu bırakamayız!" Nefes alış verişi düzensizleşti ve paniği arttıkça elleri karıncalanmaya başladı. Ares ortadan kaybolmuştu ama hâlâ onu tutuyordu.

Roman'ın büyüü. Gözlerini sımsıkı kapattı, havada süzülme hissi döndürüyordu. Ares sınırı geçip Tropikal bölgeye girdi. Saniyeler sonra, Roman onu

kollarından kurtuldu ve ters yöne doğru koşmaya başladı.

Roman'ın omzunun üzerinden çatışmanın devam etmesini izlerken keder ve şoka girdi.

Savaş hareket etmedi.

Roman sınır köyünün eteklerindeki en yakın eve ulaşana kadar koştu. Yaşlı bir adam dışarıda durmuş atını fırçalıyordu ve Roman'ın yaklaştığını görünce irkildi.

Roman kabaca, "Ben Roman Covington, veliaht prens ve acilen bir yatağa ihtiyacım var," diye ısrar etti.

Adamın gözleri büyüdü ve elindeki fırçayı yakındaki bir saman yığınının üzerine fırlattı. "Evet, Majesteleri. Yaralı mı?"

Roman Violet'in yaralarını gözden geçirdi. "Bilmiyorum." Nefret ettiği tanrılara dua ederken her duygu içini kemiriyordu.

"Bir şifacı çağıracağım."

Roman aceleyle adamın ön kapısından içeri girdi ve kanepede genç kadın bir gıcırtyla sıçradı. Kucağındaki örgü malzemeleri gürültülü bir şangırtıyla yere saçıldı.

Adam Violet'e işaret etti. "Fayline, onu temizlemek için bir şeyler getir lütfen."

"Evet, baba." Adam Roman'ı yatak odasına götürüp ancak iki kişiye yetecek büyüklükteki küçük yatağı işaret ederken, Roman aceleyle mutfığa girdi. Mütevazı odada kilimsiz ahşap zemin, iki yan sehpa ve yatağın karşısında küçük bir şömine vardı.

Violet, Roman'ın kollarında kontrolsüzce titriyordu ve Roman onu sakinleştirmese şoka gireceğini biliyordu. "Yatağın altında bir şey var mı?"

Adam duraksadı ve ahşap çerçevenin altına bakmak için eğildi. "Birkaç kutu var, Majesteleri. Çoğunlukla eski giysiler."

"Çıkar onları."

Roman Violet'in başının üstünü öptü. "Güvendesin prenses. Sana sahibim." Violet'in yumuşak çığlıkları içini parçaladı. Kendisini hiç bariyerin diğer tarafından onu izlerken hissettiği kadar çaresiz hissetmemişti. Özellikle de Vivian ortaya çıktığında. Violet'i incitmiş olsaydı, Cennet'te ondan saklanabileceği bir yer yoktu.

Roman, ekibine Savaş'ın etrafını sarma talimatı veren Griff için tanrılara şükretti. Muhafızlar Violet'i Roman'ın büyüünden göremiyordu ve Vivian'a doğru ilerlemeye başladıklarında Roman, Violet'in yıkımını gördü ve onun aşığılık kız kardeşine kraliçem dediğini düşündü. Bu görüntü sonsuza dek aklından çıkmayacaktı.

Adam yatağın altından her şeyi çıkardıktan sonra Roman yere diz çöktü ve Violet'i yavaşça yatırdı. "Kendi başına sürünebilir misin?"

Ondan yatağa baktı, başını salladı ve vücudunu yatağın altına soktu.

Fayline ona ıslak bir bez uzatarak, "Buyurun, Majesteleri," dedi.

Teşekkürlerini mırıldandı ve yatağın altına girmeye çalıştı, ancak çerçeve geniş göğsü için çok alçaktı. "*Siktir.*" Kolunu uzatarak Violet'in elini kendi eliyle kapattı. Violet'in ağlamaları kesildi, yerini burnunu çekmeler ve sessiz inlemeler aldı. "Yüzünü temizleyebilmem için yaklaşabilir misin?" Kir ve çakıllar kana yapışmış, sıyrıklar cildini çizmişti.

Kadın daha da yaklaştı ve adam onu bırakmaya çalıştı ama kadın başını salladı ve adamın elini daha sıkı sıktı. "Lütfen, beni bırakma."

Her parçası kırıldı. Bunu ona o yapmıştı. Onu bu şekilde terk edeceğini neden olmuştu. "Gitmiyorum. Yüzünü temizlemem gerek."

Gözleri onunkiler arasında gidip geldi ve onu serbest bıraktı. Roman kızın yüzüne yapışan birkaç çakıl taşını nazıkçe sildi, kızın her irkilmesi ve tıslamasıyla irkildi. Kesikleri elinden geldiğince temizledikten sonra havluyu arkasına bıraktı ve tekrar onun eline uzandı.

Yaşlı adam kızına, "Git biraz daha havlu getir," diye talimat verdi. Roman irkildi, orada olduklarını unutmuştu.

Violet'in titreyen eli onunkini bir can simidi gibi tuttu. "War'ı vurdular," dedi kırık bir fısıltıyla.

Roman başını yatağın altına sıkıştırdı, iri vücudu garip bir açıyla dışarı çıktı ve kadının elini dudaklarına götürdü. "Savaş iyi. Şu anda yolda."

Violet'in ağlamaklı sesi kalbini kırdı. "Nasıl?"

Roman şefkatle gülümsedi. "*Familiar*'lar, bağlanmadan önce ölmelerini önlemek için hızlı iyileşme özelliğine sahiptir. Onları öldürmenin tek yolu başlarını kesmek ya da hayati organlarını kesmektir."

Zayıf bir gülümsemeyle onu onurlandırdı ve Roman onun ezici rahatlamasını hissetti.

Hayır, *hissetti*.

Nefesi durdu ve içinden geçen duygulara konsantre oldu. Rahatlama, uzun süren bir rüya gibi buharlaştı ve sadece kendisinininkini hissettiğinde hayal kırıklığı onu sert bir şekilde vurdu.

Orada ne kadar yattıklarını bilmiyordu, umurunda da değildi. Tek önemseydiği onun hem zihnen hem de bedenen güvende olmasıydı. Diğer her şey bekleyebilirdi.

Roman başını yatağın altından çıkarıp adama ve kızına baktı. "Kaplanım her an burada olabilir. Lütfen ön kapıyı açın."

Yoksa kapıyı kıracak."

Adam hızla oradan ayrıldı ama Fayline olduğu yerde kalakaldı. Soğuk, orta kahverengi yanakları soldu ve kahverengi gözleri neredeyse kafasından fırlayacaktı.

Roman ona "Arkadaş canlısıdır," diye güvence verdi ama War yatak odasının kapısından girdiğinde, kadın ciyakladı ve duvara doğru geri çekildi. War onu görmezden geldi, yatağın etrafında döndü ve pençesini çerçevenin altına sokarak diğer tarafa uzandı.

Odaya daha fazla ayak sesi girdi ve Roman omzunun üzerinden Ares'e baktı. "O iyi mi?" diye sordu arkadaşı.

"Olacak. Tehdit etkisiz hale getirildi mi?"

"Evet. Daha önce rastgele bir pusuda bu kadar çok kişi görmemiştim." Hesapçı bakışları pencereden dışarı baktı. "Vivian kaçtı."

Roman yatağın altından Violet'e baktı. Violet başını çevirip War'a bakınca

Roman sesini alçalttı. "Vivian neden onlarla birlikteydi?"

Ares yedek bezlerden birini kaptı ve ellerini sildi. "Bilmiyorum ama bizimle birlikte onlara karşı savaştı."

zy

Sınır köyündeki bir handa geçirdiği uzun bir gecenin ardından Violet yavaş yavaş kendine geldi. Roman onu savaştan uzaklaştırdığından beri yanından hiç ayrılmamıştı, Savaş da öyle. Onların istikrarlı varlığı ruhunu daha önce deneyimlemediği bir şekilde rahatlatmıştı.

Yolculuklarına devam ettiklerinde Violet yeni bir kadındı. Travma geçirmiş yeni bir kadın ama yine de yeni. Aynı atların canlı ve iyi durumda olduğu arabalarında Roman'ın yanında oturuyordu. Saltu, geceyi geçirdikleri sınır köyünden bir haftalık uzaklıktaydı ve Violet huzur içinde iyileşmek için kendi yatağında olmaktan başka bir şey istemiyordu.

War'ın başının tepesi arabanın yanında tırıs giderken bir görünüp bir kayboluyordu, onlarla birlikte arabaya sığamamaktan duyduğu rahatsızlık her halinden belliydi.

Roman parmaklarını Violet'in saçlarında boş boş gezdirdi. Dün gecedен beri ona dokunmayı bırakmamıştı, sanki kaybolacağından korkuyormuş gibi. Eğer Violet pozisyon değiştirmeye kalkarsa, Roman onu daha sıkı tutuyordu.

Sonunda Violet kendini Roman'a doğru uzatacak kadar serbest bırakmayı başardı. "Vivian nerede?"

Ares ve Roman'ın bir gece önceki konuşmalarından parçalar hafızasına girip çıkıyordu. Kız kardeşinden bahsettiklerini hatırlıyordu ama tam anlamıyla hatırlamıyordu. Şok onu çevresinden habersiz hale getirmişti, asilere karşı şanssız bir çizgisi olduğu için üzerinde çalışması gereken bir şeydi bu.

Arabayı tehlikeli bir gerilim , havada ağır bir şiddet vaadi vardı. Roman Violet'i korkutmuyordu ama yüzündeki ifadeye bakılırsa, öfkesini çeken kişi son kez vedalaşmalıydı.

Arabanın penceresinden dışarı bakan Roman, "Kız kardeşin ortadan kayboldu," diye söylendi. Dikkatini tekrar Violet'e verdiğinde, yoğunluğu onu şaşkına çevirdi. "Onu bulacağım ve bulduğumda, gerekirse onu Saltu'ya geri sürükleyeceğim."

Onu dikkatle inceledi ve dudakları aşağı doğru döndüğünde devam etti. "Aramızdaki bağı koparmak için Vivian'ı uzun zaman önce öldürebilirdim ama birbirinizden ne kadar nefret etseniz de onu kaybetmenin sizi inciteceğini biliyordum."

Violet yüzünü tamamen ona dönmek için karşısındaki banka geçti. Yapması gereken çok şey vardı. "Muhafızlara kraliçelerini korumalarını söylediğinizde Vivian'ı kastettiğinizi düşünmüştüm," diye itiraf etti, kendini topraktan daha aşağı hissederek. "Ona doğru ilerlemeye başladıklarında kalbim sıkıştı. Bunu asla yapmayacağını biliyorum ama sana olan inancımı kaybettim ve kaybetmemeliydim." Çaresizce omuz silkti ve fısıldadı, "Çok üzgünüm. Senin için ne ifade ettiğimi bana defalarca gösterdin ve şüphelerimi hak etmedin."

Roman aralarındaki mesafeyi kapattı ve vagonun zeminine çömeldi. "Adrenalininiz yüksek prenses, savaş eğitimi de almadınız. Böyle durumlarda aklınızı başınızda tutmanız zordur."

"Yapma," dedi zorla. "Benim için bahaneler üretme. Senden bir an bile şüphe etmemeliydim ama ettim ve bunun için kendimi asla affetmeyeceğim."

Roman kalkıp dudaklarını onunkilere değdirene kadar itirafı havada ağır ağır oturdular. "Özrün kabul edildi." Geri çekilirken ağzı çarpık bir sırıtışa dönüştü. "Ama kefaret kararlıysan, bunu telafi edebileceğin birkaç yol biliyorum." Adam kaşlarını salladı ve kadın kahkahayı patlattı.

Adam geri çekilmek istedi ama kadın başının arkasından tutup onu bir kez daha kendine yaklaştırdı. Ağzı daha önce hiç öpülmemiş gibi onunkine karşı çekingen bir şekilde hareket etti ama kısa süre sonra kontrolü ele aldı ve dilini dudaklarının kenarına sürterek içeri girmeye çalıştı.

Eli boynundan aşağı inerek teninde şehvetli bir ürperti yarattı. Göğsünden aşağı inmeye devam etti, göğsünü sıyırdı, sonra kalçasına ulaşana kadar yan tarafına doğru ilerledi.

"Violet," diye fısıldadı onun dudaklarına, ayrılarak. "Vivian hiçbir zaman benim kraliçem olmadı. Hiçbir zaman da . Her zaman sen oldun." Kalçalarının üzerine yaslandı ve uzun kollu keten gömleğinin kollarını sıvadı.

Çiçeklerle dolu karmaşık sarmaşık dövmeleri ön kollarını sarıyor ve gömleğinin kollarının altında kayboluyordu. Dövmeleri yakından incelemek için kolunu kaldırdı. "Çok güzeller. Bunları her kim yaptıysa inanılmaz bir sanat-" Kelimeler boğazında düğümlendi ve bakışlarını onunkilere çevirdi. "Menekşeler mi?"

Tanıdık işareti olduğuna inandığı çizgiler gömleğinin üst kısmından görünüyordu. Daha fazla sarmaşığı ortaya çıkarmak için düğmelerini çözdü. Adam kendini menekşelerle kaplamıştı. "Neden?"

"Gittiğin her gün için bir menekşe var," diye itiraf etti, "ve dikkatimi dağıtmak için acıya ihtiyaç duyacak kadar seni özlediğim günler için daha fazlası."

Sıcaklık tenini yaladı. Ona daha önce hiçbir şeye ihtiyaç duymadığı kadar ihtiyaç duyuyordu ve korkup kaçmasına fırsat vermeden uzanıp iki perdeyi de kapattı. Roman'ın omuzlarından tutarak ayağa kalkmasını işaret etti ve onu geriye, karşısındaki minderli koltuğa doğru itti. Utangaç bir şekilde gülümseyerek elinden geldiğince onun kucağına oturdu ve bakışlarını hiç ayırmadı.

Roman onun belini kavradı ve sikinin sert uzunluğu kadının ortasına bastırdı. Bir elini onun yan tarafına götürdü ve başparmağıyla göğsünün alt tarafını okşadı. Elbisesinin ince kumaşı bu hissi engellemek için hiçbir şey yapmadı ve kadın titredi. "Sana sahip olduğum ilk seferin bir arabada olmasını istemiyorum," dedi.

Violet öne doğru eğildi ve onu tekrar öptü, hissettiği her şeyi içine akıttı. "Bekleyemem. Sana ihtiyacım var."

Violet'in sesindeki yalvarış karşısında Roman'ın içinde bir şeyler koptu. Diliyle Violet'in her santimetresinin tadını çıkarırken ilk seferlerinin saatler sürmesini istemişti ama onu hiçbir şeyden mahrum bırakmayacaktı. Eğer onu engebeli bir arabada becermek isterse, bunu seve seve kabul edecekti. Neyse ki, Violet'e yolculuğu için verdiği de dahil olmak üzere tüm kraliyet arabaları, kendisinin ve babasının büyük bedenlerine uyacak şekilde özel olarak inşa edilmişti.

"Kaldır," diye emretti tanımadığı boğuk bir ses tonuyla. Kan, pantolonunun düğmelerine çarparak zonklayan sikine doğru pompalandı. Dizlerinin üzerine yükselirken göğsü yüzüyle aynı hizaya geldi, hâlâ bankın üzerinde oturuyordu. "Siktir."

Roman öne eğildi ve elbisesinin ince kumaşı arasından göğüs ucunu yaladı, göğüs bandı takmadığını fark ettiğinde inledi. Biriyle

Eliyle elbisesini omzundan aşağı indirdi, sonra kumaş düşene ve esmer kahverengi meme uçları ortaya çıkana kadar yanlarını değiştirdi.

Bir erkek ihtiyaçtan ölebilir miydi? Kendini tutamayarak dilini sol tepesinde gezdirdi ve göğsünün hassas derisini ısırdı. Nefes nefese kaldı ve göğsünü öne doğru itti, ta ki adam onu ağzına alıp dilini çakıllı derisinde gezdirene kadar.

Onu tatmak ikinci doğasıydı ve çıkardığı çaresiz sesler onu cesaretlendirdi. Diğer tarafına geçerken parmaklarını omurgasından aşağı kaydirdi ve tatlı tenine karşı inledi. Ağzını memelerinden ayırabileceğini sanmıyordu ve zevk evinde gördüğü gibi onu parmaklarıyla beceme ihtiyacı onu bunalttı. Eli kızın arka tarafına ve altına doğru inmeye devam etti, ta ki kızın merkezine ulaşana kadar.

Parmaklarını yavaşça kızın girişinde gezdirerek hassas derinin üzerinde daireler çizdi.

Violet haykırdı ve kalçalarını aşağı itti. "Lütfen, Roman."

Tanrım. Eğer pantolonunun içine boşalırsa kendini asla affetmeyecekti ama onun dudaklarındaki adı kontrolünü sınıyordu.

Adam onun yumuşak etini ısırdı ve kadın sarsılarak daha da yaklaştı. Roman onun tenine karşı gülümsedi ve göğüslerinin arasına girdi. Diğer elini ön tarafına doğru kaydirdi, dokunuşunun altında karnının seğirme şekinden zevk alarak klitorisini buldu ve başparmağıyla nazik daireler çizdi.

Vücudu titredi, nefes alış veriş hızlandı ve adam uzun, kalın bir parmağını arkadan amına soktuğunda haykırdı. "Otur ve elime bin."

Önsöz söylemeden yere düştü, kendini adamın parmağına daha fazla gömdü ve adam başka bir çılgılığı yutmak için kadının ağzını kendi ağzıyla kapattı. "Sessiz ol prenses. Sadece benim için olan sesleri başka kimsenin duymasını istemiyorum."

Bir eliyle ağzını kapattı ve ayağa kalkmaya çalıştı. Roman başparmağını klitorisinden çekip çenesinden tuttu ve onu kendisine bakmaya zorladı. "Benimle kal. Onlar için endişelenme. O güzel dudaklarını benimkilerin üzerinde tut ve kimse senin muhtaç amcığının elime bindiğini bilmesin."

Tüm vücudu kızardı ve adam sırtarak yüzünü kendine çekti. Bir parmak daha ekledi ve kız kalçalarını sallarken omuzlarını daha sıkı kavradı.

"Daha fazla," diye yalvardı Violet nefes nefese.

bıraktı ve klitorisine döndü, içine girip çıkarken parmaklarını hafifçe etrafında gezdirdi. "Tanrılar, lütfen." Onun köşesi

Sesindeki gerginlik karşısında ağzı bir sırtışıla eğildi. Gururu içinde kabardı. "Sorun ne?" diye sordu masumca, klitorisinin etrafında dönmeye devam ederken,

Ara sıra üzerinde geziniyor.

"Tanrılara yemin ederim Roman," diye inledi ve başparmağını istediği yere bastırmak için kalçalarını daha sert salladı.

Ona merhamet etti ve istediği yere dokundu. Kadın öne doğru eğildi ve adamın boynuna doğru nefes nefese kaldı. Başını çevirerek dudaklarını onun kulağının üzerinde gezdirdi. "Bir parmak daha ekleyeceğim."

Kadın ürperdi ve başını salladı. Bir parmağı arkadan içine girerken, diğer elini önden bir parmak daha sokmak için kullandı. Damlayan amcığı kolayca içeri kaymasına izin verdi ve tamamen oturduktan sonra ön avucunu klitorisine bastırdı.

"Bana bak," diye emretti. Violet kapüşonlu, cam gibi gözlerle geri çekildi. "Sür."

Violet ellerini adamın başının arkasına doladı ve ağzını kendi ağzına doğru çekti. Parmaklarının üzerinde kendini salladı, avuç içi klitorisine süründü. Öpüşme durdu ve Violet onun dudaklarına karşı nefes nefese kaldı. Bu şimdiye kadar gördüğü en güzel şeydi.

Hareketleri sarsıntılı hale geldi ve parmaklarını vücuduyla birlikte hareket ettirirken amcığı parmaklarının etrafında titreşti.

" bu," diye mırıldandı. "İhtiyacın olanı al."

Yüzünü onun boynuna gömdü ve orgazmı içinden geçerken tıslamasına neden olacak kadar sert bir şekilde ısırıldı. Parmaklarını kaplayan dölüyle karışan acı çok fazlaydı ve siki sarsılırken inledi, kendi dölü pantolonunun içini kapladı.

Violet ihtiyaç duyduğu havayı yutarken göğsü kabardı. Orgazmının hafif artçı sarsıntıları hâlâ uzuvlarında dolaşıyor, arkalarında karıncalanmalar bırakıyordu. Roman daha önce hiç başka bir kadınla birlikte olmadığını söylemişti ama ellerinin Violet'i sıırıslıkam bir hale getirmesi bunun aksini gösteriyordu.

Ama ondan kuşkulananmak için hiçbir nedeni yoktu ve onun cinsel iyilikler konusunda Tanrı vergisi bir yeteneğe sahip olduğuna karar verdi. Doğrulup el yordamıyla adamın pantolonunun düğmelerini yokladı. Eğer onu içine almazsa ölecekti.

Adamın eli kadının elini kapattı. "Yapamayız." Kadın başını kaldırdı ve adam boğazını temizledi. "Yapamam."

Yanakları pembeleşiyor muydu? "İstemiyor musun?" İlk deneyimini beğenmemiş miydi? Violet bir erkeği öpmekten fazlasını yapmayalı yıllar olmuştu. Belki de becerileri paslanmıştı.

"Bunu her şeyden çok istiyorum," dedi kabaca, "ama kısa bir süre için yapamam."

Violet arkasına yaslandı ve kollarını indirdi. "Tamam..."

Roman pantolonunun paçasını düzeltti ve yanaklarındaki kızarıklık koyulaştı. Violet onun bakışlarını takip etti ve pantolonunda büyük bir ıslak nokta olduğunu fark etti. Farkına vardı ve hınzır bir sırıtışla başını kaldırdı. "Bu çok gurur verici."

Roman bir kahkaha attı ve onu yanındaki banka taşımadan önce yeniden giydirdi. "Bu utanç verici."

Violet onun kolunu okşadı ve yanağına hızlı bir öpücük kondurdu. "İlk kez etrafta dolanıyorsun. Uzun sürseydi şüphelenirdim."

Roman dirseklerini dizlerine dayadı ve ona baktı. "Altmış saniyeden daha uzun süre dayanabilmek için pratik yapıyorum." Homurdandı. "Bu çok işe yaradı."

Violet'in kanı kaynadı ve adamın saçlarını avuçlayarak onu kendisine bakmaya zorladı. Adamın gözleri büyüdü.

"Pratik mi yapıyorsun? Kim o?" Eğer Marissa derse, ikisini de öldürecekti.

İçinden akan şiddet onu şaşırttı ve kendi tepkisinden korkarak geri çekilerek onu serbest bıraktı. Bu onun yapacağı bir şey değildi. İnsanları öldürmek istemezdi. Genellikle.

Hınzırca sırıttı ve ona doğru uzandı. Kadın elini itti ama işe yaramadı. Roman onu savuşturma çabalarından kurtuldu ve bir elini dizine dolayarak onu kendine çekti. "Kıskançlık sana çok yakışıyor prenses." Onu öpmeye çalıştı ama kadın ona dişlerini gösterdi. "Ben bir kadın kullanmadım."

"O zaman kim *bunlar*?" diye dişlerini sıkarak kendini düzeltti.

Adamın gülümsemesi genişledi ve kadın çığlık atmak istedi. "Slayton'ın kardeşi buna yumruk amcığı diyor." Violet ona göz kırptı. "Erkeklerin am hissini taklit etmek için kullandıkları bir tür oyuncak."

Violet'in çenesi düştü. "Yumruk amcığı mı?" Roman başını salladı. "Ne kadar aptalca bir isim bu?"

Prens omuz silkti. "Oldukça doğru bir tanımlama." Bir elini saçlarında gezdirirken sarı saç telleri her yöne doğru uzanıyordu. "Harika hissettiriyor, ama görünüşe göre yeterince harika değil, eğer parmaklarımda parçalandığını hissetmek pantolonumu ıslattıysa."

Violet, Roman'ın sahte bir amcığı sikerkenki zihinsel görüntüsünü aklından çıkaramıyordu. "Seni izlemek istiyorum," diye fısıldadı.

"Siktir." Küfrü o kadar sessiz söylemişti ki neredeyse duymamıştı. "Böyle konuşmaya devam edersen hemen gitmeye hazır olacağım."

Araba durdu, konuşmaları yarıda kesildi ve biri kapıyı çaldı. "Gece için duruyoruz." Bu ses Violet'in kalbinin çarpmasına neden oldu ve çaresizlik içinde Roman'a sarıldı. Ani gürültü onu tekrar Roman'ın yatağının altına saklanan ergen haline döndürdü.

Roman Violet'i yanına çekti ve yatıştırıcı bir eli saçlarında gezdirdi. "Sadece Griff ya da Ares," diye mırıldandı. "Güvendesin."

Violet'in kalbinin atışı yavaşladı ve verdiği tepkiden duyduğu utanç yanaklarını doldurdu. "Özür dilerim. Daha iyi oldum ama sınırdaki saldırı eski alışkanlıklarımı canlandırdı."

"Asla özür dileme," diye emretti Roman. "Asla."

"Gece için duruyoruz," diye seslendi Ares kapıdan.

Roman dehşetle pantolonuna baktı ve Violet gülmemek için ağzını kapattı.

"Hiç komik değil," diye homurdandı ama bu sadece onun daha çok gülmesine neden oldu. "Bunun, gördüklerinde bir şey yaptığımızı anlayacakları anlamına geldiğini biliyorsun, değil mi?" Sırıttı.

Violet'in yüzündeki renk soldu. Mahcup bir halde, bir çözüm bulmak için boş vagonun etrafına bakındı. "Arabadan geriye doğru tırman, ben de kollarına atlayayım. Elbisem pantolonunu örtecek, sonra odamızda üstünü değiştirebilirsin."

Roman'ın gözlerindeki muzip parıltı yeniden ortaya çıktı. "Hayır. Sanırım görmelerine izin vereceğim."

"*Roman Covington, tanrılara yemin ederim ki,*" diye fısıldadı.

Göz kırptı ve arabanın kapısını açtı. Artık onun sahibi olduğu için onu kaybetmek onu üzecekti ama bundan kaçınamazdı çünkü onu öldürecekti.

z8

Violet, Roman, Ares ve Griff'in bu gece konakladıkları hanın özel bir odasındaki gösterişli masaya oturdu. Önüne bir tabak koyan servis teşekkür etti. Amos ve Clover yemeklerini odalarında yemiş, War ise kendi yemeğini aramak için ormanda kaybolmuştu.

"Açlıktan ölüyorum," dedi kendi kendine ve et suyuna batırmak için kızarmış sandviçi aldı.

Roman kaskatı kesildi. "Aç olduğunu hiç söylemedin." Violet alaycı bir kaş kaldırdı. "Kafam meşguldü."

Griff masanın karşısında, "Burada yemek yemeye çalışıyorum," diye yakındı. "İkinizin vagonda seviştiğini duymak istemiyorum. Bunu gerçek zamanlı olarak duymak zorunda kalmamız yeterince kötü zaten."

Violet'in nefesi kesildi ve Roman'ın eli masanın üzerinden fırlayarak Griff'in boynuna dolandı. "Çıkardığı her sesi unutacaksın."

Roman Griff'i serbest bıraktı ve adam birkaç öksürükle boğazını ovuşturdu. "Deniyorum. Belki bir dahaki sefere kendinize ait bir odanız olana kadar beklersiniz, değil mi?"

Violet masanın altına girmek istedi. "Başka bir şey hakkında konuşabilir miyiz?"

Ares başını salladı ve bir lokma tavuk yuttu. "Hızımızı arttırırsak üç gün içinde Saltu'ya ulaşabiliriz."

"Üç gün mü?" diye sordu Violet. "Sınırdan Saltu'ya bir haftalık yol var ve biz sadece bir gündür seyahat ediyoruz."

Ares, "Bu normal bir hız ve dinlenmek için sık sık mola vermek anlamına geliyor," diye . "Şafaktan gün batımına kadar daha az durarak seyahat edebilir ve yarı zamanda varabiliriz." Dişleriyle kopardığında kemikten tavuk fişkırdı. "Biz

At arabası yerine ata binersen, yolculuktan bir gün daha kazanabilirsin. Griff arabanın yanında kalıp onu eve götürebilir."

Günde on dört saat boyunca birkaç durakla bir arabada mahsur kalma düşüncesi kulağa berbat geliyordu ama altı gün daha seyahat etmek de öyle. Bütün gün ata binmek kulağa daha kötü geliyordu ve Griff'i arabada yalnız bırakmak istemezdi. Atlar sürücüsüz çekmek için eğitilmişti, bu yüzden çok fazla iş olmayacaktı ama yalnız olacaktı. Griff çok sosyaldi.

Violet her birinin artılarını ve eksilerini tartarken sandviçini ısırdı ama diline çarpan şeytanın tükürüğünün iğrenç tadıyla hemen öğürdü. Sandviçi tükürdü, masadan geriye doğru itti ve kuru kusmak için eğildi.

"Violet?" Roman'ın telaşlı sesi Violet'in iç paniğini böldü ve duyularına saldıran kokuşmuş çeşniye duyduğu nefreti bilmediğini hatırlattı.

Kadın el sallayarak onu uzaklaştırdı. "Ben iyiyim." Kadın tekrar öğürdü. Birisi -Griff- eline bir içki tutuşturdu ve sırtını sıvazladı. Roman'a, "Sandviçin üzerinde mayonez olmalı," diye açıkladı.

"Bu ne anlama geliyor?" Roman onun yanına çömelirken sordu.

"Bundan nefret ediyor." Griff'in sesi zorlukla bastırılmış kahkahalarla dalgalandı. "Kraliçemiz onu koklamaya bile dayanamıyor."

Violet suyu yuttu ve Griff'e ters ters baktı. "Bu iğrenç bir şey. Yasaklanmalı."

"Mayonez sevmez misin?" Roman sordu. "Bilmiyordum." Son sözler hüznü bir tonda söylenmişti.

Violet'in aklına korkunç bir düşünce geldi. *Erkek arkadaşım mayonez sever mi?* Ayrılmak zorunda kalacaklardı. Uzanıp Roman'ın birasını aldı ve dilindeki korkunç tadı yakmak için uzun bir yudum aldı. "Bu, sohbetlerde gündeme gelen bir şey değil."

"Bir keresinde tavuklu sandviçi ısırdı ve masanın üzerine kustu," diye devam etti Griff. "Annem çok utanmıştı."

Roman tabağını aldı ve sessizce mutfığa girdi. Griff homurdandı. "Aşçıyı öldürecek."

"Ne?" Violet başını mutfak kapısına doğru çevirdi. "Neden?" Griff kaşlarını kaldırdı. "Sana sümüklü böcek yutmuşsun gibi davrandığım için." "Ben mayonez istemedim. Bilemezlerdi."

Roman elinde yeni bir sandviçle döndü ve onu masaya koydu. "Aşçıdan sana bir tane daha yapmasını istedim."

Aşçı kafasını kapıdan uzattı. "Özür dilerim. Sipariş verdiğinizde malzemeleri gözden geçirmeliydik."

Ona el salladı. "Zararı yok." Adam mutfağa geri dönerek kayboldu ve Violet teşekkür etmek için Roman'ın elini sıktı. Prens kendi başına korkutucu olabilirdi ama aynı zamanda kimseye göstermediği düşünceli bir tatlılığa da sahipti. "Yeni sandviç için teşekkür ederim." Burnuna bir mayonez kokusu geldi ve bir öğürmeyle daha savaştı. "Kokusunu hâlâ alabiliyorum."

Roman eliyle ağzını işaret etti. "Çünkü ağzının kenarında biraz var."

Violet'in midesi bulandı.

Griff, Violet Roman'ın botlarının üzerine kusmadan hemen önce, "Şimdi başardın," diye mırıldandı.

O gecenin ilerleyen saatlerinde, Roman giysilerini ve ayakkabılarını yakıp vücudunu fırçaladıktan sonra Violet yatağa girip yanındaki yatağı okşadı.

Roman iri gövdesini battaniyenin altına katladı ve Violet'le yüzleşmek için yan yattı.

Tırnaklarını adamın hâlâ ıslak olan saçlarında gezdirdi. "Botlarınız için üzgünüm." "Daha önce kimsenin yemeğe bu kadar içgüdüsel bir tepki verdiğini görmemiştim."

Roman alay etti, eli sırtından aşağıya doğru süzüldü ve ardında en ufak bir karıncalanma bıraktı.

Violet omuz silkti. "Çocukluğumdan beri mayonezden nefret ederim. Midemi bulandırmasına engel olamıyorum." İçini çekti ve konuyu değiştirdi. "Erken kalkmak zorunda mıyız?"

Başını göğsüne yasladı ve saçlarının tepesini öptü. "Seviyoruz. Biraz uyumalısın."

Elini yan tarafında gezdirerek külotunun bandı altına sokmaya çalıştı. "Uyumak istemiyorum."

Roman hızla hareket etti ve kıcı yanıyormuş gibi yataktan fırladı. "Saltu'ya dönüş yolculuğunun ne kadar zor tahmin bile edemezsin. Her ne kadar

"Şunu söylememe izin verin," diyerek uyku pantolonundaki şişkinliği düzeltti, "yoldayken mümkün olduğunca çok dinlenmeye ihtiyacınız var."

Doğrulup oturdu. "Neden kalktın? Ben de arabada uyuyabilirim."

Roman homurdandı ve kendini yeniden ayarladı. "Çünkü bana dokunmaya devam edersen teslim olacağım. Senin iyiliğini riske atmayacağım."

Violet bir elini göğsünde gezdirdi, dudaklarında sahte bir somurtma vardı. "Konuştuğumuz gibi sağlığım kötüye gidiyor." Eli geceliğinin eteğini yakalamak için inişini sürdürdü.

Rekor bir hızla odayı geçti ve kızın bileğini yakaladı. "Sakın buna cüret etme prenses."

Yakaladım onu. "Yoksa ne olur, prens?"

Onu ayağa kaldırarak köşedeki küçük bayılma koltuğuna yönlendirdi. "Otur buraya, seni küçük sürtük."

Birkaç saniye içinde sandığından gömleklerinden birini çıkardı ve uzun şeritler halinde yırtmaya başladı.

"Ellerini yastığının altına sokup yan yatarak uyumayı sevdiğini biliyorum," dedi gömleği yırtmaya devam ederken, "ama bu gece kollarını bana dolayacaksın. Anlaşıldı mı?"

Onunla bu şekilde konuşmaya devam ederse bayılma koltuğu işe yarayabilirdi. "Nasıl uyumayı sevdiğimi nereden biliyorsun? Dün gece zar zor uyudum." Onun yerine, arabada birkaç kez uyuklamıştı.

"Bu önemli değil," diye cevap , omuz silkerek.

Koltuktan kalktı ve aralarındaki mesafeyi kapattı. "Bu önemli." Hediyeler. Yıllar boyunca zaman zaman gizlice evine girip hediyeler bıraktığını unutmuştu. "Geceleri gizlice girip bana hediyeler bıraktığın zamanları hatırlıyorsun," diye tahmin etti usulca ve gülümsedi.

Yüzünde bir şey parladı - belki de suçluluk duygusu - ve "Evet" demeden önce çok uzun süre tereddüt etti.

Kafasında alarm zilleri çaldı. Adam bir şeyler saklıyordu. "Roman, geceleri evime kaç kez zorla girdin?"

"Zorla girmek mi?" Kıkırdadı. "İki saniye önce gizlice girdiğimi söylemiştin. Şimdi de haneye tecavüz mü oldu?"

"Kaç tane," diye yavaşça tekrarladı.

Bakışlarındaki yoğunluk onu olduğu yerde sabitledi. "Yedi kez."

Yedi mi? Yıllar boyunca yediden fazla hediye bırakılmıştı. Geri adım attı. "Yalan söylemeyi bırak."

Onun geri çekilmesiyle gözlerini kıstı. "Bir hafta."

Ne demek istediğini anlaması bir anını aldı ve anladığında nefesi kesildi. "Beni her gece uyurken mi izledin?" diye haykırdı. "Ne kadar zamandır?" Kalbi küt küt atıyordu. Ne görmüştü? Anılarını gözden geçirirken, uyuyamadığı gecelerde utanç verici bir şey yapıp yapmadığını hatırlamaya çalıştı.

Roman ona doğru ilerledi. "Yıllardır."

Ağız açılıp kapandı ve sırtı arkasındaki kapıya çarptı. "Senin derdin ne? Normal insanlar başkalarının evine girip onları uyurken izlemez!"

Başını yana eğdi ve onun tepkisini değerlendirdi. "Pencereni kilitlemeden bıraktıysan zorla girmiş sayılmazsın. Bu arada bu tehlikeli bir şey. Orada olduğum için şanslısın."

"Kesinlikle alışıyor," diye karşı çıktı. Eğitim sırasında kafasına aldığı çok fazla darbe yüzünden aklını kaybetmişti. Bu yüzden olmalı.

"Önemli bir değil."

Violet onun şaşkın ses tonu karşısında tereddüt etti. "Evet, öyle!" Ellerini çılgınca salladı. "Bu yasadışı!"

Piç sırttı. "Ben kanunum prenses. Hayatının geri kalanında seni her gün takip etmek ve deniz kabuğu toplamanı ya da Slayton'a yeni göğüs bağlayıcılar dikmeni izlemek istersem, yaparım ve bu dünyadaki hiç kimse beni durduramaz."

"Henüz kanun değilsin," dedi onu dürterek. "Yıllardır... evime zorla girerken kesinlikle değildin!"

Violet durakladı, onun sözleri kafasında tekrarlanıyordu. "...*Slayton'a yeni göğüs bağlayıcılar dikmeni izlemek...*"

"Slayton'ın ciltlerini diktiğimi nereden biliyorsun?" Violet bu konunun iki adam arasındaki gündelik konuşmalarda gündeme geldiğinden şüpheliydi. "Beni takip mi ediyordun? Bu mahremiyet ihlali, Roman. Hiç ahlakın yok mu senin?"

Roman'ın sırtışı vahşileşti ve dudaklarını Violet'in yanağında gezdirmek için eğildi. "Sen sadece benim kraliçem değilsin, Violet. Sen benim saplantımsın. Sen her zaman benim oldun, ben de her zaman senin oldum. Tanrılar bile seni benden uzak tutmayı başaramamışken, ahlak gibi önemsiz bir şeyin bunu başarabileceğini sana düşündüren nedir?"

"Sen delisin," diye fısıldadı, onun itirafı karşısında kanına işleyen heyecan ve tahrikten utanarak. Belki o da deliydi.

Yüzünde sevgi dolu, dingin bir ifadeyle doğruldu ve onun yanağını okşadı. "Yatağa gir."

İtaatkâr bir şekilde odayı geçti ve yatağa tırmandı, nesi olduğunu merak ediyordu. Kim birinin kendisini yıllarca sinsice takip ettiğini bilmekten zevk alırdı ki? Tanrı aşkına, her gece onu uyurken izlemişti.

Düşüncelere dalmışken, Roman'ın yırttığı gömlek parçalarını bileklerine sardığını fark etmemişti, ta ki çok geç olana kadar. Kız itiraz edencesine homurdandı ve bileklerini Roman'ın elinden çekip almaya çalıştı ama Roman başını iki yana sallayıp cık cık etti. "Uslu bir kız ol ve kıpırdama."

"Ne sanıyorsun?" diye sordu, hâlâ bileklerini kurtarmaya çalışıyordu. Rahatsız edici kumaşa bakarak, sevgili prensinin attığı karmaşık düğümlere lanet okudu.

Yaptığı işten memnun görünen Roman, prensesin bağlı ellerini ağzına götürdü ve nazikçe öptü. "Ateşle oynamaya karar veren sensin prenses." Kadın onun ağzına vurmaya çalıştı ama Roman güldü ve zayıf girişimini savuşturdu.

Yanına uzanarak kollarını boynuna doladı ve onları rahat bir pozisyona yerleştirdi. Daha önceki sözleri anlam kazanmıştı. Bütün gece sarılacaklarını değil, onu rehin tutacağını kastetmişti.

"İkimizin de uykuya ihtiyacı var ve amınla oynayarak beni baştan çıkarmaya çalışırsan bunu başaramayız."

"Beni ," diye homurdandı ve bağları tekrar çekti. Roman yastığa yaslandı ve göz kırptı. "Evet, bağlayabilirim."

Roman, Violet'in yanağını boyayan kurumuş salyaya bakıp sııttı. Dün gece, iyi bir mücadele verdikten sonra pes etmiş ve ona doğru eriyerek derin bir uykuya dalmıştı.

Bu kadının yaptığı hiçbir şey onu sıklmıyordu. Uyuma şeklinden gözlerinin öfkeyle parlamışına kadar. Kadın onu denemeden baştan çıkarmıştı ama denediğinde, tanrım. Bir iniltiyi ısırarak bastırdı. Elini geceliğinin altında gezdirişini izlerken... *kahretsin*. Bu düşünceyle siki yeniden sertleşti.

Kumaş şeritlerini çözmek için kollarını başının üzerine kaldırdı. Violet kıpırdandı ve gözlerini kırıştırtarak yavaşça kendine geldi. O kadar hızlı doğruldu ki, Roman dudağının patlamasını önlemek için direksiyonu kırmak zorunda kaldı. "Sakin ol," diye kıkırdadı.

Ters ters baktı. *Hâlâ kızgın o zaman*. "Beni bağladın."

Zevk evinde birbirlerini bağlayan aşıkların görüntüleri gözünün önüne geldi ve dudakları yavaş bir gülümsemeyle kıvrıldı. "En son kontrol ettiğimde, esaret gösterileri sırasında bacaklarınızı yeterince sert ovuşturamıyordunuz."

Violet'in teninin açıkta kalan her santimi kıpkırmızı oldu. "Seks yapmamak için beni bağladın. Aynı şey değil." Bileklerini ovuşturdu ve yataktan dışarı kaydı. "Ayrıca." Omzunun üzerinden ona baktı. "Sen bağlı olacaktın, ben değil. Dokunamamaktan ne kadar hoşlanacağını göreceğiz."

Cesedinin üzerinden. Roman odanın diğer ucuna fırladı ve Violet'i omzunun üzerinden fırlattı. Kahkaha ve protesto çığlıkları havayı doldurdu, ta ki eli yankılanan bir tokatla Violet'in kıkına inene kadar.

"Kahretsin," diye tısladı. "Bu acıttı."

"Güzel." Kızın kıkına bir tokat daha atarak inlemesine neden oldu. "Bir dahaki sefere sana istediğim gibi dokunmamı engellemekle tehdit edersen, bunu unutma." Bir tokat daha, ardından kızarmış, ısınmış tenini şefkatle okşadı.

"Bugünkü yolculuğumuz sırasında yorgun ve rahatsız olmamı istemediğin için beni becermeyi reddettin, ama yine de kıcıma şaplak atıyorsun." Baş aşağı durduğu yerden adamın kıcına başarısızca vurdu. "Bütün gün ağrıyan bir kık üzerinde oturmak nasıl hissettirecek sanıyorsun?"

"Sana bir yastık getireyim."

Oflayarak kollarının gevşemesine izin verdi ve adamın omzunda ölü bir ağırlığa dönüştü. Adam oraya nazik bir öpücük kondurduğunda poposunun derisi dudaklarının altında sıcacıktı. Ona acısı bir saatten fazla sürecek kadar sert vurmamıştı. Yine de dersini alması için yeterince uzun bir süre.

Yarım saat sonra Violet'in sandığını karıştıırken küfrettiğini duydu. "Ne oldu?"

Ayağa kalktı ve bir iniltiyle döndü. "Koltuk altı kristalimi bulamıyorum." Roman kendi sandığına uzandı ve kendininkini çıkardı. "Benimkini kullan."

Kadının geri tepmesine bakılırsa ona mayonezli bir yılan teklif etmişti. "Seninkini kullanmayacağım. Bu iğrenç."

"Neden?" Ses tonunda hafif bir alınganlık vardı. "Ben kokmuyorum."

"Öyle olduğunu söylemedim ama koltuk altı kristalini paylaşmak hijyenik değildir."

Kaşlarını kaldırdı. "Bir noktada seni yüzüme oturtacağım ve sen koltuk altı kristalini paylaşmaktan mı endişe ediyorsun?" Kadının ağzı açık kaldı ve adam bir adım öne çıkarak taşı kadının ellerine bıraktı. "Kullan onu."

Violet arabaya tırmandı, rahat bir pozisyon bulmak için minderin üzerinde kıpırdandı. Roman'ın *aşk dokunuşları* yüzünden teni hâlâ hassastı ama bundan hoşlanmadığını söylese yalan söylemiş olurdu. Lanet olsun ona.

Violet, Roman'ın "Marissa?" dediğini duyunca donakaldı.

"Roman, tanrılara şükürler olsun," dedi Marissa'nın nefes nefese sesi. "Senin için endişeleniyordum."

Violet, Marissa'nın kollarını Roman'ın boynuna doladığını görmek için tam zamanında başını pencereden dışarı çıkardı. Kadın ona gülümsüyor, bakışları dudaklarına doğru kayıyordu. Roman Violet'in tam güvenine sahipti ama Marissa değildi.

Violet'in arabada kalmasının tek nedeni Roman'ın kadının kucağına karşılık vermemesiydi; kendini uzaklaştırdı ve bir adım geri çekildi.

"Neden bahsediyorsun?" diye sordu iri geyik gözleriyle kendisine bakan kızıl saçlı kadına.

"Sınırdaki isyancı saldırısını duydum," diye açıkladı. "Gelebildiğim kadar hızlı geldim."

Violet'in dudakları düzleşti. Bu hiç mantıklı değildi. Ares, gün doğumundan gün batımına kadar çok az mola vererek giderlerse eve varmalarının üç gün süreceğini, arabayı geride bırakırlarsa bundan bir gün daha az süreceğini söylemişti. Saldırı iki gün önceydi.

İki gün önce. Hepsi bu kadar mı? Violet o günün travmasını etkili bir şekilde bloke etmişti. Üzerinde durmasına izin verirse, yıllar önce olduğu gibi bu da onu yıkacaktı. Çok fazla ilerleme kaydetmişti ve geri adım atmayı reddediyordu. Cesaretinin devam edip etmeyeceğini sadece zaman gösterecekti.

Saldırı haberi Saltu'ya Marissa'nın duyacağı ve onlarla buluşacağı kadar hızlı nasıl ulaşmış olabilirdi? Gelemezdi. Saltu'ya haberi ulaştırmak için üç gün, geri dönmek için de üç gün... Hızı ayarlamak için bir günü çıkarırsak en az on bir gün sürerdi.

Hayır, bu doğru değildi. Üç gün orada, üç gün geri. Violet parmaklarıyla saydı ama Ares kendi endişelerini dile getirince durdu. "Haberlerin bu kadar hızlı yayılması imkânsız."

Marissa örgüsünün ucuyla oynadı, kesinlikle utanmış görünüyordu. "Ben zaten sınıra doğru gidiyordum."

"Neden?" Griff düşündü.

Marissa öfkeyle kızardı ve bakışlarını Roman'a çevirdi. "Sizinle özel olarak konuşabilir miyim?"

Bu kadar yeter. Violet, Marissa'nın kışına tekme basamazdı çünkü savaşçı onu fena benzetirdi ama eski, kayıtsız Violet artık yoktu. Arabanın kapısını açtı ve aşağı indi. "Merhaba Marissa," diye şarkı söyledi ve Roman'ın yanına doğru ilerledi. Onun kendisine doğru yürüdüğünü görünce dudakları kıpırdadı. "Beni sınırdaki karşılayacak kadar özlediğini bilseydim, uzaktayken sana yazardım."

Marissa'nın sivri kulaklarının uçları kızardı ama yüzü kıpırtısız kaldı. "Roman beni senden haberdar etti," diye cevap verdi yumuşak bir sesle ve prenze gülümsedi. "Birbirimize eşlik ettik."

"Hayır, yapmadık," diye itiraz etti Roman ve Violet'e ihtiyatla baktı.

Marissa hafif bir gülümsemeyle başını eğdi. "Her gün takılırdık. Sen buna ne diyorsun?" Sakarın bir gülümsemeyle Violet'e döndü. "Seni gerçekten özledik. Roman'ın tüm o dövmeleri yaptırmasını seyretmeye bayılırdın." Kolunu gövdesinin üzerinde salladı. "İğne ilk kez

ona dokundu, neredeyse koltuktan fırlayacaktı." Kadın iyi huylu bir şekilde güldü ve Violet onun saçlarını yolmak istedi.

Roman'ın duruşu Marissa'nın dostça ses tonuyla gevşedi, ama elini Violet'in elinin etrafında kenetledi, bu hareket diğer kadının gözünden kaçmadı.

Bu doğru. O benim.

Griff kolunu Marissa'nın omuzlarına attı ve sıktı. "Seni özledim, Red."

Marissa'nın dudağı kıvrıldı. "Bana böyle hitap etmeden nefret ediyorum."

Hain Griff, Marissa'nın örgüsünü aldı ve yere . "Bu çok uygun." "Sana saldırıdan kim bahsetti?" diye sordu Roman'ın sesi.

Dostça şakalaşmalar.

Marissa başparmağını omzunun üzerinden Saltu'ya doğru salladı. "Dün sınır muhafızlarının gönderdiği habercinin yanından geçtim. Deli gibi at sürüyordu, ben de neler olduğunu görmek için onu durdurdum."

Hepsi makul. Lanet olsun. Violet insanları olduğu gibi kabul etmeye ve en kötüsünü kanıtlayana kadar en iyisini görmeye eğilimliydi ama Marissa onu yanlış yola sürüklemişti. Savaşçı Roman'ı istiyordu, Violet bunu biliyordu ama buraya bu kadar çabuk gelme bahanesi mantıklı geliyordu. Yine de Violet onun yalan söylediği hissinden kurtulamıyordu.

"Neden sınıra doğru yola çıktığınızı hiç söylemediniz," dedi Violet, rahat bir tavırla.

Marissa'nın gözleri kısa bir süreliğine Roman'a kaydı. "Roma olmadan başkentte olmak doğru gelmedi. Gerçekten başka arkadaşım yok." Omuz silkti. "Ondan birkaç gün sonra ayrıldım."

"Şu anda tek başına seyahat etmen güvenli değil," diye araya girdi Roman. "İsyancılar giderek cesaretleniyor. Sınırın diğer tarafında benimle birlikte Çöl Kralı ve Kraliçesi'ne açıkça saldırdılar."

"Bu kadar aptal olmaları hiç hoş değil," diye ekledi Ares. "Beş kişiydik ve koşu mesafesinde bir düzine sınır muhafızı vardı. Onların sadece on bir savaşçısı vardı. Bu hiç mantıklı değil." Onaylamaz bir ifadeyle Marissa'ya baktı. "Tek başına gelmen aptalcaydı."

Marissa ellerini havaya kaldırdı. "Tropikal Krallık'ta yıllardır bir isyancı saldırısı olmadı. Sınırdaki saldırı ben gittikten sonra oldu. Nereden bilebilirdim ki?"

Griff, Roman'a hitap etmeden önce, "Artık bir önemi yok," diye araya girdi. "Amos ve Clover bizimle mi seyahat ediyor?"

Roman başını salladı. "Onlardan eve dönmelerini istedim." Herkes dondu kaldı. "Taç giyme törenine gelmeyecekler mi?" Ares sordu.

"Halka açık bir taç giyme töreni yapmayacağım." Roman sakın görünüyordu, ki bu çok saçmaydı çünkü tüm krallığı ateşe vereceğini de söyleyebilirdi. "Az önce olanlardan sonra bu kadar büyük bir toplantı yapmak çok tehlikeli. Diğer krallıklara ve krallığımızdaki tüm generallere haber gönderdim bile."

Griff ıslık çaldı. "İnsanlar çok kızacak. Başkentte son birkaç aydır herkes bunu konuşuyor."

"Halka açık bir kutlama yapacağız," diye açıkladı, hala sakindi, "ama daha sonra, isyancılarla olan sorunu kontrol altına aldıktan sonra."

Griff ona, "Anlıyorum," diye güvence verdi. "Tüm kraliyet ailesinin bir yerde toplanması balık istifi gibi bir şey."

Ares, "Bu geçmişte hiç sorun olmamıştı," diye belirtti. "Tüm kraliyet mensupları bir arada durdurulamaz. Kendilerini kolayca görünmez kılabilir ve sonra da tüm asileri teker teker katledebilirler."

"Eğer isyancıların geldiğini görürlerse," dedi Marissa düşünceli bir ifadeyle. "Roman'a katılıyorum. Özel bir tören yapmak daha güvenli." Roman'a sıcak bir şekilde gülümsedi ama Roman onu görmezden geldi, aklı zaten bir sonraki görevindeydi.

Violet'in hoşuna gidecek şekilde, kadın iyice sinirlenmiş görünüyordu.

Parti tamamen sona erdiğinde Violet at arabasının atlarının önüne yatıp kendisini ezmelerini söylemek istedi. Saatlerce oturmaktan kalçaları ve sırtı ağrıyordu. Sadece iki kez duraklamışlardı, o da Violet'in tuvaletini yapmasına yetecek kadar. Roman o sabah arabaya yiyecek stoklamıştı ve diğerlerinin yük eyerlerinde de yiyecek vardı, böylece yemek için durmak zorunda kalmayacaklardı.

Konuşacak biri olsaydı yolculuk bu kadar çekilmez olmayabilirdi ama Roman, araba ne kadar hafif olursa atların o kadar hızlı gidebileceğini açıkladı. En azından kızın pencereden onunla konuşabileceği kadar arabaya yakın sürebilirdi. Bunun yerine, arkayı toplamak için geride kaldı. Sonuç olarak, kız yorgun, huysuz ve canı sıkındı.

Diğerlerinin kendi aralarındaki gevezeliklerini duyabiliyor olması ona yardımcı olmamıştı. Pencere aralığından onlarla konuşmaya çalışmıştı ama

Yol gürültüsünden kendisini duymaları için bağırarak zorunda kalmıştı.

Arabaya yakın duran tek kişi Savaş'tı ve o da ona acıyan bakışlar atmaktan başka bir şey yapamadı.

Roman'ın gürleyen sesi ve ardından Marissa'nın kahkahası Violet'in ruh halini kararttı. Kapının koluyla uğraşırken, Ares kapıyı diğer taraftan açtığı anda neredeyse yüz üstü yere düşüyordu.

Adamın hızlı refleksleri onu kendini daha fazla utandırmaktan kurtardı ve kıkırdadı. "Sakin ol."

Roman saniyeler içinde yanlarında belirdi, onu Ares'in elinden çekip aldı ve kendi tarafına soktu. Ateş Ares'i Roman'ın bakışlarından daha yavaş . Ares ellerini havaya kaldırdı. "Birinin onun arabadan yardım etmesi gerekiyordu."

Violet onun sözlerindeki meydan okumayı fark etmemişti ve eğer vücudunun sertleşmesi bir gösterge ise Roman da fark etmemişti. "Yapmak üzereydim."

Marissa yüzünde kendini beğenmiş bir gülümsemeyle arka planda duruyordu. Böyle zamanlarda Violet keşke Viv'le eğitim almış olsaydım da kadına doğru düzgün saldırabilseydim diye düşünüyordu. Babası ona sadece savunmayı öğretmişti.

Violet uzanarak Roman'ın dikkatini çekmek için çenesini sıyırdı ve dudaklarına alaycı bir şekilde dokundu. "Seninle saatlerdir konuşmadım ve sen beni böyle mi karşılıyorsun?"

Yüzü yumuşadı ve eğilip onu derinden öptü. "Bir dahaki sefere arabadan inmene yardım etmemi bekle."

Kaşlarını kaldırdı. "Bir dahaki sefere bu kadar uzun sürmesin."

Marissa hışımla uzaklaştığında dudaklarında memnuniyet ifadesi belirdi. Roman onun oyununu fark etti ve bir kahkaha attı. "Hak iddia etmene gerek yok prenses. Senin olduğumu biliyor."

Violet onun kolunu okşadı. "Seni zavallı, kalın kafalı adam. Bu onun seni götürmeye çalışmasını engellemeyecek."

Roman'ın kaşları birbirine çarptı. "Marissa beni istemiyor. Sadece Griff ve benden başka arkadaşı olmadığı için yapışkanlık yapıyor." Durakladı. "Sinir bozucu ama zararsız biri."

"Bana inanmıyor musun?" Violet geri adım atmaya çalıştı ama adam Violet'i kendi tarafına doğru daha sıkı bastırdı.

"Senin için bir tehdit olduğunu sanmıyorum," diye cevap verdi. "Öyle olsaydı nefes alıyor olmazdı."

"Onun bir tehdit olduğunu söylemedim, ama haddini aştığında, ki aşacak, umarım sonuçlarıyla yüzleşmeye hazırsınızdır."

Roman'ın kafası geriye fırladı. "Bu da ne demek şimdi?"

Violet kendini onun elinden kurtarmayı başardı ve elbisesinin eteğini silkeledi. "Sana karşı bir şeyler hissettiğini söylüyorum ve eğer seni öper-saldırırsa, bunu unutmama asla izin vermeyeceğim."

Kaşlarını çattı. "Bana güvenmeni istiyorum."

"Sadakatine güveniyorum," dedi ona, "ama kararlarına güvenmiyorum ve ona da güvenmiyorum."

Roman öne uzandı ve başparmağını kızın alt dudağında gezdirdi. "Eğer seni üzdüyse, onunla ben ilgilenirim."

Violet tereddüt etti. "Sanki onu öldürecekmişsin gibi konuşuyorsun." Prens sadece ona baktı. "Tamam, sakın ol. O kadar da büyük bir mesele değil, sadece onunla yalnız kalma. Aslında, ona yakın da durma."

Roman gülümsemesini gizlemek için başka tarafa baktı. *Bunun komik olduğunu düşünmesine sevindim.* "Ondan uzak duracağım ama seni üzerse haberim olsun."

Violet gülümsedi ve dudaklarını onunkilere değdirdi.

"Teşekkür ." "Ve senden Cennet'teki her erkekten uzak durmanı istiyorum."

Violet bir kahkaha patlattı ve kaşlarını çattı. "Haydi prens. Acıktım ve banyo yapmaya çok ihtiyacım var."

Yolda geçen yorucu günlerin ardından, Saltu'nun dış mahalleleri görüldüğünde Violet neredeyse ağlayacaktı. Bir daha asla başkentin dışına çıkamama ihtimali çok yüksekti ve bir seferde birkaç dakikadan daha uzun süre dolaşmayı çok istiyordu.

Arabanın sallanması durdu ve Roman'ın, ona çaresiz bir çocukmuş gibi davranarak yapmakta ısrar ettiği gibi, kendisine yardım etmesini bekleyemeyen Violet kapıyı açtı ve Marissa'nın ayağının üzengiye sıkıştığını görmek için tam zamanında aşağı atladı.

Kollarını komik bir şekilde savurdu ve "Roman, yardım et!" diye bağırdı.

Roman atının yanında durdu ve Marissa kaçınılmaz olarak geriye doğru düştüğünde kenara çekilip onun yere çarpışını izledi.

Violet kahkahasını durdurmak için elini ağzına götürdü, Ares de öyle yaptı. Griff sadece ağzının seğirmesine izin verme nezaketini gösterdi. Bir elini uzattı. "Aşağı inmen gerekiyordu, düşmen değil."

Marissa nefes nefese kalmış, Griff'in elini tutmaya çalışıyordu. "Daha dikkatli olmalısın," diye tersledi Roman.

"Bunun komik olduğunu mu sanıyorsun?" Marissa tersledi. "Bile bile düşmeme izin verdin. Sana ne oldu böyle?"

Violet aceleyle Roman'ın yanına gitti. Marissa, Roman'ın kollarına düşmeye çalışmayı alışkanlık haline mi getirmişti?

Roman'ın yüzü sertleşti. "Benimle konuşma şekline dikkat et, Marissa. Hâlâ burada olmanın tek nedeni-"

"Bu kadar didişme yeter, ikiniz de," diye araya girdi Violet. İhtiyacı olan son şey, Roman'ın kendisi adına sinsi kadınların hayatlarını alenen tehdit etmesiydi. "Bacaklarım kalıcı olarak uyuşmadan önce etrafta dolaşmak istiyorum."

Roman ölümcül bakışlarını Marissa'dan ayırdı. Kadın Violet'e kötü niyetli bir küçümseme fırlattı ve hışımına uzaklaştı.

Diğerleri kendi evlerine doğru yola çıktıktan sonra Violet Roman'a, "Düşmesine izin verdin," dedi.

Roman bir omzunu kaldırdı. "Sana ondan uzak duracağımı söylemiştim."

Violet kahkahasını bastırmak için yüzünü onun koluna çevirdi. Ona bakmak için yüzünü geriye yatırarak bir öpücük kondurdu. "Hadi gidip ailemize sürpriz yapalım ve akşam yemeği yiyelim. Açlıktan ölüyorum."

Roman'ın annesi, mor etekleri bacaklarının arasında uçuşarak sarayın kapısından onlara doğru hızla çıktı. "Evdesiniz!"

Onunla yarı yolda buluşmak için , ancak Violet yanından uçarak geçti ve kollarını Violet'e doladı. Roman döndü ve Violet'in gözleri parladığında sırtıttı. Sarah'nın sırtını beceriksizce sıvazladı. "Ben de herkesi özledim."

Annesi geri çekildi ve elini salladı. "Hadi tatlım, annenle baban hemen arkamda. Seni görmek için sabırsızlanıyorlar."

Roman kuru bir sesle, "Sana da merhaba anne," dedi ve iki kadına yaklaştı.

Kollarını uzattı ve onu içten bir sıkımayla kendine doğru çekti. "Eve sağ salim dönmene sevindim." Violet'in yanına geri döndü. "Baban ve konsey saldırı hakkında bilgi almak için bekliyorlar."

Violet'in diğer tarafına geçti, kimin Violet'e daha yakın duracağı konusunda annesiyle bir şekilde sessiz bir savaşa girmişti. "Beklemek zorundalar. Eşimi beslemem ve onu dinlenmesi için eve götürmem gerekiyor."

Violet elini salladı. "Buradayım ve kendimi besleyebilirim. Buna inanmayacaksın Roman ama kendi kulübeme giden yolu bulabilirim."

Annesinin yüzü düştü. "Sarayda kalmayacak mısın?"

Violet kraliçeden Roman'a baktı, açıkça kafası karışmıştı. Roman onun yerine, "Bunu henüz konuşmadık," diye cevap verdi.

"Bunu hiç düşünmemiştim," diye itiraf etti Violet usulca. "Düğünü konuşacak zamanımız bile olmadı."

Roman, Sarah'nın kendisiyle evlenmekten bu kadar rahat bahsetmesi karşısında gururla gülümsedi. "Roman'ın taç giyme töreninden önce düğün için zaman olmayacak," dedi Sarah.

dedi ama kısa süre sonra . "Bu demek oluyor iki tane

taç giyme törenleri!"

"İki taç giyme töreni mi?" Violet papağan gibi tekrarladı.

"Aman Tanrım," diye homurdandı Roman. "Sadece iki etkinlik daha düzenlemek için bahane arıyorsun. Bu gece evlenebilir ve birlikte taç giyebiliriz." Violet tedirgin görünüyordu ve Roman'ın sevinci söndü. "Benimle bu gece evlenmek istemiyor musun?"

"Sorun o değil," diye sözlerini yumuşatarak ona güvence verdi. "Ben sadece..." Bir nefes verdi. "Her zaman düğünümü planlamak istemişimdir. Bilirsiniz, çiçekler, pasta, arkadaşlarımı davet etmek."

Kraliçe gülümsedi ve Roman yenilgiyle iç çekti. "Eğer istediğin büyük bir düğünse," diye başının üstünü gagaladı, "o zaman bir tane alacaksın. Yine de onu benim taç giyme törenimde taçlandırabileceğimizi düşünüyorum."

"Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum," dedi annesi.

"Anne!" Violet aniden bağırarak Roman ve Sarah'dan ayrılıp Meri ve Edgar'a doğru koşmaya başladı. Maekinler aceleyle saray merdivenlerinden inerken Roman yan gözle annesine baktı. Başkentte oldukları haberini alır almaz Roman ve Violet'e ulaşmak için son sürat koşmuş olmalıydı.

Meri gözyaşlarına boğuldu, isyancıların saldırısından ve Violet'in bir daha asla ayrılamayacağından bahsediyordu. Edgar kollarını kızına doladı ve sadece onların duyabileceği bir şeyler mırıldandı.

"Bana sarılmayacak mısın?" diye sordu sinir bozucu bir ses Violet'e. Slayton ve Roman'ın babası Maekin'lerin arkasında duruyordu ve Violet arkadaşını görünce kollarını iki yana açtı.

Ne yazık ki Roman daha hızlıydı ve kız kollarını Slaytona dolayamadan, Roman kolunu kızın beline dolamış ve onu göğsüne doğru çekmişti. Kadın kaşlarını çatarak ona baktı. "Bırak beni."

Roman homurdandı. "Hayır."

"Hadi ama Rome." Slayton kollarını iki yana açtı. "Önce senin bana sarılmana izin vereceğim."

Roman, "Kollarımın sana dolanmasının tek yolu seni ikiye ayırmak," diye mırıldandı.

Violet, Roman'ın kolunu onun etrafından çekmeye çalıştı. "Eğer ona sarılmama izin vermezsen seninle evlenmem," diye tehdit etti.

Roman dudaklarını kulağına indirdi. "Bileklerini bağlamanın kötü olduğunu düşünüyorsan, fikrini değiştirene kadar seni yatağıma zincirlediğimde iyice üzüleceksin."

"Buna cesaret edemezsin." Kız teslimiyetle iç çekene kadar ona baktı. "Evet, yaparsın. Bir noktada ona sarılacağım. Sen burada dururken de olabilir."

Roman anında onu serbest bıraktı ve Slayton'a hançer fırlattı. Adam Violet'i sıkıca kucakladı ve omzunun üzerinden sırttı.

"Seni öldüreceğim," diye tehdit etti Roman.

Slayton Violet'i serbest bıraktı ve Roman'a göz kırptı. "Beni öldüremeyecek kadar çok seviyorsun."

Roman neredeyse vahşi bir köpek gibi hırlayacaktı ama kendini durdurdu. Kral kıkırdadı ve bir kolunu Violet'in omuzlarına doladı. "Oğlumun da annesi gibi sert olduğunu keşfetmeye başlıyorum. Hepinizin eve sağ salim varmış olmasına sevindik."

Kraliçe kükredi ve etraflarından dolaşarak sarayın girişine doğru yürüdü. "Akşam yemeğinden önce gelmeniz ihtimaline karşı mutfaklara fazladan yiyecek hazırlattım. Akşam yemeği hazır olmalı."

Hep birlikte saraya girdiler ve Violet'in onun yanına doğru eğilip elini bir mengene gibi kavraması Roman'ın gözünden kaçmadı. Yıllar içinde saraya daha çok girmiş, sonunda çekincelerini büyük ölçüde aşmıştı ama geçen hafta yaşananlar eski korkularını yeniden ortaya çıkarmış olmalıydı.

"Akşam yemeğini başka bir yerde yemeyi tercih ederseniz, diğerleri için bir sakıncası olmayacaktır."

Eşi omuzlarını dikleştirdi. "Koşmaktan bıktım ve eğer evleneceksek sarayda rahatça yürüyebilmem gerekiyor."

Roman onun cesaretine hayranlık ama en başta lanet olası saraydan geçme cesaretini göstermesi onu kızdırmıştı.

Özel sarayın yemek salonundaki masa ve sandalyeler Violet'in hatırladığından daha uzundu. Sandalyelerin altında ayaklık olarak kullanılan basamaklar bile vardı, ama Violet'i daha çok şaşırtan şey, yüksekliği artırılan tek şeyin masa ve sandalyeler olmamasıydı.

Yemek mobilyalarını not ettikten sonra, yemekten sonra koridorlardan geçerken diğer eşyaları da kataloglamaya başladı. Banklar ve koltuklar da daha uzun boyluydu; masa ve sandalyeler kadar değil ama kendi içlerinde fark edilir derecede daha uzunlardı.

Roman, avluya ulaşana kadar Violet'i sarayın içinde çekiştirdi. "Sana bir şey göstermek istiyorum ve sonrasında hâlâ kulübende kalmak istiyorsan, kalırız."

Violet ona şaşkın bir bakış fırlattı. "Bu sürprizin benim kulübemle ne ilgisi var?"

"Bu bir sürpriz." Sarayın girişinde onları bir at bekliyordu ve onu bineğine bindirip arkasından tırmandıktan sonra, onları devasa sarayın yanından dolaştırıp savaşçı yerleşkesinin önünden geçirdi.

"Bu kapı hep orada mıydı?" diye sordu saray duvarına yaklaştıklarında. Violet'ın düz, kapısız bir duvar olduğuna yemin edebileceği şeyin ortasında, iki yanında iki muhafız bulunan küçük kapı büyüklüğünde bir kapı duruyordu.

Roman attan indi, Violet'ın inmesine yardım etti ve dizginleri muhafızlardan birine verdi. Bir anahtar çıkardı ve kapının kilidini açarak onu içeri aldı. Roman kapıyı arkadan kilitlerken, Violet gördüklerini kavramaya çalıştı.

Sarayla aynı tarzda, ancak çok daha küçük bir taş ev, minyatür bir avlunun ortasında, kendi taş duvarlarıyla çevrili olarak önlerinde dimdik duruyordu. Ancak bu duvarların üstünü daha fazla silah süslüyordu ve ağaçlar çevreden temizlenerek aşılmaz bir kale yaratılmıştı.

Binanın kendisi sarayın bir kanadı büyüklüğünde görünüyordu. Altı taş sütun, her birinin arasına yerleştirilmiş büyük pencereler ve ahşaba oyulmuş karmaşık desenlere sahip büyük, kiraz ağacından çift kapı ile sundurmayı sıraladı. Sundurmanın etrafında her türden çiçek vardı. Violet bazılarını tanıyor, bazılarını ise tanımıyordu.

Roman onun sırtına nazik bir el koydu. "Hoşuna gitti mi?"

Violet nutku tutulmuş bir halde ona döndü ve ne kadar gergin göründüğünü fark etti. "Roman, burası çok güzel ama nedir bu? Burayı hiç duymadım."

Ensesini ovuşturdu ve utangaç bir ifadeyle gülümsedi. "Sen yokken bizim için yaptırdım."

Onunla evin arasında durup baktı. "Bize bir ev mi yaptın?" Adam yanağının içini çiğnedi, kararsız görünüyordu ve başını salladı. "Neden?"

Omuzları çöktü. "Sarayda korktuğumu biliyorum ve sana sadece bizim ve birkaç personel için yeni bir saray inşa edersem kendini daha güvende hissedersin diye düşündüm." Onu sersemletmişti ve hiç söze gerek duymadan kendini onun kollarına attı. "Kulübenizde yaşayabiliriz prenses. Burada yaşamak zorunda değiliz."

"Şaka mı yapıyorsun?" diye mırıldandı onun göğsüne karşı. "Bayıldım." Başını kaldırarak, minnettarlığının ve sevgisinin her zerresini sözcüklere dökmeye çalıştı. "Bunun tarih kitaplarına geçmesini sağlayacağım. Herkesin senin ne kadar düşünceli olduğunu bilmesini istiyorum." Eve tekrar bakmak için döndü. "Ben korktuğum için bize bir ev inşa ettiğine inanamıyorum."

Roman iki elini Violet'in boynunun yanlarına kaydırıp ve başparmaklarıyla çenesini çerçeveledi. "Senin için yapabileceklerimin sınırı yok."

Ellerini adamın göğsünde gezdirerek ayak parmaklarının üzerine kalktı ve ağzını onunkinin üzerine eğdi. Adam öpücüğü derinleştirdi, dudakları yavaş ve kasıtlı bir şefkatle onunkileri okşadı. Dili duygusal bir dansla onunkine doğru kaydı.

Hava almak için kalktıklarında alnını onunkine yasladı. "Bu iş daha fazla uzamadan sana geri kalanını da göstermek istiyorum."

Violet bir kahkaha attı ve onun yanağını öptü. "Yolu göster, prens."

Violet, durup verandanın etrafındaki çiçeklere bakmak için uzun süre elini Roman'ın peşinden gitti. Sundurma çok küçük bir kelimeydi. Evinin tamamı "verandaya" sığabilirdi.

Yeşillikleri iyice inceledikten sonra merdivenleri hızla çıkarak Roman'ın büyük çift kapının yanında onu beklediği yere geldi. Ahşap üzerinde kıvrılan detaylı oymalar onu bir solukta durdurdu. "Menekşeler," diye nefes aldı.

Roman kıvrılmış kollarının arasından görünen ön koluna dokundu. "Bunları yapan aynı sanatçı tarafından çizildi."

Karanlık bir yetersizlik hissi onu neredeyse boğuyordu. Bunca yıl boyunca, onun gibi umudunu hiç kaybetmemişti. O hayallerinin peşinden gitmek ve korkudan kaçmak için dünyayı dolaşırken, o geride kalmış, onlar için değil, kendisi için bir hayat kurmuştu. Yaptığı her şey onun rahatı içindi ama kendisi için ne yapmıştı?

Nasırlı bir el ensesinden dolanıp saçlarına girdi ve başını geriye yatırmak için bir avuç aldı. "Yaralandın mı?"

Roman'ın çok ciddi ve endişe dolu bakışları onu neredeyse bir sulama kabına çevirecekti. Derin, ürpertici bir nefes alarak ondan uzaklaştı ve etrafını işaret etti. "Bunların hepsini sen yaptın," dedi dövmelelerini göstererek, "ve bunu ve Tanrı bilir daha neler neler. Beni takip ettin, uyumamı izledin,

Geriye dönüp baktığımda bu gerçekten çok garip ama aynı zamanda çok tatlı ve ben ne yaptım?" Ellerini omuz silkerek havaya kaldırdı ve çaresizce indirdi. "Burada durup benim için inşa ettiğin güzel evin güzel verandasında ağlamaktan başka bir şey yapmadım."

Aralarındaki sessizlik, onları ayıran bir kanyon gibi uzanıyordu. Tek taraflı ilişkilerine işaret etmek onun için iyi bir fikir değildi. Ya onu kaybederse? "Daha iyisini yapacağım," diye yemin etti. "Seninle her gün strateji oyunları oynayacağım."

"Hile yapıyorsun," diye hatırlattı ona sertçe.

Burnunu çekerek elini umursamazca salladı. "Ben hile yapmam. Sevdiğin o sıkıcı kitapları okuyacağım, böylece onlar hakkında konuşabiliriz ve ben-"

"Dur."

Roman ona doğru ölçülü adımlar atarken Violet ağzını kapattı, dudağı titriyordu. "Gerçekten bilmiyorsun, değil mi?"

Koluyla burnunu sildi ve sesini düzeltilti. "Neyi biliyorsun?"

Roman sessiz bir kahkaha attı ve onunla burun buruna geldiğinde bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdı. "İlk tanıştığımız zamanı hatırlıyor musun? Koridorda bana rastlamıştın."

"Bana rastladın," diye cevap verdi burnunu çekerek.

Dudakları güzel bir gülümsemeye dönüştü. "O sabah uyandığımda hayatımdan nefret ediyordum." Violet keskin bir nefes çekti. "Ailemi seviyorum ve iyi niyetliydim ama beni sıkı bir tasma altında tuttular. Çok sıkı. Hiç arkadaşım yoktu ya da kendi yaşantılarımla fazla iletişimim yoktu."

"Roman," diye fısıldadı Violet, ağır tacı giymek zorunda kalan genç prens için kalbi milyonlarca parçaya bölünmüştü.

Konuşmaya devam ederken boş boş yüzünün hatlarını çizdi. "Genç savaşçılarla eğitime başladığımda, diğer çocuklarla nasıl konuşacağımı bilmiyordum. Bu onların benimle olmak istemelerine engel olmadı ama benim onlarla olmak istememe engel oldu." Parmakları kızın boynuna doğru gitti ve şefkatle nabzını okşadı. "Ve sonra seninle tanıştım. Bana normal olduğumu hissettirdin." Roman başını öne eğdi ve güldü. "Daha ilk günden beni öldürmekle tehdit ettin."

Birbirlerine gidip gelmelerini hatırlayınca içinden bir kahkaha yükseldi. "Bu on üç yıl önceydi."

"Bana bir doğum günü hediyesi almışsın," diye devam etti, onun itirazlarına aldırmadan. "İnsan otu yeşili boncuklu bir bileklik odamdaki kutuda duruyor çünkü

Neredeyse parçalanana kadar giydim. Ailemden başka hiç kimse bana senden başka bir hediye almadı.

"Seninle tanışmamış olsaydım kim olurdu bilmiyorum. Gülmeyi bilmeyen bir çocuktum, sonra sen geldin ve beni gülmeye zorladın. Gecenin bir yarısı gizlice kaçıp yarı ölü tavukları sınıfımıza sokmamı sağladın."

"Tavuklar iyiydi," diyerek gözyaşları arasında güldü ve şakacı bir şekilde adamın koluna vurdu.

Onu serbest bıraktı ve geri çekildi. "Seni tavuk bokunun içinde sürünürken izlediğim günden beri seviyorum Violet Maekin ve artık sana sahip olduğuma göre gitmene asla izin vermeyeceğim."

"Bizden vazgeçtiğim için özür dilerim," diye fısıldadı. "Seni çok sevdim ve bir eş bağıyla rekabet edebileceğimi düşünmedim, ama bu bir mazeret değil."

"Yapma," diye cevap verdi, sesi . "İkimiz arasında mantıklı olan sen olduğun için kendini suçlama Birinin beni dengelemesi gerekiyor."

Violet onun şaka yaptığını düşünerek kahkahayı patlattı ama yüzündeki donuk ifadeden öyle olmadığı anlaşıyordu. Daha çok güldü ve onun kucağına yürüdü. "Seni seviyorum Roman ve yemin ederim bunu sana göstermek için daha iyi bir iş yapacağım."

Roman, Violet'in yeni evlerinin içini incelemesini izledi ve gözlerinin heyecanla parlayışından zevk aldı. Eşi dönmeden önce her şeyi bitirmek için ekibin gece gündüz çalışmasını sağlamış ve sürece elinden geldiğince dahil olmuştu.

Ön girişten geçerken fuayenin beyaz mermer zemini açık renk taş duvarları tamamlıyordu. Evin her yerine olabildiğince çok sayıda aplık, avize ve lamba yerleştirmiş, her şeyin tıpkı onun gibi açık ve aydınlık olmasını istemişti.

Eski hikâye kitaplarındaki masalsı sahnelerin resimlerini yaptırarak eve tuhaf bir hava katmıştı. Violet her zaman etrafındaki dünyaya neşeli bir bakış açısıyla bakan bir hayalperest olmuştu ve evlerinin de bunu yansıtmalarını istiyordu.

"Mobilyalar," diye düşündü Violet, elini bir şezlongun arkasında gezdirirken. "Hepsi normalde görebileceğinden daha uzun. Daha da uzun." Ana oturma odalarındaki koltuk ve sandalyelerin ortasındaki sehpaye doğru ilerledi ve altına bakmak için eğildi. "Bunu ilk kez ana sarayda fark ettim. Bu yeni bir trend mi?"

Roman sehpanın diğer tarafına yürüdü, kendini yere uzattı ve altına girdi. Violet ona için eğildi, o da yanındaki zemini sıvazladı. "Hepsini bize uyacak şekilde yaptırdım." Titus'un gittiği gün mutfak masasının altına sığamayan Roman bir şeyler yapılması gerektiğini biliyordu. Onun bir daha asla tek başına saklanması izin vermeyecekti. Koltuklarına ve bankalarına oturmak biraz zordu ve yataklarına basamaklar eklemek zorunda kalmıştı ama umurunda değildi.

Sehpanın iki yanından dışarı bakınca planındaki kusuru fark etti. "Sanırım saklanmak için pek uygun değil. Kenarları örtmek için masa örtüleri yaptırabilirim ve koltuklara etekler ekletebilirim."

Violet yere uzandı ve masanın altına yuvarlanarak onun elini tuttu. "Bunu yaptığina inanamıyorum." Sanki zorla konuşuyormuş gibi kelimeler boğazında düğümlendi. "Seni seviyorum."

Adam cevap veremeden kadın ona doğru yuvarlandı. Ellerinden biri yanağını kavradı ve dudakları onunkilerle çarpıştı. Öpücük tutkuyla dolup taşıyor, Violet'in hissettiği her şeyi aktarıyordu. Bunu biliyordu çünkü Violet'in duyguları onun içinde bir eş bağı gibi kıpırdanıyordu ama tam olarak değil.

Masanın altında onu üstüne çekmek için fazla yer yoktu ama Tanrım, bunu çok istiyordu. "Sana ihtiyacım var," diye mırıldandı dudaklarına karşı. Çünkü her şeyden çok ihtiyacı vardı. Ona sahip olmak için on yıldan fazla beklemişti ama bir dakika daha bekleyebileceğini sanmıyordu.

Öpüşmelerini keserek masanın altından çıktı, kolunu Violet'in beline dolamak için altından uzandı ve Violet'in üzerine çıkana kadar onu kaydırды. Violet kıkırdadı ve bu hayatında duyduğu en güzel şeydi.

Aralarına uzandı ve elbisesini yırtarak açtı, yakasına diktği güzel boncuklar her yöne fırladı. Mükemmel göğüslerini görünce çıkardığı derin inilti kızın nefesini bastırdı ve adam boncuklu bir meme ucunu ağzına almak için atladı.

Dudaklarından nefes nefese kelimeler döküldü ve parmakları adamın saçlarına daldı. Altında kıvrınması ihtiyaç ateşini körükledi. Sikini sonsuza dek hissedeceği kadar amına gömmek istiyordu ama tecrübesizliği yüzünden Roman önce onu boşaltması gerektiğini biliyordu.

Her iki göğsüne de yeterli ilgiyi gösterdikten sonra, dilini göbek deliğine daldırarak karnından aşağıya doğru öptü ve yaladı. Violet sarsıldı ve gönülsüzce adamın başının tepesine vurdu. "Bu gıdıklıyor."

Ona karşı sırtıttı. "Güzel." Kalçalarının tepesine yaptığı yolculuk güneye indikçe tatlandı, ince kalçalarında kısa bir süre durup onu görmesini engelleyen dantelli iç çamaşırını yırttı.

Dili sol kalçasının hassas etinde gezindi ve kadın poposunu kaldırarak kendini adamın yüzüne bastırdı. "Lütfen," diye yalvardı.

Onu nasıl reddedebilirdi?

"Benim için yayıl prenses. Bu gece yiyeceğim güzel amcığa bakmama izin ver."

İnledi ve bacaklarını aralayarak kaygan amının kararmış derisini gösterdi. Onu ilk kez bu şekilde çıplak görmek neredeyse tekrar pantolonuna boşalmasına neden oluyordu. Tanrılara, bu mükemmel yarattığı yiyip bitirmesi için yarattıkları için fısıldayarak teşekkür etti.

Başını eğerek dudaklarını kızın kalçasının iç kısmında gezdirdi. "İstediğin bu mu?"

"Roman." Şimdi ona yalvarıyordu.

"Burada mı?" diye gürledi derin sesi, burnunu kızın damlayan amına dayayıp derin bir nefes çekerken. Aleti sarsıldı ve zonkladı. Doruğa ulaşmasını engelleyecek kötü bir şey düşünmeye çalıştı. *Siktir. Siktir. Siktir.*

Dilini onun açıklığına dayadı ve uzun bir yalamayla yukarı doğru kaydırıldı. Kadının tadı dilinin üzerinde patladı ve çılgılığı kulaklarında çınladı. Etrafındaki her şey, onu tekrar tekrar okşarken diline dolan uyarılmaya daraldı. O anda, hayatında başını onun kalçalarının arasına gömmeyeceği bir gün olmayacağını biliyordu.

Kalçaları adamın yüzüne çarptı ve adam onu sabit tutmak için ellerini kadının altına sardı. Daha derine daldı, uzun zamandır mahrum bırakıldığı şey için açgözlüydü. Dili kızın girişini sikmek ve onu yalayarak temizlemek arasında gidip geliyor, sonra tekrar başlıyordu.

Çılgıllıkları daha da arttı ve klitorisini ovmak için elini kaydırmaya çalıştı, ama adam ucunu ısırdı. Kız inledi ve elini geri çekti. "Ben söylediğimde klitorisin hak ettiği ilgiyi göreceksin. Bırak oynayayım."

Başını geriye attı ve tekrar onun ağzına doğru itmeye çalıştı. "Roman, *lütfen.*"

Onu görmezden gelerek başını eğdi ve dilini onun istediği yer dışında her yerde gezdirdi. Kadının itirazları daha da arttı ve hareketleri daha da düzensizleşti, ta ki adam ona merhamet edip klitorisini ağzına alana kadar.

Sırtını bir çılgılla eğdi, iki parmağını içine soktuğunda daha da şiddetlendi. Roman, zevk evindeki sanatçının ona yapmasını söylediği gibi dilini hızla oynattı ve parmaklarını kıvırdığı gibi emmeye geçti.

Duvarları parmaklarının etrafında titredi ve vücudu kasıldı, boğazından yüksek bir çılgılık kopardı. Onları içeri ve dışarı hareket ettirmeye devam etti, çırpınan duvarları boyunca sürükledi.

Aşağı indiğinde, parmaklarını çıkardı ve ağzına aldı. Diliyle onun amını temizlemekten başka bir şey istemiyordu ama

Onun cüssesine uyum sağlamak için dağınıklığa ihtiyacı vardı.

"Senin içinde olmalıyım," diye homurdandı ve gömleğinin arka yakasına uzanarak onu başının üzerine çekti. Violet öne doğru oturdu ve pantolonunun düğmeleriyle uğraşarak ağrıyan sikini sıkıştığı yerden kurtardı.

Violet'in ağzı açık kaldı. "Oh."

Roman pantolonunu çıkardı ve Violet'in vücudunun üzerinde sürünerek onu yere yatırdı. "Bunu kaldırıabilirsin prenses," dedi, sesi alçak ve gırtlaktan geliyordu. "O güzel küçük amcığın, tıpkı bunun için yapılmış gibi benim için esneyecek."

Violet titredi ve meme uçları büzüldü. Roman kalçalarını oynattı ve aletini kıvrımlarına sürttü, sözlerinin yarattığı karmaşa karşısında homurdandı. "Lanet olsun, Vi. Sana ne yapacağımı söylemem hoşuna gidiyor mu?" Başını salladı, alışılmadık bir şekilde sessizdi, onun her kelimesine asılmıştı.

"Önce daracık amcığına gireceğim, santim santim." Sözlerini, sikinin başını kadının girişine dayayıp yavaşça bastırarak noktaladı. Sıkıştığı dişlerinin arasından bir tıslama çıktı.

Violet kalçalarını kaldırdı ve sızlandı. "Daha fazla."

"Açgözlü amcığın beni boğuyor prenses." İki santim daha ve kızı onun altında kıvranmaya başladı. "Seni dolduracağım bebeğim. Hazır mısın?" *Hazır mıyım?*

"Eğer yapmazsan patlayacağım," diye bağırdı Violet, hâlâ sürtünme için onun altında hareket ediyordu.

Roman uzun bir vuruşla dibe vurdu ve cennete girdi. İkisi de uzun ve yüksek sesle inlediler. "Bir dakikaya ihtiyacım var," diye bağırdı.

Violet onun boynuna uzandı, bakışları birleşti. "Öp beni."

İkinci kez söylenmesine gerek yoktu. Aşağı doğru eğilerek alt dudağını emdi ve açılana kadar hafifçe ısırdı. Dilinin her darbesiyle amcığı gevşedi ve onu kabul etti. Yumuşak kalçaları onu daha da yaklaştırmak için beline sarıldı.

"Gitmem gerek."

Kadın başını salladı ve adam sikini onun sıcak kanalından geçirdi. Adam tekrar içeri girdiğinde, kadın da kalçalarını onunkiyle aynı anda hareket ettirdi. Kaygan vücutlarının birbirine çarpma sesi odayı doldurdu.

"Daha fazla dayanamayacağım," dedi ona sıkıca. Bu kadar uzun süre dayanmış olması onu şaşırtmıştı. Sanırım yumruk amcığı düşündüğünden daha iyi çalışıyordu.

Elini ağzına götürerek parmaklarına tükürdü ve onları klitorisine götürerek vücutlarıyla aynı anda ovuşturdu. Aletinin sertliğine karşı kayan duvarlarının hissi öforikti. Asla doyamayacaktı.

Hareketleri düzensizleşirken "Roman," diye bağırdı.

Tanrılara şükürler olsun. Daha fazla dayanamazdı. Omurgasının tabanında bir karıncalanma başladı. *Lanet olsun.* Hareketlerini kontrol etmeye, arkadaşı bir kez daha boşalana kadar doruğa ulaşmasını engellemeye çalıştı.

Violet onun adını bir dua gibi sayıklıyor, amının duvarları onun sikinin etrafında titriyordu. Bu onu uçurumun kenarına gönderdi. Aletinden şimdiye kadar deneyimlediği her şeyden daha sert bir şekilde sperm fişkırdı ve Violet'in yumuşak çığlıklarının belli belirsiz farkındaydı. "Devam et," diye yalvardı. "Neredeyse geldim."

Aleti henüz tamamen sönmemişti ve daha sert itti. Elinden geldiğince klitorisini çalıştırırken, kız çığlık atıp üzerine rahatlayarak iç çekti.

Aletin şaftı tamamen söndü ve kolları, vücudunun onu ezmesini engellemek için harcadığı çabayla yandı.

"Bunu daha önce hiç yapmadığına emin misin?" Violet pantolonunun arasından sordu.

Roman başını eğdi ve güldü. Hiç bu kadar hafif ve özgür olmamıştı ve bunun hâlâ aletini saran sıcaklıkla hiçbir ilgisi yoktu. "İzlediğimiz programlardan bir iki şey öğrendim."

Ağzı güzel bir gülümsemeye dönüştü. "Yakında gitmeliyiz. Sanırım bir keresinde özel bir oda hakkında bir şeyler söylemişsiniz?"

Roman geç saate lanet okudu. Bir yandan, personel gece için ayrılmıştı, bu da arkadaşını istediği yerde becermesine izin veriyordu, ancak diğer yandan, eğlence evindeki son gösteri şimdiye kadar sona ermek üzereydi.

"Yakında," diye söz verdi ve kızın burnunun ucunu öptü.

"Seni seviyorum," diye fısıldadı. Aleti içinde , yavaşça yükseliyordu. İnanamayarak güldü. "Bu kadar çabuk mu?"

Roman kalçalarını oynatarak suları test etti ve ürperdi. "Seni tekrar becermeye çalışırsam, üç vuruştan fazla dayanamam."

Violet kıkırdamasını bastırmak için ağzını kapattı, o da kaşlarını çattı. "Bu komik mi?"

Başını salladı, kahkahasını tutmaya çalışıyordu. Adam eğilip meme ucunu ısırdı ve kadın itiraz edercesine bağırdı. Ona bakarak, yüzündeki pişmanlık dolu ifadeye güldü.

Aleti dikleşmişti ve tanrılar yardımcısı olsun, ona tekrar sahip olmalıydı. Bir kolunu Violet'in sırtına dolayarak kendini dizlerinin kadar itti ve ayakta durdu. Violet onun omuzlarını kavradı ve bacaklarını beline doladı. "Ne yapıyorsun sen?"

Roman sehpanın görüldüğü kadar sağlam olması için dua etti ve ucuna oturdu. Dizleri kenara değene kadar kendini geriye itti ve Violet'in sırtını serbest bıraktı. Arkasına yaslanarak ağırlığını iki elinin üzerine verdi ve Violet'in meraklı bakışlarıyla karşılaştı.

"Bin bana prenses."

Şeytani bir şekilde sırttan Violet kalçalarını salladı ve Roman renkli bir şekilde küfretti. Hareket etmemek için kendini zorladı. Ritmi kontrol edemezse belki de üç saniye içinde boşalamayacaktı.

Eşi kalçalarını farklı şekillerde döndürdü ve adam acı dolu bir iniltiyle başını geriye attı. "Bu beni öldürebilir." Violet'in yüzündeki ifade taşaklarının sıkışmasına neden oldu ve elini kalçasını tutmak için uzattı. "Çok güzelsin amina koyayım."

Violet'in kalçalarını daha hızlı hareket ettirirken çıkardığı inilti onu çözdü ve öne doğru oturarak ellerini yanlarından göğüslerine doğru götürdü. Her iki meme ucunu da kopardı ve Violet'in ağzının kısa nefes patlamalarıyla açılmasını hayretle izledi.

"Roman," diye hıçkırdı amcığı onun etrafında kasılırken ve bir mucize eseri ondan önce boşaldı. Sadece saniyeler önce, ama bu bir ilerlemeydi.

Bacakları yukarı çekildi ve vücudu seğirirken, amcığı sikinin etrafına kenetlendi ve kendi salınımını tetikledi. Islak, yapışkan kalıntı kasıklarına ve uyluklarına damladı ve birleştikleri yere baktı.

"Ne karmaşa ama," diye mırıldandı Violet.

Gerçekten de bir karmaşa. Uzandı ve karışık döllerini parmaklarına toplayıp kızın ağzının önünde tuttu. "Bunu temizlemen gerek."

Homurdandı. "Onu yalamayacağım."

Kulağını ona doğru çevirdi. "Neydi o?"

Violet cevap vermek için ağzını açtı, ancak herhangi bir kelime çıkmadan önce Roman parmaklarını dudaklarının arasından geçirdi ve diline sürdü. "Sana temizlemen gerektiğini söyledim." Gözbebekleri genişlerken gözlerindeki mavi kayboldu ve dudaklarını parmaklarının etrafına kapattı. "Aferin kızıma."

Yine, salınımlarını yukarı kaydırды ve sadece soluk bir kalıntı kalana kadar ona yedirdi. "Seni dizlerinin üzerine çöktürmek için sabırsızlanıyorum," diye mırıldandı, sikini kaplayan taze kayganlığa sırtarak. "Şimdilik seni yıkamak ve yatağa yatırmak istiyorum. Uzun bir gün oldu."

Ayağa kalktı, hâlâ müstakbel karısının içindeydi ve onu odalarına taşıdı.

7z

Violet geceliğini ve terliklerini giydikten sonra geniş yatak odasına baktı. Arka duvarda altın rengi perdeleri, battaniyeleri ve yatak eteği olan sayvanlı bir yatak vardı. Yerden yüksekti ve her iki yanında tırmanmasına yardımcı olacak iki küçük basamak vardı.

Odanın geri kalanında altın detaylara sahip beyaz duvarlar ve altın çerçeveler içinde farklı tablolar bulunuyordu. Saraydaki gibi bir dizi oda yerine, burası bir köşesinde geniş bir oturma alanı, bir duvarı kaplayan gömme gardıroplar, tuvalet masası ve yerden tavana aynası ve banyoya açılan cam bir kapısı olan tek bir alandı.

"Her şey çok açık," diye yorumladı yeni evini incelerken ve daha iyi bakmak için banyoya geri döndü. "Herkes beni yıkanırken izleyebilir."

Roman onu büyük banyoya kadar takip etti. Büyük bir mermer küvetin yanında camla kaplı bir duş duruyordu. *Bunlar altın kulplar mı?* Aynalı bir lavabo ve tuvalet malzemeleri için raf, karşı duvarda, su dolabının sağlam kapısının yanında duruyordu.

"Amaç da bu zaten," diye söylendi. "Gözlerimi senden asla ayırmak istemiyorum." Bir elini küçük kızın sırtına koydu ve onu yatak odalarından kapıya doğru götürdü. "Diğer herkese gelince, bizim dışımızda kimsenin odamızın anahtarı yok. Yirmi dört saat çalışan bir personel yok ve personelin burada olduğu çalışma saatlerinde, her gün belirli bir saatte odamızı temizlemesi için yalnızca bir hizmetçiye izin veriliyor."

Roman iki anahtar çıkardı ve birini Violet'e uzattı. "Eğer o gün temizlik yapmasını istemiyorsanız, kapıyı kilitleyin." Evin önünde durduğunda

başka bir beyaz boyalı kapının anahtarını kilide soktu ve tokmağı çevirdi. "Çıplak vücuduna benden başka kimse tanıklık etmeyecek."

Prens onu odanın içine soktu ve bütün düşünceler onu terk etti. Pencerenin tam karşısındaki duvarda beş terzi mankeni sıralanmıştı. Gün boyunca ışıktandırma mükemmel olurdu.

Bağlantıyı sağlayan duvarı altın işlemeli beyaz ahşap bir masa ve pelüş, kadife bir masa sandalyesi süslüyordu. Violet masanın yanındaki uzun kanepeye oturdu ve pelüş minderin içinde eridi. Şimdiye kadar karşılaştığı en yumuşak mobilya parçasıydı.

Karşı duvarda yepyeni bir dikiş makinesi, kumaş parçaları ve boncuklar, deniz kabukları ve dikiş malzemeleri gibi çeşitli eşyalar içeren organizasyon kutularıyla dolu büyük bir dolabın yanına yerleştirilmişti.

"Bu yerde beni ağlatacak başka harika şeyler de var mı, çünkü eğer varsa, hepsini bir kerede yapmak istiyorum." Burnunu çekti ve kollarını Roman'ın ortasına doladı. "Bunu yeterince söyleyebileceğimi sanmıyorum ama teşekkür ederim. Bunların hiçbirini yapmak zorunda değildin ve bu kadar çok düşünmüş olman, nefret etsem bile sevmemi sağlayacaktı."

Sertleşti. "Nefret mi?"

Oflayarak geri çekildi ve kollarını iki yana açtı. "Bu oda hayal ettiğim her şeye sahip. *Bayıldım*. Söz veriyorum." Birkaç adım sonra kapıdaydı ve omzunun üzerinden ona baktı. "Bana özel odanı göster."

Onu koridora kadar takip etti ve kapıyı arkalarından kapattı. "Ne demek istiyorsun?"

Duraksayarak ona döndü ve güneşten bronzlaşmış, koyu sarı kirli sakallı yakışıklı yüzünü inceledi. "Bu evde sadece senin için ne var?"

"Ah." Dikiş odasının karşısındaki kapıyı başıyla işaret etti. "Burası benim çalışma odam."

"Çalışma odası mı?" Roman'ın peşinden giderek karanlık odaya girdi ve mekânı inceledi. Evin geri kalanı parlak beyazlar, altın sarısı renkler ve renk patlamalarıyla övünürken, bu oda koyu maun ağacından mobilyalarla zengin, koyu renklerden oluşuyordu.

İki taraflı büyük bir şömine odanın ortasında duruyor ve çalışma odasını ikiye Bir tarafta çalışma masası, dolaplar, Eden'in detaylı bir kopyasının bulunduğu bir masa ve masasına bakan birkaç sandalye yer alıyordu.

Odanın diğerk tarafında kitaplar ve strateji oyunlarıyla dolu raflar, dört sandalyeli bir masa, bir masayla bölünmüş yumuşak okuma koltukları ve küçük bir yatak büyüklüğünde şişirilmiş bir şezlong bulunuyordu.

Bir kitaplığın tamamında çeşitli şekil ve boyutlarda sürgülü yapbozlar vardı. Violet daha önce hiç bu kadar çok görmemişti ve göz ucuyla Roman'a baktı. Roman'ın bunlardan hoşlandığını biliyordu ama ne kadar hoşlandığını fark etmemiştir. Bu bilgiyi daha sonra kullanmak üzere dosyaladı.

Violet mekanın ne kadar *Romalı* olduğunu görünce dudaklarını iki yana büktü. "Bu sana yakışmış," dedi ve masanın üzerindeki oyun setini inceledi. "Kiminle oynuyordun?"

"Slayton."

Violet şaşkınlıkla başını kaldırdı. "Benim Slayton'ım mı?"

Roman kaşlarını çatı. "O *senin* Slayton'ın değil."

Oh, bu çok iyi. "Sen ve Slayton arkadaşsınız," diye neşeyle suçladı.

Roman kararlı bir şekilde durdu ve kollarını göğsünde kavuşturdu. "Hayır, değiliz." Violet gülerek, "Ondan hoşlanıyorsun," diye alay etti. Öne doğru bir adım atarak Roman'ın kollarını birbirinden ayırdı ve kendi kollarını onun ortasına doladı. "Bu beni

mutlu."

Bakışları şefkatle doldu. "Hayal görüyorsun."

Kıkırdadı ve etrafında döndü. "Hadi bir oyun oynayalım." Raftan tanıdık bir oyun kaparak şöminenin önündeki yumuşak halının üzerine diz çöktü ve oyunu kurmaya başladı.

Roman çömeldi ve eliyle onun elini tuttu. "Geç oldu. Yarın oynayabiliriz."

"Ah." Dramatik bir şekilde iç çekti. "Kıyafetler için oynayabileceğimizi umuyordum ama sanırım bekleyebilir."

Roman'ın parmakları bileğinin etrafında kıvrıldı. Söylemeye niyetlendiği neyse, kapının ötesinde bir yerden çingiraklı bir zil ve gıdak sesi geldiğinde boğuldu.

Violet oyun taşlarını bıraktı ve kapıya bakmak için döndü. "O da ne?"

Prens ayağa fırladı ve nefesinin altında mırıldanarak, "Babs. Yine kaçmış ve War'ın kapısından içeri sızmış olmalı."

Gitmek için hamle yaptı ve Violet peşinden koştu. "Babs kim ve neden sesi bir kuş gibi çıkıyor?"

Roman omzunun üzerinden baktı, kapıyı açtı ve boynunda minicik bir çana bağlı pembe bir ip olan tombul kumral bir tavuğa baktı.

Violet geri sıçradı ve tavuk Roman'a baktı. Bir tavuğun sahip olabileceği tüm öfkeyle gıdıkladı ve ileri doğru koştu. Violet çığlık attı ve geriye doğru koştu. Kuş Roman'ın kaval kemiğini bir kez gagaladı ve kanatlarını çırttı.

Roman tavuğu kucağına alıp başını nazikçe okşamadan önce, "Yine yaramazlık yapıyorsun," dedi. "Violet, bu Babs. Babs, bu benim eşim Violet."

Babs selamlayarak gıdıkladı.

Violet ihtiyatla Babs'e baktı. "Roman, neden elinde ismi olan bir tavuk tutuyorsun?"

"Baş aşçıyla evimize bir aşçı taşınması hakkında konuşuyordum ve Babs ana mutfağa koşarak personeli telaşa düşürdü. Birkaçı onu kovalamaya çalıştı." Kıkırdadı. "Kaypak küçük bir şey. Aşçı onu akşam yemeği için kullanmamızı söyledi ama bilmiyorum... Doğru gelmedi."

Violet'in gözleri Roman'dan Babs'e kaydı. "Her zaman tavuk yiyorsun."

Bir omzunu kaldırdı. "Kimsenin onu yemesini istemedim."

Violet dudaklarını birbirine doladı ve bir adım öne çıktı. "Ona bir çan bağladın."

"Saklanmayı seviyor," diye açıkladı. "Eve girmemesi gerekiyor ama bir şekilde kümesinden kaçıp duruyor."

Violet, "Eğer evimize kaka yaparsa, Savaş'ın kapısını temelli kapatırım," diye uyardı. Tavuk pisliğine basma düşüncesi bile kusma isteği uyandırıyordu. "Ben ciddiylim."

Roman kaşlarını çattı. "Eve pek sık gelmiyor ve henüz bir kaza da olmadı." Onu tekrar okşadı ve Violet'in çok hoşuna gidecek şekilde, küçük bir çocukla konuşur gibi ses tonunu yükseltti. "Sadece Violet'le tanışmak istedin, değil mi kızım?"

Roman bir şey söylemek için başını kaldırdı, Violet'in zorlukla dizginlenen kahkahasını fark etti ve kaşlarını çattı. "Bu kadar komik olan ne?"

Violet başını sallayarak elini ona doğru salladı. "Bu. Hepsini. Senin ve Babs'in bir resmini yaptırması için bir ressam getiriyorum."

"Hayır, değilsin," diye Roman. "Saçmalama."

"Bunu sonsuza dek hatırlamam gerekiyor," diye bilgilendirdi onu. "Onu asıyorum."

"Bir resim için oturmayacağım." Roman, yanında sallanan bir Babs'le koridorda ilerledi.

"Göreceğiz," diye alay etti Violet ve onun peşinden koştu.

Bu nasıl benim hayatım? diye merak etti kendi kendine. Beni seven ve evcil hayvan olarak beslemek için huysuz bir tavuğu kurtaran çekici bir prens mi?

Sessizce kıkırdarak eşinin yanında koridorda süzüldü, hayatının nasıl geliştiğinin her dakikasını seviyordu. Hayatının aşkıyla bu ana ulaşmak anlamına geliyorsa, kalp kırıklığının her zerresi buna değerdi.

Roman, Violet'le yatağının yanındaki sandalyeye oturmuş, eşinin uyumasını izliyordu. Bugün hissettiği katıksız mutluluk onu bunaltmıştı. Kabuslar bu gece onu uyanık tutmadı. Sevinç uyutmadı. Sanki uyursa onunla birlikte harika bir şeyi kaçıracaktı gibi.

"Roman," dedi Savaş, Roman'ın düşüncelerini bölerek.

Roman dik oturdu. War, Roman ve Violet'in evine doğru yola çıktığında ona haber verirdi ama gecenin bir yarısı hiç bağlantı kurmamıştı. "*Sorun nedir?*"

"Vivian başkentin yakınlarında," diye ciddi bir şekilde cevap verince Roman'ın öfkesi tavan yaptı. "*Onu daha önce fark ettim ve takip ettim.*"

Roman giyinmek için harekete geçmişti bile. "*Yanında biri var mı?*" Violet'i yalnız bırakmak istemiyordu ama küçük kalelerinden daha güvenli bir yer de yoktu. Biri muhafızları öldürse bile, muhafızların anahtarı yoktu. Anahtarı olan sadece Roman ya da Violet'ti ve sadece onlar içeri girip çıkarken kapıyı kilitlemeyi unutmadıkları sürece, War da dahil olmak üzere insanların içeri girmesine izin verebilirlerdi.

"Hayır."

Violet'in başının üstünü öpen Roman, hançerlerini topladı ve Savaş'ı bulmak için yola koyuldu. "*Neredesin sen?*"

"Ormanın derinliklerinde. Gün doğumundan önce bize ulaşamazsınız. Onu Saltu'ya doğru çekmeye çalışabilirim ama korkarım bu kan dökülmesine neden olur."

"Siktir." Düşün, Roman. "*Onu takip ettiğini biliyor mu?*"

"Söylemesi zor." Savaş durakladı. "Generallerinizle ve babasıyla gurur duymalısınız. Onu iyi eğitmişler."

"Zamanı değil," diye alaycı bir şekilde cevap verdi Roman. "Onu bırak ve ben etrafta olmadığım zamanlarda Violet'in yanında kal. Kız kardeşini takip ediyor ama birinin peşinde olduğunu düşünürse geri çekilir ve daha sonra yeniden toplanır." Roman kapıyı arkasından kilitleyerek dışarı çıktı. "Benimle konsey odasında buluş."

Savaş'ın heybetli varlığı havaya kalktı. Vivian, Roman istese bile, birine aktif olarak saldırmadığı sürece ona zarar vermeyeceğini biliyordu.

Elindeki kesik sızlıyordu ve onu silkeledi. Sınır savaşında isyancılardan birinin kılıcı onu eklemlerinden yakalamıştı. Çabaları için karnına bir kılıç yemişti.

Violet'e Vivian'dan önce ulaşırlarsa, onu öldüreceklerdi. Vivian Violet'ten nefret ediyordu ve bunun için kendinden de nefret ediyordu. Kızgınlık sevgiyi yutuyordu ve insanların narin küçük Violet'e yaltaklanmalarını izlerken aynı anda Vivian'ın her zaman güçlü ve kontrollü olmasını beklemek kızgınlığı bir bebeğe süt verir gibi besliyordu.

Vivian'ın tek yapması gereken Violet'i yalnız yakalamak, ona uyku ilacı vermek ve isyancılara bizzat götürmekti. O zaman güvende olacaktı ve Vivian, bir zamanlar arkadaşı olarak gördüğü o kaltak pençelerini Roman'a geçirmeden önce tahttaki yerini geri alabilirdi.

Nefretten daha güçlü bir şeyin körüklediği yeni bir düşmanlık, Vivian'ın damarlarını taş bir duvarın üzerindeki sarmaşık gibi sardı. Her şey Titus'un suçuydu. Onun oyununa kanmakla ne kadar aptallık etmişti. Yıllardır. Çocukluklarından beri ağzından çıkan her kelime yalandı.

Vivian yanlışlıkla tahta kılıcıyla ona vurduğunda kız kardeşinin yanına koştuğu gün, onun planlarından haberdar olmalıydı ama o aptal bir çocuktü. Onun kendisinden hoşlandığına inanmıştı. Birlikte çocukluktan gençliğe ve yetişkinliğe geçmişlerdi.

Onun açık renk saçlarının koyulaşmasını, gözlerinin eladan kahverengiye dönüşmesini, çetrefilli, çocuksu yapısının güçlenmesini izlemişti. Birbirlerine aşık olduklarını sanıyordu ama o bir piyondan başka bir şey değildi.

Aptal, kızgın bir piyon.

Bir çınlama sesi Violet'in zihninin arka tarafını gıdıkladı. Beyni sesin gerçek olduğunu ve evlerinde bir yerden geldiğini fark edene kadar uyku ile bilinç arasındaki boşlukta oyalandı.

Ağırlaşmış gözlerini açtığında, havadan başka bir şey bulamayınca uzandı ve . "Roman?"

Sessizlik.

Etrafına bakınırken, katlanmış bir kâğıt parçası gördü; kâğıdın dışına tanıdık bir el yazısıyla ismi yazılmıştı. Arka plandaki çınlama devam ediyordu ama o bunu duymazdan geldi ve nota uzandı.

Prenses,

Acil bir mesele ortaya ıktı. Sabahın büyük bölümünde konseyde olacağım ama ben dönene kadar War sizinle kalacak. Geldiğinde, muhafızlar içeri girmesi gerektiğini bildirmek için zilleri alacak. Kapının ve n kapının anahtarları komodinin üzerinde. Gitmeye karar verirsen, War'a söyle nereye gideceğini.

Personel gün doğumundan hemen sonra gelecek ve içeri alınmaları gerekecek. War yanınızda olmadan onları içeri almayın. İşim biter bitmez seni bulacağım.

Seni seviyorum.

Saplantılı bir şekilde

seninim, Roman

Not: Eğer ağrınız varsa, küvetin kenarında ıslanmanız için banyo tuzları var. Kaslarınızı rahatlatacaktır.

Acil bir mesele mi? Violet'in alnından boncuk boncuk soğuk terler aktı. Ya isyancılar başkentteyse?

Çınlamalar hâlâ sessiz duvarları işgal ediyordu. Yataktan çıkıp terliklerini ve bornozunu giydi ve her ihtimale karşı komodinden anahtarlarını aldı. Koridora çıktı ve dün gece fark etmediği, duvarlarda asılı duran ve durmadan şingırdayan minik çan kümelerini gördü. Bunlar ona ana saraydaki personel çağrı zillerini ve alarm zillerini hatırlattı.

Eğer görevlileri içeri alması gerekiyorsa, bu çanların dışarıda bir yerden tetiklendiği anlamına geliyordu. Merakla evin içinden geçip verandaya . Savaş, dört kadın ve bir adamla birlikte kapının diğer tarafında sabırla bekliyordu.

Violet uzun patikada aceleyle ilerledi, Roma'nın çakıl değil de pürüzsüz parke taşları kullanmış olmasına minnettardı çünkü ev terliklerinin altı keskin taşların ayağına batmasını engelleyecek kadar sağlam değildi.

"Savaş!"

Kaplan başını hafifçe eğdi ve Violet anahtarlardan birini denedi. Yumuşak bir tıkırtıyla kapı açıldı ve Violet geri adım atarak canavarı içeri aldı. Savaş kendini Violet'in önünde konumlandırdı.

Omuz hizasında, kıvrıkcık, koyu kahverengi saçlı, soluk bej tenli ve koyu kahverengi gözlü bir muhafız görüş alanına girdi ve içeri adım attı. Başını saygıyla eğdi. "Personeli içeri almak için izniniz var mı, Majesteleri?"

Violet bembeyaz kesildi. "Ben kraliçe değilim," diye kekeledi. Kraliyet unvanı henüz ona ait değildi.

Genç muhafız bir gamzesini göstererek sırttı. "Bizim için öylesin. Ben Dani." Kadın Violet'in tutması için elini uzattı. Onu bırakarak kapıya doğru işaret etti. "Kaylan hemen dışarıda. Biz gündüz muhafızlarıyız."

Açık pembe tenli, maun rengi saçları küt kaküllü ve geniş bir gülümsemesi olan bir kadın köşeden başını uzattı. "Bana Kaylie diyebilirsiniz."

Violet beceriksizce el salladı. "İkinizle de tanıştığımı memnun oldum. Bu kadar uzun sürdüğü için özür dilerim. Uyuyordum ve zil sesinin ne anlama geldiğini anlamadım."

Dani başparmağını omzunun üzerinden kaldırdı. "Zilleri çalmak için kullandığımız bir makara var. Hafif bir zil sesi, bir misafirin ya da içeri girmek isteyen birinin olduğu anlamına gelir. Acil durumlar için bir tane daha var. Tıpkı saray alarmları gibi."

Violet'in aklı o korkunç alarmı duyduğu güne gitti ama kendini toparladı. "Haber verdiğiniz için teşekkür ederim." Diğer dördüne bakarak

Hizmetçi kıyafetleri içindeki kadın ve iş kıyafetleri içindeki adam, Violet sadece Dani'nin duyabilmesi için sesini alçalttı. "Çalışanlarla hiç tanışmadım. Gerçekten onlar olduğunu nereden bileceğim?"

"Sığınağı koruyan herhangi bir muhafız personelin kim olduğunu bilir," diye fısıldadı muhafız.

"Sığınak mı?" Violet arkasına dönüp güzel evine baktı.

Dani homurdandı. "Burası tüm Cennet'teki en güvenli yer. Doğru olarak saray sığınağı ya da sadece sığınak olarak adlandırılır."

Sevgi onu tüketti. Roman bunu onun için yaptı.

Dani, "Personeli tanıyana kadar War'dan teyit etmesini isteyebilirsin, çünkü Kaylie'yi de beni de tanıımıyorsun," diye önerdi. "O hepsiyle tanıştı." Violet Dani'den hoşlandığına karar verdi ve eğer istediği olsaydı, arkadaş olacaktı.

Savaş Violet'in bacağını dürttü ve başını salladı, sonra asaya döndü ve tekrar başını salladı.

"Teşekkür ederim Dani. Onları içeri alabilirsin."

Dani kenara çekildi ve personel teker teker içeri girdi, her biri geçerken kendilerini Violet'e tanıttı. Hizmetçilerden biri Violet'in kıyafetini telaşla baktı ve Violet kıpkırmızı oldu. Sadece bir bornoz ve gecelik giydiğini unutmuştu.

"Sizinle daha sonra sohbet etmek isterdim ama üstümü değiştirmem ve işlerimi halletmem gerekiyor."

Hizmetçilerden biri olan Khrista gülümsedi. "Anlıyoruz. Oh, ve lütfen kapıyı kilitlemeyi unutmayın. Uzun süre kilitlenmeden kalırsa Prens birinin kellesini alır."

Violet başıyla onayladı ve kapıyı kilitleti. "Hatırlattığım için teşekkür ederim. Tüm bunlara alışmak biraz zaman alacak."

Khrista başıyla onayladı ve Violet'i içeri kadar takip etti. "Prens Roman size programımızı verdi mi?"

"Bu sabah ben uyanmadan önce gitmesi gerekti," diye cevap verdi Violet, "ama bana söylemenizin bir sakıncası yoksa yazabilirim."

"Elbette, Majesteleri." "Violet.

Lütfen bana Violet deyin."

Khrista rahatsız görünüyordu. "Prens Roman'ın bunu onaylayacağından emin değilim."

Violet onun endişesini görmezden geldi. "Bırak da kara kara düşünen prens için ben endişeleneyim. Programını alacağım ve sonra da yakandan düşeceğim."

Khrista herkesin günlük programını açıklamayı bitirdiğinde Violet kaşlarını çatarak kâğıda baktı. "Birimiz sizi dışarı çıkarmadan buradan ayrılamazsınız, öyle mi?"

"Hayır, Bayan Violet. Sadece sizde ve Prens Roman'da anahtar var." Violet dudağını çiğnedi. Henüz dönmemişken beklemek onlar için adil değildi ama bugün ailesini ve arkadaşlarını görmek istiyordu ve bu günü yiyecekti. "Merak etmeyin," diye ekledi Khrista. "Saray sığınağında çalışmanın getirdiği her şey hakkında bizi bilgilendirdiler. Sizi temin ederim, beklemekten çok mutluyuz."

Violet, "Maaşının artırılması konusunda Roman'la konuşacağım," diye karar verdi. "Hiçbir ekstra ücret almadan kasabaya gidememek ya da sevdiklerini görememek senin için adil değil."

Khrista sırtıttı. "Buna gerek yok. Sizi temin ederim, Prens Roman bize karşılığını fazlasıyla verdi."

"Ah," dedi Violet güçlkle. Roman'ın düşünceliliği ve başkalarını düşünmesi Violet'i gururlandırdı. "Pekâlâ, sizi yalnız bırakayım. Gitmem gerekiyor."

Violet son bir el sallayışla Savaş'ın yumuşak kılıflarını okşadı ve kapıya doğru yöneldi.

"Violet ve ben ailesini görmeye gidiyoruz," diye gürledi War.

Roman parmağıyla önündeki kâğıda huzursuzca vuruyor, eşine kavuşmaktan başka bir şey istemiyordu. *"Onu görmeme izin ver."* Roman'ın gözleri odaklandı ve War'ın bilincine girdi. Canavar Violet'e bakmak için büyük başını çevirdi ve burnuyla onu dürttü. Violet tigona gülümsediğinde Roman onu rehin tutan gerilimi serbest bıraktı.

"Ben de seni özledim koca adam." Kadın onun kılıflarını karıştırdı ve Savaş bakışlarını önündeki yola çevirdi.

"Roman," dedi babası sert bir sesle ve Roman Savaş'la bağlantıyı kesti. "Bu ciddi bir mesele oğlum. Eğer Vivian isyancılarla çalışıyorsa derhal yakalanmalı."

"Öyle olduğundan emin değilim," diye yanıtladı Roman. "Onlara karşı savaştı ve onlar da ona saldırmakta bir sakınca görmediler." Parmağıyla tekrar vurdu. "Ama bu mümkün."

Annesi "Vivian seni geri isteyebilir" demeden önce bir yudum su içti.

"Vivian en başından beri bana hiç sahip olmadı," diye cevap verdi Roman buz gibi. İsyancıların Violet'e yatak odasında ilk kez saldırdıkları anı hatırladı. Vivian Violet'i kollarına aldığı anda Roman onun duygularını hissetmişti. Violet'ten nefret ediyordu ama onu seviyordu da. "Violet'e zarar vereceğini sanmıyorum ama işi şansa bırakmayacağım."

Babası arkasına yaslandı ve alnını ovuşturdu. "Sarah, ailen lanetlenmeni gerektirecek ne yaptı? Bu kargaşanın tek açıklaması bu." Kral elini indirdi. "Kopan bir eş bağının, artan isyancı saldırılarının ve şimdi bir eş ile müstakbel kraliçe arasındaki aile kavgasının başka bir açıklaması olamaz."

Roman sabrını kaybederek, "Vivian benim eşim değil," diye tersledi. "Peki lanetin senden kaynaklanmadığını kim söyleyebilir?"

Babası Roman ile kraliçenin arasına baktı ve parmağını birinden diğerine geçirdi. "İkinizi de canımdan çok seviyorum ama-"

Roman'ın annesi, "Yerinde olsam bu cümleyi bitirmezdim, Felix," diye takıldı.

Kral öne doğru oturdu ve karısına doğru eğildi. "Yoksa ne olur, sürtük?"

Roman sandalyesini geri çekip ayağa kalktı. "Bugünlük bu kadar yeter. Anne, Tilly'den haber gelirse bana haber ver. Baba, generallere savaşçılarımızı hazırlamaları gerektiğini bildir. Asiler karakterlerinin dışında davranıyorlar. Ya henüz bilmediğimiz bir oyun oynuyorlar ya da aceleci davranıyorlar. İkisi de iyi değil."

"Bence özel bir taç giyme töreni yapmamalıyız," dedi babası o sabah bininci kez. "Vivian'la olanlardan sonra, gelenekleri bozmak sadece daha fazla huzursuzluğa neden olur."

"Taç giyme töreni isyancıların saldırması için mükemmel bir yer," diye açıkladı Roman. Tropikal Krallık'taki geleneklere göre her krallığın hükümdarı taç giyme törenine katılırdı ve bu törene konsey üyelerinin yanı sıra saray personeli, savaşçılar ve doğrudan taca bağlı olarak çalışan diğer kişiler de eşlik ederdi. Taç giyme töreninin ardından başkentte bir geçit töreni düzenlenir ve bir sonraki ay boyunca krallıktaki tüm köyler gezilirdi.

Roman'ın annesi kocasına, "O haklı," dedi. "İsyancılar Çöl Kralı ve Kraliçesi'ne güpegündüz pervasızca saldırdılar. Tüm hükümdarların, konseylerinin ve taburlarının tek bir yerde olması

Saldırmak için mükemmel bir yer." İç çekti. "Diğer kraliyet mensuplarına gelmemeleri için haber göndereceğiz. Bu çok tehlikeli."

Roman çiçekçiye uğrayıp Violet'in hoşuna gideceğini düşündüğü bir demet çiçek seçtiğinde, War Violet'in şehirdeki ailesiyle yemeğe gittiğini ve sonra eve döneceklerini söyledi.

Bir yıl boyunca onları görmedikten sonra onlarla yalnız kalmaya karar vererek Violet'in doğum günü hediyesini hazırlamaya başlamak için eve gitti.

Onların doğum günleri ve kendisinin taç giyme töreni yarından sonraki gündü ve bunun mükemmel olmasını istiyordu.

Violet ve War sığınağın kapısına yaklaştı ve gece nöbetçilerine başlarıyla selam vererek içeri süzüldü. Bir gıdak sesi dikkatlerini sığınağın avlusunun sol tarafına çekti ve War dondu kaldı.

Babs kasıla kasıla onlara doğru ilerledi, gözlerini iri kaplana dikmişti. Savaş'ın kafasındaki kılıflar, tüy kalemleri ortaya çıkarken düz bir şekilde fırladı. Violet, War ve Babs'in arasına baktı.

War'ın alçak sesle hırlaması Violet'in bir adım öne çıkarak tavukla kedinin arasına girmesine neden oldu. "O sadece Babs," dedi War'a yavaşça, "Roman'ın evcil tavuğu. Onunla daha önce tanışmadın mı?"

Her şey bir anda oldu.

Babs bir savaş çılgılığıyla ileri atıldı, Violet, War onu yiyemeden kuşun üzerine atladı ve War kaçtı.

O kadar hızlı kaçtı ki kışına yıldırım düştü sanırsınız. Babs onu kovaladı ve Violet ikisinin ardından şaşkın şaşkın bakakaldı. Babs hızlıydı, bunu kabul ediyordu ama şeytanın küçük bacakları kaplanın yanında bir hiçti.

Savaş kükredi ve sığınağın arkasında kayboldu. Babs'ın köşeye varmadan önce gitmesi gereken uzun bir yol vardı ve Violet gülmek mi yoksa onları takip etmek mi istediğine karar veremedi.

Roman, Babs ciyaklayana ve onun binanın arka tarafında kaybolduğunu görene kadar öldürmeye hazır bir şekilde sığınaktan dışarı fırladı. Kıkırdayarak

ve Violet'in yanına yürüdü. "Görüyorum ki Babs yine kafesten kaçmış."

Violet hayvanların kaybolduğu yönü işaret etti. "Savaş neden korkmuş görünüyordu?"

Roman sırıttı. "Çünkü öyle ve onu öldüremeyeceğini biliyor."

Bir süre sessizlik oldu, ardından Violet'in kahkahası geldi.

Roman yüzünde şaşkın bir ifadeyle onu izledi. "Bugün seni özledim."

Dudaklarını hafifçe öptü ve kolunu onunkine doladı. "Ben de seni özledim."

Geniş oturma odasından geçtiler ve Violet, Roman'ın el yapbozlarından birini ve birkaç başıboş yaprağı fark etti. "Burada ne işin vardı senin?"

Boynunda bir kızarıklık belirdi ve yaprakları toplayıp cebine doldurdu. "Bir şey yok." Yapbozunu kaptığı gibi gitmek için döndü ama Violet onu durdurmak için uzandı.

"Göster bana."

Omzunun üzerinden ona baktı. "Önemli bir şey değil. Sadece zaman geçirmek için yaptığım bir şey."

Violet başını salladı. "Sende onlardan çok var ve seni daha önce bir tanesiyle görmüştüm." Adam meraklı bir bakışla ona döndü. "Biz gençken," diye açıkladı. "Seni doğum günü balolarından birinde görmüştüm. Küçük bir verandadaydın. Sana orada olduğumu söylemedim ama seni izledim. Hızlı hızlı çevirmeye başladın ama King Felix seni aramaya çıktı. Cebine koyabileceğin kadar küçüktü."

Boğazındaki kızarıklık yanaklarına yayıldı ve boğazını temizledi. "Bunlara şekil değiştiren bulmacalar deniyor. Her hareketli parçanın üzerindeki semboller ya da renkleri eşleştiriyorsunuz." Parçaları hızlı bir hassasiyetle çevirdi, Violet'ın takip edemeyeceği kadar hızlıydı.

Yüzündeki gülümseme onu esir almıştı. Küçük başlamıştı ama zafere yaklaştıkça daha da büyüyordu. Onun için *eğlenceliydi*. Ergenlik çağlarından beri, ona neşe veren bir şeyi asla bulamayacağından endişelenmişti. Onu izlemek, yaz güneşi altında açan güzel bir çiçeği izlemek gibiydi.

Bitirdi ve yapbozu zaferle havaya kaldırdı. Artık karmakarışık bir dağınıklığa değil, yeşil yaprakları tomurcuğa sarılmış beyaz bir güle benziyordu. Uzanarak yapbozu ondan aldı, afallamıştı. "Rome, bu inanılmaz."

Hiçbir şey olmamış gibi omuz silkti. "Onları yapmayı seviyorum."

"Bu bende kalabilir mi?" Gül yapbozunu uzattığında yüzünde beliren gülümsemeyi hayatı boyunca hatırlamak istiyordu.

Kaşlarını indirdi. "Tabii ki."

Gülü zamansız bir hazine gibi tutarak ona sırttı. "Teşekkür ederim. Tam yerini biliyorum."

Roman'ın ayak sesleri, dikiş odasının kapısından içeri girene kadar onu evlerinde takip etti. Gül yapbozunu gururla çizim masasının üzerine koydu ve hayranlıkla bakmak için geri çekildi. "Bayıldım buna."

"Seni seviyorum, Violet."

Kollarıyla onu sardı ve çenesini göğsüne yasladı. "Ben de seni seviyorum Roman Covington. Beni yatağa götürür müsün?"

Yumuşak gülümsemesi kurda dönüştü. "Evet, ."

7g

Ertesi sabah Violet, en sevdiği çikolatalardan bir kutu almak için Roman'ın en sevdiği ekerci dükkânına girdi. O yokken ona dükkândaki yeni bir çikolata hakkında bir mektup yazmış ve yemeden duramıyordu. Kulağı çok lezzetli geliyordu ve bir tanesini denemek ve yarınki doğum gününde ona bir haftada yiyebileceğinden daha fazla çikolata hediye ettiğinde yüzündeki ifadeyi görmek için sabırsızlanıyordu.

Violet'ı dehşete düşüren Marissa dükkânın bir köşesinde oturmuş, ağlarken ağzına küçük ikolatalar tıkıştırıyordu. Elinde bir mektup tutuyor, çaresizlikle içindekilere bakıyordu.

Violet kâğdın iyice yıpranmış göründüğünü fark etti. Bu görüntü kalbinin sıkışmasına neden oldu. Gördüğünde kalp kırıklığının nasıl bir şey olduğunu biliyordu.

Suçluluk duygusu sempatiyi takip etti. Violet Marissa'yı yanlış mı değerlendirmişti? Belli ki kadın başka birini seviyordu ve Violet onu Roman'ı almaya çalışmakla suçlamıştı.

İç çekerek masaların arasından ilerledi ve Marissa'nın karşısına oturdu. "Hey, sen iyi misin?"

Marissa yerinden sıçrayıp kâğıdı kucağına sakladı, ama sulanmış gözleri Violet'a dikildiğinde hınla doldu. "Senin sayende değil," diye neredeyse fısıldayarak tükürdü. "Her şeyi mahvettin." Violet sersemlemiş bir halde Marissa'ya baktı ve bir yanıt veremedi. Marissa kâğıdı tekrar ortaya çıkardı ve salladı. "Sen geri gelene kadar *beni* seviyordu." Omuzları çöktü ve sefil bir şekilde tekrar mektuba baktı. "Ya da belki sen dönene kadar zaman geçirmek için beni kullandı."

Omuzlarını acınası bir şekilde düşürerek bir kez daha hıçkırıklara boğuldu. *Bu kız neden bahsed?* Violet mektubu

Marissa'nın elleri, karşısındaki dağınık kadının hiçbir direnişiyile karşılaşmadı.

Anında pişman oldu, çünkü Marissa'nın sevgiyle tekrar tekrar okuduğu kâğıtta çok tanıdık bir el yazısı ve imza vardı. Violet her kelimedede midesindekileri boşaltma, ağlama ya da Roman'ın en sevdiği fırını Marissa'yla birlikte yakıp kül etme isteği duydu.

Marissa,

Bugün zevk evinin önünden geçerken seni düşündüm. Özellikle, seni özel kutumun camına doğru itmeyi ve seni arkadan sikimle beslerken kızıl saçlarını yumruğumun etrafına sarmayı. Tanrım, elime sarılınca çok güzel görünecek. Ve dudaklarında benim adım varken? Kahretsin, sabırsızlanıyorum. O zamana kadar saatleri sayıyorum.

Eğlence evinde ilk kez birlikte oturduğumuzda, kendime ait bir mahremiyet kutusu satın almıştım. Bir gün seni oraya koyacağımı biliyordum. Şükürler olsun ki o gün çok yakında ve bunu kabul ettiğin için teşekkür ederim. Tek düşündüğüm bu.

Bu düşünceyle sikim camı kesebilirdi. Çok yakında.

Sevgile

r,

Roman

Marissa'nın yüzü zalim bir gülümsemeye dönüştü. "O beni istedi." Gülümsemesi alaycı bir ifadeye dönüştü. "Ve şimdi benimle neredeyse hiç konuşmuyor."

Bu doğru olamazdı. Violet Roman'ı tanıyordu ve ona yalan söylemezdi. "Bu mektup sahte," dedi Violet kesin bir ifadeyle, "çünkü Roman bana asla böyle ihanet etmez."

Marissa esprisiz bir kahkaha atarak başını geriye attı. "Buna gerçekten inanıyor musun?" Öne doğru eğildi ve sesini alçalttı. "Ne dövmesi olursa olsun, üzerinde senin adın yazmıyor, Violet. Ben burada onun yanındayken sen onu *terk ettin*. O beni istedi." Onun aşk acısıyla burnunu çekerken çıkardığı ses Violet'in suç işleme isteği uyandırdı. "Yaptığımız konuşmalar... beni seviyordu."

Violet homurdandı. "Roman seninle bir arkadaş olarak konuştu. Erkekler aptaldır. Arkadaşlığının sana yanlış romantizm fikirleri verdiğini bilmiyordu."

Marissa'nın kendini beğenmiş gülümsemesi güzel yüzünü çirkinleştirdi. "Roman sana benim hakkımda bir şey söyledi mi? Çünkü senin hakkında her şeyi biliyorum." *Kaltak*. "Okulda kimsenin seni istemediğini biliyorum. Bekâretini alan erkek arkadaşının bile onun yerine Vivian'a sahip olmayı dilediğini biliyorum."

Violet yüz ifadesini soğukkanlı tutmaya çalıştı ve alay etti. "Bunları herkes biliyor ama iyi denemeydi."

Marissa, küçümseyici bir sesle Violet'in son sinirini de bozarak cık cık etti. "Titus'un da seninle yatmayacağını biliyorum ama Vivian'la yatairken hiç sorun yaşamadı. Görünüşe göre sen her zaman ikinci en iyisin. Roman'ın benimle senin özel hayatın hakkında konuşması ama sana başkaları hakkında bir şey söyleyecek kadar güvenmemesi garip değil mi?"

Violet oradaydı ama bu yine de mektubun gerçek olduğu anlamına gelmiyordu. Gerçek gibi görünse bile. *Son derece* gerçek.

Mektuba tekrar bakarak kâğıdı yaklaştırdı ve gözlerini kıstı. Roman'ın el yazısıydı. Onun imzasıydı. Onun dili. Onun yazdığını inkâr etmek zor olurdu ama Violet aksini hissediyordu. Roman'ın mektubu Marissa'ya asla yazmayacağını biliyordu ama kadının Titus'u nereden bildiğini de bilmiyordu.

Violet bu bilgiyi bir gece Titus onu terk ettikten kısa bir süre sonra omzunda ağlarken Roman'a söylemişti. Başka kimse bilmiyordu. Onun kışını tekmeleyecekti ama önce bu mektubun özüne inmesi gerekiyordu.

Başka bir şey söylemeden ayağa kalktı ve elinde sıkıca tuttuğu mektupla şekerci dükkânından dışarı fırladı.

Dükkânın dışında Violet'i bekleyen War, Violet eğitim alanına doğru ilerlerken onun yanında tırıs gidiyordu. Moralinin bozuk olduğunu hisseden canavar ona endişeli bakışlar fırlattı.

Ona aptal bağının ne yaptığını söyleyecek kadar kelime bulamamıştı. İstemedi de olsa Marissa'ya aralarında bir şey olduğu izlenimini vermekle kalmamış, sırlarını da ifşa etmişti ve şimdi de bu lanet mektup vardı.

Roman onu seviyordu ve o da bunu biliyordu. Ona güveniyordu. Ama ona bunun da söylemişti. Marissa ona sahip olana kadar durmayacaktı.

ya da ayrılmak zorunda kaldı. Violet diğer kadının sürekli meydan okumasına tahammül edemediği için ikincisini hak etmişti.

Mektup avucunun içinde buruştu. *Sinir.*

Eğitim alanının kapısındaki nöbetçi nazikçe gülümsedi ve bir şeyler söylemeye başladı ama kızın yüzüne bir kez baktıktan sonra ağzını kapattı.

"Roman'ı görmem gerek," dedi Violet hararetle.

"Evet, ," dedi muhafız, tam da Roman arenanın kapısından içeri daldığı sırada.

"Sorun ne?" diye nefes nefese kaldı.

Violet, War'a ters ters baktı. "Bu seferlik ona sürpriz yapmama izin veremez miydin?"

Roman'ın elleri yüzünü kavradı ama o ellerini savuşturdu. "Kızgın olduğumda bana dokunma." Mektubu salladı. "Kendini neyin içine soktun?"

Prens ne yapacağını şaşırılmış görünüyordu. "Biraz daha bilgiye ihtiyacım olacak, hem de hızlıca."

Violet içindekileri okumak için mektubu uzattı. Marissa'nın ne kadar ileri gidebileceğini duyabilecek her muhafız ve savaşçının duymasını sağlayacaktı. "Bugün zevk evinin önünden geçerken seni düşündüm. Özellikle de seni mahremiyet kutumun camına doğru itmeyi ve seni arkadan sikimle beslerken kızıl saçlarını yumruğuma dolamayı."

Mektubu indirerek Roman'a baktı ve onun çenesindeki kasın esnediğini fark etti. İfadesinde artık kafa karışıklığı değil, öldürme niyeti vardı. *Bekle.* "Bunu sen mi yazdın?"

"Violet, sakın bir kelime daha okuma," diye uyardı Roman dişlerini sıkarak. Onu karşılayan muhafız prensin yanından uzaklaştı.

Çenesini meydan okurcasına kaldırdı ve devam etti: "*Tanrım, elimde sınırsız tuttuğumda çok güzel görünecek. Ve benim adımla.*"

"Yeter!" Roman gürlledi ve kızın başı geriye düştü.

"Az önce bana bağırdın mı?" diye sordu. "Marissa'nın ona aşık olduğunu düşünmesi senin suçun, benim değil."

Roman mektubu Violet'in elinden çekip aldı ve Violet mektuba uzanmak istedi ama Roman mektubu başının üzerinde tuttu. "Okumaya devam edersen duyma mesafesindeki her erkek kafasını kaybedecek," diye uyardı.

Neden?" diye sessizce düşündü, sonra yüksek sesle, "O kadının aramıza girmek için ne kadar ileri gidebileceğini herkesin duymasını istedim," dedi sakince. "Onun ne kadar utanmaz olduğunu görmelerini istiyorum."

Etraflarındaki savaşçılar ve muhafızlar ilgiyle onlara bakıyor gibiydi.
Mükemmel.

Violet genellikle nazik bir insandı ama eğer kraliçe olacaksa, insanların onun saygısızlığa tahammül etmeyeceğini öğrenmesi gerekiyordu. Umarım ondan nefret etmezler. *Hayır.* Bu şekilde düşünemezdi. İnsanları memnun ettiği günler geride kalmıştı. Geçmişte bunun onu nereye getirdiğine bir bakın: her tarafa yürümüştü.

Roman ona Savaş'ın uçabileceğini söylemiş gibi baktı. "Marissa neden onu sevdiğimi düşünsün ki? Ona hiçbir belirti vermedim." Gözleri mektuba kaydı ve irileşti. "Ne oluyor lan?" Duyguları yüzüne yayıldı. "Bu mektubu ona yazmadım. Sana yazdım."

Violet dudağını çiğnedi, kabadayılığından bir parça kaybetmişti. Marissa, Violet için yazılmış bir mektubu nasıl almıştı? Marissa'ya mı gönderilmişti?

"Sınıra gitmeden hemen önce yazmıştım," diye düşündü Roman kendi kendine, "ama Marissa'ya değil."

"Belli ki birisi mektubu ele geçirmiş ve ne bileyim, izini sürüp adını, sağ rengini ve imzasını değiştirmiş."

Roman'ın gözleri Violet'in saçlarına kaydı. "Sağların kıızıl ama sanırım haklısın."

Violet kıızıldan çok kahverengi olan kumral sağ tellerini incelemek için saçının ucunu tuttu. Erkeklerin hiçbir şeyden haberi yoktu.

"Eğlence evindeki mum ışığı saçlarına vurduğunda, sağların kahverengiden çok kıızıl görünüyor," dedi savunmacı bir tavırla, onun düşüncelerini okuyarak.

"Mesele sadece mektup değil," dedi Violet ona. "Bilmemesi gereken şeyleri biliyordu ve bunları ona senin açıkladığını iddia etti. Sonra da bana adımın sende geçmediğini ve hiçbir hak iddia edemeyeceğimi söyledi." Roman bir oyuncak ya da yeni bir şey değildi ve bu kadar çok insanın ona bu şekilde davranması Violet'in midesini bulandırıyor. Violet, Marissa, sadece kim olduğu ve onlar için ne yapabileceği nedeniyle onunla arkadaş olmak isteyen rastgele yabancılar.

Roman arka planda duran ve iyice eğlenmiş görünen Ares'e doğru yürüdü ve alçak sesle bir şeyler mırıldandı. Adam başını salladı ve koşmaya başladı. "Bilysin ki," diye bağırdı Roman duyması için, "Ben sadece Violet Maekin'i, gelecekteki kraliçenizi sevdim. Aksini söyleyen her kadın kraliyete ihanet etmiş sayılacaktır. Kimsenin yalanlarla eşime saygısızlık etmesine izin vermeyeceğim." Violet'in gözlerinin içine bakarak ekledi: "Eğer o mektupta eşim hakkında söylediklerimden bahseden olursa, kellesini mantomun üzerine koyarım."

Asilerin Violet'e neredeyse zarar vermesini izlemek Roman'ın yaşadığı en korkutucu şeydi. Gözlerindeki ateşi görmek, saflığı yüzünden neden kafasını koparacakmış gibi göründüğünü bilmemek ise ikinci sıradaydı.

İçinde her şeyi tüketen bir öfke kabarıyordu ve Marissa'yı bulana kadar başkente doğru ilerlememek için elinden gelen tek şey buydu. Bunu nasıl yaptığını bilmiyordu ama bir şekilde mektubunu değiştirmişti.

Özel düşüncelerini içeren bir mektup. Başka kaç mektup çaldılar? Birinin Violet'in ona yazdığı bir mektubu sakladığını öğrenirse, bir gün daha yaşayamazdı. Onun sözleri sadece ona aitti, başkasına değil.

Yazdığı şeyler eşi içindi, başka kimse için değil. Savaşçıların bunları duyduğunu ve muhtemelen kraliçelerinin iyice becerildiğini hayal ettiklerini bilmek Roman'ın kanının kaynamasına neden oldu. Violet okumaya devam etseydi, bu görüntüyü zihinlerinden kovmak için hepsini lime lime ederdi.

Öfkesi Violet'a değil, Marissa'ya aitti ama duygularını dizginlemek imkânsızdı. Ya Violet Marissa'ya inansaydı? Onu kaybedebilirdi.

İçindeki karmaşa yatıştığında, Violet'i sinirli ve kana susamış bir halde görmenin, onu unutulana kadar becerme isteği uyandırdığını itiraf edebilirdi. Onu birçok şekilde görmüştü ama mantıksız bir şekilde sinirlenmesi bunlardan biri değildi. Onun ateşine tanık olmak kendi ateşini körükledi.

Violet ona "Aklanmadın," dedi ve sesini fısıltıya düşürdü. "Ona Titus ve benden bahsetmişsin. Bana her zaman en iyi ikinci olduğumu hatırlatmakta gecikmedi. Dominic. Titus. İlgi gösteren diğer tüm erkekler beni hemen görmezden geldi." O zaman gördü, göğsüne vururken gözlerindeki güvensizlik ve incinmişlik titreşimini. "Bende erkekleri kaçmaya iten bir şey var ve sen söylediğin için hepsini biliyor olması. Hiç mutlu değilim."

Kahretsin. Roman, *flört geçmişinin* onu nasıl etkilemiş olabileceğini fark etmemişti. Onun kendisinde bir sorun olduğunu düşünmesine izin veremeyeceğinden, yaptıklarını itiraf etmesi gerektiğini biliyordu ama önce onun güvenine ihanet ettiği varsayımını düzeltmesi gerekiyordu. "Marissa'ya hiçbir şey söylemedim prenses, yemin ederim. Ve diğer adamları kaçmaya sen göndermedin. Ben gönderdim."

Kızın kaşları çatıldı. "Sen neden bahsediyorsun?"

Dudaklarını yalayarak ve onu herkesin önünde öldürmemesi için dua ederek itiraf etti. "Biz on dört yaşındayken erkekler seni fark etmeye başladı." Roman onun güzel yüzünü seyre daldı. "Nasıl fark etmesinler ki? Buna dayanamazdım. Sana ilgi gösterdiklerinde, göstermemeleri için onları cesaretlendirdim."

Violet'in nefesi kesildi ama hemen toparlandı. "Ya Dominic? Bekâretimi aldıktan sonra Vivian'ı sikmek istemesi için onu sen mi zorladın?"

Roman'ın ruh hali daha da karardı. "Benden ne çaldığını bir daha asla hatırlatma ve hayır, bunu söylemesi için onu ben zorlamadım. Söylediğini duymadım bile ama duysaydım, kız kardeşinin senin eline su dökmesini beklemek yerine onu herkesin önünde öldürürdüm."

Violet onu çözülmesi gereken bir bulmaca gibi değerlendirdi. "*Beklemek yerine* mi? Bu ne anlama geliyor?"

Çifte bok. "Bilmek istediğini sanmıyorum."

Meraklı küçük arkadaşı, kemiğe sarılmış bir köpek gibi caydırılmazdı. "Evet, biliyorum."

Roman hâlâ sıralarını izleyenlere baktı. Onlara gitmelerini emredebilirdi ama ne yaptığını duyarlarsa ona ait olanla uğraşmamaları gerektiğini anlarılardı. "Onu sonra öldürdüm."

Roman ilk kez birini öldürüyordu. Dominic'in yaralarının iyileşmesini beklemiş, adamın ölümden kurtulduğunu düşünmesine izin vermiş, sonra da onu köşeye sıkıştırmıştı.

"Violet'i küçük düşürdün," dedi Roman, aldatıcı bir sakinlikle.

"Vivian hakkında söylediklerimde ciddi değildim," diye ısrar etti Dominic. Roman'ı şaşırtacak kadar samimiydi. "Neden öyle söylediğimi bilmiyorum." Adam bir elini saçlarının arasında gezdirdi. "Violet'i utandırdığım için kendimi asla affetmeyeceğim ama onun affedeceğini umuyorum. Ondan gerçekten hoşlanıyorum."

Bu işe yaradı. Dominic, Roman'ın onu bir daha Violet'in yanına yaklaştırmayacağını düşündüyse fena halde yanılmıştı. Roman bir adım öne çıktı ve elini Dominic'in boynuna doladı. Adam, hayat çizgisini kesen Roman'ın tutuşunu pençeledi. "Cehennemden onun için af dile. Orcus'a benden selam söyle."

Violet ağzını kapatınca Roman parmaklarını Violet'in bileğine doladı ve bileğini çekti. "Böylesine kutsal bir şeye saygısızlık ettikten sonra yaşamasına izin veremezdim."

Kadın ona bakakaldı. "İnsanları pislik oldukları için öldüremezsın Roman."

Homurdandı. "İnsanları pislik oldukları için öldürseydim, Slayton nefes alıyor olmazdı prenses."

Ellerini bıraktı ve ona kuşkuyla baktı. "Bir adam *öldürdün* ve şaka mı yapıyorsun?"

Roman kaşlarını çattı. "Bu bir şaka değildi."

"Peki ya Titus?" diye sordu.

Onun endişesini duydu, neyden korktuğunu biliyordu. "Hayır. Vivian'la aramızdaki bağı çözmenin bir yolunu bulduğumda onu öldürmeyi planlamıştım ama seni o şekilde incitmesine asla izin vermezdim."

Ona en yakın olan muhafız geriye doğru birkaç tereddütlü adım daha attı. *İyi*, diye düşündü Roman. Eşi söz konusu olduğunda krallığındaki herkes ondan korkmalıydı.

"Benim yüzümden kaç kişiyi incittin?" Violet homurdandı. Ses tonu onun davranışını kınadığını gösteriyordu ama gözleri farklı bir hikâye anlatıyordu. Gözbebeklerinin siyahı, irislerinin mavisini yutmuştu ve göz kapakları hafifçe sarkmıştı.

Gülümsememeye çalıştı, gerçekten. Aralarında hiçbir şey bırakmadan onun alanını daha da işgal etti ve elini boynunun yan tarafına doladı. "Yaralandın mı yoksa öldün mü prenses?"

"Aman Tanrım," diye nefes aldı.

"Sen benim *her şeyimsin*." Eğilerek ağzını onun ağzına götürdü. "Sana saygısızlık eden herkesin kanıyla ayaklarının altındaki toprağı ıslatacağım." Roman doğruldu ve küçük kalabalığa bakmak için döndü. "Bu krallık ve içinizden herhangi biri için hayatımı ortaya koyabilirim." Hâlâ sersemlemiş olan Violet'i öne doğru itti. "Kraliçeniz söz konusu olduğunda hariç. Eğer isterse kemiklerinizden bir kolye yapmakta tereddüt etmem."

Korkunç bir dehşet bekliyordu ama öyle bir şey görmedi. Savaşçıları ve etrafta duran az sayıdaki muhafız sadece anlayış ve saygı gösterdiler.

Violet cehennemin ne kadar sıcak olduğunu merak ediyordu çünkü Roman'ın açıklamasıyla içinde oluşan heyecan yüzünden orası onun ebedi dinlenme yeri olacaktı.

Okuldaki erkekleri korkutup kaçırmıştı. Bunca yıl kendisinde hoşlanmadıkları bir şey olduğunu düşünmüştü ama bunu Roman yapmıştı.

Bu onu çileden çıkarmalı.

Dominic'i öldürmüştü.

Bu onu dehşete düşürmeli.

Bu ona birçok şey hissettirmeli.

Her zamankinden daha fazla aşık olmak bunlardan biri olmamalı.

7µ

"Seni istediğini söylemiştim," dedi Violet, sinirli ses tonuna kendini beğenmişlik karışmıştı.

"Bunu hiç söylemediğim halde onu istediğimi düşündüğünü nereden bilebilirdim?" diye sordu şaşkınlıkla. Marissa'ya onunla arkadaşlıktan fazlasını istediğine dair hiçbir işaret vermemişti. Arkadaşlık biraz zorlamaydı. Onun için çalışıyordu.

Midesi rahatsız edici bir şekilde sıkıştı. Violet'i korumak için onu takip ettirmişti. Birinin Violet'e zarar vermesine bilerek izin verir miydi? Bu düşünce onu durdurdu.

Violet onun yanında durdu ve kendi eliyle sıkıştı elini sıkı. "Hey," dedi usulca, "sana kızgın değilim. Umursamazlığına sinirlendim, evet, ama kızmadım. Bana asla bu şekilde ihanet etmeyeceğini biliyorum."

Violet'in gözlerinin içine bakınca korkusu ve öfkesi yatıştı. "Öfkenle başa çıkabilirim ama yanlış kişiye güvendiğim için incinmen düşüncesiyle başa çıkamam." Başını soru sorarcasına eğdi. *Bugün kaç itirafta bulunacağım?* "Sen seyahate çıkmadan önce, güvenliğini sağlamak için Marissa'ya gün boyunca seni takip ettirdim."

Violet soldu. "Beni takip mi ettirdin?"

Belki de yalan söylemeliydi; tüm hayatları boyunca bir kez olması o kadar da kötü bir şey değildi. "Güvende olmanı istedim."

"Başka birini de atayabilirdiniz," diye itiraz etti. "Beni kurtarmaktansa öldürmesi daha muhtemel."

Roman'ın vücudu sanki saldırmaya hazırmış gibi gerildi. "Ona güvenilebileceğimi düşünmüştüm. Güvenilir olduğunu kanıtlamıştı. Ona aşık olacağını hiç düşünmemiştim."

beni." Violet'in ağızı sert bir çizgiye oturdu ve o da sırtıttı. "Onu suçlayabilir misin?"

Eşinin burun delikleri alevlendi ve elini onunkinden çekmeye çalıştı. Bu işe yaramayınca, sol eliyle karnına vurdu. "Şaka yapmanın sırası değil. Onun başkentten gönderilmesini istiyorum."

Roman dudaklarını birbirine bastırdı. Marissa'nın cesedini başkent dışına gönderirse, Violet'e isteğini yerine getireceğine dair söz vermek yalan olmazdı.

İnce parmaklarıyla alnına vurdu. "Bu bakış da ne?"

İç çekerek, öpmek için elini dudaklarına götürdü. "Prenses, onun yaşamasına izin veremem."

"Neyin var senin?" Violet nefesini tuttu. "Tanrım, Roman, seni ne kadar sevsem de, bana saygısızlık ettikleri için insanların öldürülmesine göz yumamam. Zaten Dominic'in ölümünün vicdan azabıyla yaşamak zorundayım."

"Dominic'in ölümü senin suçun değil." Elini bıraktı ve çenesini tutarak onu kendisine bakmaya zorladı, "Bu benim. Hepsi benim, tıpkı senin adına dökeceğim her damla kan gibi. Sen asla birini öldürmezsin, hak etmiş olsalar bile." Eğilerek başının tepesine bir öpücük kondurdu. "Ama benden kim olduğumu değiştirmemi isteyemezsin."

Violet ona baktı, ağızı bir düşüncenin başlangıcıyla açıldı ama sonra tekrar kapandı. Başka bir adam onun karanlık doğasından uzaklaşacağından endişe edebilirdi ama Roman böyle bir şeyden korkmuyordu. Onlar birbirleri için yaratılmışlardı. Kendi kalbini söküp atmaktansa ondan yüz çevirmesi işten bile değildi.

Kızın boyun eğmiş iç çekişi ve hoşnutsuz ifadesi karşısında bir kedi gibi sırtıttı. "Değişmeni istemiyorum," diye itiraf etti, "ama en azından ileriye dönük alternatif önlemleri deneyecek misin? Başka bir krallığa sürgün belki?"

"Deneyeceğim," diye kabul etti.

Violet başını salladı ve bir nefes daha verdi. "Teşekkür ederim." Etrafına bakındı ve kaşlarını çattı. "Savaş nerede? Hâlâ alışverişi bitirmem gerekiyor."

Konunun değişmesi Roman'ı şaşkına çevirdi ama çabuk toparlandı. "Ben de seninle gelebilirim."

"Doğum günü hediyeni almam gerekiyor," diye cevap verdi. "Hediyeyi alamadan Marissa'ya rastladım."

Bir gülümsemeyi bastırdı. Onun dışında hediyeler ilgisini çekmiyordu. Onu özlediğinde bakmak için dolabına koyacağı bir başka hatıraydı bu. "Savaş'ı arayacağım."

Ona sormak istediği bir Şey vardı ama Marissa skandalının ışığında önemsiz görünüyordu. Asıl planı onu Őaşırtmaktı ama durup dururken başına başka bir Şey gelmesini isteyeceğinden Şüpheliydi. "Bu gece seni götürmek istediğim bir yer var," diye başladı dikkatini çekerek. "Bir yarışmam var, büyük bir yarışma. Aslında yılın en büyüğü. Eden'ın dört bir yanından yarışmacılar geliyor."

Onun gerginliğini fark etmiş olmalı ki önünde durmak için hareket etti. "Ne tür bir yarışma?"

Roman dudaklarını yaladı ve cebinden küçük bir Şekil değıştirici yapboz çıkardı. "Bir Şekil değıştiren yarışması. Son bir yıldır bu yarışmalara katılıyorum." Yanaklarında bir sıcaklık belirdi.

Violet yavaşça yapbozu onun elinden aldı. "Yarışmaları mı var? Neden bana söylemedin? Gitmeyi çok isterdim."

Bulmacaları çözmek için yarışan insanları izleme fikrinin onu sıkacağından endişeleniyordu. Umarım bir sonraki kısımda gülmemiştir. Gülse bile onu suçlamayacaktı. Biraz gülünçtü. "Kılık değıştirerek yarışıyorum. Bana Maskeli Şekil Değıştiren derler."

Violet'in gülmemek için dudaklarını birbirine doladığı ve kendi dudaklarının da seğıirdiğı anı gördü. "Bu ilginç," dedi bir sonra.

Roman başını eğdi ve güldü. "Korkunç ama insanların ben olduğumu bilmesini istemiyorum."

Violet dudaklarını büzdü. "İnsanlar bulmacacılarla dalga geçer mi? Buna izin vermeyeceğim." Çenesini kaldırdı, her haliyle kraliçe gibi görünüyordu. Tanrılar, onu sevmiştir.

Güldüğünü gizlemek için öksürdü. "Bilmeceler mi?"

"Adının ne olduğunu bilmiyorum," diye mırıldandı, "ama sen bana saygısızlık eden insanları öldürebiliyorsan, ben de insanların yapbozcularla dalga geçemeyeceğine dair bir yasa çıkarabilirim."

Roman bir kahkaha attı. "Bütün bir kanun mu?" Violet sinirlendi ve Roman onu kucağına aldı. Bacakları içgüdüsel olarak ona sarıldı. "Kimse bizimle dalga geçmiyor prenses. Yarışmalar oldukça popüler ama insanların bana kraliyet mensubu olduğum için diğerk yarışmacılardan farklı davranmasını istemedim."

Anlamaya başladı ve kollarını onun boynuna doladı. "Pekala, Bay Maskeli Şekil Değıştiren, eve gidip seni hazırlasak iyi olacak."

Violet, War'ın yanında oturduğu kraliyet izleme locasında dururken ayaklarının üzerinde zıplıyordu. "Bunu onun yaptığını biliyor muydun?"

Kaplan başını salladı. Canavarın kendisiyle daha fazla iletişim kurabilmesini ne kadar isterdi, çünkü milyonlarca sorusu vardı.

Roman ve Violet, kimliğini ele vermemek için büyük komplekse ayrı ayrı girdiler. Kompleks, konserler, popüler oyunlar, dövüş müsabakaları gibi geniş çaplı etkinliklerin düzenlendiği bir mekandı. Milyon yıl geçse de bulmaca yarışmalarının bu listede yer alacağı aklına gelmezdi.

Mırıltılar kalabalığın içinde dalgalandı ve kafalar ona doğru döndü. Çoğu insan War'ın yanında olduğu için onu görmezden geliyordu ama bu onların bakmasını engellemiyordu, yine de bu durum şimdi aniden dikkat kesilmelerini açıklamıyordu.

"Gergin."

Violet sıçradı ve Kraliçe Sarah ile Kral Felix'in kraliyet locasında arkasında durduğunu görmek için arkasını döndü. "Bunu onun yaptığını biliyor muydunuz?" diye sordu Roman'ın ailesine.

Felix kıkırdadı ve kaslı vücudunu taht tarzı sandalyelerden birine oturttu. "Mükemmel maskeyi bulmasına kim yardım etti sanıyorsun?"

Violet, Roman'ın masasına baktı. Bir iskelet maskesi gözleri hariç tüm yüzünü kaplıyordu. "Korkunç bir şey."

Sarah nazikçe kocasının yanına oturdu. "Gözdağı vermek anahtardır." Kraliçe zarif bir zarafet sergiliyordu. Çıplak elleriyle kafanızı koparabileceğini asla bilemezsiniz. Violet bunun doğru olup olmadığını bilmiyordu ama kraliçe azılı bir savaşçıydı ve kendi çapında dehşet vericiydi. Kraliçenin bunu yapabildiğini öğrenmek Violet'i şaşırtmazdı.

"Buradan görmek çok zor," diye yakındı Violet ve yaklaşmak için parmaklıklara tutundu. "Maske getirmeliydim."

"Seni görünmez yapabilirim," diye teklif etti Sarah. "Roman seni görebilecek ama başka kimse göremeyecek."

Violet canlandı. "Sakıncası yok değil mi? Onu sadece bir kez yapboz yaparken gördüm ve yüzünü görmek istiyorum."

Sarah sıcak bir şekilde gülümsedi. "Senin için her şeyi yaparım, tatlım. Mümkünse insanlara çarpmamaya dikkat et. Bu onları oldukça korkutuyor ve hayaletler ve ruhlar hakkında saçmalamaya başlıyorlar."

Violet kıkırdadı. "Dikkatli olacağım." Sarah'ya hızlıca sarıldı ve aceleyle loca çıkışına yöneldi. "Teşekkür ederim."

"Geçen ayki dayaktan sonra ortaya çıkmama şaşırdım," diye seslendi ukala bir ses Roman'a.

Maskesinin altından sırtarak Keltyye döndü; kısa kesilmiş koyu kahverengi saçları, koyu sarı teni ve kare çenesine uygun iri bir yapısı olan kısa boylu bir fae adamdı. Roman'dan on yaş büyük olmasına rağmen adamda çocuksu bir hava vardı.

İğrenç, zeki ve Roman'ın en büyük rakibiydi.

Bütün yıl boyunca birincilik için birbirleriyle mücadele etmişlerdi. Yaptığı her şeyde en iyi olmaya alışkın olan Kelty'ye yenilmek Roman'ın egosunu bir iki basamak aşağı indirmişti. Roman ilk kez gerçekten gergindi. Elbette, ilk maçından önce de gergindi ama bugünkü müsabakada farklı bir şeyler vardı. Kazanan sadece Eden'in en iyi şekil değiştiren yarışmacısı unvanını kazanmakla kalmıyor, aynı zamanda Violet da kalabalığın içinde onu ilk kez izliyordu. Bu düşünceyle kafası biraz karıştı.

"Tebriklerini erken sunmaya mı geldin?" diye karşılık verdi ve duruşunu genişletti.

Kelty sırtıttı, ağzı kulaktan kulağa uzanıyordu. "Son üç yarışmayı kaybettin."

Roman'ın parmakları alıştırma yapmak için bulmacalardan birine uzanmak için kaşınıyordu. Genellikle o ve Kelty kazandıklarında ileri geri giderlerdi ama Violet'in yaklaşan eve dönüşü Roman'ın son birkaç seferdir dikkatini dağıtmıştı. Ama bugün değil. Bugün Violet kraliyet locasında oturmuş onu izliyordu ve eğer kaybederse lanetlenecekti. "Düşmanlarımı sahte bir sükûnet duygusuna sürüklemeyi severim," diye yalan söyledi.

Eşek Kelty onun içini gördü ve omzuna vurdu. "Her zaman gelecek yıl vardır, Maske."

Roman onun elini . "Bugün kaybetmeyeceğim."

Kelty, Roman'ın tavrında bir şeyler sezmiş olmalıydı, çünkü ellerini kalçalarına dayadı ve onu dikkatle inceledi. "Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

Roman bakışlarını kalabalığın üzerinde gezdirdi ve yarışma alanındaki tribünlerin önünde yanında Savaş'la duran Violet'e takıldı. Seyircilerin yarışma alanına girmesine izin verilmiyordu ama kimse Violet'in orada durduğunu fark etmedi.

Gözleri onunkilerle buluştuğunda heyecanla el salladı ve iki başparmağıyla onu onayladı. Kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu ve kalbine dokunarak onu işaret etti. Kızın gülümsemesi genişledi ve Kelty'ye dönmeden önce göz kırptı. "Çünkü benim kızım burada."

Kelty, Roman'dan arkasındaki alana baktı. Adamın gözleri Violet'in üzerinden atladı ve Roman, Kelty'nin onu göremediğini fark etti. Kimse göremezdi. Kraliyet locasına baktı ve ailesini gördü. *Onu büyülediler.*

Genişçe gülümseyerek Kelty'nin yanından geçip kendisine ayrılan masadaki yerini aldı ve omzunun üzerinden, "İyi olan kazansın," diye seslendi.

Yarışmacıların ellerinin bulmacaları çevirme ve çekme hızı Violet'in başını döndürüyordu. Her masada, her biri bir diğerinden daha karmaşık olan çeşitli boyutlarda beş bulmaca vardı ve Roman bir sonraki değişen bulmacaya her geçtiğinde alkışlayıp tezahürat yaparken Violet'in sesi titriyordu.

Roman son parçasına önce ulaştı ve Violet elleri acıyacak kadar sert bir şekilde alkışlayarak aşağı yukarı zıpladı. Maçtan önce Roman'la konuşurken gördüğü bir başka adam, prensin sadece birkaç saniye gerisindeydi. Son bulmacasına geçtiğinde, kalabalıktaki insanlar çığlık atarak ayağa kalktı. Bazıları Roman'ın takma adını söylerken diğerleri "Kelty" diye bağırdı.

Violet beklentiyle titreşti. Roman'ın kazanmasını her şeyden çok istiyordu. Çok gergindi; bunu asla açıkça itiraf etmezdi ama o bunu anlayabiliyordu. Bu yarışma onun için bir şey ifade ediyordu, bu yüzden onun için de bir şey ifade ediyordu.

Kelty ve Roman'ın bulmacaları şekillenirken dakikalar hızla geçti ve herkes nefeslerini tutarken kalabalık sessiz bir vızıltıya büründü. Violet bir bulmaca yarışmasının bir dövuş turnuvası kadar heyecan yaratacağını hiç düşünmemişti ama yarattı.

Sonra olan oldu. Roman anatomik olarak doğru bir kalp olan yapbozunu düşürdü ve ellerini kaldırarak geriye sıçradı. Kalabalık çığına döndü, ama çığlıklarının tadını çıkarmak yerine Roman döndü, Violet ile göz göze geldi ve koşmaya başladı.

Kalbi kabardı ve adam aralarındaki mesafeyi kapattığında Violet kollarına atladı ve adam onu etrafında döndürdü. Başını Violet'in boynuna gömüp kahkaha attı, sesi o kadar neşe ve heyecan doluydu ki Violet neredeyse ağlayacaktı.

"," diye fısıldadı kulağına. "Kazanacağını ."

Roman geri çekildi ve onu öpmek için maskesini çıkardı, heyecanı kadının her yerine yayıldı. Kalabalığın sesi değişti, şaşkınlık dolu nefesler ve yüksek sesli konuşmalar arenanın dört bir yanından yükseldi.

Violet irkildi ve etrafına bakmak için başını çevirdi. *Herkes ona bakıyordu.* Sarah büyüü Violet'in üzerine düşürmüş olmalı. "Senin kim olduğunu öğrenecekler," diye tısladı. Onları büyüleyemezdi çünkü havaya karışıp kaybolmaları her şeyi ele verirdi.

Aklıma gelmişken, neden başka biri gibi görünmek için kendini süslememişti?

Yüksek sesle sormuş olmalı, çünkü adam "dikkatimi bulmacalara vermeliyim, cazibeye değil" diye cevap verdi.

"Maskeni neden çıkardın?" Omuz silkti. "Seni öpmem gerekiyordu."

"Majesteleri?" dedi Roman ve Violet'in arkasından bir ses. İkisi de yarışmanın moderatörünün elinde bir kupa tuttuğunu görmek için döndüler. Küp şeklinde altın bir şekil değiştirme bulmacası, üzerinde ŞEKİL DEĞİŞTİRME ŞAMPİYONU yazan altın bir plaketle birlikte siyah bir sehpanın üzerinde duruyordu.

Roman gururla gülümsedi ve bunun hayatının en güzel günü olabileceğini düşündü, yarışmaların varlığını ilk keşfettiğinden beri istediği bir şeyi kazanırken kız arkadaşının burada olması.

Roman kıkırdadı. "Sanırım sır ortaya çıktı."

"İğrenç yüzünüzü saklamak akıllıcaydı, Majesteleri," diye gürledi gürültülü bir ses iyi huylu bir şekilde. "Diğerlerini korkutmak istemezdim. Bu haksız bir avantaj olurdu."

Kelty moderatörün arkasından belirdi ve geniş bir gülümsemeyle elini uzattı. Roman'ın büyük eli diğer adaminkini yuttu ve o da sırtarak karşılık verdi. "Kıskanma çünkü ben senden daha güzelim."

Kelty yüksek ve bulaşıcı bir sesle güldü. "Bu yıl sana karşı yarışmak benim için bir onurdu." Violet'e baktı ve göz kırptı. "Onu, onun beni yendiğinden daha çok yendim."

Roman onu kendi tarafına çekti. Piç kurusu kendi iyiliği için fazla çekiciydi. Violet elini uzattı. "Ben Violet."

Kelty başını salladı. "Kraliçe."

Violet boynundaki kolyeyle oynadı ve güldü. "Henüz değil."

Kelty bir kulaktan diğerine sırttı. "Yarın yeterince yakın. Sizinle tanışmak bir zevk, Majesteleri."

Violet ona salladı. "Lütfen bana Violet de."

"Ona deyin," diye araya girdi Roman, "yoksa sizi öldürürüm."

Kelty yüksek sesli bir kahkaha atarak başını geriye attı ve ellerini çırttı. "Ben de öyle duydum. Merak etme Maske, gelinine dokunmayacağım."

Violet dirseğini Roman'ın böğrüne sapladı. "İnsanları öldürmekle tehdit etmeyi bırak."

Roman çarpık bir gülümsemeyle yere baktı. "Hayır."

"Neden yüzünü gerçekten sakladın?" Kelty, Roman'ın maskesini yerden alarak düşündü.

Roman bir elini saçlarının arasında gezdirdi. "Kim olduğumdan dolayı insanların bana farklı davranmasını istemedim."

Kelty homurdandı. "Önemine güveniyorsun, değil mi?" Violet kıkırdadı ve Roman gözlerini ona dikti. "Gelecek yıl yarışacak mısınız?"

"Herkes bildiğine göre muhtemelen artık değil." Kendisini pür dikkat izleyen kalabalığa dikkatle baktı.

Kelty dönüp yarışma alanındaki diğerlerine baktı. "Bana bakıyorlar." Yüzünü işaret etti. "Bu bir sanat eseri."

Violet tekrar güldü ve Roman kaşlarını çattı, başka bir adamın şakalarının onun kahkahalarını çağırmasından hoşlanmıyordu.

Moderatör, ", genellikle ilk üçe girenlerin podyuma çıkıp resimlerinin çizilmesini isteriz," dedi ve ödülü uzattı. "Eğer sorun olmazsa?"

Roman ödülü aldı ve Kelty'yi omzundan alkışladı. "Benim için hiç sorun değil."

"Tebrikler oğlum," dedi Roman'ın babası kraliçeyle birlikte yaklaşırken. "Saltanatına başlamak için mükemmel bir yol."

Roman'ın annesi onu sıkıca kucakladı. "Seninle çok gurur duyuyoruz."

Birkaç saray muhafızı hükümdarların etrafını sararak kalabalığı uzak durmaya zorladı. Kraliçe kasaba halkıyla konuşmayı severdi ama bunun gibi büyük kalabalıklarda işler hızla tehlikeli hale gelebilirdi.

Roman ikisine de teşekkür etti ve Violet'in başının yanından öptü. "Ben fotoğraf için poz verirken ailemle beklemenizin bir sakıncası var mı?"

"Tabii ki hayır," dedi Violet, onu kürsüye doğru iterek. "Dikiş odama asmak için saray sanatçılarından birine kopyalatmayı planlıyorum."

Roman başını hafifçe salladı, onu bir kez daha öptü ve hayatının bundan daha iyi nasıl olabileceğini merak ederek podyuma doğru koştu.

7C

Violet, War'ın içeri girmesi için güzellik salonunun kapısını açık tuttu. Roman'ın yarişmasından sonra, ertesini günkü doğum günlerine hazırlanmak için bir süreliğine kaçmasına izin vermesi için onu ikna etmişti. Saçını kestirmesi gerekiyordu ve yeni bir dudak boyası seçmek istiyordu. Roman henüz bilmiyordu ama Violet onun özel taç giyme töreninden sonrası için sürpriz bir parti düzenlemişti.

Roman büyük kutlamalardan nefret ettiği için sadece Roman'ın gerçek arkadaşları ve onun ve Violet'in aileleri orada olacaktı. Onun yüzündeki şaşkın ifadeyi görmek için sabırsızlanıyordu.

Savaş'la birlikte d kk na adımıını attığı anda sohbet kesildi. Onu burada tanıyorlardı, yıllardır geliyordu ama bugün ona farklı gözle bakıyorlardı. Haber  abuk yayılmıştı ve herkes onun bir sonraki kraliçe olacağını biliyordu. Birçoğu hâlâ tacın Vivian'ı bulup Roman'la evlenmeye zorlaması gerektiğine inanıyordu.

Violet'in yeni keşfedilen şöhretine rağmen, insanlar nadiren yanında Savaş varken ona yaklaşıyordu. Korkunç canavar için hiç bu kadar minnettar olmamıştı.

Onun hayatını kurtardığı zamanlar hariç. İki kez.

Violet'in her zamanki stilisti Gunnar ona parlak bir g l msemi sundu. Omuzlarına dökülen açık kahverengi bukleleri, Violet'in onu son gördüğünden daha uzundu. Mavi, dökümlü bluzu, dar pantolonunun üst kısmında uçuşuyordu. Topuklu botlarının taş zeminde çıkardığı tıkırtılar yaklaşıp kollarını a ıtığında hızlandı.

"Violet!" Açık zeytin rengi teni heyecanla parlayarak ona gülümsedi. Violet güldü ve onun hızlı kucaklamasına karşılık verdi. "Ne kadar zamandır döndün?"

"Birkaç gündür," diye yanıtladı. "Nasılsın? Seni özledim." Çok uzun saçlarının uçlarını topladı. "Benim saçlarım da seni özledi."

Gunnar uçlarını incelemek için saçından bir tutam aldı. "Bütün bir yıl boyunca saçını hiç kestirmedin mi?"

"Hayır," diye itiraf etti utangaç bir tavırla. Adamın yüzü kızardı. Sanırsınız ki saçlarını pekmezle yıkadığını söylemişti. "Saçımı sadece burada kestirmiştım ve bu beni tedirgin ediyordu. Bugün saç kesimi için boş yeriniz var mı? Geç haber verdiğimi biliyorum."

Gunnar'ın yüzü düştü. "Yok. Tabii bu gece geç gelmende bir sakınca yoksa?"

Violet düşüncelere dalarak yanağının içini çiğnedi. Akşamı Roman'la geçirmeyi ve galibiyetini kutlamayı planlamıştı. "Planlarım var ama sorun değil. Başka boş vakti olan var mı?"

Daha önce dükkândaki başkalarının saçını kesmesine izin vermişti ve harika iş çıkarmışlardı, sadece Gunnar'ı tercih ediyordu. Yıllardır saçını o kesiyordu.

"Cassie, saç kesimi için boş yerin var mı?" Gunnar dükkândaki diğer kadınlardan birine sordu.

Çilek sarısı saçlı, açık tenli ve şımarık bir gülümsemesi olan bir kadın başını kaldırdı. Violet da Cassie'den hoşlanmıştı ve nefesini tuttu. Cassie'nin yüzü düştü. "Hayır, ama geç saate kadar kalabilirim."

"Şu anda zamanım var."

Hayır, Violet neredeyse yüksek sesle inliyordu. Kirli sarı saçlı, kare çeneli ve derin mavi gözlü bir başka stilist olan Becks yanlarına geldi. O ve Violet saraydaki okula birlikte gitmişlerdi ama Becks ve Vivian arkadaş oldukları için hiç samimi olmamışlardı. Nasıl olduğunu Violet bilmiyordu. Becks, Violet'tan daha fazla dövüşmekten hoşlanmıyordu.

"Benim için etmez," diye ekledi kadın sahte bir gülümsemeyle.

Violet bir dibine bir Becks'e baktı ve seçeneklerini tarttı. Saçlarının uçları yıpranmış saman süpürgesine benziyordu ama ne diğerlerinden geç saatlere kadar kalmalarını istiyordu ne de Roman'la geçireceği zamanı kısaltmak istiyordu.

"Bu harika olur," diye yanıtladı gerçek görüldüğünü umduğu bir gülümsemeyle.

En kötü ne ki?

Roman çalışma odasındaki büyük şezlonga oturdu, başını arkaya yasladı ve Savaş'la bağlantı kurdu.

Uzanmış olan Savaş gerindi, ayağa kalktı ve manevra yaparak Violet'in önüne oturdu. Daha o sormadan Roman'ın ne istediğini biliyordu.

"Ona sorun çıkaran oldu mu?"

"Hayır," diye yanıtladı Savaş. "Saçını kestiriyor."

Roman'ın dudağı, gördüğü manzara karşısında kıvrıldı. *"Becks neden saçını kesiyor? Gunnar nerede?"*

Roman, Violet'in yıllar boyunca sayısız kez saçını kestirmesini izlemişti ve hiçbir zaman Becks'in ona dokunmasına izin vermemişti. Becks'in Violet'e saygısızlık ettiğini hiç görmemişti ama Violet de iyi biri değildi.

"Oops," diye soludu Becks.

Violet kaskatı kesildi ve yakındaki başka bir müşterinin arkasında duran Gunnar dehşetle ona baktı. *"Ne oldu?" Violet sordu.*

"İstedğimden biraz daha fazla kestim," diye cevap verdi Becks, özür diler gibi görünse de gizlemeye çalıştığı sırtış hiç de öyle olmadığını gösteriyordu. "Fazla değildi." Yaklaşık beş santim uzunluğunda bir saç parçasını uzattı. "İstedğin kesimden sadece bir iki santim daha uzun. Sadece eşitleyeceğim."

Violet'in çenesi titredi ve gözleri yaşlarla doldu. Roman eşinin ağlamamak için verdiği mücadeleyi izledi. Kızı zorlukla yutkundu ve *"Tamam"* diye fısıldadı.

Becks gülümseyerek Violet'in saçını kaldırdı ama Gunnar araya girerek onu kenara çekti. *"Ben bitiririm."* Sözlerindeki çelik gibi sertlik dükkândaki herkesi şaşırtmıştı. Gunnar'ın sesi şimdiye kadar hiç neşeli çıkmamıştı.

Roman, Savaş'la bağlantıyı kesti. Görmesi gereken belli bir stilisti vardı.

Violet bir elini tekrar saçlarında gezdirdi ve gözyaşlarının bir kez daha akmaya başladığını hissetti. Bir zamanlar neredeyse beline kadar sarkan saçları şimdi göğsünün etrafında dolaşıyordu. Çoğu standarda göre hâlâ uzundu ama hayatının büyük bir bölümünde taktığından çok daha kısaydı.

Roman ne diyecek?

Sığınağın kapısındaki akşam nöbetçilerine başıyla işaret eden Violet kapının kilidini açtı ve içeri girdi. "Geliyor musun?" diye sordu War'a. Canavar başını salladı ve Violet kapıyı kapatıp kilitledikten sonra tırısyla uzaklaştı.

"Roman?" Violet sessiz evin içine seslendi.

"Hemen geliyorum," diye cevap verdi bariton sesi.

Onu görmek için bekleyemedi ve sesini takip ederek yemek odasına gitti. İçeri adımını atıp etrafına baktığında ağzı açık kaldı. Samimi yemek odasının tavanından çiçek çelenkleri sarkıyor, yere ve masaya yapraklar serpiştirilmişti ve Roman bir sandalyenin üzerinde durmuş duvara boncuk dizileri bağlıyordu.

"Nedir bu?"

Roman sarsıldı ve boncukları düşürdü. Violet, onun doğal zarafeti ve kusursuz koordinasyonu olmasaydı, sandalyenin kolunun üzerine devrilecekmiş gibi bir hisse kapıldı.

"Burada olmaman gerekiyordu," diye suçladı. "Sana birazdan çıkacağımı söylemiştim."

"Seni görmek için sabırsızlanıyordum." Küçük yemek masasını yuvarladı ve onun yanında durdu, uzun yemek sandalyesinin üzerinde dengede duran 1.80'lik gövdesine baktı. "Aşağı gel ve bana bir öpücük ver."

Yüzünü çocuksu bir gülümseme kapladı ve onu kollarının arasına almak için aşağı atladı. "Bunun kahvaltı için bir sürpriz olması gerekiyordu."

Violet kollarını onun boynuna doladı ve onu öptü. "Sürpriz oldu ve buna bayıldım."

Süslemelere baktı. "Öyle mi?"

Kıkırdadı ve onun dudaklarını gagaladı. "Evet." Onu bırakarak masayı inceledi ve komşusunun oğlunun ona yaptıklarına benzer bir çiçek tacı fark etti

Çok benziyor.

Onu eline alıp yakından inceledi. "Bunu kim yaptı?" Kulübesinin yanında büyüyen küçük çocuğu biliyor muydu?

"Yaptım," dedi utangaç bir ifadeyle. Başını kaldırdı ve Roman'ın boynuna kırmızı bir renk yayıldı. "Küçükken bunları takardın ve ben hep senin bir peri masalı prensesine benzediğini düşünürdüm."

Violet parçaları bir araya getirirken gözlerini kırıştırdı. "Verandama çiçek taşları bırakmışsın," dedi aptalca. "Cooper değil."

Çocuksu sırtışı geri döndü. "Ve sen hep onları giyerdin."

Violet daha önce hiç aynı anda hem mahcubiyet hem de şefkat yaşamamıştı. Sevgi, çünkü Roman, şey, Romalı gibi davranıyordu ve aşağılanma, çünkü yıllar boyunca ne zaman bir taç alsa, Cooper'ı aramış ve ona teşekkür etmişti.

"Aman Tanrım, deli olduğumu düşünüyor," diye fısıldadı kendi kendine. Roman'ın gülümsemesi durakladı. "Kim?"

Violet çiçek tacını kaldırdı. "Çiçek taçlarını Cooper'ın yaptığını sanıyordum ve ne zaman bir tane bıraksan onu bulup teşekkür ediyordum." Roman dudaklarını birbirine bastırdı ve yanakları şişti. "Hiç komik değil," diye feryat etti. "Bana tuhaf tuhaf bakmasına şaşmamalı. Utanmıyordu, yıllar sonra o ilk taç için ona rastgele teşekkür ettiğimi düşünüyordu."

"Neden onları bir çocuğun yaptığını düşündünüz?" Roman kaşlarını çatarak sordu.

Violet tacı bıraktı ve yüzünü kapattı. "Eminim ailesine ne kadar tuhaf olduğumu söylemiştir."

Roman ellerini yüzünden çekti ve boynunun yanlarını kavrayarak başını ona bakması için eğdi. "Yakında kraliçe olacaksın. Senin tuhaf olduğunu düşünmeleri kimin umurunda?"

Violet itiraz edemedi Roman onun dudaklarına yapıştı. Yumuşak öpücük kısa sürede hararetli bir hal aldı ve Roman Violet'i kollarının arasına aldı. "İzin ver de kafanı dağıtayım."

Roman Violet'i odalarına taşıdı ve pelüş yatağa yatırdı. Gözlerindeki bakış vücudunu ateşe verdi. Hiç bu kadar canlı hissetmemişti.

Birkaç saniye içinde elbisesini ortadan yırttı ve onu içine almak için kumaşı kenara itti. "Çok güzel." Başını kızın sol göğsüne doğru eğerek, dikleşmiş meme uçlarından birini ağzına aldı ve dişleriyle çekti.

Violet acıdan hoşlanıp hoşlanmadığından emin olamayarak tısladı ve altında kıpırdandı. Adam sıcak dilini acıyan derinin üzerinde gezdirerek onu yatıştırdı. Violet bundan hoşlandı. Adamın saçlarını sıkarak onu kendine çekti ve yüzü göğsüne yaslandı.

Derin kahkahası kadının teninde titreşti ve bu kez nazikçe tepe noktasını ağzına aldı. Yetenekli adam emme, yalama ve ısırma arasında gidip geldi. Sağ elini kullanarak diğer meme ucunu sıkıştırdı, ardından yumuşak etini nazikçe sıkmak için avucunu üzerinde gezdirdi. Taraf değiştirerek saldırısına devam etti ve Violet'in ağı birkaç saniye içinde nemden sırılsıklam oldu.

"Roman," diye yalvardı ve onun saçını çekti. "Bana neye ihtiyacın olduğunu söyle prenses."

"Bilmiyorum," diye nefes aldı. "Sana her yerde ihtiyacım var."

Kadının cam gibi gözleri adamın kileri buldu ve yüzüne kurt gibi bir sırtma yayıldı. "Eğer her deliğine girmemi istiyorsan, mükemmel amını yerken o güzel ağzını da sikmem gerekecek. İstedğin bu mu?"

Artık öyle. "Evet, lütfen."

Onu ters çevirerek, dünya tersine dönene kadar manevra yaptı. Yatağın kenarından sarkan kafasına kan hücum etti ve Roman'ın pantolonundan fırlayan sikini göz hizasında gördü.

"Eğer çok zorlarsam, söyle bana." Başparmağını alt dudağında gezdirmekten önce onun onayını bekledi. "Aç."

Violet dilini dudaklarının arasında gezdirerek adamın başparmağının ucunu yakaladı ve ağzını açtı. "Çok iyi düşünüyorsun," diye mırıldandı ve sikini kavrayarak dudaklarının arasından geçirip dilinin üzerinden geçirdi. Adamın acı dolu iniltisi kadının sırtmasına neden oldu. "Lanet olsun, prenses."

Öne doğru eğilerek dilini karnından aşağıya, kalçalarının yere kadar gezdirdi. Adamın burnundan nefes aldığını duydu ve bacaklarını kapatmaya çalıştı. Adam dudak büktü. "Bacaklarını aç yoksa seni beceririm."

Tüyleri diken diken oldu ve açılışından daha fazla uyarılma sızdı. "İşte benim kızım," diye övdü ve ağzını onun amına doğru indirdi. Violet kalçalarını salladı, bu da vücudunun Roman'ın kalçalarına yaklaşmasına neden oldu. Violet öğürdü ve Roman onun nefes almasını sağlamak için kalçalarını geri çekti.

"Sikimde boğulmak ister misin prenses?"

Cevap vermek şöyle dursun, onu ağzına bile zor sığdırıyordu. Kalın bir parmak açıklığının etrafında döndü ve içeri daldı. Onun etrafında inleyerek, bir eliyle kaslı kalçasını kavradı ve diğer eliyle sikini sardı.

Violet'in arka girişine doğru bir baskı uygulandı ve Violet refleks olarak . "Rahatla," diye emretti. "Her deliğine girmemi istedin. Bırak da işimi yapayım."

Kaslarındaki gerginliği serbest bıraktı ve Roman parmağını içine sokarak sıkı kas halkasını itti. Vücudu onu içine çekti ve siki ağzında zıpladı.

"Şimdi hareket edeceğim. Ara vermek istersen bacağıma iki kez dokun." Kolunun altından ona baktı. "Anlıyorsan bir kez dokun." Kız onun kalçasına dokundu ve adam göz kırptı. "Aferin kızıma."

Açlıktan ölmek üzere olan bir adamın açlığıyla kızın üzerine çöktü. Adam sikinin başını boğazının arkasına doğru iterken kadın haykırdı. Gagging, teslim olmayı reddederek uyluklarını sıktı.

Adamın siki tekrar boğazının arkasına dayandığında, burnundan nefes almaya konsantre olarak onu derinlere çekmek için yutkundu. Gerçi adamın dili amına pompaladıkça konsantre olmak zorlaşıyor, sakallı çenesi klitorisine sürtünüyordu.

Parmağı hâlâ arka tarafını okşuyordu, bu daha önce deneyimlemediği bir duyuydu ve vücudu aşırı duyusal yüklenmeyle karıncalandı. Kalçaları Roman'ın yüzünün altında kıvrandı ve uylukları titredi.

Göbeğinde bir gerginlik oluştu ve istemeden de olsa adamın sikini daha sert emdi. Roman sarsıldı ve yüzünü onun amına bastırarak bir an durdu. "Böyle devam edersen, yüzüne dökülene kadar ağzını dolduracağım." Sesindeki zorlukla dizginlenmiş kontrol onu teşvik etti ve sertçe emerek kalçalarını daha da yaklaştırdı.

Adamın sikinin kalın başı kadının boğazından aşağı kaydı ve ikisi de inledi. Kalçaları diğerinin yüzünü becerdi, adımları birlikte arttı. Arka deliğindeki birinciye başka bir saldırı daha katıldı ve iki parmak hafifçe makaslandı.

Haykırdı ve etraflarında sıkılaştı, her zamankinden daha sert geliyordu. Roman klitorisini ağzına çekerek zaten patlayıcı olan doruk noktasını yoğunlaştırdı. İçinden bir şeyler döküldü, ama umursamayacak kadar ileri gitmişti çünkü Roman hızla dilini aşağıya doğru hareket ettirdi ve yapabildiği her damlayı kucakladı.

Ona karşı inledi, horozu sarsıldı ve boğazından aşağı sıcak cum attı. Kalçaları kızın ağzını ciddi bir şekilde sikerken yüzü kızın amına sürtünüyordu. Aleti boğazına vurdukça ve dölleri orada biriktikçe nefes alamıyordu. Violet onun bacağına iki kez dokundu ve adam ağzından kurtuldu, yüzünü ve parmaklarını bacaklarının arasından çıkardı ve onu yukarı kaldırdı.

Utancından öksürdü ve göğsü de dahil olmak üzere her yere dölleri kustu.

Roman sırtında rahatlatıcı daireler çizerek saçlarını yüzünden uzak tuttu. Başını kaldırıp bakmadı; bakamazdı. *Ne kadar utanç vericiydi.*

Roman yatağın yanına diz çöktü ve onun görüş alanına girdi. "İyi misin?" Sesindeki endişe ölmek istemesine neden oldu.

Adamın sikini ilk kez emdiğinde, kendi dölünü üzerine tükürdü. *Tanrım, beni hemen al.*

"Violet," dedi aciliyet hissiyle. "Konuş benimle." Sonunda onun gözlerine bakarak başını salladı. "Özür dilerim."

Başını geriye attı. "Pardon? Ne için?" Göğsünü işaret etti. "Bunun için mi?"

Tekrar başını salladı ve dudaklarını çiğnedi.

Gülmeden hemen önce Roman'ın ağzı açık kaldı ve kadın yerin yarılıp onu bütünüyle yutmasını istedi. "Bebeğim, bu hayatımda gördüğüm en ateşli şeydi."

Violet'in kaşları birbirine çatıldı. Yalan söylüyor olmalıydı.

Aşağı uzanarak, kıkına girmemiş olan parmaklarını göğsündeki döllerin arasında gezdirdi ve yüzüne götürdü. "Seni o kadar çok dölle doldurdum ki boğuldun." Dölünü kızın dudaklarına yaydı. "O kadar içine girdim ki dışarı taşıyorum. Her seferinde bunu yapmamak zor olacak."

Derisinden daha fazlasını sildi ve parmaklarını ağzına soktu. "Em. Tükürmüş onu yutmayacağınız anlamına gelmez."

Violet'in meme uçları gerildi ve utancı azaldı, yerini farklı bir sıcaklık aldı. Roman, her ikisinin de vücudundaki her damla fazlalığı silene kadar hareketlerini metodik olarak tekrarladı. "Şimdi geri kalanınızı doldurmama izin verin. Arkanı dön ve dizlerinin üzerine çök."

Roman arkadaşının parlayan amına baktı ve daha ona dokunmadan patlayabileceğini düşündü. *Hay sikeyim*. Onun siki ve dölüyle boğulma görüntüsünü asla atlatamayacaktı. Tanrım, bu çok ateşliydi.

Karşı koyamayarak onu önden arkaya doğru yaladı, gözleri yuvalarından fırlayacak gibiydi. "Roman," diye ciyaklayarak onu gülümsetti.

"En sevdiğim tat sensin, bebeğim." Onu tekrar yaladı. "Elimde olsa her yemekten önce seni yemeğime sürerdim."

Omzunun üzerinden baktı ve burnunu buruşturdu. "Yemeğinin üzerine oturmayacağım."

Bir yalama daha. "Parmaklarımla yayacağım."

Violet'in teninin her santimi kızardı. "Sen delisin."

"Bunu zaten tespit ettik." Roman kızın ipeksi saçlarını topladı, büktü, bir ip gibi yumruğuna doladı ve sikiinin başını kızın amının girişine dayadı. "Kendini hazırla."

Ona tekrar bakmak için başını çevirmeye çalıştı ama adam saçlarını çekti ve kızgın bedenine çarptı. Violet'in dudaklarından bir zevk çılgılığı koptu.

Roman boştaki elini kızın kalçalarına doladı.

Geri çekilirken, uzun süre dayanamayacağını bilerek ona tekrar çarptı. "Klitorisinle oyna," diye emretti, kız kendini çalıştırmak için aşağı uzandığında memnun oldu.

Adam hareket etti ve Violet, adam kadının içine girerken onun adını haykırdı. Elini Violet'in kalçasından ağzına götürerek tükürükle kapladı ve Violet'in dar kışına bastırdı. Bir gün onu orada becerecekti ama henüz değil. En iyi yolu araştırmıştı ve önce onun hazırlanması gerekiyordu.

İnlemeleri ve ağır nefes alışları odayı doldurdu ve Roman ondan önce harcayacağından endişelendi. "Hadi prenses. İyi bir kız gibi sikime gel."

Violet kalçalarını geriye itti ve elini hassas klitorisinin üzerinde daha hızlı hareket ettirdi. Roman'ın sikinin etrafındaki kaygan duvarlar titredi ve neredeyse rahatlayarak iç çekti. Saniyeler sonra, çığlık attı ve amını onun etrafında sıkarak kendi salıverilmesini sağladı.

Roman bir iniltiyle Violet'ten ayrıldı ve onu kollarına alarak yatağa tırmandı. "Bu inanılmazdı," dedi Violet nefes nefese kalırken. "Daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştım."

Roman onun başka bir adamla birlikte olduğu düşüncesini bir kenara itmeye çalıştı ve onun duygularına odaklandı. "Aynı."

Bir kahkaha patlattı ve onun üzerine yuvarlandı. Saçlarının hâlâ uzun olan telleri mükemmel göğüslerini örtüyor, onları itmesi için onunla alay ediyordu ama Violet düşüncelerini bir öpücükle böldü. "Seni seviyorum, Roman Covington." Roman gülümsedi ve Violet'in dudaklarına fısıldadı: "Ben de seni seviyorum."

Takıntılı bir şekilde."

7y

Roman, Violet'in uyumasını izledi, kendi uykusuna dalamadı. Gece yarısı yirmi beş yaşına girecekti, Vivian aralarındaki bağı kopardığından beri korktuğu bir andı bu. Ailesi, tanrılar tarafından kutsanan bir sonraki ve son doğum günü olduğu için, yirmi beşinci doğum gününde tanrıların ona başka bir eş bahsedebileceğini düşünüyordu.

Bir varisin yirmi beşinci doğum gününde, onları krallıklarında hapseden büyü serbest kalır ve krallıklarını devralırlar. Çoğu varis o günü bekleyemezdi ama Roman bekleyemezdi. Bu, başka bir kadının kaderini belirleyebilirdi. Violet'e yalan söyleyemezdi ve eğer Violet yine de onunla evlenmez ve bağı koparırsa, yeni eşi ya ölmeli ya da hemen başka biriyle evlenmeliydi.

Saate bakarak titrek bir nefes verdi. Gece yarısına birkaç saniye kalmıştı. Roman gözlerini kapattı.

Kulağına fısıldayan ruhani seslerin tedirginliğiyle sakinleşti.

Violet.

Gözleri fal taşı gibi açıldı. organ çift zamanlı atmaya başladı ve elleri titredi. Bu olabilir miydi? Yanlışlarını düzeltmişler miydi?

Yataktan atlamaya çalıştı ama çarşaf ayağına dolandı ve büyük bir gürültüyle yüzüstü yere yuvarlandı.

Roman Violet'in kıpırdadığını, çarşafların hışırdadığını ve melodik sesiyle "Roman?" diye seslendiğini duydu.

"Aşağıda," diye homurdandı, hareket edemiyordu. Eğer sesleri hayal etseydi, bu onu mahvederdi. Ne olursa olsun Violet'le evlenecekti çünkü tanrılar ne derse desin Violet onun gerçek eşiydi ama Roman onunla arasındaki bağı hissetmeyi her şeyden çok istiyordu.

Kaşlarını çatarak yatağın kenarından bakarken saçları omuzlarının üzerinde sallanıyordu. Bundan sonra olanlar, ayakta olsaydı onu dizlerinin üzerine çöktürebilirdi.

Violet göğüs kafesini ovuşturdu. "Tuhaf hissediyorum."

Roman boğazındaki düğümü temizledi ve nefesini kontrol etmeye çalıştı. Kadının şaşkınlığını *hissedebiliyordu* ve bir rahatlama *hissi* gergin enerjiyi dışarı attı. "Sinirden bayılacakmış gibi hissettin mi?"

Yüzünü kaplayan farkındalığı görmek, gergin heyecanını *hissetmek* ve ardından hayatında gördüğü en güzel gülümsemeyi görmek boğazına bir düğüm attı. "Evet," diye fısıldadı. Kız, hayatında duyduğu en saf neşe sesiyle gülüp kendini ona doğru fırlatana kadar birbirlerine hayranlıkla baktılar.

Onu bir *oof* ile yakaladı ve yerde geri sallandı. "Biz arkadaş mıyız?" diye açıkladı.

Sırıttı ve onu öpmek için yaklaştırdı. "Biz her zaman dostluk prenses. Tanrıların bizi yakalaması biraz zaman aldı."

Öpüşmeleri yavaşlayarak şehvet ya da aşktan daha öte bir şeye dönüştü. Partnerinin duygularını hissetmenin, seni ne kadar sevdiğini bilmenin nasıl bir his kelimelerle anlatamazdı. Tanrılar onu bundan, ona ait olandan mahrum bırakmıştı ve onları asla affetmeyecekti.

Roman onları Violet'in üzerinde durana kadar döndürdü, gözleri Violet' gözlerinin içine bakıyordu. "Sen her yönden benimsin," dedi ona usulca. "Sonsuza kadar. Her yaşamda. Hiçbir tanrı ya da insan, ölümden bana katılmadan seni benden alamaz ve günahlarım için beni cehenneme gönderseler bile, tırnaklarımla kazıyarak sana geri döneceğim prenses. Her zaman."

"Seni cehenneme kadar takip etmeyeceğimi sana düşündüren nedir?" diye sordu.

onun gerçekliğini ve inancını *hissetti*. "Senden bir kez vazgeçtim. Bunu bir daha yapmayacağım."

Aralarına uzanan Roman sikini kadının amcığına götürdü ve hiç giyinmedikleri için şükrederek dikişi boyunca ovuşturdu. Aletinin başı prekum ile ağlıyordu ve işlerin hızlı gideceğini biliyordu. "Ne kadar dayanacağımı bilmiyorum," diye uyardı.

Violet cevap olarak bacaklarından birini onun beline doladı ve kalçalarını kaldırdı. Adam dibe vurana kadar Violet'in içine gömüldü, her ikisi de sadece fiziksel değil, aynı zamanda bağın hissiyle nefes nefese kaldı. Zevkleri birbirine karışmış, birbirlerinden besleniyorlardı.

"Ben de uzun süre dayanabileceğimi sanmıyorum," diye fısıldadı Violet. "Seni hissedebiliyorum." Roman kalçalarını döndürerek Violet'in klitorisine süründü ve her ikisinin de verdiği hisle ürperdi. "Aman Tanrım."

Roman çekildi ve tekrar tekrar içine girdi, her geçiş bir öncekinden daha güçlüydü. Ağzından çıkan boğuk sesleri Violet'in çığlıklarını durduramadığı kadar durduramıyordu. Her şey zonkluyor, karıncalanıyor ve geriliyordu.

"Siktir," diye bağırdı.

Violet onun sırtını tırmaladı ve iki bacağına da beline doladı. "Yaklaştım. Çok yaklaştım."

Roman aralarına baktı, siki kızın şişmiş amcığının içinde kaybolmuştu. "Bak sikimi ne kadar iyi alıyorsun, bebeğim." Yavaşça çekti ve kız görmek için başını kaldırına kadar durdu. Gözlerindeki mavi, koyu renkli göz bebeklerinin lehine inceldi. "Senin açgözlü küçük amcığının bana ihtiyacı var."

Adam ona sertçe sokuldu ve kadın bir çığlıkla başını geriye attı. Çırpınıyor ve serbest bırakılması için yalvararak onun adını haykırıyordu. Başparmağı şişmiş klitorisini buldu ve bacakları yukarı çekilip sırtı eğilene kadar sıkı daireler çizdi.

Kadının zevki ona bir ton taş gibi çarptı ve adam bunun yoğunluğundan neredeyse bayılacaktı. Uyarı vermeden, salıverilmesi her ikisini de vurdu ve hayatta kalıp kalamayacaklarını bilmiyordu.

Roman zevk dalgalarının ne kadar sürdüğünü bilmiyordu; onun içinde ne kadar kaldığını, nefesini tuttuğunu ve yatağa ne zaman geri döndüklerini bilmiyordu.

Bildiği tek şey, hiç bu kadar mutlu olmamış . "Mutlu yıllar prenses."

Violet, Roman'ın uykusunu dinledi, derin nefesleri onu kendi uykusuna yatırıyordu. Bu bağ, ruhunun ham olduğunu bilmediği bir parçasını yatıştırmıştı.

Tanrıların Roman'a kendisi olmayan ikinci bir eş şansı vermesinden korkmadığını söylese yalan söylemiş olurdu ve onun duygularını hissedebildiğini fark ettiğinde neredeyse mutluluk gözyaşlarına boğulacaktı.

Roman Covington ona aitti, o da Roman'a. Bunu hep istemişti ama o da bunu hep biliyordu.

Ve şimdi Violet, Roman'ın onun için neden öldürebileceğini, *öldürdüğünü* anlıyor ve asla aynı şeyi yapmak zorunda kalmaması için dua ediyordu.

Çünkü yapardı. Hiç tereddüt etmeden.

Violet taht odasının yakınındaki küçük bir odada durmuş, çalışıyor ama başaramıyordu. Bugün onun, Roman'ın ve Vivian'ın yirmi beşinci doğum günleriydi ama Roman'ın kral oluşunu kutlamak yerine ona evlenme teklif etmişti.

Büyük bir kutlama yapacaklarına ve töreni halk için yeniden düzenleyeceklerine söz vermişti, böylece Violet hayallerindeki düğünü planlayabilecekti. Violet'in görkemli bir düğüne ihtiyacı yoktu, ama hep istemişti. Yine de bu itirafı ona işkence ederek söyletemezsiniz çünkü Roman'ın bunu ondan aldığı için kendini kötü hissetmesini göze alamazdı. O hiçbir şey almadı; ona her şeyi verdi.

"Hazır mısın maymun?" diye sordu babası ona.

Var olmayan bir uçuşmayı düzelterek döndü ve küçük oturma odasının duvarındaki büyük, altın renkli aynalardan birine baktı. Bir taraftan diğerine dönerek tül gibi beyaz elbisesinin beş dakika önceki gibi görünüp görünmediğini kontrol etti. Yürüdüğünde eteği kabarıyor ve arkasından sürükleniyordu. Bol, omzunu açıkta bırakan kolları dar bedenine yapışıyor, kesinlikle olmadığı halde kıvrımları varmış gibi görünmesine neden oluyordu. Saten terlikleri yürürken yerde fısıldıyor, saçları yumuşak dalgalar halinde omuzlarına dökülüyordu.

Ve başının üstünde Roman'ın dün gece ona verdiği çiçek tacı duruyordu, mükemmel bir şekilde kusursuzdu. Ve kesinlikle bir çocuk tarafından yapılmamıştı.

Tatmin olmuş bir şekilde başını salladı ve kolunu babasının koluna doladı. "Ben hazırım."

Babası onu annesinin beklediği taht odasının kapısına götürdü. Annesi o gün bininci kez gözlerini ovuşturdu ve

Violet'in yanağını öptü. "Çok güzel görünüyorsun." "Teşekkürler anne. Sen de öyle."

Annesi boğuk bir kahkaha attı ve mendilini kocasına uzattı. "Onlara hazır olduğunu haber vereceğim."

Violet'in babası annesinin kullanılmış mendilini uzattı ve haklı olarak hoşnutsuz görünüyordu. "Bununla ne yapmam gerekiyor?"

Violet gülmemeye çalıştı ve etrafına bakındı. "Şu bankın altına sakla, sonra alıp atarız."

Yaşlı adam nefesini tutup homurdanarak elindekini bankın altına fırlattı ve tekrar Violet'in koluna girdi. İki muhafız taht odasının kapılarını içeriden açtı ve kenara çekildi.

Müzik çalmadı, tavandan çiçekler ya da kumaşlar sarkmadı ve kapıdan içeri adımını attığında büyük bir kalabalık dönüp ona bakmadı.

Sadece konsey, Roman ve Violet'in aileleri ve en yakın arkadaşları kürsünün önünde durmuş, onun kendilerine doğru yürüyüşünü izliyorlardı. Küçük bir kızken düğünü için planladığı şey bu değildi. Annesi ve Sarah'yla birlikte güzel bir tören planlama ihtimali onu heyecanlandırmıştı ama bağ bir kez koptuğunda, beklemenin Roman'ı canlı canlı yiyeceğini söyleyebilirdi.

Violet'in gözleri Roman'ınkilerle buluştu ve içinden yoğun bir sevgi patlaması geçti. Bu onun nefesini kesti. Kraliyet paltosunun içinde fevkalade yakışıklı görünüyordu, mor kumaş ten rengiyle güzel bir kontrast oluşturuyordu.

Bekle.

Violet durdu ve önce Roman'ın paltosuna, sonra da ona uygun bir palto giymiş olan War'a baktı. Canavara Roman'ın yeşil paltosuna uygun bir palto yapmıştı ama ikisi de mor giyiyordu.

"Sorun ne?" diye fısıldadı babası, onun bakışlarını takip ederek.

Durduğunu fark edip Roman'ın paniğini hissedince babasını yanağından öptü, kolunu bıraktı ve olabildiğince hızlı bir şekilde eşine doğru yürüdü. Roman onu yarı yolda karşıladı ve o da kollarına atlayarak yüzünü onun boynuna gömdü.

"Üzgün olup olmadığını anlayamıyorum," diye mırıldandı Roman onun kulağına. "Mutluymuşsun gibi geliyor ama dürüst olacağım, evleneceğin kadının koridorun ortasında durduğunu görmek endişe verici."

Adam şaka yapmaya çalıştı ama kadın onun gerginliğini hissedebiliyordu. "En sevdiğim rengi giymişsin," diye mırıldandı boynuna karşı. "Senin en sevdiğim

insan otu yeşili giyiyor."

Kıkırdaması ve şefkati onun hem içine hem de dışına dokundu. "Çirkin olduğunu söylemiştin," diye hatırlattı ona, "ve kraliyet rengimizi mor menekşe olarak değiştirmemi önermiştin."

Başını geriye atarak ona baktı ve ne dediğini anlamaya çalıştı. "Söylemedin."

"Yaptı," diye mırıldandı babası, eski kral, yakınlardan. "Yeni sancaklar falan yaptırdı. Bir servete mal oldu."

"Kapa çeneni," diye tısladı Roman'ın annesi, şakacı bir şekilde koluna vurarak.

Ya da eğer yüzünü buruşturup ona doğru sırtması bir şey ifade ediyorsa belki de o kadar şakacı değildi.

"Bu çok saçma Roman," dedi Violet ve dikkatini tekrar eşine çevirdi. "Tropik Krallık'ın kraliyet rengi zamanın başlangıcından beri yeşildir."

Roman omuz silkti. "Çiftleşmemizin koşulları tarih kitaplarının odaklandığı şey olacak, sancak renklerindeki değişim değil."

Violet onu öptü ve yere bırakması için işaret etti. War'a doğru yürüyerek onu başından öptü. "Çok yakışıklı görünüyorsun." Bağlanmaya uygun görünen Savaş neşelendi ve isteksizce elini yaladı. *Anlaşılan birileri yeni paltosunu giymek istememişti.*

Roman onun için o kadar çok şey yapmıştı ki bunu inkâr etmeyi reddetti. Sevdiklerinin önünde, konsey dışında hiçbir yabancıya olmadığı bir ortamda dururken, bu değişimi takdir ediyordu.

Kan değişimi zamanı geldi ve Violet elindeki küçük hançere baktı. "Seni kesebileceğimi sanmıyorum."

Kraliyet fae güçlerini kraliyet varisinden eşine geçirmek için, birbirlerinin derisinin küçük bir kısmına kutsal yağ sürerek, kanayana kadar yağlı deriyi çenterek ve eşlerinin kanını yalayarak evliliklerini mühürlediler. *İğrenç.*

"Kesikleri ben yaparım," dedi Roman ve hançeri aldı. "Sen yağı koy ve yalamayı yap." Son kısmı söyleme şekli onu kıvrandırdı ve memnuniyeti bağdan aşağı kayd.

Onun kendini beğenmiş gülümsemesine bakarak gözlerini kapattı ve bir gece önce yaptıkları her şeyi düşünerek kendini topladı. Gözlerini açtığı anda, kendini ayarlayan ve nefesinin altında intikam sözü veren eşine sinsice sırıttı.

Roman eğildi ve dudaklarını Violet'in kulağının yanında gezdirdi. "Beni neremden yalamak istersin, dostum?"

"Ailelerimiz burada," diye fısıldadı uyarıcı bir bakışla. Gözlerini adamın elindeki hançere çevirerek, hançeri ona saplamayı düşündü.

Sınıftaki ilk günlerinde olduğu gibi yüksek sesle güldü ve o gülmekten kendini alamadı. "Bileğin," diye karar verdi ve onun baskın olmayan elini tuttu.

Eğlenen hayal kırıklığı bağdan aşağı süzüldü ve yardım edemedi ama onu kızdırdı. "Seni daha sonra başka bir yerde yalarım."

Anlaşılan yeterince sessiz fısıldamamıştı çünkü Slayton, "Hadi çocuklar," diye homurdandı.

Violet'in yüzü kızardı ve Roman daha da yüksek sesle güldü. *Pislik.* Roman'ın bileğine biraz kutsal yağ sürerek onun narin deriyi kesmesini izledi. Roman'ın kanının metalik tadı Violet'in diline çarptı ve iğrenmiş görünmemeye çalıştı. Neden kesiklerini birbirine bastırıp kanlarını bu şekilde değiş tokuş edemiyorlardı ki?

Roman Violet'in alanına girdi, saçlarını yana yatırdı ve başını yana doğru eğdi. Nikâh memuru Roman'ın parmağına biraz yağ sürdü ve Violet'in boynunda şehvetli bir iz bıraktı.

Her şey ağır çekimde oldu. Roman hançeri elinden bıraktı ve dişlerini Violet'in boynuna geçirdi. Violet çılgık atarak Roman'ın omuzlarına yapıştı ve izleyenler şaşkınlıkla nefeslerini tuttu. Roman'ın babası emir yağdırıyor ya da Roman'ı azarlıyordu, Violet emin olamıyordu, tüm bunlar olurken Roman da Violet'in boynundaki yarayı yalıyordu.

"Senin derdin ne?" diye sordu, onun gururunun bağdan aşağı indiğini hissederek. Ona soru sormak hiçbir işe yaramadı çünkü bakışları Violet'in boynunda perçinlenmiş halde kaldı.

"Umarım izi kalır," dedi sonunda ona bakarak.

Kız ona bakakaldı. "Bana bir yara izi mi vermek istedin?" *O hançer nereye gitti?*

Başını salladı ve kızın boynundaki zonklayan ize baktı. "Herkes senin alındığını bilecek."

"Roman, herkes benim kraliçe olduğumu bilecek. Kaçırılmaları doğaldır."

"Eğer başka bir krallıktan değillerse," dedi sanki birini ısırıyormuş gibi Onları kalıcı olarak işaretlemek yapılacak en mantıklı şeydi. Yarasına bir yalama daha, bağdan daha fazla tatmin ve ona atılan ateşli bir bakış, amının nabzının atmasına neden oldu.

Neyim var benim? Geri çekildi ve boynunu işaret etti. "Ya enfeksiyon kaparsa?"

Roman'ın gözlerindeki parıltı Violet'e bunu çoktan düşündüğünü söyledi. Tabii ki düşünmüştü. "Kutsal yağ yaraları çabucak iyileştirir ve enfeksiyon kapmalarını önler."

Griff daha iyi görebilmek için bir adım öne çıktı. "Seni kuduz bir köpek ısırması gibi görünüyor."

"Biri yaptı," diye ekledi Slayton yardımcı olmadan.

Roman ona kaşlarını çatı. "Seni kim davet etti? Bu sadece arkadaşlar, aile ve konsey için."

Violet oflayıp pufladı, kolunu hala sarmalırken yakaladı ve daha iyi düşünmeden dişlerini etine geçirdi. Kanın tadı diline çarptı ve geri çekildi. Lanet olsun, delirmek üzereydi.

Herkes şokun çeşitli aşamalarında ona baktı. Roman hariç. Piç kurusu, kolundaki ısırık izine sanki dünyanın sırlarını barındırıyormuş gibi bakıyordu.

Violet'in tenini garip bir his kapladı ve incelemek için kollarını uzattı. Başlar başlamaz durdu ve etrafına bakındı. "Bunun olması gerekiyor muydu?"

"Ne?" Roman, Felix'in "Evet" demesiyle aynı anda sordu.

"Ne?" Roman tekrarladı, sesi yükseliyordu.

"Artık kraliyet büyüüne sahip," diye açıkladı Sarah. "Bir kraliyet mensubu eşikle evlendiğinde, büyüü bir kraliyet mensubununkine yükselir."

Roman anlayışla başını salladı. "Unutmuşum." Violet'e sırtı. "Tebrikler, Majesteleri."

Roman babasının ve konsey üyelerinin onaylamayan bakışlarını görmezden geldi. Babası onu bir hayvan gibi davrandığı ve Violet'i herkesin önünde ısırdığı için azarladı ve konsey onun özel taç giyme törenini ve düğününü onaylamayarak halkı da dahil etmeleri konusunda ısrar etti.

İyi noktalara değindiler. Bazı insanlar halkı yatıştırmak için Violet'in ona bağlı bir eş olduğu konusunda yalan söylediklerini düşünebilirdi, özellikle de Vivian'ın sınırdaki isyancı saldırısı sırasında ortaya çıktığı haberi Tropik Krallık'ta yayıldığından beri.

Vivian. Sadece ismi bile önüne çıkan her şeyi yok etme isteği uyandırıyor. Onu neyin geri getirdiğini henüz keşfedememişlerdi. Roman öldürmek istedi

ama karısı onu affetmeyebilir.

Annesinin *tanıdığı* hâlâ onu takip ediyordu ve şu ana kadar kimseyle konuşmamıştı ama saray duvarlarının dışında Violet'i izliyordu. Violet nereye giderse Vivian da onu uzaktan takip ediyordu. Kalabalık yerlerde Tilly takip edemiyordu ama eğer Roman Violet'in yanında değilse, Savaş takip ediyordu.

Roman'ın konsey üyelerinden Joffrey, "Violet'in taç giyme törenini konuşmamız gerekiyor," dedi. "Postaya yeni bir kraliçenin taç giyeceği haberini gönderdik ama kim olduğunu söylemedik."

Roman düğün gününü siyaset konuşarak mahvetmelerine izin vermeyeceğine yemin etmişti, özellikle de düğün yemeğinde, ama Violet'in Vivian olduğunu söylemesi için onu ikna etmeye çalışacaklarsa, seve seve kan dökecekti. "Neden Violet'in adını yazmadınız?"

Joffrey boğazını temizledi. "Sadece onun güvenliği için bir önlem," diye cevap verdi. "Ve eğer onun Vivian Maekin olmadığı konusunda bir yaygara kopacak gibi görünüyorsa, o zaman belki de-"

"Yeter," diye bağırdı Roman. "Bunu açıkça belirttiğimi sanıyordum ama görünüşe göre hatırlatmaya ihtiyacınız var." Sandalyesini geriye itti ve ayağa kalkarak konseydeki kadın ve erkeklere tepeden baktı. "Kraliçenin kim olacağını zaten açıkça belirtmiştim. Savaşçıları ve muhafızları bunu biliyor ve doğal olarak söylentiler krallığa yayılmış durumda." Konseyden bir kadın konuştu ama Roman elini kaldırdı. "Karımın olmadığı biri gibi davranmasına izin vermeyeceğim. Vivian, aramızdaki bağın koptuğu günden beri bencilce davranıyor ve tacı hak etmiyor."

Kayınvalidesine bir bakış attı. "Kızınıza hakaret ettiğim için özür dilerdim ama bu yalan olur. Violet şefkatli, nazik ve insanlarla arası çok iyi. Krallığımız ona kraliçe olarak sahip olduğu için çok şanslı. Ona karşı çıkan herkes yargılanacak ve vatana ihanetten hüküm giyecek."

Violet'in itiraz etmesini, ona sakinleşmesini ve mantıklı düşünmesini söylemesini bekledi ama Violet bunların hiçbirini yapmadı. Bunun yerine, gözlerinde kalplerle ona baktı ve sevgisi ve minnettarlığı bağdan aşağı süzüldü. "*Teşekkür ederim,*" diye mırıldandı.

Hızlı bir öpücük çaldı ve masaya geri döndü. "Violet Covington'ı ve karım olarak ilan edeceğiz ve annem tacı eşimin başına koyduğunda tüm vatandaşlar eğilecek. Anlaşıldı mı?"

Herkesin gözlerinin içine bakarak onaylamalarını istedi. Slayton'inkiyle karşılaştığında adam başını eğdi ve Roman bunun itaatten öte bir şey olduğunu anladı. Bu bir onaydı.

Ve eğer bu onun için bir şey ifade etmiyorsa kahretsin.

"Hazır mısın?" Roman göz bağıny çekıştirerek sordu.

Yemek salonundaki herkesin ödünü kopardıktan sonra, kızın gözlerini bağlamış, onu kucağına almış ve ona bir düğün hediyesi vereceğini söylemişti. Hava ağırlaştı ve sesleri etraflarında yankılandı.

"Evet. Hazırım."

Göz bağı çözüldü ve Violet, saray zindanında duvara zincirlenmiş Marissa'ya ağız açık bakakaldı.

Violet'e hediyesinin ne olacağını tahmin etmesini söyleseydiniz, Marissa'nın elinde tuttuğu esir ilk bir milyona giremezdi.

"Beğenmedin mi?" Roman kollarını Violet'e arkadan sararak sordu.

"Bu da ne?"

"Onun kaderine sen karar vereceksin," diye yanıtladı kral, tepside tutsak sunarak. "Ne istersen yapabilirsin."

Violet şaşkınlıkla kocasına döndü. "Sence neyi seçerim?" Çünkü onun eşiğinin ne olduğunu gerçekten bilmiyordu. Bir hafta daha hapis mi? Ahırda bok küreyerek çalışmak mı?

Roman omuz silkti. "Sen nasıl istersen, karıcığım."

Bu Marissa'nın dikkatini çekti. Öne doğru oturup ağızındaki tıkaçla konuşmaya çalışırken zincirler şingirdadı.

Violet hücre parmaklıklarına yaklaştı ve diğer kadını inceledi. "Duymadın mı?" Boynundaki çoktan iyileşmiş ısırığı ortaya çıkarmak için saçlarını geriye çekti. "Roman ve ben bu sabah evlendik."

Marissa bir dizi küfür savurdu. Nefret dolu gözlerini Violet'e çevirerek başka bir şey daha hırladı.

Roman, Violet'in görmediği bir gardiyana, "Ağızını aç," dedi.

"Yapma," diye karşı çıktı Violet. "Söyleyeceği her ne ise duymaya değmez." Eşlik bağından bir şehvet şimşegi çaktı ve Roman'a baktı. "Gerçekten mi?"

Omuz silkti. "Beni ediyor."

Violet bir kahkaha attı ve göğüs kemiğini ovuşturdu. "Kendini kontrol edemezsen azgın olduğunu hissetmek sorun olabilir."

Marissa boğuk bir ses çıkardı, yüzü kızgınlıktan başka bir şeye dönüştü.

"Sanırım bizim de bağlanmış eşler olduğumuzu duymadın."

Marissa sersemlemiş bir halde arkasına yaslandı ve Violet sırttı. Violet hayatında bir gün bile zalim olmamıştı ama Marissa'yı perişan ve hapsedilmiş görmek ona hastalıklı bir tatmin veriyordu. Ne yazık ki hâlâ bir vicdanı vardı. İç çekerek omzunun üzerinden Roman'a bakmak için döndü. "Sanırım zindanda oturmak ona bir ders verdi. Bırak gitsin."

Roman muhafıza bir işaret verdi ve adam ters yönde gözden kayboldu. "Önce bir şey yapmam gerekiyor," diye yanıtladı kral. Muhafız elinde bir tür demir çubukla geri döndü ve Marissa'nınkinin yanındaki açık hücreye girdi.

Muhafız her türlü gürültüyü çıkardı ve Violet kafasını kapalı alana sokmaktan kendini alamadı. Muhafız demirin ucunu ateşin başlangıcında tutuyordu. "Bu da ne?" diye omzunun üzerinden Roman'a sordu.

"Koridora geri çekil," diye talimat verdi kocası. "Yanmanı istemiyorum."

Violet'in midesini hasta bir his kapladı. "Roman, Marissa'yı yakamazsın. Buna izin vermeyeceğim. O bir sürtük ama bunu yapmana izin veremem."

Marissa'nın yüzündeki tüm kan çekildi. "Marissa'yı yakmayacağım," diye homurdandı Roman. "Sadece bekle."

Gardiyan elinde demir çubukla hücreden çıktı. Ucunda yassı bir demir parçası vardı ve parlak kırmızı renkte parlıyordu. Bir dağlama demiri.

Hay sikeyim. "Roman. Her ne yapacaksan, yapma."

Roman onu başının üstünden öptü ve Marissa'ya baktı. "Gelecekte senin ya da başka bir kadının kafasının karışmaması için."

Roman muhafıza başıyla işaret etti ve boynunu açtı. Violet, muhafızın demiri alıp Roman'ın boynunun yan tarafına yuvarlamasını ağır çekimde izledi. Roman yaralı bir hayvan gibi ses çıkardı ama durdu. Yanan derinin kokusu Violet'in burun deliklerini doldurdu ve bir ömür gibi gelse de her şey saniyeler içinde sona erdi.

Roman'ın boynunun yan tarafına damgalanmış ismine bakarken çığlık atmamak için ağzını kapattı. "Senin neyin var böyle?"

Sakinleştirici bir nefes aldı, başını dikleştirdi ve onun şaşkın bakışlarıyla karşılaştı. "Adının bende olmadığını söyledi. Artık var."

"*Normal bir insan gibi dövme yaptırabilirdin,*" diye haykırdı Violet.

"Dövmeler solabilir," dedi basitçe, sanki eriyen derisinden değil de havadan bahsediyormuş gibi.

Marissa'nın hakkını yemeyelim, travma geçirmiş gibi görünmüyordu. Sinirli görünüyordu.

Violet korumaya işaret etti. "Marissa'yı eve götürebilir misin?"

Muhafız bir kez başını salladı. "Evet, Majesteleri."

"Eve gidebilir miyiz?" diye sordu Roman'a, kızgın etine bakarak.

"Enfeksiyon kapmadan önce bunu temizlemek istiyorum"

"Kuku yemenin iyileşme sürecini hızlandırmak için harika bir yol olduğunu duymuştum," diye mırıldandı ve ısırık izini yaladı.

Titredi ve başarısız bir şekilde kızgın görünmeye çalıştı.

"VIOLET'LE EVLENDİ?" Titus kükredi, Marissa'nın yalan söylemiş olması için dua ediyordu. "Tek bir görevin vardı, Riss. *BİR*. İşte bu yüzden babam sana hiç güvenmedi."

Titus'u buz gibi bir öfke kapladı. *Violet*. Onun tatlı Violet'i, lanet olası kralla evli.

"Onlar eş!" Marissa geri bağırdı. "Sahte mektup bile işe yaramadı. Violet buna bir an bile inanmadı. Lanet olası eş bağıyla rekabet edemem."

Titus kız kardeşinin hizasına eğilmiş, öfkeden kuduruyordu. ". O bitmek bilmez velet Vivian'a kur yapmak ve onu becermek istediğimi mi sanıyorsun?"

"Ona kafayı takmış durumda," diye karşılık verdi Marissa. "Beni öldürmeyeceğini düşünseydim, o kaltağı kendim öldürürdüm. Ona karşı hiç şansım olmadı."

Titus kız kardeşinin sesindeki acıyı duydu. Prense aşık olmuştu ama Violet hakkında söylediklerinden sonra Titus'un umurunda bile değildi.

Onu boğazından yakaladı ve havasını kesti. Kız kardeşi onun kolunu tokatladı ama işe yaramadı. "Ağzından çıkanı kulağın duysun," diye hırladı. "Onun hakkında bir daha bu şekilde konuşursan, pişman olursun."

Kadının boğazını serbest bıraktı ve nefes nefese yere düşerken çıkardığı seslerle geri çekildi.

Titus ve Marissa'nın güneyli isyancı grubun lideri olan babaları çocukluklarından itibaren Titus'u bir gün kendi yerine geçmesi için eğitirken, anneleri de Marissa'yı kraliçe olması için eğitmişti.

İsyancılar Roman Covington ile aynı gün doğan her kız çocuğunu gözlemledi. Kral ve kraliçe onun doğum tarihini bir sır olarak saklamışlardı, ancak güneyli hiziplerin bilgi edinme yöntemleri vardı, ne yazık ki

gizlilik yemini eden ebe için. Roman'ın eşini keşfettiklerinde, hiziplerinin halktan önce elde ettiği bir başka istihbarat parçası olarak, Titus onu baştan çıkaracak ve onunla evlenerek eş bağıni koparacaktı.

Bağların kopması halkları arasında huzursuzluk yaratacaktı. Marissa daha sonra savunmasız durumdaki prensle arkadaş olacak, onu baştan çıkaracak ve onunla evlenecekti. Gerekirse onu itaat noktasına kadar uyuşturacaktı.

Eğer herhangi bir zamanda prensi öldürme fırsatı doğarsa, bunu değerlendirecekler ve Titus ile prensin eşi tahta geçecekti. İnsanlar onları destekleyecekti çünkü eşler tanrılar tarafından kutsanmıştı.

Bu kalitesiz planın başarısız olması için pek çok fırsat vardı ve hizip bunu biliyordu ama kendi hiziplerinin ya da başka herhangi bir hizbin tarihindeki hiçbir strateji başarılı olmamıştı.

Titus'un babası, kraliyet ailesine yakınlıkları nedeniyle Maekin ikizlerini gözlemlemiş ve Titus'u birçok keşif görevine yanında götürmüştü.

Titus küçük yaşlardan beri Violet'i sevdiğini biliyordu. Onu güzel elbiseleriyle ormanda koşarken, ormandan ve denizden bir şeyler toplarken izlemek ilgisini çekiyordu. Daha önce hiç bilmediği özgürleştirici bir neşeye sahipti.

Titus sık sık babasının gözetimi olmadan gizlice dışarı çıkıyordu ve bir gün ikizler on, kendisi on bir yaşındayken Vivian onu yakaladı. Kaybolmuş gibi davranmış ve Vivian da ona inanmıştı. Vivian ona kendisi hakkında da sorular sormuş, o da babasının yıllardır ona öğrettiği gizli hikâyesini anlatmıştı.

Babasının sahibi olduğu demirci dükkanına bariz bir ilgiyle gelmişti. Babası ona Violet'le arkadaş olmasını, gerekirse ikizlerle doğal bir ilişki kurmasını söylemişti. Titus Violet'ten uzak durarak onu uzaktan izledi, çünkü tanrılar Roman'ı başka biriyle çiftleştirirse Violet'i kaybetmenin onu yok edeceğini biliyordu.

Vivian'ın Violet'e kılıcıyla vurduğu gün kendi kuralını çiğnemiş, onun incindiğini görememişti. Vivian'ınkilerden daha güzel olan mavi gözleri bir şekilde onunkilerle buluştu ve kayboldu.

Hayatının en kötü günü, prensin on üçüncü doğum gününden sonra geldi ve kaderini istemediği bir kızla mühürledi ve böylece Vivian Maekin ile ilişkisi başladı. Vivian kız kardeşinden nefret ediyordu ve karşılığında Titus da ondan nefret etmeye başladı. Vivian ondan ayrıldıktan sonra, babası son olarak Vivian'ı kışkandırmak için Violet'le çıkmasını önerdi. Titus bu durumdan hem zevk alıyor hem de korkuyordu.

Fikir. Violet'i her şeyden çok istiyordu ama planları işe yararsa ondan vazgeçmek zorundaydı.

Her gece onu yatırıp sevişmek istiyordu ama ona tamamen sahip olmak için kendine izin verseydi, ondan vazgeçmesi imkânsız olurdu. Gösterdiği kendine hakimiyet bir ödülü hak ediyordu. Daha önce hiç bu kadar zorlu bir göreve katlanmamıştı.

Bir yıl geçti ve belki, sadece belki, Vivian'ın pes etmeyeceğini ve Violet'in kendisinde kalacağını düşündü.

Hiziplerinin, Titus'un başa geçmesi şeklindeki yedek planlarının işe yaraması için Vivian'ın hayatta kalmasına ihtiyaçları vardı, ancak Titus bağı koparamazsa, onun yerine Vivian'ı öldürecekler ve Marissa'ya Roman'ın yanında tahta çıkma şansı vereceklerdi.

Titus bir keresinde babasına Roman ve Vivian'ı neden öldüremediklerini sormuştu.

Babası içini çekti, her zamanki gibi sabırlıydı. "Eş bağının bir yarısı tahtta olursa bağnazlar daha az kargaşaya neden olur. Senin kral olmanı tercih ederdim ama kraliyet ailesini öldürmek neredeyse imkânsız. Daha hızlı, daha güçlü ve kendilerini görünmez yapıbiliyorlar. Dağ Kralı'nın annesi bildiğimiz kadarıyla bir asi tarafından öldürülen ilk kraldı. Onlar için büyük bir şans. Başarısız olmadığı sürece kız kardeşin kraliçe olmak zorunda kalacak."

Titus başını sallayarak babasına baktı. "Prensi öldüremeyeceğimizi biliyorsan, bağı kopardığımıza göre neden Vivian'ı öldüremiyorum?"

Babası omzunu tuttu ve sıktı. "Çünkü oğlum, denemekten asla vazgeçmeyeceğiz ve bir gün başarabiliriz ve eğer başarırırsak, yanında bu veletle hazır olacaksın."

Titus'un haberi olmadan Vivian tüm konuşmalarına kulak misafiri olmuştu. Bir yıl boyunca kim olduklarını ondan saklamışlardı. Onun öğreneceğini biliyordu ama bunun amaçlarına ulaştıktan sonra olmasını umuyordu.

Gerçek Vivian tarzında, onunla yüzleşmek için hiç vakit kaybetmedi. Aslında onu öldürmeye çalıştı ama adamın becerisi kendisinininkinden çok daha üstündü.

"Herkes Violet'e tapıyor," diye tükürdü Vivian. "Zavallı Violet kendini savunamıyor. Tatlı Violet her zaman kafası bulutlarda çiçek toplar. Tanrılar beni seçti ama yine de herkes onun mükemmel olduğunu düşünüyor. Erkeklerin onu nasıl izlediğini gördüm; yetişkinlerin ona değerli bir hediyeymiş gibi nasıl yaltaklandıklarını ama sen öyle değilsin." Dudağı titreyerek Titus'u şaşırttı. Onu tanıdığı on beş yıl boyunca kadın hiç ağlamamıştı. "Ama hepsi lanet bir yalandı."

"Kalmaktan başka seçeneğin yok," diye bilgilendirdi Titus onu. "Benimle evlenerek vatana ihanet ettin ve eğer taçtan kaçarsan, grubumuz seni susturmak için peşine düşecektir."

Her zaman stratejist olan Vivian karşı çıktı: "Ya sana Violet'i getirirsem? Ona seni bir şekilde tehdit ettiğimi söylerim. Bunu halledebiliriz. O seni seviyor. Onu benim yerime koyabilirsin ya da diğerlerine planı öğrendiğimi ve beni öldürdüğünü söylersin. Ortadan kaybolurum."

Tahtı ele geçirmelerine yardım etmektense neden gitmeyi tercih etsin ki? Kraliyet ailesini yendikleri takdirde artık kraliyet tarafından bir hain olarak görülmeyecekti. "Benimle evli olmak o kadar kötü mü?"

Vivian'ın dudağı kıvrıldı. "Onu isteyen biriyle kalmayı reddediyorum. Neredeyse senin gibi bir adamla evleniyordum, aşk acısı çeken bir aptal gibi kız kardeşimin peşinden koşuyordum. Bunu yapmayacağım. Sahte bir ölümü tercih ederim."

Onu bir hücreye zincirlemeden kalmaya zorlayamazdı. Bu fikir ona cazip gelmişti ama tahtı ele geçirecekleri gün gelirse, onun işbirliğine ihtiyacı olacaktı. Onun nefret dolu yüzüne baktığında, asla itaat etmeyeceğini biliyordu.

"Violet'in teline zarar verirsen, seni kendim deşerim."

Vivian bağlanmaya uygun görünüyordu ve ona tekrar saldırıp saldırmayacağını merak ediyordu. "Onu sana sağ salim teslim edeceğim, sonra da sen ve grubun beni rahat bırakacaksınız."

Hizip deyince zehirli yılan sanırsın. Kocanızın bir günde sizi hor gördüğünü ve bir asi olduğunu öğrenmek onu etkilemiş olmalı. Bunu atlatacaktır.

"İyi, ama anlaşılmamızdan caymaya kalkarsan, seni bulamayacağımız bir yere saklanamazsın," diye söz verdi ona.

O zamandan beri onu görmemişti.

Roman'ın Violet'le evlenmesi tüm planlarını alt üst etti. Babasının diğer Eden gruplarıyla birleşerek organize bir saldırı yapma planı da fevkalade başarısız olacaktı. Her grubun tahta kimin geçmesi gerektiğine dair kendi fikirleri vardı, bazıları tahtı hepten ortadan kaldırmak istiyordu. Kraliyet ailesini ortadan kaldırmak iç savaşa yol açacaktı.

Titus'un Violet'i bulup oradan çıkarması gerekiyordu çünkü Roman'ın eşi olması onu hedef tahtasına oturtmuştu ve ona dokunmalarına izin verirse lanetlenecekti.

git

Roman, düğün şenliklerinden sonra Violet'i sığınağa götürmek yerine, onu saray kapılarına doğru yönlendirdi. "Senin için başka bir düğün hediyem var." *Ve benim için,* diye düşündü, siki sertleşiyordu.

Ona şüpheyile baktı. "Son sürprizin dengesizdi. Bir başkasını kaldırabileceğimi sanmıyorum."

Violet'in birine işkence etmek istemeyeceğini bilmeliydi ama Marissa'ya o kadar kızmıştı ki bir istisna yapacağını düşünmüştü. Kendi adına yanlış bir adımdı.

"Öyle bir şey değil," diye söz verdi. "Bunu seveceksin."

Violet devam etmesi için elini salladı. "Peki."

Suçluluk duygusu göğsüne battı ama kendisinden değil. Onu durdurarak kolunu beline doladı ve kendine çekti. "Suçluluk duymanı gerektirecek ne var?"

Suçluluk duygusuna hafif bir endişe de katıldı. "Sana düğün hediyesi olarak bir şey alacak vaktim olmadı. Sadece doğum günlerimizi kutladığımızı sanıyordum." Dudakları yana doğru kıvrıldı. "Nasıl zamanın oldu?"

"Ne olursa olsun sana sürpriz yapmayı planlıyordum." Onu alnından öptü ve onları kasabaya doğru yönlendirdi. "Bu hediye de benim için."

Eğlence evine yaklaştılar ve Violet heyecanla gülümsedi. "Bize bir oda ayarladın mı?"

Roman kapıyı açık tuttu ve onu içeri aldı. "Daha iyi." Kapıyı koruyan iri yarı adam başını eğdi. "Majesteleri. Her şey hazır."

Adam Violet'ten özenle kaçındı. Akıllı adam. Roman'ın karısına baksaydı, yakında ne bildiği için, yeteneğini kaybederdi.

görmek için. "Teşekkür ederim, Rodney."

"Ben dışarıda olacağım. Ben dışarı çıktığımda kapıyı içeriden kilitleyebilirsin." Adam sessizce dışarı çıktı ve Roman kilidi indirdi.

Büyük zevk evinin kırmızı duvarlarını zar zor aydınlatan loş ışıklar erotik bir sahne oluşturdu ve Roman'ın siki pantolonunu yırtmaya çalıştı.

Violet'in gözleri izleme odasında gezindi. "Herkes nerede?"

Roman merdivenlerden inerek ön sıraya ulaştı. Sesin içeri girmesini sağlamak için üst kısmında delikler bulunan bir cam bölme onları sahneden ayırıyordu. "Bu gece için tüm mekânı kiraladım."

yanındaki pelüş koltuklardan birine oturmuştu ama adam onun kalçalarından tutup önünde durması için yukarı çekti. "Beni özel bir locada istediğini sanıyordum," diye mırıldandı. Düğünlerinde göğüs bandı olmayan dar bir korsaj giymişti ve adam onun meme uçlarının kumaşı zorladığını görebiliyordu.

"Bu gece tüm bina bizim özel locamız." Yukarı uzanarak elbisesinin önünü açtı ve altındaki hediye ortaya çıkardı. Göğüsleri avuçlarının içinde ağırlaşmıştı, koyu renk meme uçları görülmeye can atıyordu. "Bunu yırtabilir miyim?"

Elini tokatlayarak uzaklaştırdı. "Hayır. Bende istiyorum."

"Bu onu tekrar üzerinde görebileceğim anlamına mı geliyor?" diye sordu. Bunu onun üzerinden tekrar tekrar çıkarma düşüncesi, güzel vücudundan söküp almaktan daha cazip görünüyordu.

Nazlı nazlı gülümsedi. "Sanırım göreceğiz."

Roman elbiseyi kalçalarının üzerinden geçirdi, onu döndürdü, iç çamaşırını indirdi ve kışını tokatladı. "Bu ukalalık başını belaya sokacak prenses."

Bir elini Violet'in kendisi için mükemmel olan poposundaki kırmızı iz üzerinde gezdirdi. Violet omzunun üzerinden baktı. "Güzel."

Saniyeler sonra, ikisi de gözleri bağlı bir adam ve bir kadın, yatağa ulaşana kadar sahnede beceriksizce ilerlediler. "Neden göremiyorlar?" Violet düşüncelere daldı ve cama yaklaştı.

Roman ayağa kalktı ve soyundu. "Çünkü benden başka kimse seni böyle görmeyecek."

Tekrar yerine oturdu ve kadının kalçalarını kavradı. "Otursana karıcığım." Violet onun kucağına sıkıca oturduktan sonra kıvranmaya başladı. Aletinin başı ağlamaya başladı. "Kıpırdamadan oturmazsan bu iş başlamadan bitecek," diye uyardı.

Sahnedeki kadın adamın vücudunu öptü, kıcı havadayken amcığı tam teşhirdeydi. Roman bakışlarını Violet'e çevirdi. Onu izlemek, sanatçıları izlemekten daha çok heyecanlandırıyordu.

Violet'in meme uçlarının tepeleri, Roman başparmaklarıyla onları sıyırdığında daha da sertleşti. "Amin hâlâ ağlamıyor mu, karıcığım?"

Sahnedeki ona bakarak uzandı, parmaklarını amında gezdirdi ve dudaklarını tatlılığıyla kapladı. "İçeri adım attığımızdan beri ıslağım."

Roman dilini kızın parmaklarının etrafına doladı, tadına bakmak için sabırsızlanıyordu. "Yukarı kaldır."

Amcığının parlayan koyu renkli eti onunla alay ediyordu ama dilini içine sokmamak için dudaklarını birbirine bastırdı. Bunu daha sonra yapacaklardı.

Arkasına yaslandı ve bir elini onun kalçasına, diğerini de sikine doladı. "Kendini sikimin üzerine oturt."

Bacaklarının arasına bakarak aşağı indi ve şişmiş başı girişine sürtündüğünde durakladı. "Kendini hazırla," tek bir hızlı hareketle kendini kazığa oturtmadan önce yaptığı tek uyarıydı.

Roman öne doğru sarsıldı ve homurdandı. "Kahretsin prenses, beni öldürmeye mi çalışıyorsun?" Violet kıkırdadı ve Roman onun saçlarını oynatarak boynunu ısırıldı. "Bu komik mi?"

"Sorun nedir, prens? Dayanamıyor musunuz?" diye alay etti. Dudakları boynunun kenarına değdi. "Ben *Kral*."

Sahnedeki adam haykırarak Violet ve Roman'ın dikkatini çekti ve kadının ağzından çıkıp yüzüne sperm püskürtmeden saniyeler önce. Violet inledi ve kalçalarını bir kez salladı. Roman tısladı ve elleriyle iki göğsünü de kapattı.

"İstiyor musun?" diye sordu alçak sesle. "Yüzünü kokumla boyayana kadar sikimi boğazına sokmamı ister misin?" Meme uçlarını çimdikledi ve kadın kalçalarını tekrar salladı. "Ya da belki göğüslerini kaplamamı tercih edersin, böylece seni becerdiğimde aramıza bulaşır."

"Roma," diye nefes aldı ve kalçalarını çevirdi. Biraz daha hızlı hareket ederse dayanamayacaktı, bu yüzden onu durdurmak için ellerini beline ulaşana kadar yanlarından geçirdi.

"Kımıldama." Adamın kollarından biri kadının beline dolanmış, diğeri ise hafif daireler çizmek için klitorisine doğru ilerlemişti.

Eşi inledi ve hareket etmeye çalıştı ama onu sabit tuttu. "Hareket etmem gerek," diye itiraz etti kadın lanet okuyarak.

Roman onun klitorisini çimdikledi ve o da . "İzin verdiğimde hareket edeceksin o."

"Daha sert ov," diye soludu, adamın koluna doğru gerinerek, "ve daha hızlı."

En ufak bir baskıyla yavaşça saldırmaya devam etti. Bağ Zevkinin sınıra ulaşacak kadar arttığını hissetmesine izin verdi, ama onu devirecek kadar değil. "Meme uçlarınla oyna," diye emretti.

"Tanrım, daha ," diye yalvardı ama adam kendini tuttu.

Sahnedeki adam kadını domaltmış, başını bacaklarının arasına sokmuştu. Kadının inlemeleri ve çığlıkları yükseldikçe Roman parmaklarını daha hızlı hareket ettiriyordu. "O boşalınca, sen de boşalacaksın."

Violet başını onun omzuna yaslamak için geriye yasladı. "Beni öldürmeye çalışıyorsun."

Sahnedeki kadının çığlıkları doruğa ulaştı ve Roman kraliçeye istediğini verdi. Boştaki eliyle kalçalarını ileri geri salladı, ta ki kadın kontrolü ele alana kadar.

"Bak sikime ne kadar iyi biniyorsun." Kadının iç kasları adamın etrafında titreşti ve adam boştaki elini kadının alt karnına götürüp itti.

Violet çığlık attı ve sırtını eğdi. Sıvı adamın sikini ve kalçalarını ıslatırken vücudundaki kaslar kilitlendi. Daha önce seviştiklerinde böyle bir şey olmamıştı. Elini aralarına soktu ve kadının kayganlığında gezdirdi. "Kahretsin bebeğim, ikimizi de ıslattın."

Kadın ayağa fırladı ve adam tısladı, ağrıyan siki onu kaybetmekten nefret ediyordu. Yastığın üzerindeki ıslak noktayı değerlendirdi. "Ne olduğunu bilmiyorum."

Söyledi. Slayton'ın kardeşi ona bunun olabileceğini söylemişti. Roman sırttı ve öne eğilerek dilini kızın kalçasında gezdirdi. "Benim için fişkırttın."

Eliyle onu cama bastırdıktan sonra yerde dizlerinin üzerine çöktü ve bacaklarından birini omzuna aldı. "Tekrar istiyorum." Dili kızın şişmiş dudaklarında gezindi.

Violet başını cama çarptı ve inledi. "Bunun komutla yapabileceğim bir şey olduğunu sanmıyorum." Her boşuk kelime doğrudan onun sikine vuruyordu.

Onun kaygan kıvrımlarına karşı mırıldandı. "Üzerimde bir yerde olduğu sürece nasıl boşalacağın umurumda değil."

Omzuna asılı bacağı onu daha da yaklaştırmak için sıkılaştı ve ona karşı kıkırdadı. "İşte benim kızım. Ne istersen al."

Dizleri altından bükülene ve orgazmı içinden fırlayana kadar onu diliyle becerdi. Bu sefer fişkırmadı ama umurunda değildi. Tadı her halükarda harikaydı.

Ayağa kalktı ve ateşli bir öpücükle dudaklarını onunkilere yaklaştırdı. "Arkanı dön ve ellerini cama koy."

Violet kendi etrafında döndü, ellerini cama bastırdı ve sırtını hafifçe kamburlaştırdı. "Böyle mi?"

Roman bu manzara karşısında inledi ve kızın kışını tokatladı. "Sikeyim evet." Hiç uyarmadan sikini kızın amına soktu ve bir elini kızının yanındaki cama vurdu.

Violet onun adını haykırdı ve cama çarpmamak için kendini zor tuttu. "Aman Tanrım."

Aleti her itişte dibe vuruyor, mümkün olduğunca içine girmeye ihtiyaç duyuyordu. Dudaklarından küfürler ve övgüler döküldü ve zevkten ölebileceğini düşündü.

"Roman," diye yalvardı ve adam elini kalçasından klitorisine doğru kaydırırdı.

Orta parmağı kızın klitorisini okşuyor, avucu da karnının alt kısmına bastırıyordu; Slayton'ın erkek kardeşi bu noktanın onları daha çok boşalttığına yemin ediyordu. "Kışını sikime yasla, bebeğim."

Vücutları birbirine çarptı, sahnedeki sanatçılar tamamen unutuldu. Adam sikini kadının kaygan amcığına her soktuğunda her ikisi de boğuk sesler ve inilti çıkarıyordu, ta ki kadın etrafında patlayana, duvarları sikini sağana ve kendi saliverilmesi neredeyse onu dizlerinin üzerine getirene kadar.

Ondan ayrılmak onu üşüttü ve onu arkalarındaki kanepeye sürükleyerek kucağına oturttu.

Parmaklarını kızın saçlarının arasından geçirdi ve ağzını kendi ağzına yaklaştırarak "Tekrar," diye fısıldadı.

Bu sonraki Sabah, Menekşe ve Roman yürüdü el ele şehir merkezinde, kasaba halkı tarafından bombalanmamak için görünmez hale geldi.

Kasaba meydanının yakınındaki bir kargaşa Violet'in dikkatini çekti ve daha yakından bakmak için Roman'ı yanına çekti. "Sence oluyor?"

diye sordu.

Kral gururlu görünüyordu, bu da onu alarma geçirdi. "Bir sürpriz daha." Violet durdu ve tamamen ona döndü. "Ne yaptın sen?"

"Gel ve gör." Bu kez onu açık alana doğru çekerek kalabalığın arasından ilerledi. Omuzlayarak yanından geçtiği kişiler şaşkınlıkla sıçradı, onları hangi görünmez zorlamanın harekete geçirdiğini merak ediyorlardı.

Orada, kalabalığın ortasında, Becks derme çatma bir sahnede tahta bir direğe zincirlenmiş halde duruyordu. "Roman," diye soludu Violet ve aceleyle ileri atıldı. "Ne yaptın sen?"

Ares sahnenin basamaklarında nöbet tutuyor, kral ve kraliçeye sırtıyordu. Roman onların büyüsünü kaldırmış olmalı çünkü kalabalık soluk mırıldandı. "Yeterince uzun sürdü," dedi Ares ve Roman'a bir çift makas uzattı, o da Violet'e uzattı.

"Saçını bilerek istediğinden daha kısa kestirdi." Roman'ın yüzü her kelimeyle daha da karardı. "Ağladın. Onun cezasız kalmasına izin veremezdim."

Violet ona bön bön baktı. "Yani onu bir direğe mi zincirledin?" Makası havaya kaldırdı. "Onun vücut parçalarını kesmiyorum."

Roman homurdandı. "Ellerini keseceğini düşünseydim daha keskin bir şey isterdim. Onlar saçı için."

Violet'in dehşeti azaldı ve makaslara baktı. Becks'i yaptığı şey yüzünden küçük düşürmek istemesi onu bir canavar mı yapıyordu? Ne de olsa kadın Violet'in tüm saçlarını kesmiş değildi.

Hayır. Bunu yapamazdı. Bu çok sertti.

Ancak herkes Violet'in Roman için ne anlama geldiğini, evlendiklerinde kim olacağını biliyordu. Saygısızlığı görmezden gelebilir miydi?

"Bu çok zalimce," diye fısıldadı kocasına. "Yapamam."

Roman içini çekti ve kızın uzattığı elindeki makası aldı. Eğildi ve onun dudaklarını öptü. "Yapabilirim."

Violet onu durdurmak için hamle yaptı ama Ares yolunu kesti. "Bırak bunu yapsın. Kasaba halkı kraliçelerine saygısızlık edemeyeceklerini bilmeli. Ona yapmak istediklerine kıyasla bu bir merhamet."

Violet sahnenin yanında durdu ve Roman kalabalığa seslendi. "Violet Maekin benim gerçek eşimdir, onu kraliçeniz yapıyorum." Etraflarında mırıltılar yükseldi, bazıları inançsızdı, diğerleri ise sessiz bir öfke içindeydi. "Bu, karıma saygısızlık edebileceğini düşünen herkese bir ders olsun." Gürültü daha da arttı.

Roman Becks'e yaklaştı. Kadın yalvarıp zincirlerini çektişirdi ama Roman onu duymazdan gelerek Ares'e başını sabit tutmasını işaret etti. Roman Beck'in saçından bir parça aldı ve kafa derisinden kesti. Beck hıçkırarak hıçkırarak ağlayarak durması için yalvardı ama ona aldırmış etmedi ve parça üstüne parça kopardı. *Kes. Kes. Kes.*

Becks'in saçları dalgalı ve düzensiz görünüyordu; bazı yerleri kulaklarına kadar sarkıyor, bazıları ise kafa derisine yakın duruyordu. Roman geri çekilerek yaptığı işe hayran kaldı. Tatmin olmuş bir şekilde onu orada bulunanlara gösterdi. "Bana kalsaydı, saçları hala sağlam olurdu ama kafası olmazdı; ama kraliçenizin iyi bir kalbi var." Sessizlik çöktü. Roman kalabalığı taradı ve herkesin bakışlarıyla karşılaştı. "Benim yok ve bunu hatırlarsanız iyi edersiniz."

Roman makası Ares'e, o da Gunnar'a uzattı. Gunnar memnun bir gülümsemeyle Violet'e baktı ve başparmağıyla onu onayladı. Violet kendini tutamadı ve güldü.

Roman onun elini tuttu ve öptü. "Sırada ne var, karıcığım?"

Violet kendini onun kollarına atmadan önce bir süre ona baktı. "Ahlaksız ve delisin ama seni seviyorum."

Adamın kıkırdaması kızın yanağında gümbürdedi. "Ben de seni seviyorum."

g1

Violet, Dani, Kaylie, Khrista ve ekibinin geri kalanıyla birlikte sığınağın kapısında duruyordu. "Herkes ne yapacağını hatırlıyor mu?"

Genç hizmetçilerden biri, "Kızmayacağından emin misiniz, Majesteleri?" diye sordu.

Violet ona salladı. "Tabii ki hayır. Eğer , onu ben hallederim."

Violet bir eşek şakası yapmayalı yıllar olmuştu, çocuksu maskaralıkları gençliğinde bırakmıştı ama bu fikir aklına gelip bir türlü . Roman üzülmeydi; sarayda eşek şakaları yapmak sadece onların bildiği bir sırdı.

Ona daha önce hiç şaka yapmamıştı ama her şeyin bir ilki vardı. İsyancıların tehdidi ve kral olarak yeni görevleriyle Roman'ın eğlenceli bir şeye ihtiyacı vardı.

Savaş onun yanında durdu ve onu işaret etti. "Ona söyleme." Tigon başını salladı ve o da diğerlerine döndü. "Pekâlâ, herkes yerine."

Roman kendisini görmezden gelen Dani ve Kaylie'ye başıyla selam verdi. Eli cebinde dondu kaldı. İki gardiyan da ona karşı daha önce hiç kaba davranmamıştı. "Bir sorun mu var?"

İki kadın sıçradı ve Kaylie taradı. "Bunu duydunuz mu?"

Dani başını salladı ve kapının parmaklıkları arasından baktı. "Sığınak avlusunda kimse yok. Belki de yerleşkeden birinin konuşması rüzgârla taşınmıştır?"

Roman ikisinin arasına baktı. "Ben buradayım." Ellerini yüzlerinin önünde salladı.

"Kahretsin," diye tısladı Kaylie ve kılıcını çekti. "Rüzgârla taşınamayacak kadar yakın."

Dani başını salladı ve kılıcını çekti. "*Göster kendini*," diye seslendi.

Kendini büyülemiş miydi? Kendini görünür kılmaya odaklanarak kollarını tekrar salladı. "İkinizin nesi var?"

"Kimsin sen?" Kaylie, Roman'ın gözlerinin içine bakarak sordu.

"Bana kralınızı tanımadığınızı mı söylüyorsunuz?" diye söylendi.

İki kadın da dikkat kesildi. "Bizi bağışlayın, Majesteleri. Cazibenizle sizin olduğunuzu fark edemedik."

Roman huffed. "Ben büyülenmedim."

Muhafızlar birbirlerine baktılar. "Sizi göremiyoruz, Majesteleri."

Dani öne doğru bir adım attı ve elini uzattı, Roman'ın omzuna temas edince elini geri çekti. "Majesteleri, sizi göremiyoruz."

"Ne haltlar dönüyor burada?" Roman kendi kendine mırıldandı ve kapının kilidini açmak için anahtarını çıkardı. "Ben içeri giriyorum."

Kadınlar sarsıldılar ve onun hareket ettiğini fark etmedikleri için ona doğru baktılar. "Evet, Majesteleri. Size kılıç çektiğimiz için özür dileriz."

Kapıyı arkasından kilitleyen Roman eve doğru yürüdü ve ön kapıyı büyük bir gürültüyle açtı. "Roman?" Violet'in tatlı sesi havada süzülüyordu. "Sen misin?"

Oturma odalarının köşesini döndü ve eşini görünce rahatladı. Yanında elinde bir kutu boncuk tutan bir hizmetçi oturuyordu. "Merhaba prenses." Hizmetçi bir gıcırtyla sıçradı ve etrafına bakındı.

Yine mi bu? "Khrista, beni görebiliyor musun?"

Kadın odayı aradı. "Hayır, ."

Violet doğrudan ona baktı ve başını yana eğdi. "Neden hâlâ büyülenmiş durumdasın?"

Bir kraliyet mensubu olarak kraliyet şatafatını görebiliyordu ama o kendini şatafatlı göstermiyordu. "Değilim," diye hayal kırıklığıyla homurdandı. "Dani ve Kaylie de beni göremedi."

Violet'in kaşları birbirine yaklaştı ve diğışlerini üzerine koydu. "O zaman büyülenmiş olmalısın." Dudaklarını yana doğru büktü. "Sakın

personelerle şaka yapmak. İstifa edebilirler."

Roman ellerini havaya kaldırdı.

"Bırakmayacağım!"

Yavaşça ayağa kalkan Violet ona doğru ilerledi. "Büyünde bir sorun mu var?"

"Belli ki," diye tersledi, sonra sesini yumuşattı. "Özür dilerim. Sana kızgın değilim ama neler olduğunu anlamıyorum."

"Savaş'ı ara. Evin etrafında bir yerlerde."

"*Oturma odasına gel,*" dedi *tanıdık* bir bağla. "*Tuhaf bir şeyler oluyor.*"

"*Yoldayım,*" diye cevap verdi tigon hemen.

Canavar koşar adım odaya girdi. "*Neler oluyor?*" Roman

elini vücudunun üzerinde salladı. "Beni görebiliyor musun?"

Savaş sevindi. "Tanıdığın *olarak, büyüünün arkasını görebiliyorum.*"

"Büyülendiğimi nereden biliyorsun?"

"Tanıdıklar, *kraliyet* ailesinin *cazibesini çevreleyen sihrin ışıltısını görebilir.*"

Roman bir elini saçlarının arasına soktu. "Benim bilmediğim başka ne yapabilirsin?" Başını iki yana salladı. "Fark etmez, çünkü şu anda sihrimi kullanmıyorum."

Savaş Roman'ı tepeden tırnağa inceledi. "*Evet, öylesin.*"

"Hayır. Değilim," diye ısrar etti Roman dişlerini sıkarak. "Sanırım kendi cazibemi kullanıp kullanmadığımı bilirim."

War, dile getirmediği sorusunu anlamış gibi görünen Khrista'ya baktı. "Onu göremiyorum."

"*Gördün mü,*" dedi canavar bağı vurarak. "*Mizah anlayışını geliştirmelisin. Bu hiç komik değil.*"

"Ben büyülenmedim!" Roman bağırdı.

Violet onun alınına bir fiske vurdu. "Onlara bağırma. Sihrinin arızalanması bizim suçumuz değil."

"Bir kraliyet büyüünün bunu yaptığını hiç duydun mu?" diye sordu War'a. War başını salladı. "Lanet olsun. Personelimizin geri kalanı nerede?"

Violet odayı geçti ve herkesi oturma odasına çağıran zil düzeneğini çekti. Diğerleri içeri doluştu. "Bir sorun mu var Majesteleri?" diye sordu adamlardan biri.

Violet, Roman'ı işaret etti. "Roman'ı görebiliyor musun?"

Başlarını krala doğru çevirdiler. Bazıları başlarını salladı, bazıları ise "Hayır" diye cevap verdi.

"Ne oluyor lan?" Roman tekrar bağırdı ve onları zıplattı. "Ben her konuştuğumda herkes zıplamayı keser mi?"

"Özür dileriz, Majesteleri," diye Khrista. "Sizi göremediğimizde sesinizi duymak şaşırtıcı."

Tam o sırada, Babs koridordan Roman'a doğru koştu ve fırtına gibi gıdakladı. Tavuk *tanıdık* değildi, ama önünde durup kanatlarını çırpması bir gösterge ise, onu iyi görüyordu. Roman eğilip onu kucağına aldı ve kolunun arasına sıkıştırdı.

"Babs beni görebiliyor," diye suçladı ve bakışlarını diğerlerine çevirdiğinde hepsinin kahkahalarını tutmaya çalıştığını gördü.

"Babs'ı kim içeri aldı?" Violet şikayet etti. "Onu biz içeri aldık."

Roman, Babs'ın başının üstünü öptü ve onu yere bıraktı. "Bu senin uydurduğun bir şaka mı sevgili karıcığım?" Violet gülümsemesini engellemek için dudaklarını birbirine doladı. "Bunun bedelini ödeyeceksin."

Eşine doğru bir hamle yaptı. Kız ciyakladı ve diğerleri gülerken koridorda koşmaya başladı. Roman onu kolaylıkla yakaladı ve kollarının arasına aldı. "Beni kandırmayı düşündün, değil mi?"

"Seni kandırdık," diye alay etti onunkine rakip parlak bir gülümsemeyle.

"Bunun için kıcını kızartacağım." Adamın kolları arasında kıvranarak ama onun gözlerindeki arzuyu gördü.

Odalarının kapısını tekmeleyerek kapattı, yatağa oturdu ve onu kucağında çevirdi. Eteğini kaldırarak çıplak kıcına bakıp inledi. "İç çamaşırın yok mu?"

"Sakin bana şaplak cüret etme," dedi hiç öfkelenmeden.

Adamın eli gürültülü bir tokatla kızın yanağına indi. Kadın inledi ve adamın tutuşuna karşı mücadele etti. "Özür dilerim," diye bağırdı ama adam onun sesindeki kahkahayı duydu. Adam elini tekrar indirdiğinde kız geri uzanmaya çalıştı ama adam elini savurarak uzaklaştırdı. "Üzgün olduğumu söyledim!"

Arkasında bıraktığı kırmızı izin üzerinde yatıştırıcı daireler çizerek kızın kulağına eğildi. "Bana ne kadar üzgün olduğunu göster."

Adam onu serbest bıraktı ve kadın yataktan kalkıp adamın önünde dizlerinin üzerine çöktü. Pantolonunun düğmelerine uzanarak, ağrıyan sikini çıkarmak için hızlı bir çalışma yaptı. Göz temasını hiç kesmeden, tırnağını aletin alt tarafında, başın şaftla birleştiği yerdeki küçük düğümün üzerinde gezdirdi.

Tısladı ve kalçalarını salladı. "Siktir, prenses."

Bir kedi gibi sırtarak başını eğdi ve adamın sikinin başını ağzına götürerek sert bir şeker gibi emdi. Adam inledi ve gözlerini kapadı. Eğer ona bakarsa, sadece beş saniye dayanabilirdi.

Violet dilini onun etrafında dolaştırarak ucundaki prekumu yaladı. Çıkardığı sesler insandan çok hayvana aitti ve elinde olmadan kalçalarını kaldırdı. Aletinin etrafındaki ıslak ısı kayboldu ve gözlerini açtı.

Karısı saçlarını başının arkasında topladı ve elbisesinin yakasına sıkıştırdı. "Yolda kalıyor," diye açıkladı.

Öne doğru eğilerek saçlarını çözdü ve yumruğunun etrafında döndürdü. "Yerine geri dön."

Kızın gözlerindeki ateş parıltısı, onu boğazının arkasına gelene kadar ağrıyan sikine doğru yönlendirmesi için cesaretlendirdi. Kız öğürdü. "İşte benim kızım." Saçlarını geriye çeken adam, dudaklarının siki boyunca hissederek inledi. "Ağzını sikeceğim. Yutmayı unutma."

Başını sallayarak bakışlarını onunkilere kaldırdı ve adam kendini kaybetti. Bir koluyla kendini destekledi ve diğeriyle başını hareket ettirdi, kaygan ağzının aşağı doğru her hareketinde kalçalarını itti.

Öğürmek yerine yutkundu ve her hamlede onu daha da derine götürdü. Her vuruş saf bir coşkuydu. Karısı bir tanrıçanın ağzına sahipti. "Mükemmelsin," diye homurdanarak onu daha hızlı hareket ettirdi.

Gözlerinin kenarlarından yaşlar süzülüyor ve çenesinden aşağı salyalar akıyordu. Roman'ın taşakları gerildi ve omurgasından aşağı bir ürperti geçti. Saniyeler sonra, eşinin boğazından aşağı sıcak sperm ipleri fırlattı ve iyi bir kız gibi hepsini içti.

Ritimleri yavaşladı ve siki yumuşadığında, cennetten çekildi ve onu kollarına çekti. "Özrün kabul edildi."

Ertesi sabah Violet, yatak odasının kapısının dışında ciyaklayan Babs'ın sesiyle tek başına uyandı. Homurdanarak yatak örtülerini geriye attı ve kapıya doğru yürüdü.

Kapıyı açarak Babs'e ters ters baktı. Tavuk içeri daldı ve kanatlarını Violet'in ayaklarına doğru çırpıttı.

"Bu kadar yaygara koparmak için biraz erken." Tavuk onun bacağını gagaladı ve Violet geri çekildi. "Kötü tavuk. Bu acıtıyor." Babs koştu

Öne çıktı ve onu tekrar, ama çok daha yumuşak bir şekilde gagaladı. Violet homurdandı. "Demek beni anlıyorsun."

Eğilerek Babs'ı kollarının arasına aldı. "Seni bu kadar sinirlendiren ne güzel kız?"

Babs, Violet'in göğsüne gömüldü. "Seni şımarık şey. Seni yere indireceğim." Tavuk kükredi ve Violet dudak büktü. "Giyinmem gerek."

Giyinmiş ve güne hazır olan Violet, Babs'ı dışarı taşıdı ve avluda serbest bıraktı. Tavuk onu kapıya kadar takip etti ve Dani kafasını çevirip kapıdan içeri baktı. "Onu kümese koymak anlamsız," diye açıkladı Violet. "Kaçacaktır."

Kapının kilidini açtı ve Babs çılgına döndü, ileri doğru koşup kanatlarını çırpı. Violet kapıyı kapattı ve çılgın tavuğa baktı. "Ne oldu sana böyle?" Tavuk gıdıkladı ve bacaklarının etrafında daireler çizerek koştu.

Kapının dışından bir hırlama sesi duyuldu ve Savaş gözlerini Babs'e dikti. Babs kapıya hücum ederek tigonu geriye doğru itti. "Babs, War'a sataşmayı bırak. Bizimle sahile gelemezsin."

Babs protesto edercesine çırpındı ve Violet uzun bir nefes verdi. "Tamam, ama sana tasma takıyorum."

Savaş homurdandı ve Dani arkasını döndü. "Onu kışkırtma," diye canavarı uyardı. Muhafızların kaplanla bir yakınlığı vardı çünkü bir gece önce avlanmaya çıktığında ya da ormanda tembellik ettiğinde Violet'i kapıda bekliyordu.

Violet arkasını döndü ve aceleyle eve doğru koştu. "Hemen ."

gz

"Ne demek onu kaybetti?" Roman talep etti.

Annesi alnını ovuşturdu. "Tilly yemek yemeli. Yakınımızda kaldı ama Vivian bir şekilde kaçtı."

Roman yumruğunu masasına indirdi; yankılanan bir çatırtı odanın her tarafına yayıldı.

Sarah oğlunu, "Bana kızma," diye azarladı. "Onu en başından beri getirseydin, şimdi bunlarla uğraşıyor olmazdık."

Haklıydı ama onu buraya getirmiş olsaydı, gerçek niyetini öğrenemezdi. Vivian'ın isyancılarla bir bağı olduğunu hissediyordu, aksi takdirde sınır saldırısı sırasında orada olmazdı.

Onu yakalamış olsalardı, asla bilemeyeceklerdi. Violet kız kardeşine işkence edilmesine asla razı olmazdı ve Roman ondan bir şeyler saklamayı reddediyordu.

"Onu bulması için Savaş'ı gönder," diye önerdi babası. "Onu takip edebilir." "Violet'i korumasız bırakmayacağım ve onun da bunu isteyerek yapacağından şüpheliyim.

bütün gün beni takip et."

"Tatlım," diye araya girdi annesi. "Violet artık bir kraliyet mensubu. Kendini görünmez kılabilir."

Doğru, ama onun yalnız kalması fikri hoşuna gitmiyordu. "Konsey toplantılarımıza katılmayacağım ve onun taç giyme törenini bensiz planlayabilirsiniz," diye karar verdi. "Onunla kalacağım ve nereye isterse oraya gideceğim."

Babasının çenesi sertleşti. "Konseyin şu anda krallarına ihtiyacı var. Casuslarımız isyancı grupların birlikte çalıştığını düşünüyor. Hepsi saldırırsa hazırlıklı olmalıyız."

Roman şakaklarını ovuşturdu. *Bu tam bir karmaşa.* "Vivian'ı bulana kadar korumasız kalmayacak." Ya da hiç.

Roman ağaçların arasından kumlu sahile doğru adım attı. Savaş çok uzakta değildi, Violet'i izliyordu... ve Babs'i? Violet kuma çömelmiş ve Babs'in yanında mutlu bir şekilde bir deniz kabuğu çıkarıyordu, Violet'in bileğinden Babs'in göğsüne sarılmış eğreti bir koşum takımına giden bir ip vardı.

"*Bu tavuk tam bir baş belası,*" diye homurdandı War. "*Diğer haşaratla birlikte saray çiftliğinde olmalıydı.*"

Roman kıkırdadı. "Onu yiyecek kadar büyüksün ama o seni korkutuyor." "*Senin yüzünden onu yiyemem. Bana saldırma özgürlüğü var. ve o da bunun farkında,*" diye homurdandı canavar.

"*Vivian'ı bulmanı istiyorum,*" dedi Roman, Violet'in duymasını istemeyerek. Violet mutlu görünüyordu ve bunu mahvetmek istemiyordu; ona bu gece söyleyecekti. "*Tilly'nin gözünden kaçmış ve onu bulmamız gerekiyor.*"

"*Onu bulacağım,*" diye söz verdi Savaş ve ağaçların arasında kayboldu. Roman çoraplarını ve botlarını çıkardı. "Yardıma ihtiyacın var mı?"

Violet arkasını döndü ve ona gülümsedi. "Konsey ile görüşeceğini sanıyordum?"

Kumun üzerine çökerek kovayı aldı ve hazinelerini içine atması için ona uzattı. "Seni bulmak için erken çıktım."

Öne doğru eğildi ve onu öptü. "Seninle geçirebileceğim her zamanı değerlendireceğim.

Son zamanlarda çok meşgulsün."

"İsyancı grupların geniş çaplı bir saldırı planlamak için birlikte çalıştıklarını düşünüyoruz." Burada geçirdikleri zamanı mahvetmek istememişti ama gün boyunca isteyerek uzak kaldığını düşünmesini de istemiyordu.

"Dağılıp tüm krallığa aynı anda mı saldıracaklar yoksa hepsi başkente mi saldıracak?" diye düşündü ve kovaya bir mermi daha attı.

"Bilmiyoruz," diye itiraf etti. "Her ikisi için de hazır olmalıyız."

Başını salladı ve başka bir deniz kabuğundaki kumu temizledi. "Yardım etmek için ne yapabilirim?"

Roman'ın kalbi çok hızlı atıyordu. "Eğer bir saldırı olursa sığınakta kalın. En güvenli yer orası."

"Ve diğer herkesi kurumaya mı terk edelim?" diye sordu kuşkuyla. "Savaşçı yerleşkesinde yaşayanlara çocukları sığınağa getirmelerini söyle. Ben onları içeride yanımda tutacağım."

Kalbi göğsünden fırlayıp onunkine yapışmaya çalıştı. Tanrım, onu seviyordun. "Sen harika bir kraliçesin."

Yanakları pembeye boyandı. "Ben sadece herhangi bir insanın yapacağı şeyi yapıyorum."

Babs onların dikkatini çekmek isterken onlar başka şeylerle ilgilenmeye, konuşmaya ve öğleden sonra gülmeye devam ettiler.

Her zaman onun kovanını tutan kişi olmak istemişti. Şimdi de öyleydi.

Violet ve Roman, şehir merkezindeki taç giyme töreni festivaline gitmeden önce arkadaşlarıyla birlikte yemek masasının etrafında oturdular. Taç giyme törenine daha iki gün vardı ama öncesinde bir festival düzenliyorlardı. Normalde insanlar katılmak için krallığın dört bir yanından gelirdi ama planlardaki son dakika değişikliği nedeniyle bu sefer bu kadar büyük bir katılım beklemiyorlardı.

Ancak, savaşçılar ve muhafızlar yüksek alarmdaydı ve Roman'ın ailesi, gerekirse kasaba halkını büyülemek için festivaldeydi.

Kutlama, başkente yapılacak bir isyancı saldırısı için mükemmel bir hedef oluşturuyordu ama aynı zamanda hepsi tek bir noktada olduğu için kraliyet mensuplarının halklarını korumasını da kolaylaştırıyordu. Savaş son zamanlarda çok sık gitmiş, Griff, Slayton ve Ares'i Violet'le kalmaları için yalnız bırakmıştı ama yardıma ihtiyaçları olursa diye bu gece geri dönmüştü.

Violet taç giyme töreninin isyancılar için daha iyi bir hedef olacağını düşünüyordu ama konsey festivalle ilgili de önlem almak istiyordu.

Arkadaşlarıyla yedikleri akşam yemeği, bir ya da iki saatliğine de olsa sıkıntılarını unutmalarına yardımcı oldu.

Violet yüksek sesle güldü. "Ağlayacağını düşünmüştüm."

"O kadar da komik değil," diye mırıldandı Roman ve bifteğini kesmeye başladı.

Violet yine gülmemeye çalıştı ama değildi. "Gerçekten ."

Slayton çatalını Violet'e doğrulttu. "Bir dahaki sefere kocanı kandırmaya karar verdiğinde, ben de olaya dahil olmak istiyorum."

Roman masanın öbür ucuna uzanıp Slayton'ın çatalını kaptı ve ona doğrulttu. "Karıma sivri bir cisim doğrultma."

Slayton homurdandı ve elleriyle bifteğini topladı. "Ondan senden daha çok korkuyorum."

Roman nefesinin altından bir şeyler mırıldandı ve Slayton kıkırdayarak bifteğini dişleriyle parçaladı.

Savaş yemek odasına doğru fırladı ve Babs peşinden kanat çırparak onu takip etti.

Griff öksürdü ve göğsünü dövdü. "Etek giymiş bir tavuk muydu o?"

"Babs," dedi Violet, Roman ve Slayton hep bir ağızdan.

Ares Violet'e sırttı. "Ona koca bir gardırop diktin, değil mi?"

Violet savunmacı bir tavırla, "Bayılıyor," dedi. "Benimle gelmekte ısrar ediyorsa, güzel elbiselere ihtiyacı var."

"Tasma kayışları eteklerine uyuyor mu?" Griff alay etti.

Violet burnunu çekti ve kibarca, "Roman güzel görüldüğünü söyledi," dedi.

Slayton, Griff ve Ares bakışlarını Roman'a kaydırды. O da onlara baktı ve çatal bıçak takımını yere bıraktı. "Bence kıyafetler çok şirin."

Masa kahkahalarla patlamadan önce saniyeler geçti.

Sokak lambaları, taç giyme törenine hayat veren arabaları ve dansçıları aydınlatmak için kasaba meydanının etrafında ıslıl ıslıl yanıyordu. Violet, Roman'ın elini tuttu ve dönüşüne hayret etti. Roman'la birlikte seyahate çıkmadan önce katıldıkları küçük festivalden on kat daha görkemliydi. Kirli anıları hatırlayınca içinden bir ürperti geçti.

Roman onun elini sıktı. "var?" Göğsüne dokundu. "Seni hissedebiliyorum."

"Bunun katıldığımız son festivalden ne kadar daha iyi olduğunu düşünüyordum," diye mırıldandı.

Roman onları durdurdu ve nazıkçe ensesinden tuttu. "Bir daha kimse sana zarar veremeyecek. Sadece bu krallıktaki her muhafız ve savaşçının sadakatine sahip değilsin, aynı zamanda kraliyet cazibesinin gücüne de sahipsin. Tabii önce benim onları öldürmediğimi varsayarsak."

Violet başını salladı. "Biliyorum ama bu anıyı daha iyi hale getirmiyor."

Alnından öptükten sonra elini kızın sırtının alt kısmına koydu ve onu ileriye doğru götürdü. "Yeni anılar yaratacağız."

Bir yiyecek arabasının önünden geçtiler ve öndeki adam ofladı. "Ne demek mayonez servis edemezsiniz?"

"Kraliyet mayonez servis etmeyi yasadışı ilan etti efendim. Bizde hiç yok." Zavallı satıcı on sekiz yaşından büyük olamazdı ve bağırıp çağıran adamdan ölesiye korkmuş görünüyordu.

Violet soluk soluğa Roman'a baktı, Roman ise Violet'in bakışlarından özenle kaçındı. "Mayonezi yasakladınız mı?"

Çenesini kaşıdı ve ona baktı. "Duruma göre değişir. Eğer evet dersem, üzülür müsün?"

Koluna hafifçe vurdu. "Ben sevmiyorum diye bir şeyi yasaklayamazsınız."

Dudakları ukala bir gülümsemeye dönüştü ve kadın onu aynı anda hem öpmek hem de tokatlamak istedi. "Evet. Yapabilirim."

"Sen iflah olmazsın," diye mırıldandı ama içten içe bunu seviyordu. Sevdii *Onu*.

Birlikte tur attılar ve gece boyunca dans ederek kötü anıların yerine iyilerini koydular.

Griff, pembe kabarık bir tişört giymiş ve başının tepesine uygun bir fiyonk iliştirmiş olan Babs'a ters ters baktı. "Tavuğu neden getirdin?"

Violet, sık ormanda yürürken yanında kasıla kasıla yürüyen tavuğa gülümsedi, iyice eğleniyordu. "Onu bırakırsam çok üzülüyor."

"Ve bir tavuğun üzgün olması neden önemli?" Griff son kelimeyi uzatarak sordu. Babs öfkeli bir kanat çırpışıyla onun bacağını gagaladı ve Griff hızla Violet'in yanına gitti.

Ares grubun arkasından geldi ve Babs'ın maskaralıklarına homurdandı. "Seni anlayabiliyor mu?"

"Ben de öyle düşünmek istiyorum." Violet dikkatle Griff'e baktı. "Onun kendisini aşağıladığını anladı."

Griff nefesinin altından homurdandı ve alçak bir dala vurdu. Violet'in duyduğu nadir bir çiçeği bulmak ormanın derinliklerine doğru yol almışlardı. Yaprakları bir yıldız gibi düz açıyordu ama Violet'in ilgisini çeken şey rengiydi. Köklerinden taç yapraklarına kadar tüm çiçek parlak pembeydi. Çoğu çiçek ve bitkinin gövdesi farklı renkteydi ama bu öyle değildi.

"Pes etmene daha ne kadar var?" Griff homurdandı. "Yakında hava kararacak."

Savaş önlerinde belirerek hareketlerini durdurdu. "Burada ne yapıyorsun?" Violet canavara sordu ve sonra zihinsel olarak kendini tekmeledi. Savaş'ın cevap verebilmesi için sorusunu yeniden ifade etti. "Avlanıyor muydun?"

War bir kez başını salladı ama etraflarındaki alanı taradı. Kalem kılıfını kaldırdı ve Violet aceleyle ona doğru koştu. "Sorun nedir?" *Kahretsin.* "Burada bir şey mi var?"

Kaplan tekrar başını sallamadan önce bir süre düşündü.

Ares Violet'in yanında belirdi. "Eğer orada bir şey varsa, gitmemiz gerek. Bitkinizi daha sonra buluruz."

"Çiçek," diye düzeltti Violet içgüdüsel olarak, Babs'ı kollarına almak için eğilirken. "Savaş, bizimle geliyor musun?" Kaplan başını salladı.

"Violet." Vivian bir ağacın arkasından çıktı.

Griff ve Ares kılıçlarını çektiler ve War uyarıcı bir hırıltıyla Violet'in önüne atladı.

Vivian ellerini kaldırdı. "Ona zarar vermeyeceğim. Sadece onunla konuşmam gerek."

Ares ona soğuk bir şekilde, "Siz ikiniz sarayda Roman'la birlikte olduğumuzda konuşabilirsiniz," dedi. "Silahlarınızı çıkarın yoksa ben sizin için çıkarırım."

Vivian'ın dudakları ince bir çizgi halinde sıkıştı. "Ona zarar vermeyeceğim," diye tekrarladı ve Violet'e odaklandı. "Vi, sadece konuşmak istiyorum." Violet'i çevreleyen iki adama dikkatle baktı. "Yalnız."

Griff bir kahkaha attı. "Onun yanına yaklaşmana izin vereceğimizi sanıyorsan hayal görüyorsun demektir."

Vivian'ın elleri iki yanında kenetlendi. "O kendi adına konuşabilecek yetişkin bir kadın."

"Ve Roman, eşini tehlikeye attığın için tereddüt etmeden kafanı vücudundan ayıracak yetişkin bir adam," diye karşı çıktı Ares.

Vivian'ın gözleri parladı. "Ben onun eşiyim. O onun kız arkadaşından başka bir şey değil." Violet'in şaşkınlığı hızla öfkeye dönüştü. Babs, onun duygularını hissederek,

yüksek sesle çığlık attı. "Eski erkek arkadaşımın evlendiğinde bu ayrıcalığını kaybettin," diye tükürdü Violet. "Yirmi beşinci doğum günümüzde tanrılar Roman'la beni birleştirdi ve saatler sonra evlendik. diz çöküp hayatın için yalvarıyor olman gerekirdi." Violet'in zehirli sözleri onu şaşırtmıştı ama ciddiydi. Violet kız kardeşinin ölmesini istemiyordu ama bu kaltağın Roman üzerinde bir hakkı olduğunu düşünmesine de izin vermeyecekti. "Ne söylemen söyle ve War'ın boğazını parçalamasına izin vermeden önce git."

Vivian'ın dudağı kıvrıldı. "Roman'ın eşi olduğun konusunda istediğin kadar yalan söyleyebilirsin ama gerçek şu ki tanrılar *beni* seçti, seni değil." Gözlerini Violet'ten War'a ve tekrar geriye çevirdi. "Savaş bir *tanıdık*. Masum birini öldürmeye çalışmadığım sürece bana zarar vermez."

War kükreyerek ileri atıldı ve Vivian'a saldırdı. Çığlık attı ve geriye doğru tökezledi.

Violet'in kolları Babs'in etrafında çok sıkı bir şekilde gerildi ve tavuk kolunu gagaladı. Violet kuşu yere bıraktı ve tasmaını çıkardı. Doğruldu, kollarını kavuşturdu ve kız kardeşine baktı. "Ne istersen düşün ama ben Roman'ın eşiyim. Şansın vardı ve sen onu elinin tersiyle ittin." Bir adım öne çıktı, iki muhafızı da onunla birlikte hareket ediyordu. "Bana olan nefretin yüzünden gelen en güzel şeyi kaybettin, çünkü benim mutluluğuma katlanamıyordun."

Vivian dişlerini kemikleri çatlatacak kadar sert sıkarak, "Titus *benimdi*," diye haykırdı. "Beni sevdiğini söyledi ve sen onu çaldın. Mükemmel küçük Violet, her zaman onu koruyacak birine ihtiyaç duyuyor. Her zaman kurban rolü oynayarak istediğini elde ediyor."

Violet geri çekildi. "Sen neden bahsediyorsun? Sen her şeye sahiptin Viv. Babam tüm zamanını seninle geçirdi. Tanrılar seni önce Roman'a bağladı. Erkekler sana yaltaklandı. Titus benim yerime seni seçti. Benden nefret etmek için var olmayan sebepler aramayı bırak."

Vivian'ın kahkahasındaki acılık Violet'ın teninde bir karınca taburu gibi gezindi. "Yine kurbanı oynuyorsun. Tanrılar beni Roman'a bağlamış olabilir ama onun istediği sendin. Babam beni sadece kızının savaşçıları arasında bir utanç kaynağı olmasını istemediği için eğitti. Çocuklar beni kovaladı çünkü Roman seni almalarına izin vermedi." Vivian'ın yanağından bir gözyaşı süzüldü ve Violet aptalca bir istekle ona sarıldı. Kız kardeşinin ağlama yeteneğine sahip olduğunu hiç düşünmemişti. "Ve Titus'un başından beri istediği sendin. Babası güneyli isyancı grubun lideri. Ben bir piyondum ama sen onun saplantısıydın."

Vivian, Violet'in kuyruğu çıksaydı bile onu daha fazla şaşırtamazdı.

"Asi kampında mıydın?" Griff, "Şimdi bizimle gelmen gerekiyor," derken Ares sordu.

"Viv," diye başladı Violet.

"Kapa ," diye tersledi Vivian.

Violet kız kardeşine doğru sürüklendi ve War'ın yanında durdu. "Hayır. Bu çok saçma. Belli ki ikimiz de birbirimiz hakkında yanlış düşüncelere sahibiz." Başını üzüntüyle salladı. "Söylediklerin doğru olsa bile, bu nasıl benim hatam olabilir? Seni hiçbir şey için suçlamadım ve tek istediğim eskiden çocukken nasılsak yine öyle olmamızdı." Kendi gözyaşlarını sildi. "Aynı şeyleri hissediyorduk ama sen haksız yere duygularını nefrete dönüştürdün."

"Senden nefret etmiyorum," diye düzeltti Vivian onu, "ve ister inan ister inanma, seni kurtarmaya çalışıyorum. Eğer sana zarar vermek isteseydim, bunu en başta yapardım."

sınır."

Griff, Violet ve Vivian'ın arasına girdi. "Onu kurtarmak da ne demek?"

"Güneydoğu ormanına gelmeniz gerekiyor," diye bağırdı War neredeyse. "Vivian'ı Violet ve muhafızlarına kadar takip ettim. Yanlış giden bir şeyler var, bunu hissedebiliyorum."

Roman için acele ederken konsey masasındaki sandalyesini devirdi.

Babası da ayağa kalkmış, dövüşmeye hazırlanıyordu. "Ne oldu?"

"Bilmiyorum," dedi Roman kapıyı açarak. "Vivian ormanda Violet'e yaklaştı ve War bir şeylerin ters gittiğini söyledi." Sığınağın anahtarını çıkardı ve annesine uzattı. "Yerleşkede savaşamayacak durumda olanları sığınağa götür ve kasaba halkını güvenli bir yer bulmaları için uyaracak birini gönder."

Konsey odasının kapılarını açan Roman, karısına zamanında ulaşmak için dua ederek koridorlardan, avludan geçip sık ağaçların arasına doğru koştu.

Roman'ın babasının çocukken ona zorla yaptırdığı tüm o çalışma ve eğitim saatleri ona iyi gelmişti çünkü krallığının her santimini avucunun içi gibi biliyordu. Koşarken dallar açıkta kalan derisine sürtünüyordu ama umurunda değildi. Hiçbir şey Violet'e ulaşmaktan daha önemli değildi.

Bir yerde bir kadın bağırdı ve yaklaştıkça sesin Vivian'a ait olduğunu anladı.

"Onu kurtarmak da ne demek?" Griff, etraflarındaki dünya kaosa sürüklenmeden saniyeler önce talepte bulundu.

Bağırışma sesleri ve çalılıkları çiğneyen ayak sesleri etraflarını sardı ve Roman'ı dehşete düşüren isyancılar, düzinelercesi, belki de daha fazlası, birden ortaya çıktı. "*Violet*," diye bağırdı. Violet yüzündeki dehşet ifadesiyle ona doğru koştu. "Büyünü kullan ve kuzeydoğuya, saraya doğru koş," diye bağırdı ona, başkente doğru işaret ederek. "Seni bulacağım."

Arkadaşı başıyla onayladı ve rotayı değiştirdi. İsyancılar çullandı ve kendini büyüleyerek Ares ve Griff'in yanına koştu, onları da gizledi. "İkinizi de büyüledim. Ailemi bulun ve onları uyarın." İki adam dönerek birbirlerine çarptılar. Görünmezliğin arkasını göremiyorlardı.

glamour. Roman, "Ares solda, Griff de sağda kal," diye talimat verdi.

Roman etrafta Savaş'ı aradı. *"Bizimle sarayda buluş."*

"Başkente ulaşmalarına izin vermeyeceğiz," diye söz verdi War.

"Geliyoruz."

Roman bu ifadeyi anlamlandırmaya çalıştı ama başaramadı. *"Biz mi?"*

Her şey ağır çekimde gerçekleşti. Her türden Fae canavarı isyancıların arkasında belirdi ve War en önde hücumla geçti. İsyancılara saldırıp onları paramparça ederken vahşi kükremeleri kulakları sağır ediyordu. Savaşçıların hiç şansı yoktu.

Roman kan banyosuna ağzı açık baktı ve Violet'i bulmak için koşmaya başladı.

Vivian, Roman'ın kız kardeşine seslenişini izledi. "Violet!" Violet ona doğru koştu. "Büyünü kullan ve kuzeydoğuya, saraya doğru koş," diye talimat verdi, sesi endişesini ele veriyordu. Vivian yönü fark etti ve kız kardeşinin titreşerek yok oluşunu izledi.

Lanet olsun. Vivian, kral tarafından unutulmuş bir şekilde kenarda durdu ve kız kardeşinin peşinden koşmadan önce onun arkasını dönmesini bekledi.

Kız kardeşinin beceriksiz ayak seslerini ve gürültülü nefes alışlarını duymak için zorlandı ve yaklaştıkça kendini yavaşlattı. Violet çığlık attı ve yerde belirdi; başı kan içindeydi. Ayağı takılmış ve başını çarpmış olmalıydı.

Vivian kız kardeşinin yanına çöktü ve hasarı değerlendirdi. İsyancılar yaklaştıkça arkalarındaki çatışma daha da şiddetleniyordu. "Ayakta durabilir misin?"

"Sanırım öyle," diye cevap verdi kız kardeşi şaşkınlıkla ve Vivian'ın elini tutarak ayağa kalktı. "Roman nerede?"

Vivian, Violet'i Titus'a teslim etme planını bir kenara bırakarak, "Bilmiyorum ama saraya, güvenli bir yere gitmemiz gerekiyor," dedi.

Vivian, kıskançlığının ve aptallığının bir kenara atmasına izin verdiği tahtta hak ettiği yeri istiyordu ama bu hayal bugün ağaçların arasında öldü. Violet'in cazibesi onu diğer fae'lerden saklayana kadar Violet'in Roman'ın bağlanmış eşi olduğu iddiasına inanmamıştı. Bağ, bir kraliyet mensubunun eşini sevmesini sağlamazdı ama Roman'ın bunun için bir bağa ihtiyacı olmamıştı. O sevmişti

Çocukluklarından beri Vivian bunu her gün onun yüzünde görmüştü.

Bu dünyada hiçbir şey onu Violet'e ulaşırmaktan alıkoymazdı, ölüm bile. Roman kendini tanrılara gönderecek ve Violet'i kollarına alarak tırnaklarıyla kazıyarak geri dönecekti.

Kıskançlık Vivian'a saplandı ama onu bastırdı. Geçmişte ona hiçbir faydası olmamıştı, şimdi de olmayacaktı. Kız kardeşi onun hayatını mahvetmemişti. Bu suç Violet'e duyduğu nefrete aitti ve artık bunu unutmanın zamanı gelmişti.

Vivian, Violet'in yanında durdu ve biri onu saçlarından çekip yere fırlatana kadar sallantılı adımlarını sabitledi. "Ona ne yaptın?" Titus Vivian'a hırladı.

Violet soluk soluğa sendeleyerek Titus'un dikkatini çekti ve Titus onu yakalamak için ileri atıldı. "Artık güvendesin," diye mırıldanarak Violet'in başındaki yaraya hafifçe dokundu.

Kendini onun elinden kurtarmaya çalıştı. "Bırak beni." Violet onu boş yere itti. "Bana dokunma hakkını kaybettin."

"Öyle değildi," diye ısrar etti Titus ve yüzünün bir tarafını kucakladı. Violet onu ısırmaya çalıştığında Vivian neredeyse gülecekti. "Tek istediğim sensin, ama o olmalıydı, ama artık değil."

Violet adamın kolları arasında çırpındı, adamın kolları Violet'in etrafında sıkılaştı. "Sen bir asi ve yalancısın ve kız kardeşimle evlisin! Seni sevdiğini bilseydim, sana gün yüzü göstermezdim."

Vivian kız kardeşine göz kırptı. Küçükken Violet'in Roman'a karşı hissettiklerinden habersiz değildi, Violet'in prensten uzaklaşma çabaları da fark edilmemiş değildi. Titus'u da geri çevirir miydi?

Vivian ayağa fırladı ve Titus'u geri çekti. "Bırak onu, seni pislik."

Titus arkasını döndü ve Vivian'ı itti. "Özgürlüğün karşılığında onu bana getirmen gerekiyordu, ama sen bana onu serbest bırakmamı mı söylüyorsun?"

Violet'in nefesi kesildi ve yüzündeki ihanet ifadesi Vivian'ın göğsüne çarptı. "Onu güvende tutacağımı sanmıştım ama artık krala bağlanmış ve onunla evlenmiş olduğu için onu sen bile kurtaramazsın."

Titus Violet'e "Geri çekil," diye homurdandı ve kılıcını geri çekti. Hay sikeyim. Vivian'dan daha iyi bir dövüşçüydü ama kız kardeşini almasına izin veremezdi.

Vivian çevresel görüşünde Violet'i izliyor, onun Titus'tan uzaklaşmasını ve Vivian'ın aralarında durup onunla dövüşmesini bekliyordu

kız kardeşini incitmeden.

"Kılıcını bırak Titus," dedi hissetmediği bir kararlılıkla. "Onu kaybettin. Roman onun gitmesine asla izin vermeyecek. Seni bulana kadar onu arayacak ve bulduğunda da seni bir domuz gibi deşecek."

Titus onu tarttı ve alay etti. "Kılıcımdaki kana değmezsin. Şimdi çekip gidersen sana zarar vermem. Anlaşmamız bitmiş say."

Violet yeterince uzaklaştı ve koşmaya hazırlandı. Zavallı kız Titus onu tekrar yakalamadan önce üç adım bile atamamıştı ve Vivian harekete geçmesi gerektiğini biliyordu. Titus'un sahip olmadığı tek şey hızıydı ve onunla kız kardeşinin arasına daldı. "Violet, koş!"

Titus kükreyerek ileri atıldı ve kılıcının metali Vivian'ınla çarpıştı. "Gitmene izin verecektim," diye homurdandı ve kılıcını savurarak Vivian'ın kolunu kıl payı ıskaladı.

"Siktir git," diye alay etti ve adamın bacağına yan tarafını kesti.

Sövdü ama Violet'in geri çekilişi dikkatini çekti ve onu takip etmeye başladı. Vivian omzunun yan tarafıyla ona çarptı. İkisi de yere yığıldı, kılıçları yanlarındaki toprağa çarptı.

Çizmesindeki hançere ulaşabilseydi, onu indirebilirdi. Ama Titus ilk hançeri çektiği için bu şansı asla elde edemeyecekti.

"Titus, yardım et!" Violet başka ne yapacağını bilmeden çığlık attı. Titus bakışlarını onunkilere dikti ve Violet Vivian'ı görünmez kıldı, bunu daha önce düşünemediği için kendinden nefret ediyordu.

Vivian Titus'u altından yuvarlanacak kadar sert itti. "Büyüledin Viv, koş," diye bağırdı Violet, kendisi de büyülendi ve kız kardeşine doğru koşmaya başladı.

Titus küfretti ve onların gittiği yönü takip etti. "Violet bunu yapma," diye yalvardı. "Seni güvende tutabilirim. Sen bana aitsin. Seni seviyorum."

Roman'ın derin sesine eşlik eden küçümseyici bir tıslama sesi onun açıklamasını izledi. "Bu krallıktaki erkeklerin şimdiye kadar karımı sevmenin ona zarar vermek kadar tehlikeli olduğunu öğrenmiş olacağınızı sanıyordum."

Violet durdu ve Roman'ın Titus'un saçını yumruklayıp kafasını vücudundan ayırdığını görmek için zamanında döndü.

Violet, dünyası kararmadan önce belli belirsiz bir gıdak sesi duyduğunu sandı.

gg

Roman, Violet ve kendisinin yatağının altında, karısı kollarının arasında güvenle yatıyordu. "Buranın altına saklanmama gerek yok," diye ısrar etti, sanki vahşi bir canavarla uğraşıyormuş gibi dikkatle. "Ben iyiyim."

Günün olayları kafasında bir döngü halinde oynayarak dağınık duygularını körükledi. Violet'in doğruyu söylediğini hissedebiliyordu, duyguları karmaşıktı ama onunki gibi bunaltıcı değildi.

Violet'in gevşek bedenini yerden kaldırmış ve onu bir şifacıya götürmüştü. Başındaki yarayı temizlemişler ve onu uyandırmak için burnunun altında bir şey sallamışlardı. Roman'a en az on kez bol bol dinlenirse iyi olacağına dair güvence verdikten sonra, onu eve taşımış ve ikisini de yatağın altına sokmuştu.

"Yatak odasının kapısını aç," diye gürledi War.

"Sığınağa nasıl girdin?"

"Annen beni içeri aldı. Kapıyı aç." Bir an geçti, sonra canavar, "Beni içeri al yoksa kırıp girerim," diye uyardı.

Roman iç çekti. "Savaş burada. Onu içeri almalıyım yoksa o-" Kelimeler ağzından çıkar çıkmaz tigon yatak odasının kapısını kırarak içeri girdi ve ahşabı parçaladı. "Kapıyı kırın."

War hırlayarak odanın öbür ucuna doğru ilerledi ve Violet güldü. Yatağın eteği fırfırlandı ve War'ın pençeleri ve burnu yatağın kenarının altında belirdi.

"Onu görmem gerek," diye ısrar etti canavar. "Yatakları daha yüksek yapmalıydınız."

Roman Violet'i alnından öptü. "Önümüzdeki beş saniye içinde seni görmezse yatağı parçalayabilir."

Violet kıkırdadı ve yatağın altından çıktı. Roman ona katıldığında kollarını War'ın boynuna dolamıştı. "Ben iyiyim." Geri çekildi ve onun yanağına bir öpücük kondurdu. Kaplan mırıldandı ve burnuyla onun yanağını dürttü.

Roman, Babs odaya hızla girdiğinde War'ın sıçradığı kadar yükseğe sıçrayan bir yaratık görmemişti. Kaplan Violet'i bırakıp ısırcı bir hırıltıyla yatağa atladı. Hırçın küçük tavuk, sopa bacaklarının onu taşıyabildiği kadar hızlı paytak paytak yürüyerek Roman'ın kollarına atıldı.

Onu kucağına aldı ve başının üstünü okşadı, göğsüne gömülürken gülümsedi.

Violet başını geriye doğru eğerek yerdeki pozisyonundan War'a baktı. "Merak etme koca adam. Seni koruyacağım."

"Yaptığın tek şey yatağa tırmanmak," diye araya girdi Roman.

Violet ayakta durmak için yatağı kullandı ve onu işaret etti. "Sen kan içindesin, ben de kir içindeyim. Beni bu yatağa bağlamadan önce ikimizin de yıkanması ve yemek yemesi gerekiyor."

Kaşlarını kaldırdı ve kızın yüzüne güzel bir kızarıklık yayılırken sırıttı.

"Ben ," diye homurdandı War ve yataktan atladı. Violet'i bir kez daha dürttü, ardından kırık kapı aralığından geçerek gözden kayboldu.

Violet ona veda etti ve kollarını Babs için uzattı. "Senin de dinlenmen gerek. Bugün yeterince heyecan yaşadın." Roman daha önce tavuğu yaraları açısından muayene etmişti. Yırtık eteği ve eksik fiyongu dışında bir şeyi yoktu. Violet'in peşinden Babs'ın kümesine gitti ve kaçan tavuğu içeri kilitlemesine yardım etti.

Roman, ailesinin savaşçı yerleşkesindeki kulübesine adım attıklarında Violet'in elini tuttu. Meri ve Edgar ön odadaki kanepede Vivian'ın iki yanına oturmuş, Roman'ın anlayamadığı bir şeyler konuşuyorlardı.

Sorgulamaları yöneten Roman'ın babası, isyancılar ve üsleri hakkında tüm bilgileri topladıktan sonra Vivian'ı daha önce serbest bırakmıştı. Titus'un onları krallığın güneybatısında, ailesinin yaşadığı, adını hiç duymadığı ücra bir köye götürdüğünü iddia etmişti.

Onun bilmediği bir şekilde, burası bir köy değil, küçük kulübeler ve bir eğitim alanından oluşan bir asi kampıydı. Herkes etrafta sessiz kalması gerektiğini biliyordu.

ve onları isyancı olarak tanımlayan her şeyi saklamıştı.

Bir yıldan uzun bir süre boyunca onu kandırmışlardı ve Titus ondan uzaklaşmaya başladığında, başka bir kadının onun sevgisine sahip olup olmadığını görmek için onu takip etmişti. Onun yerine, Titus'u babasıyla konuşurken duymuş ve onunla yüzleşmişti. Diğer isyancı gruplar hakkında hiçbir bilgisi yoktu ve Savaş'ın getirdiği soracak hayatta kalan kimse bırakmamıştı ama canavarların krallığın farklı bölgelerindeki isyancıların büyük bir kısmını ortadan kaldırdığını varsaymak güvenliydi. Bir saldırı için bir araya gelmeyi başarmışlardı ama canavarların onlara saldıracağına güveniyorlardı.

Roman'ın adamları yarın isyancıların yerleşkesine doğru yola çıkacaktı. Şansları yaver giderse, Marissa da orada olacaktı. Violet'in ısrarı üzerine kadın ortadan kaybolmuştu. Onu bulana kadar krallıktaki her köye arama emri çıkaracaklardı.

Meri'nin gözyaşlarıyla dolu yüzü Roman ve Violet'e doğru kalktı. "Teşekkür ederim," diye fısıldadı. "Onu bağışladığınız için. Onu idam etmeye hakkınız olduğunu biliyoruz." Boğazı düğümlendi.

Vivian'ın çenesi büküldü, gözleri kısıldı.

Roman başını Violet'e doğru eğdi. "Ona teşekkür et. Bana kalsaydı, kafası bir kazığa geçirilmiş olurdu."

Odadaki herkes ona baktı, Meri haykırdı ve Violet soluk soluğa kaldı. "Kes şunu," diye çıkıştı karısı. "Şaka yapıyor."

Hayır, değildi, ama ne isterse ona inanmasına izin verecekti.

Edgar, Violet ile birlikte otururken Roman'ın odanın içindeki hareketlerini izledi. General Roman'ı iyi tanıyordu, onu çocukluğundan beri eğitmişti. Roman adamın bilmiş bakışını tanıdı.

Violet omuzlarını geriye çekti ve omurgasını dikleştirdi, her haliyle bir kraliçe gibi görünüyordu. "Vivian'ın kaderini konuşmaya geldik." Vivian kaskatı kesildi ve anne babası birbirlerine baktı ama kimse kraliçenin sözünü kesmeye cesaret edemedi. "Tropikal Krallık'tan süresiz olarak ayrılacaksınız."

Vivian kız kardeşine dik dik baktı. Roman nefret ya da öfke bekliyordu ama karşısında boyun eğmişlik buldu.

"Ziyaret edebilirsiniz, ancak sadece yazılı izinle. Ziyaret etmek istediğinizde yazılı bir talep göndereceksiniz. Sizi geri çevirmeyeceğiz Viv, ancak size bir refakatçi gönderebilmemiz için izin almanız gerekecek."

Vivian sessiz kaldı ve Roman arkadaşının endişesini hissetti. İnsanlar üzerinde otorite sahibi olmak ona henüz kolay gelmiyordu.

"Bu seni cezalandırmak için değil, Viv," dedi yumuşak bir sesle. "Bu senin güvenliğin için.

Küçük bir köyün sakinleri sen olduğumu düşündükleri için bana saldırdılar." Vivian ayağa fırladı. "Ne?"

Roman ayağa kalktı ve Violet'in önüne geçti. "Otur."

Vivian ona ters ters baktı ve kendini koltuğuna bıraktı. "Ona zarar vermezdim, sadece bilmiyordum." Yutkundu ve Violet'e baktı. "Özür dilerim. Her şey için."

Roman oturdu ve bir kolunu karısının beline doladı. Violet rahatlamak için onun yanına yaslandı. "Biliyorum ve keşke aramızdaki şeyler farklı olabilseydi."

Vivian arkasına yaslandı ve başını kanepenin arkasına yaslayarak tavana baktı. Fısıldadı, "Keşke tanrılar onu önce sana bağlasaydı. Ne anlamı vardı ki?"

"Tanrılar ne yaptıklarını bilirler," dedi Meri sarsılmaz bir kesinlikle. "Kader sorgulanamaz ya da onunla savaşılabilir."

Vivian içi boş bir kahkaha attı. "Bunu söylemek senin için kolay. Kandırılmadın. Kalbin binlerce parçaya ayrıldı."

"Öyleydim," diye tersledi Violet. "Kalbim kırıldı, ama sadece Titus tarafından değil, senin tarafından da." Roman, bir zamanlar başka birini sevdiğini hatırlattığı için Violet'in ağzını sabunla yıkama isteğiyle savaştı. "Kader seni belli bir şekilde davranmaya zorlamaz. Bu senin seçimindi ve şimdi sonuçlarına katlanmak zorundasın."

Sessizlik.

Violet ayağa kalktı. "Ayrılmadan önce hepinizle akşam yemeği yemek istiyorum," diye kız kardeşine bilgi verdi. "Yakın değiliz ve on yıldan uzun bir süredir de değiliz, bu yüzden şimdi öyleymiş gibi davranmayacağım. Ama sizi seviyorum ve sadece en iyisini diliyorum."

Vivian hafifçe başını sallamadan önce Violet'ın gözlerini aradı. "Ben de seni seviyorum."

Savaş ve Roman, Violet ve Slayton'ın arkasında yavaşça yürürken Roman, Slayton'ın kraliçenin çiçek toplamasına yardım etmesini üzüntüyle izliyordu. Sepetini tutan o olmalıydı ama Violet döndüğünden beri Slayton'la hiç vakit geçiremediğinden yakınıyordu.

"Onu öldüremezsın," diye bilgi verdi Savaş ona yardımcı olmadan. Roman *tanıdığına* ters ters baktı.

"Şimdilik."

Violet ve Slayton başka bir paket almak için durdular ve War arka ayaklarının üzerine çöktü. "*O adamdan hoşlandığını herkes biliyor. Neden inkâr ediyorsun?*"

Slayton, Violet'in kendisine uzattığı çiçeği kokladı ve hapşırıldı. Roman sırttı. "Bunun neresi eğlenceli?" Yanındaki tigonu düşündü. "Ormandaki canavarlar, bizim için savaşanlar. Bu nasıl mümkün olabilir?"

Savaş başını yana eğdi ve alışılmadık gözleriyle Roman'ı delip geçti. "*Sizce tanrılar kraliyet ailelerine neden silahlar verdi?*"

Roman'ın kaşları birbirine yaklaştı. "Yoldaşlık ve koruma."

Savaş homurdanır gibi bir ses çıkardı ve Roman kaşlarını çatı. "*Sence tanrılar bizi senin arkadaşın olmamız için mi gönderdi?*" Göndermişti. "*Bizler krallıkların koruyucularıyız, tıpkı kraliyet mensupları gibi. İhtiyaç anında krallıklarımızdaki her hayvanla bağlantı kurabilir ve onları yardıma çağırabiliriz.*"

Roman çenesini kaşdı. Bu doğru olamazdı. "Her *tanıdık* fae topraklarından gelmiyor. Dağ Kralı'nın bir baykuşu var."

Eğer kaplanlar gözlerini devirebilseydi, War devirirdi. "*Tanrılar her kraliyete ihtiyaç duydukları bir tanıdık verir. Her ne sebeple olursa olsun, Dağ Kralı'nın bir baykuşa ihtiyacı vardı. Senin bana ihtiyacın vardı.*"

"Violet'i korumak için," dedi Roman Savaş'tan çok kendi kendine. "Onu asi saldırılarından ancak senin kalibrende bir canavar kurtarabilirdi."

Roman yemin etti War göğsünü kabarttı. "*Haklısın.*"

"Neden *familiarlar* canavarlara normal insanlara saldırmamalarını söylemiyor? Ve asiler neden kendilerini büyüleyip kaçmadılar?" Roman düşüncelere daldı. Aklında milyonlarca soru vardı.

"*Hayvanlar vahşidir. Kesinlikle gerekmedikçe onların doğasını bozmayız,*" diye açıkladı War. "*Korumaya çağrıldıklarında, düşmanlarının büyüünün ardını görebilirler.*"

"Roman!" Violet çığlık attı. Bağ aracılığıyla onun heyecanını hissetmemiş olsaydı, kötü bir şey olduğunu düşünecek ve refleks Slayton'ı öldürecek.

O ve Savaş diğer ikisine doğru ilerledi. "Ne oldu prenses?"

Prensес pembe bir çiçeği gururla havada salladı. "Bir tane buldum."

Kadının neden bahsettiği hakkında hiçbir fikri yoktu ama yine de gülümsedi. "Bu çok güzel." Slayton sepeti uzattı ama Roman çiçeği sepetten aldı.

Karısının elini. "Ben taşıyım."

gü

Violet'in alnında soğuk bir ter belirdi ve kollarını iki yana salladı. "Ya bana bir şeyler fırlatırlarsa ve beni yuhalarlarsa?"

Roman, sanki insanları küçük bir suç için öldürmekle tehdit etmemiş gibi, "O zaman ölecekler," dedi.

Şaka yapmadığını biliyordu ama yine de "Bu hiç komik değil" dedi.

Ağzının köşesi yukarı kalktı. Bu artık oynadıkları bir oyundu - o insanları tehdit ediyor ve Violet onu ciddiye almıyormuş gibi davranıyordu. Şimdiye kadar can kaybı olmamıştı ama Violet işler ters giderse müdahale etmek için hazır bekliyordu. Onun koruyuculuğunu seviyordu ama krallığı onlara karşı kullanmasına da izin veremezdi.

Her iki ebeveyn de onları sığınak kapısında karşıladı ve Sarah Violet'i sıkıca kucakladı. "Taç giyme günümüzü hatırlıyorum." Sarah uzaklaştı ve Felix karısının eline uzandı.

"İster inanın ister inanmayın, bu neredeyse kusuyordu," dedi ona gülümseyerek.

Sarah ona ters ters baktı ve o da kocaman sırıttı. "Ben yapmadım. Kızı korkutma."

Tanıdık sataşmaları Violet'in göğsündeki düğümü gevşetti. Kendi kendine, *zamanın başlangıcından beri her eşin bunu yaşadığını* hatırlattı.

Ayrıca eşlerine en başından beri bağlıydılar. Krallıkta onun ve Roman'ın birbirlerine bağlı eşler olduğuna inanmayanlar vardı ve bunu kanıtlamak için gerçek bir yolları yoktu. Roman'ın umurunda değildi. Violet'in umurundaydı. Kolunu Roman'inkinin arasından geçirerek sakinleştirici bir nefes verdi. "Ben hazırım."

Başkentteki herkes ve krallığın dört bir yanından pek çok kişi taç giyme törenine katıldı. Roman'ın ilk eşinin bağına kopardığı ve kız kardeşiyle evlendiği söylentisi Cennet'in her köşesine yayılmıştı. Onlarıki gibi bir durum daha önce hiç yaşanmamıştı.

Diğer krallıklardan kraliyet mensuplarını bu kadar kısa sürede davet etmemişlerdi ama haber Tropikal Krallık'ta bir yangın gibi yayılmıştı. Sarayın önünde bir kürsü duruyordu; avlu ağzına kadar doluydu. Violet platformun ortasında Roman'ın yanında dururken, Savaş da Violet'in diğer tarafında sabırla oturuyordu.

Sarah elinde amplifikatör konisiyle kocasının yanında durdu ve herkesin duyması için Violet'i ilan etti. Normal koşullarda, mevcut kral ve kraliçe yeni kral ve kraliçeye taç giydirdi, ancak Sarah ve Felix artık krallığı yönetmiyordu, Roman yönetiyordu. Dolayısıyla kendi kraliçesine taç giydirecekti.

Bir adım öne çıkarak tacı babasının elinden aldı ve ses yükseltici külahı reddederek kalabalığa döndü. Gür sesi sayılabilecek kadar uzağa taşındı. "Ruh eşim, karım ve kraliçem olmak için Violet Maekin Covington'dan daha iyi bir kadın yoktur. Bunu on iki yaşımdan beri biliyorum." Kalabalığı incelemek için durakladı, itiraz etmeleri için cesaretlendirdi. "İsyancılar saldırdığında, savaşamayacak durumda olanların evimize sığınmasında ısrar eden Violet'ti. Yakındaki bir köyün halkı, erkekler karımı döverken seyirci kaldığında, çocukların götürülmesinde ısrar eden oydu. Saldırıdan sorumlu iki kişinin hayatını kurtaran da oydu."

Kalabalıktan alkış sesleri yükseldi ve Violet'in boğazı minnettarlıkla düğümlenirken, bu ses öfkeli bir bağırişla bastırıldı. "*Onunla evlenmek iğrenç bir şey.*"

Savaş homurdandı ve Violet göğsünü tutarken Roman'ın öfkesi içini parçaladı - o kadar güçlü bir duyguydu ki, konuşma yeteneğini çaldı. Eşinin Violet'i içten içe yakıp kavuran öfkesine rağmen, Roman'ın yüzü değişmedi. Violet bağ aracılığıyla onun öfkesini yatıştırmaya çalıştı ama hiçbir şey değişmedi.

Ellerini arkasında kavuşturdu ve diplomatik bir üslupla, "Karımın taç giymesiyle ilgili şikâyeti olan varsa lütfen ön tarafa getirsin, gerekçelerinizi dinleyeceğim," dedi.

Violet kürsünün diğer tarafına, Sarah ve Felix'e doğru ilerledi. "Bir şeyler yapmak zorundasınız."

Felix endişeli, Sarah ise gururlu görünüyordu. "Anlamıyorsun," diye ısrar etti Violet. "Onun duyguları beni içten dışa doğru kavuruyor."

Sarah uzandı ve onun kolunu okşadı. "Bırak seni bildiği tek şekilde korusun."

Violet karşı çıktı. "Bildiği tek yol cinayet." Sarah bir omzunu kaldırdı. "Öyle olsun."

"Faydası yok," diye açıkladı Felix iç çekerek. "Birbirlerine benziyorlar."

Kimsenin onu durduramayacağını ya da durduramayacağını anlayınca Violet'in yüzündeki kan çekildi. "Oh kahretsin."

Sadece itirazcı ve arkadaşı ön tarafa doğru ilerledi. Violet onlarla aynı fikirde olan daha fazla insan olduğunu biliyordu ama intihara meyilli olmamalıydılar.

Roman adamlara kürsüde durmalarını işaret etti. Tatmin olduktan sonra Violet'e doğru yürüdü. "War'ın yanında durmanı istiyorum."

Roman ve adamlar arasında bakıştı. "Onları öldüremezsiniz."

Roman'ın dudakları kıvrıldı. "Yapmayacağım." Bir elini kalbine bastırdı. "Söz veriyorum." Ona hiç yalan söylememişti ama öfkesi hâlâ alev alev yanıyordu.

Dudaklarını bükerek kürsünün ortasına, Savaş'ın yanına geri döndü. Roman adamları öldürmeyebilirdi ama onlara zarar verecekti, bundan emindi.

Adamlar etraflarına bakındı, içlerinden biri gergin olma sağduyusuna sahipti, diğeri ise akli dengesi yerinde olmayan kralın onu bir tuzağa çektiğinden habersizdi.

Roman, "Karımın kraliçeniz olmasıyla ilgili bir sorunuz varsa, gerekçenizi belirteceksiniz," diye ön taraftaki herkesin duyabileceği kadar yüksek sesle anons etti.

İlk adam eş bağının kutsallığından, kraliyet soyunu sulandırmanın tehlikelerinden ve Roman'ın asıl eşini bulup onu kendisiyle evlenmeye nasıl zorlaması gerektiğinden bahsediyordu. Her kelimeyle birlikte Roman'ın içindeki cehennem büyüyor, War'ın hırıltıları da artıyordu ve Violet göğsündeki ağrıyı dindirmek için neredeyse adama söyleyecekti.

"Ya sen?" Roman solgunlaşan diğer adama sordu.

"Ben, uh, katılıyorum," diye kekeledi.

Roman içtenlikle gülümsedi. "Lütfen karıma dönün ki onu suçlarken gözlerinin içine bakabilesiniz."

İlk adam arkasını döndü ve yüzündeki alaycı ifade Violet'in geri adım atmasına neden oldu. Diğer adam döndü ama gözlerini yerden ayırmadı. Roman kendini adamların önüne yerleştirdi ve seyirciye hitap etmek için döndü. "Şikâyetleri dinlendi." Kılıcını geri çekti. "Ve reddedildi." Violet'in takip edebileceğinden daha hızlı bir şekilde, Roman bir hamlede dizlerinin üzerindeki tendonları kesti. İkisi de haykırdı ve bacaklarından akan kanla yere yığıldılar.

Violet çığlık attı ve ağzını kapattı. Onlara zarar vereceğini biliyordu ama yine de bu onu şok etmişti. Etrafındaki yüzler denizine bakarken Slayton'ı gördü ve adını seslendi. "Bir şifacı getirin. Acele edin." Arkadaşı ona göz kırparak selam verdi ve kalabalığın içinde kayboldu.

Neden herkes Roman'ın hareketleri rahatsız edici değilmiş gibi davranıyor?

Her iki adamı da yakalarından tutarak kürsünün basamaklarından aşağı sürükledi ve yere fırlattı.

Kral basamakları yeniden çıktı, annesinden tacı aldı ve Violet'e odaklandı. Aralarındaki mesafeyi kapatarak tacı Violet'in başına yerleştirdi ve sesini şaşkın kalabalığa yansıttı. "Eğer kraliçenizi kabul etmeyi reddederseniz, sonsuza dek onun önünde diz çökeceksiniz."

Tek dizinin üzerine çöküp başını eğerken bakışları Violet'i rehin aldı. Kalabalık da onu izledi ve kıyıya doğru yuvarlanan bir dalga gibi yere çöktü. Savaş bile ayaklarının dibinde yüzükoyun yatıyordu. Violet'in kalbi neredeyse göğsünden fırlayacaktı ve Roman başını kaldırdığında, o lanet organ boğazına doğru fırladı.

Elini uzattı ve göğsüne bastırdı. "Hayatımın geri kalanını sizin için dizlerimin üzerinde geçireceğim, Majesteleri."

Gözlerindeki ve burnundaki sızıya karşı savaşıyor kendini yere bıraktı. "Ve ben, siz, ama size Majesteleri demeyeceğim."

İçinden kahkahalar yükseldi ve onu derin bir öpücüğün içine çekti. Sevgisinin ona doğru aktığını biliyordu, tıpkı onunkinin her yerini doldurduğu gibi.

Arkalarından gelen bir gırtlak sesi onları küçük baloncuklarından uzaklaştırdı. "Halka kraliçelerini sunma zamanı geldi," dedi Sarah sevgiyle ve kocasına katıldı.

Roman ve Violet birlikte ayağa kalkarak kürsünün kenarına doğru yürüdüler.

Roman birleşik ellerini havaya kaldırdı ve "Çok yaşa Kraliçe Violet!" diye gürledi. Kalabalık alkışlar ve tezahüratlarla patladı ve Violet'i şaşırttı, İnsanlarının yüzlerinde gerçek bir mutluluk gördü.

"Taht odasına kimse girmeyecek," diye talimat verdi Roman taht odasının kapılarını koruyan adam ve kadına. Elini cebine attı ve pamuk topları çıkardı. "Ve bunları kulaklarınıza koyun."

Muhafızlar tereddütle onun açık avucundaki pamuğu aldılar, itaatkâr bir şekilde kulaklarına tıkadılar ve kapıları canları pahasına koruyacaklarına söz verdiler.

"Bu gerçekten gerekli miydi?" Violet kapıları kapattıktan sonra Roman'a sordu. "Taht odasını ziyaret etmenin yüksek alarmda bir piyade gerektirdiğini sanmıyorum. Hem biz neden buradayız ki?"

Roman onu tahtlarına götürürken hiçbir şey söylemedi. Som altından yapılmış iki büyük boy yüksek arkalıklı sandalyenin arkası ve oturağı mor kadife minderlerle kaplıydı. Onun arkasına geçti ve boynunu öptü. "Tahtlarımızı kutsamamız gerekiyor."

Güldü ve elini adamın ensesine dolamak için arkaya uzandı. "Peki bunu nasıl yapacağız *prens*?"

Elini kızın ipeksi teninde gezdirirken bir elini elbisesinin ön kısmına daldırdı ve göğüslerini avuçladı. "Onları kraliçenin dölüyle kaplayarak."

Şehvet onu ele geçirdi ve onun elini kendi eliyle kapatıp sıktı. "Ve seninkini."

Boynuna doğru mırıldandı ve ellerini onun bedeninden doğruldu. "Benim dölüm senin içine ait, başka hiçbir yere değil."

Violet tereddüt etti çünkü artık evli olduklarına göre bir varise ihtiyaçları vardı. "Sana bir şey söylemem gerekiyor." Roman dondu kaldı ve Violet dönüp ona baktı. "Kötü bir şey değil," diye acele etti, "ve sana daha önce söylemeliydim, ama bunu düşünmedim. Hamileliği önlemek için bir tonik kullanıyorum."

Roman'ın gözleri dans etti ve daha da yaklaşarak sert aletini ona doğru bastırdı. "Hepsi bu kadar mı?"

Onu çalışarak yanağının içini çiğnedi. "Şey, evet. Bir varisimiz olması gerektiğini biliyorum ama henüz çocuk sahibi olmaya hazır değilim ve Dom'la çıkmaya başladığımdan beri bunu düşünüyorum-"

"Sakın onun adını ağzına alma, yoksa kışını kızartırım," diye uyardı Roman, klitorisinin zonklamasına neden olan gür bir sesle. "Seni becermeyi düşündüğüm ilk andan beri tonik kullanıyorum."

Violet'in ağzı şaşkınlıkla açıldı ve Roman iki parmağını içeri soktu. İçgüdüsel olarak dudaklarını kapattı ve emdi. "Bir kez biliyordum ki

seni çok uzun bir süre paylaşmak istemezdim." Parmaklarını kızın ağzından çekip diğer eliyle eteğini toplarken parmaklarını da kızın kalçalarının arasına soktu. "Seninkileri almayı bırakabilirsin. Güvendeyiz."

Violet ondan eteğini aldı, belinde tuttu ve bacağına beline dolamak için kaldırdı. Onu sabit tutmak için boştaki kolunu etrafına doladı ve kaygan parmaklarını kıvrımlarının arasında yavaşça gezdirmeye devam etti. En hafif dokunuşlarla onu kızdırmak gibi bir alışkanlığı vardı ve kadın bunu hem seviyor hem de nefret ediyordu.

"Lütfen," diye yalvardı, kalçalarını öne doğru eğdi.

Roman onun dudaklarını yakalamak için başını eğdi ve parmaklarının uçlarını girişinde gezdirdi. Aralarına uzandı ve elini onun koluna dolayarak kendisine doğru itti.

"Bu gece muhtacız, değil mi?" diye alay etti, ona istediğini vermeyi reddederek. "Yeterince ıslak değilsin."

Saçmalık. Boynundaki dövme eli ısırdı, iyileşmekte olan damgadan kaçınmaya dikkat etti. Her ne sebeple olursa olsun, Roman ısırılmayı seviyordu ve onu işaretlerse kontrolünü kaybedeceğini biliyordu.

Roman inledi ve zemin altından kayboldu, parmakları amına daldı. Uzun bir iniltiyle başını geriye attı ve kendini onun eline doğru bastırmaya çalıştı.

"Bu gece çok sabırsızsın, karıcığım." Parmaklarını geri çekti ve onu tahtlardan birine oturttu. "Sana sabır konusunda bir ders vermem gerek."

Tahtın önünde dizlerinin üzerine çöktü ve kalçasının iç kısmından uyluklarının birleştiği yere kadar bir çizgi yalayarak amcığının hemen önünde durdu.

Geri çekilmesini önlemek için kalçalarını adamın başının etrafına sardı. "Benimle alay etme."

İri elleri kadının kalçalarına dolandı ve onları araladı. Kalçasının iç kısmını ısırdı, sonra öne doğru eğildi ve sıcak dilini amcığının içinde gezdirdi. Violet tahtın kollarını kavradı.

Adam gereksiz bir süre boyunca onunla alay etti, dilini her vadiye daldırdı, hassas cildinin üzerinden işkence gibi bir özenle geçti. Dilinin en hafif hareketleriyle klitorisini kızdırdı ve doruğa yaklaştığında, hafifçe emdi, serbest bırakılmasına çok az kala durdu.

"Roman, lütfen," diye yalvardı ve göt deliği ona karşı gülümsedi. "Sabır," diye bir şekilde azarladı. "Amcığın beni özledi ve ihtiyacı var dikkat."

"Bu sabah seviştik," diye itiraz etti Violet, kalçalarını elinden geldiğince oynatarak.

Geri çekildi ve alt dudağını dışarı çıkardı. "Beni özlemediğini mi söylüyorsun?" Aşağı baktı ve başparmağını klitorisinin üzerinde gezdirdi ve iç çekti. "Durabiliriz."

Violet, Roman'ın saçlarından bir tutam aldı ve başını bacaklarının arasına geri itti. "Seni öldüreceğim."

Adam kızın amını gıcıklayacak kadar sert güldü ve kız bu his karşısında kıvrandı. Sonunda dilini girişine soktu ve onu ağzıyla ciddi bir şekilde becerdi. Klitorisine doğru sıcak bir iz sürerek ağzına aldı ve iki kalın parmağını içine soktu.

Şiddetli bir orgazm onu parçaladı, kaslarını ele geçirdi ve sırtını eğmeye zorladı. Adam rahatlamadı ve kadın devam etmesini istemekle durmasını istemek arasında gidip gelirken orgazm olabileceğini düşündü. Çok fazla. Çok fazlaydı.

Adamın hareketleri yavaşladı ve sonunda onu serbest bırakana kadar bacakları hâlâ yukarı çekili olan kadının vücudu seğirdi. Yüzündeki bok yiyici sırıtış, ona yaşattığı zevkli acının farkında olduğunu gösteriyordu.

Ayağa kalkarak kızın etrafından dolandı ve eteğini altından çekip çıkardı, ellerini kollarının altından geçirdi ve onu dik bir pozisyonda tahtın arkasına doğru itti.

"Ne yapıyorsun?"

Adam kadının kalçalarını kavradı ve onu ileri doğru sürükledi, yumuşak kadife kadının çok hassas tenine saldırıyordu. "Tahtı kutsuyorum."

Violet büyük sandalyeden indi ve koltuğun ortasındaki nemli çizgiyi görünce kızardı. "Şaka yapıyorsun sanmıştım."

Roman onu bir oyuncak bebek gibi hareket ettirerek diğer tahtın önünde durmasını sağladı ve elbisesini yavaşça çıkardı. "Bir tane daha kaldı."

"Bu senin tahtın değil mi?" diye sordu nazlı bir gülümsemeyle.

Adam onun arka tarafını okşadı ve sıktı. "Öyle. Beni tekrar ıslatabilir misin?"

Ona asla itiraf etmeyecekti ama komutla tekrar yapıp yapamayacağını görmek için arkadaşlarına fişkırtmayı sormuştu. Slayton ayağa fırlamış ve Roman'ın kendisini öldürmesini isteyip istemediğini sormuştu. Görünüşe göre Slayton'la seks konuşmak yasaktı.

Griff bilmiyordu, bu yüzden iki yeni arkadaşı Dani ve Kaylie'ye sordu. Kaylie garip bir şekilde vücut sıvılarına takıntılıydı, özellikle de döl ve

tükürdü ve hemen fişkırtmayla ilgili bir açıklama yapmaya başladı.

Hiçbir şey Violet'in bunu tekrar yapabileceğini garanti edemezdi ama deneyecekti. Keskin bir sızı onu düşüncelerinden kopardı. Roman kıkırdadı ve kışındaki yeni ısırık izini yaladı. "Sırt üstü yat."

Violet'in meme uçları onun emredici ses tonuyla dikleşti ama itaat etmek yerine arkasını döndü ve çenesini kaldırdı. "Üstte olmak istiyorum."

Gömleğini yere bıraktı ve pantolonundan çıktı. "Koltuğuma mümkün olduğunca çok boşalman için altta sana ihtiyacım var."

"Boşaltma koltukları konusunda gerçekten ciddisin," diye mırıldandı. Saçlarını kulağının arkasına iterek yanaklarının kıpkırmızı olmaması için dua etti. "Ben üstteyken fişkırtmak daha kolay."

Roman'ın hareketleri, hatta nefes alıp vermesi bile durdu. Sessizlik çok uzun sürdü ve Violet sinirlerine hakim olamadı. "Boş ver." Tahtın üzerine tırmanmaya başladı ama büyük bir el onu durdurdu.

Roman boğazını temizledi, sesi çakıllı çıkıyordu. "Eğer böyle şeyler söylersen, daha içine girmeden boşalırım."

Bakışlarını onunkilere çevirdi. "Bu hoşuna gider miydi?"

Roman gözlerini kapadı ve inledi. "Bebeğim, vücudumun her santimini bununla kaplamak istiyorum." Onu kenara çekerek tahtın üzerine oturdu ve arkasına yaslandı. "O güzel amcığını sikimin üzerine bırak ve iyi bir kız gibi sür beni."

Kendini onun şişmiş kafasının üzerine yerleştirdikten sonra gözlerinin içine baktı ve kendini kabzasına kadar soktu. Roman tısladı ve onun kalçalarına yapıştı. "Siktir."

Her zaman olduğu gibi, kendini ayarlamak için bir an verdi, sonra kalçalarını yuvarladı. İçindeki noktaya ve klitorisine aynı anda vurması gerekiyordu. Ritmini bulması uzun sürmedi ve arkasına yaslanıp karnının alt kısmına bastırırsa ikisine de vurdu.

Roman öne doğru eğildi ve boynuna yapıştı, bir çürük bırakacak kadar sert emdi ve cesaretlendirici sözler fısıldadı.

İyi gidiyorsun, bebeğim.

Aynen böyle.

, mükemmelsin.

Daha sert sür beni. Evet, böyle.

Gittikçe daha yükseğe çıktı, amcığı daha sıkı ve daha sıkı titreşiyordu. Aşağı doğru eğildiğinde, patlayıp haykırırken sıvının serbest kaldığını hissetti. Roman kontrolü ele aldı, hızla ayağa kalkıp adını haykırana kadar onu aletine daha hızlı çarptı ve onu tamamen doldurdu.

Kız sikiindeki son damlayı da sağana kadar hareketlerini yavaşlattı. "Kahretsin, prenses."

Violet onun boynuna doğru kıkırdadı ve dudaklarını öpmek için başını kaldırdı. "Neden ayağa kalktın?"

"Koltuğumda seninkiyle karışmasını istemedim." Tahta doğru döndü ve onu yere yatırmak için yerinden kalktı. "Bak ne yaptın," dedi gururla.

Arkasını döndü ve mor minderi koyulaştıran kocaman ıslak noktaya bakakaldı. Bir tahttan diğerine bakarken kıvamın aynı olmadığını fark etti. "Bunun döl olduğunu sanmıyorum. Çok sulu." Nefes nefese kaldı ve arkasını döndü. "Aman Tanrım, her yerine işedim mi?"

Roman onu yoldan çekip eğildi ve ıslak noktayı yaladı. "Hayır, hepsi senin." Tekrar yaladı ve doğruldu. "Tadı senin gibi, sidik değil, ama haklısın, daha ince."

"Onu yaladığına inanamıyorum." Burnunu kırıştırdı. "Çişin tadını nereden biliyorsun?"

Ona cevap vermeden pantolonunu topladı ve üzerine geçirdi. "Eve gitmemiz gerekiyor."

Violet etrafına bakındı ve elbisesini aldı. "Neden? Sorun ne?"

Gömleğini çekiştirerek ona şeytani bir sırtış fırlattı. "Evimizdeki her mobilyayı kutsamamız gerekiyor."

EPILOGUE

on yıl daha uzun

Babs, Violet'in ayaklarının dibinde kasıla kasıla yürüyor, tasmaını bacaklarına doluyordu. Yaşlı kız yaşlanmıştı, eskisi kadar hızlı hareket edemiyordu ve her zamankinden . Bugün, artık takmasa da Roman'ın efsanevi maskesine uygun fiyonklu siyah beyaz bir etek giymişti.

"Beni çözebilir misin?" Violet, açık kahverengi gözleri ve kumral saçları dışında Violet'in annesine neredeyse tıpatıp benzeyen, açık tenli, çilli, dört yaşında küçük bir kızı kucağında tutan Slayton'a sordu.

Slayton Diana'yı Violet'e verdi ve Babs'ın tasmaını çözmeye çalıştı. "Reyna geliyor mu?" Violet, Slayton'ın karısının ardından sordu. Çocukları yoktu çünkü Reyna çocukların doğrudan Orkus'un kendisinden türediğini iddia ediyordu ve Slayton da Di'nin fazlasıyla yeterli olduğunu söylüyordu.

"Burada olacak ama biraz geç kalacak."

Reyna, Slayton'la sekiz yıl önce görüşmeye başladıktan sonra Violet'in yakın arkadaşı olmuştu. Koyu, kapüşonlu gözleri, şık siyah saçları ve açık kahverengi teniyle hiper küçük bir şeydi. Neredeyse her yerde zıplıyor ve durmadan konuşuyordu, Slayton'ın tam tersiydi. Gruplarına mükemmel bir şekilde uyum sağlamıştı.

Ares ve Griff eşleriyle birlikte çok geride durmuyorlardı. Violet onlarla Reyna kadar yakın değildi ama yine de onları arkadaşı olarak görüyordu.

"Gergin mi?" Çöl Kralı Amos arkasından Violet'e sordu. O sabah Roman'a büyük yarışması için sürpriz yapmak üzere gelmişti. Amos ve Clover, Violet'in taç giyme töreninden bir hafta sonra Tropik Krallık'ı ziyaret etmiş ve birkaç hafta kalmışlardı. Bu süre içinde Roman ve Amos yakınlaşmış, yılda birkaç kez birbirlerini görmek için seyahat eder olmuşlardı.

"Sanırım öyle, ama bunu kabul etmiyor," diye dürüstçe cevap verdi Violet ve Roman'ın birkaç sıra önünde oturan yirmi yaşlarında genç bir adamı işaret etti. "Bu adam hem Roman'ı hem de Kelty'yi yenerek son üç yarışmayı kazandı. Ondan nefret ediyorlar."

Amos onun yanında durdu ve zavallı çocuğa ters ters baktı. "Onu korkutabilirim."

Violet güldü. "Sakın buna cüret etme." Diana Amos'a uzandı, yarım yamalak çocuk konuşmasıyla onun adını söyledi ve onu kollarının arasına alırken gözleri parladı. "Rose nasıl?" Violet sordu. Rose, Amos ve Clover'ın yedi yaşındaki kızlarıydı.

"Bir tavrı var," diye homurdandı. "Tıpkı annesi gibi."

Violet bir kahkaha attı. "Çok konuşuyorsun, *Acımasız Kral*." Amos omuz silkti ve Diana'nın burnuna vurdu.

"Bu tavuğu bütün gün tutmayacağım," dedi Slayton Violet'in diğer tarafından. Babs onun bacağını gagaladı ve o da ona ters ters baktı.

Reyna onun yanında belirdi ve elini uzattı. "Onu ben alırım, seni koca bebek."

Slayton tavuğu memnuniyetle elinden bıraktı ve Reyna'ya hızlı bir öpücük verdi. "İş nasıldı?"

Reyna, şifacı olarak çalıştığı sarayda o hafta duyduğu personel dedikoduları hakkında hareketli bir monologa başladı.

Spiker ses yükseltici külahını kaldırarak turnuvarın başladığını duyurdu ve kalabalığın üzerine bir sessizlik çöktü. On yıl önce Roman'ı ilk müsabakasında gördüğünden beri Violet, ebeveynleriyle birlikte loca yerine tribünlerin önünde durmayı tercih ediyordu.

Artık kendini süslemek zorunda değildi çünkü yarışmayı yöneten insanlar ona ve misafirlerine arenada kendilerine ait bir alan vermeleri konusunda ısrar ediyorlardı. İlk başta Violet reddetmişti çünkü Roman diğer yarışmacılar gibi olmak istiyordu ama onu daha iyi görebilmek için teklifi kabul etmesinde ısrar etti.

O da kabul etmişti ve şimdi kraliyet ailesinin iki locası vardı; biri en üstte, diğeri de tribünlerin önünde yerde.

Spiker her yarışmacıyı tanıttı ve tabii ki Roman'ı anons ettiklerinde herkes çılgına döndü. Bundan nefret ediyordu ama ne bekliyordu ki? O onların kralı ve ona tapıyorlar. Aynı zamanda ondan çok korkuyorlardı ve bunun da bununla bir ilgisi olabilirdi ama Violet bunu ona söylemedi.

War, Violet'in yanına doğru ilerledi ve Diana Amos onu bırakana kadar kıpırdandı, böylece en iyi arkadaşına koşabildi. Violet hamile olduğunu öğrendiği andan itibaren War bebekten gereğinden ayrı kalmayı reddetmişti.

Diana tigonun boynuna sarılmaya çalıştı ama küçük kolları yeterince uzun değildi. Savaş, Diana sırtına tırmanana kadar yüzüstü yattı ve sonra ayağa kalktı.

"Başlayın!" diye bağırان spikerin sözleri salonda yankılandı.

Violet'in gözleri Roman, Kelti ve yeni çocuk arasında gidip geliyordu. Bunu duyurmamışlardı ama bu kralın son yarışması olacaktı ve kazanmanın onun için çok önemli olduğunu biliyordu. Geçen ay boyunca gecenin her saatinde antrenman yapmıştı.

"Yürü baba!" Diana bağırdı ve küçük ellerini çırpı.

Dakikalar geçti ve sonra her şey oldu. Roman herkesten önce son bulmacasına geçti, sevinci ve umudu bağlarından özgürce akıyordu.

Slayton kendi kendine, "Bunu yapacak," diye fısıldadı ama Violet onu duydu. Bunun Roman için de ne kadar önemli olduğunu biliyordu ve Roman'ın iddia ettiğinin aksine ikisi kardeş gibiydi. "Haydi, Rome."

Diana, War'ın başının tepesine dokundu ve War onu bırakmak için yere eğildi. Violet onu durduramadan Roman'a doğru koşmaya başladı. Violet ve War onun peşinden koşarken arenada çığlıklar yükseliyordu. Roman bir zafer çığlığıyla yumruklarını havaya kaldırdı ve ailesine doğru döndü.

Zıplayan sarı buklelerin kendisine doğru koştuğunu görünce gözleri parladı ve son sürat koşarak Diana'yı koşunun ortasında kucağına aldı. Violet kendini hazırladı ve kızlarını ezmemeye dikkat ederek onu da kucağına aldığı anda bacaklarını onun etrafına sardı.

Diana kulaklarını kapattı ama babasına minik dişlerini göstererek kocaman gülümsedi. "Babam kazandı."

"Aynen öyle kaplan," dedi alnından öperek. "Babam kazandı."

Lütfen aşağıdaki QR kodunu tarayarak Amazon'da bir yorum bırakmayı düşünün! Eğer yapmazsanız, anlarım. Yorumlar sıkıcıdır.

Cennet'in Fae Kralları (Birbiriyle Bağlantılı Bağımsızlar)

Viciously Yours (Rennick & Amelia) Ocak 2024
Obsessively Yours Tragically Yours (Roman & Violet)
Nisan 2025 (Dean & Fawn) Eylül 2025 Brutally Yours
(Amos & Clover) Mart 2026

JAMIE APPLEGATE HUNTER'IN DİĞER MORKLARI:

Vincula Diyarı (Duoloji)

Umbra Kralı (Rory & Caius bölüm 1) Eylül 2022 Aeternum (Rory & Caius bölüm 2) Mart 2023

ÜYE HAKKINDA

"En azını yapıyorum ama bundan daha azını da yapmıyorum."

-Garrett McNeill

BAĞLANIYORUZ!

Web siteme, haber bültenime, sosyal medya hesaplarıma ve daha fazlasına ulaşmak için

beacons.ai/jamieapplegatehunter TikTok
[@jah_hdj_books](https://www.tiktok.com/@jah_hdj_books)

Instagram
[@jah_hdj_books](https://www.instagram.com/jah_hdj_books)

Facebook Grubu facebook.com/groups/jamieapplegatehunter

-

TEŞEKKÜRLER

Kişisel ve profesyonel hayatımda bana destek olan herkese teşekkür ederim. Size tahmin edebileceğinizden çok daha fazla minnettarım. Siz olmasaydınız bu kitap mümkün olmazdı.

Kimsenin adını vermeyeceğim çünkü akvaryum balığı beynim birini unutacak ve sonra hayatımın geri kalanında bunu düşüneceğim. Zaten anlatacak çok fazla utanç verici anım var. Bir tanesine daha ihtiyacım yok.

KONTENJAN UYARILARI

Grafik şiddet ve ölüm, kan, bir ana karakterin ahlaki açıdan karanlık eylemleri, takip, röntgencilik, cinsel içerikli sahneler ve olgun/müstehcen dil, yaralı hayvanlar, savaş/savaş sahneleri

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

